Čestný dluh
2. díl

Tom Clancy

Název originálu: DEBT OF HONOR

Poprvé vyšlo roku 1994 v nakladatelství G. P. Putnamjs Sons v New Yorku.
Copyright (c) 1994 by Jack Ryan Limited Partnership Copyright (c) 1995 for thc Czech translation by Jiří Špalek
Copyright (c) 1995 for Cover by Manin Zhouf
Copyright (c) 1995 for the Czcch edition
by Mustang Ltd.
ISBN 80-7191-085-6
ISBN 80-7191-084-8 (soubor)
ISBN 80-7191-045-7 (1.sv.)

1

Kdopak nám ji postaví...

Do médií se to ještě nedostalo, ale to se brzy změní. FBI již pátrala po Chucku Searlsovi. Už věděli, že to nebude snadné, a pravda byla taková, že jediné, co na základě svých informací mohli dělat, bylo vyslechnout ho. Se šesti programátory, kteří se více či méně podíleli na práci na programu Electra-Clerk 2.4.0, již hovořili, a všichni popírali, že by věděli něco o tom, o čem všichni mluvili jako o ‚Velikonočním vajíčku', vždy se směsicí

rozhořčení nad tím, co se stalo, a zároveň obdivu nad tím, jak se to stalo. Jen tři řádky kódu, daleko od sebe, a všem šesti to trvalo sedmadvacet hodin společné práce, než je objevili. Pak přišlo to skutečně zlé; všech šest, plus Searls, mělo přístup k prvotnímu programu. Nakonec, všech šest bylo staršími programátory firmy, a protože měli všichni stejný stupeň bezpečnostního prověření, mohl každý z nich do něj vstoupit kdykoli chtěl, až do okamžiku, kdy opustil kancelář na disku z ‚opékače topinek'. Byly sice vedeny záznamy o tom, kdo do programu vstoupil, ale každý z nich si také mohl pohrát s kódováním v hlavním počítači a buď záznam o čase vstupu vymazat nebo ho smíchat s ostatními. Tak tam Velikonoční vajíčko mohlo být už celé měsíce, po celou dobu, po kterou se program dolaďoval, tak pěkně to bylo vymyšlené. Nakonec jeden z nich bez mučení připustil, že to mohl udělat kdokoliv z nich. Na počítačových programech nezůstávají žádné otisky prstů. V daném okamžiku bylo důležitější, že věc, kterou Electra-Clerk 2.4.0 způsobil, se nedala napravit.

To, co udělal, bylo natolik hrozivé, že agenti FBI, pracující na případu, pronášeli pochmurné žerty o tom, že použití utěsněných determálmích skel v oknech úředních budov na Wall Streetu pravděpodobně zachránilo tisíce životů. Poslední identifikovatelný obchod byl uzavřen ve 12:00:01 hodin, a všechny následující záznamy představovaly pouhý nesmyslný blábol. Doslova miliardy - spíš však stovky miliard - dolarů v transakcích zmizely, ztraceny v záznamech na páskách v Depozitní bankovní společnosti.

Ven se ještě nedostalo ani slovo. Události se dosud držely v tajnosti, což byla taktika nejprve navržená vyššími pracovníky Depozitní bankovní společnosti, a dosud schvalovaná jak guvernéry Vládní komise pro regulaci prodeje cenných papírů, tak newyorskou burzou. Důvody pro to museli sdělit FBI. Vedle všech peněz, ztracených v krachu, ke kterému došlo v pátek, tu určitě ještě bude spousta peněz vydělaných ‚opčními prodeji', což byl název pro odvozené obchody, používané mnoha makléři jako ochrana proti ztrátě a jako prostředek, umožňující zisk při klesajícím trhu. Navíc, každá makléřská firma vedla své vlastní záznamy o obchodech a proto, teoreticky, bylo možné rekonstruovat časem všechno, co bylo Velikonočním vajíčkem vymazáno. Kdyby se však něco o pohromě v Depozitní bankovní společnosti dostalo ven, bylo možné, že si bezohlední nebo třeba jen zoufalí obchodníci budou se svými záznamy manipulovat. V případě větších firem to bylo nepravděpodobné, avšak v zásadě nevyhnutelné v případě firem menších, a takovou manipulaci by bylo téměř nemožné prokázat - klasický případ tvrzení proti tvrzení, nejhorší případ v dokazování kriminálního jednání. I u těch největších a nejváženějších burzovních firem byli podvodníci, ať už skuteční nebo potenciální. Šlo m prostě o příliš mnoho peněz, vedle další komplikace, spočívající v tom, že obchodníci měli etickou povinnost starat se o peníze svých klientů.

Z tohoto důvodu více než dvě stě agentů navštívilo kanceláře a domovy členů vedení každé obchodní instituce v okruhu sto šedesáti kilometrů od New Yorku. Bylo to snadnější, než se mnozí obávali, protože řada pracovníků trávila víkend horečnou prací, a ve většině případů spolupracovala a obrátila své vlastní počítačové záznamy naruby. Odhadovalo se, že asi osmdesát procent záznamů o obchodech, uskutečněných po páteční poledni, bylo nyní ve vlastnictví federálních úřadů. To byla ta jednodušší část. Složitější, jak se agenti právě dověděli, bude analyzovat je, aby se našla spojitost mezi obchodem každé burzovní firmy a odpovídajícím obchodem každé druhé. Ironií bylo, že jeden z programátorů ze Searlsovy společnosti bez vyzvání načrtl minimální požadavky pro tuhle práci: pracoviště na vysoké hierarchické úrovni pro každý soubor firemních záznamů, integrovaný ještě dalším velkokapacitním střediskovým počítačem, ne menším než Cray Y-MP (jeden byl v CIA, a tři další v Národní bezpečnostní službě, jak jim sdělil), spolu s pěkně zpracovaným zakázkovým programem. Obchodníků a institucí byly tisíce, a někde šlo o miliony transakcí. Permutace, jak řekl dvěma agentům, kteří dokázali sledovat

jeho odborný a rychlý výklad, byly pravděpodobně řádu na desátou až na šestnáctou... možná na osmnáctou. To poslední číslo, jak musel vysvětlit, bylo milion na třetí - milion krát milion krát milion. Velmi vysoké číslo. A ještě další věc: musí si dát sakramentsky záležet na tom, aby měli záznamy každé burzovní firmy a každého obchodu, nebo by se to celé mohlo rozsypat. A čas na rozpletení všech těchhle obchodů? O tom by se raději nijak nevyjadřoval, čímž agentům vůbec neudělal radost. Ti se museli vrátit do své kanceláře v Javitsově federální budově a tohle všechno vysvětlit svému šéfovi, který odmítal i to, aby se na jeho kancelářském počítači psaly dopisy. Termín Provedení úkolu: NEMOŽNÉ jim vyvstal v mysli už během krátké jízdy do jejich kanceláří.

Ale přesto se to udělat muselo. Nebyla to nakonec jen otázka burzovních obchodů. Každá transakce také měla peněžní hodnotu, hodnotu skutečných peněz, které přecházely od jednoho elektronického majitele ke druhému, přecházely z jednoho účtu na jiný, a ačkoliv se vše dělo elektronicky, složitý tok peněz se v úvahu brát musel. Dokud nebudou vysledovány všechny transakce, nemohou být známy peněžní částky na jednotlivých účtech každé burzovní firmy, každé instituce, každé banky, a nakonec i každého soukromého občana Ameriky - i těch, kteří na burze nehráli. Kromě toho, že byl paralyzován Wall Street, byl zmražen celý americký bankovní systém, závěr, ke kterému se došlo zhruba v okamžiku, kdy se kola prezidentského letadla Air Force One dotkla přistávací dráhy na letecké základně v Andrewsu.

"Ale doprdele," komentoval to pověřený zástupce ředitele newyorského oddělení Federálního úřadu pro vyšetřování. V tomhle ohledu se vyjádřil srozumitelněji než vyšetřovatelé z ostatních federálních agentur, používajících jeho rohovou kancelář jako konferenční místnost. Ostatní většinou jen zírali do lacinéhо koberce na podlaze a naprázdno polykali. Situace se měla ještě zhoršit, a tak se také stalo. Jeden ze zaměstnanců Depozitní bankovní společnosti pověděl celý příběh svému sousedovi, advokátovi, který to pověděl dalšímu, reportérovi, který zavolal na pár míst a načrtl reportáž pro New York Times. Tato vlajková loď mezi novinami zavolala ministra financí, který právě dorazil z Moskvy a ještě nedostal zprávu o rozsahu celé záležitosti, a který ji odmítl komentovat, jenže zapomněl Times požádat, aby to nešlo ven. Než mohl svou chybu napravit, reportáž už byla připravena k tisku.

Ministr financí Bosley Fiedler tunelem, spojujícím budovu ministerstva financí s Bílým domem, doslova proběhl. Nebyl to člověk, zvyklý na tělesnou námahu, a když dorazil do Rooseveltova salonku, funěl a těsně zmeškal odchod japonského velvyslance. "Co se děje, Buzzi?" zeptal se prezident Durling. Fiedler popadl dech a v pěti minutách shrnul vše, co se právě telefonicky dověděl z New Yorku. "Nemůžeme dopustit, aby se trhy otevřely," byl jeho závěr. "Myslím tím., že se nemohou otevřít. Nikdo nemůže obchodovat. Nikdo neví, kolik peněz má. Nikdo neví, co komu patří. A banky... Pane prezidente, tohle je velký problém. Nic ani zdaleka podobného tomuhle se ještě nikdy nestalo."

"Buzzi, vždyť jsou to jenom peníze, ne?" řekl Arnie van Damm a dumal nad tím, proč se to všechno muselo stát v jediném dni po několika docela pěkných a příjemných měsících.

"Ne, nejsou to jenom peníze." Hlavy se otočily, protože na otázku odpověděl Ryan. "Je to důvěra. Tady Buzz o tom v době, kdy jsem pracoval pro Merrill Lynch, napsal knihu." Přátelská připomínka snad toho člověka trochu uklidní, říkal si.

"Díky, Jacku." Fiedler se posadil a upil ze sklenice vody. "Vezměte si krach v roce 1929 jako příklad. O co se tehdy doopravdy přišlo? Z hlediska peněz o nic. Spousta investorů přišla o poslední košili, a výzvy k dodatkové úhradě u termínovaných obchodů to všechno ještě zhoršily, ale to, co lidé

často nepochopí, je, že peníze, o které přišli, byly peníze, které už byly předány jiným."

"Tomu nerozumím," řekl Arnie.

"Tomu vlastně nikdo nerozumí. Je to jedna z těch věcí, které jsou až moc jednoduché. Od trhu lidé očekávají, že bude složitý, a zapomínají, že les jsou jednotlivé stromy. Každý investor, který přišel o peníze, nejdřív dal své peníze obchodníkovi, za což dostal akciový certifikát. Svěřil peníze za něco hodnotného, ale toto ‚něco hodnotného' padlo, a právě to byl ten krach. Ale ten první, ten, kdo dal certifikát a dostal peníze před krachem - tak ten očividně udělal chytrou věc, o nic nepřišel, ne? Proto se množství peněz v ekonomice v roce 1929 vůbec nezměnilo."

"Peníze se prostě nevypaří, Arnie," vysvětloval Ryan. "Přecházejí z místa na místo. Nikam neodejdou. Na to dohlížejí ve Federálních rezervách." Bylo však jasné, že van Damm tomu nerozumí.

"Ale proč teda ksakru došlo ke krizi v roce 1932?"

"Důvěra," odpověděl Fiedler. "V roce 1929 spousta lidí opravdu kvůli výzvě k dodatkové úhradě přišla o spoustu peněz. Koupili akcie a dali obnos menší, než byla hodnota transakce. Dneska tomu říkáme reinvestování kapitálu. Pak nemohli krýt svou míru rizika, když byli nuceni prodávat. Banky a ostatní instituce to hodně odnesly, protože musely krýt marže. Nakonec to dopadlo tak, že tu bylo plno lidiček, jimž nezůstalo nic než dluhy, které nemohli začít splácet, a banky, kterým se nedostávaly hotové peníze. Za takových okolností lidé přestanou vůbec něco dělat. Bojí se riskovat to, co jim zbylo. Lidé, kteří včas vycouvali a dosud mají peníze - ti, kteří vlastně neutrpěli - vidí, jak hospodářství vypadá, a také nic nedělají, jen sedí na místě, protože tam venku straší. Tohle je ten problém, Arnie.

Vidíte, hospodářství nesestává z bohatství, ale použití bohatství, z veškerých transakcí, které se denně uskutečňují, od kluka, co za dolar seká vaši trávu, až po velké nákupy v rámci celých firem. Když se zastaví tohle, zastaví se všechno." Ryan pokývl Fiedlerovi na souhlas. Byla to malá vynikající přednáška.

"Pořád to nějak nemůžu pochopit," řekl van Damm. Prezident stále poslouchal.

A teď já. Ryan zavrtěl hlavou. "Ne všichni to chápou. Jak říkal Buzz, je to příliš jednoduché. Projevem trendu je činnost, ne nečinnost, ale tady je nečinnost skutečně nebezpečná. Když se rozhodnu jen tak sedět a nic nedělat, pak moje peníze neobíhají. Nic nekupuju, a lidé, kteří vyrábějí věci, které bych byl koupil, jsou bez práce. To je děsí, a děsí to i jejich sousedy. Sousedé jsou tak vystrašení, že se svých peněz drží - proč je utrácet, když by je mohli potřebovat, až sami ztratí práci? A tak to jde pořád dokola. Máme tady opravdu pořádný problém, pánové," domluvil Jack. "V pondělí ráno bankéři zjistí, že nevědí, co mají. Krize bank začala teprve až v roce 1932, hodně dlouho po tom, co se rozklížil trh s akciemi. Tentokrát ne."

"Je to zlé?" zeptal se prezident.

"Nevím," odpověděl Fiedler. "Nic takového se ještě nestalo."

"‚Nevím' s tím nic neudělá, Buzzi," řekl Durling.

"Chtěl byste raději nějakou lež?" otázal se ministr financí. "Potřebujeme tu předsedu Federálních rezerv. Stojí před námi spousta problémů. Ten první a největší je krize likvidity, a je to krize nevídaných rozměrů."

"A to nemluvíme o válce se střílením," zdůraznil Ryan pro ty, kteří na to snad zapomněli.

"Co z toho je vážnější?" zeptal se prezident Durling.

Ryan o tom okamžik uvažoval. "Pokud jde o skutečnou škodu pro naši zemi? Máme dvě potopené ponorky. Dvě letadlové lodě poškozené, odhaduji, že dvě stě padesát námořníků mrtvých. Mariany jsou v cizím držení. Všechno tohle je zlé," řekl Jack uvážlivě a během řeči přemýšlel. "To však doopravdy naši bezpečnost neohrožuje, protože to ke skutečné síle naší země nepatří. Amerika je celek

složený z více prvků. Jsme lidé, kteří uvažují určitým způsobem, kteří věří, že dokážou udělat věci, které udělat chtějí. Všechno ostatní z toho vyplývá. Je to sebedůvěra, optimismus, to, co jiným zemím na nás připadá tak zvláštní. Stačí o tohle přijít, a nebudeme o nic jinačí než kdokoliv jiný. Stručná odpověď na vaši otázku, pane prezidente, je, že hospodářské problémy jsou pro nás daleko nebezpečnější než to, co nám udělali Japončíci."

"Překvapujete mě, Jacku," řekl Durling.

"Pane, jak říkal Buzz - chtěl byste raději nějakou lež?"

"Tak o co ksakru jde?" zeptal se Ron Jones. Slunce již bylo nahoře, a bylo vidět Pasadenu, dosud upoutanou u hráze, státní vlajka smutně visela v nehybném vzduchu. Bitevní loď válečného námořnictva Spojených států nedělala vůbec nic, a syn jeho učitele zemřel rukou nepřítele. Proč s tím nikdo nic neděla?

"Nemá rozkazy," řekl Mancuso, "protože já nemám rozkazy, protože vrchní velitel pro oblast Tichomoří nemá rozkazy, protože Národní úřad pro velení žádné rozkazy nevydal."

"Probudili se tam už?"

"Ministr obrany má teď být v Bílém domě. Prezident už hlášení dostal, pravděpodobně," uvažoval vrchní velitel ponorkového loďstva.

"Ať se do toho pořád nemontuje," poznamenal Jones.

"Je to prezident, Rone. Děláme, co řekne."

"Jo, jako Johnson poslal mého tátu do Vietnamu." Jones se otočil a pohlédl na nástěnnou mapu. Než skončí den, budou japonská hladinová plavidla mimo dosah letadlových lodí, které stejně nemohly provést žádný úder. Gary skončila své pátrání po lidech, kteří snad přežili, hlavně z obavy před japonskými ponorkami, které se tu mohly vyskytovat, ale vypadalo to úplně tak, jako by ji z místa zahnal kutr pobřežní stráže. Zpravodajské informace, které měla, vycházely hlavně z informací od družice, protože se nepovažovalo za moudré vyslat třeba P-3C, aby sledovaly hladinová plavidla, a tím méně pak pronásledovat zachycené ponorky. "První ven z nebezpečí, co?"

Mancuso si umínil, že se tentokrát rozčilovat nebude. Byl vysokým důstojníkem, a byl placen za to, aby jako takový uvažoval. "Jedno po druhém. Naše nejdůležitější prostředky v ohrožení jsou ty dvě letadlové lodě. Musíme je dostat domů, a musíme je opravit. Wally teď ty operace plánuje. Musíme shromáždit zpravodajské informace, promyslet je a pak se rozhodnout, co můžeme dělat."

"A pak si počkat, jestli nás něco dělat nechají?"

Mancuso přikývl. "Tak je to zařízené."

"No, to je teda vynikající."

Rozbřesk opravdu přinášel člověku radost. Jamata, sedící na horní palubě Boeingu 747, si vybral místo u okénka po levé straně, hleděl ven a bzučení hovoru kolem si nevšímal. Poslední tři dny skoro nespal, a nával moci a pocit povznesenosti ho dosud zaplavovaly jako povodeň. Tohle byl poslední let podle letového řádu. Hlavně správní personál, spolu s několika inženýry a civilisty, kteří začnou zavádět novou vládu. Úředníci, pověření tímto úkolem, to udělali chytře. Samozřejmě, každý na Saipanu bude mít volební hlas, a volby budou probíhat pod mezinárodním dohledem, to je politická nutnost. Bylo tam kolem devětadvaceti tisíc místních obyvatel, ale to se nepočítali Japonci, z nichž mnozí vlastnili pozemky, domy a podniky. Nepočítali se ani vojáci, a ostatní, kteří bydleli v hotelích. Hotely - ty největší vlastnili Japonci, samozřejmě - budou považovány za obytné domy a všichni ti, kdo budou v těch bytech bydlet, se budou považovat za stálé obyvatele. Jakožto japonští občané všichni měli volební hlas. I vojáci byli občané, a i oni měli právo volit, a protože statut jejich posádek neobsahoval časové omezení, i oni budou trvalými obyvateli. Kromě vojáků a civilistů bude na ostrově jedenatřicet tisíc Japonců, až se

budou konat volby; nu, jeho krajané budou přece dychtiví využít svých občanských práv, ne? Mezinárodní dohled, říkal si v duchu a hleděl na východ, se může jít bodnout.

Zvlášť potěšující bylo pozorovat z výšky jedenácti tisíc metrů první tlumenou záři na obzoru, která vypadala jako ozdoba na kytici dosud viditelných hvězd. Záře byla stále jasnější a šířila se dál, od purpurové do temně červené, oranžové, růžové, a pak do prvního tenkého proužku na povrchu slunce, dosud neviditelného na černém moři dole; slunce jako by vycházelo jen pro něj, říkal si Jamata, dlouho před tím, než se z něj budou moci potěšit a vychutnat ho lidé dole. Letadlo se mírně stočilo doprava a zahájilo sestup. Klesání dolů ranním vzduchem bylo dokonale načasováno, jako by mělo slunce zadržet na místě po celou dobu sestupu, jen onen žlutobílý proužek, a magický okamžik trval několik minut. Taková slavnostní chvíle pohnula Jamatu téměř k slzám. Dosud si pamatoval obličeje svých rodičů, jejich skromný domek na Saipanu. Jeho otec byl malý, nijak zámožný obchodník, který prodával hlavně různé tretky a drobnosti vojákům, kteří tvořili na ostrově posádku. Otec k nim byl vždycky velmi zdvořilý, vzpomínal Raizo, usmíval se, uklaněl a přijímal jejich hrubé žerty o své noze, zmrzačené obrnou. Chlapec, který to vše viděl, považoval úctu k mužům, nosícím zbraně, nosícím uniformu jeho země, za normální. Mezitím poznal něco jiného, jistě. Byli to pouze služebníci. Ať už dál nesli tradici samurajů nebo ne - samotné slovo samuraj je odvozeno od slova ‚sloužit', připomněl si, a jasně v sobě obsahuje pojem pána, ne? -, byli to oni, kdo poskytovali ochranu a péči těm, kteří stáli nad nimi, a byli to ti, kteří stáli nad nimi, kdo je najímal, platil a říkal jim, co mají dělat. Bylo třeba jednat s nimi s větší úctou, než si skutečně zasloužili, ale zvláštní a divné bylo, že čím vyšší měli hodnost, tím lépe chápali, kde je jejich pravé místo. "Přistaneme za pět minut," řekl mu plukovník.

"Dozo." Spíš přikývnutí než úklona, protože seděl, ale i úklona byla odměřená, přesně toho druhu, kterým se uzná a vezme na vědomí služba podřízeného, a jedním přívětivým gestem se mu prokáže jak zdvořilost, tak nadřazenost. Až přijde doba, a jestli tenhle plukovník bude dobrý a dosáhne hodnosti generála, pokývnutí se změní, a jestli bude postupovat výš, pak někdy, když bude mít štěstí, ho Jamata-san bude možná přátelsky oslovovat křestním jménem, vyznamená ho úsměvem a žertem, pozve ho, aby se s ním napil, a on při svém postupu k vyšší hodnosti pozná, kdo je skutečným pánem. Plukovník se možná těšil, že tohoto cíle dosáhne. Jamata si zapnul svůj pás a přihladil si vlasy.

Kapitán Sató byl vyčerpaný. Strávil příliš dlouhou dobu ve vzduchu, a nejen že porušil, on přímo rozcupoval veškerá pravidla pro odpočinek posádky své linky, ale ani on se nemohl odpoutat od své povinnosti. Podíval se doleva a v ranní obloze viděl blikající světla dvou stíhaček, pravděpodobně F-15; jednu z nich možná řídí jeho syn, krouží a střeží půdu toho, co kdysi bylo jeho zemí. Jemně, říkal si. Měl na starosti vojáky své země, a ti si zasloužili jen to nejlepší. S jednou rukou na ovladačích plynu a s druhou na řízení vedl Boeing po neviditelné linii vzduchem k bodu, který si jeho oči už vybraly. Na jeho povel druhému pilotovi se obrovské klapky sklopily. Sató přitáhl řídící páku, zvedl nos letounu a letoun vyplaval, nechal ho, aby se ustálil a pak volně klouzal, až mu zakřípění gumy sdělilo, že jsou na zemi.

"Vy jste básník," řekl mu druhý pilot, na kterého Satóovo umění opět zapůsobilo.

Sató si dopřál úsměv, když zapojil revers. "Zajeďte na místo." Pak zapnul interkom do kabiny.

"Vítejte v Japonsku," řekl cestujícím.

Jamata nevykřikl jenom proto, že ho poznámka překvapila. Nečekal, až se letadlo zastaví, a rozepnul si pás. Už byl ve dveřích pilotní kabiny a musel něco říci.

"Kapitáne?"

"Ano, Jamato-sane?"

"Vy rozumíte, viďte?"

Jeho přikývnutí bylo přikývnutím hrdého profesionála, a v tomto okamžiku také přikývnutím člověka velmi blízkého zaibacu. "Hai." Odměnou mu byla ta nejupřímnější úklona, a uznání Jamaty-sana hřálo pilotovo srdce.

Obchodník nepospíchal, teď už ne. Úředníci i vojáci vystupovali z letadla a přecházeli k čekajícím autobusům, které je odvezou do hotelu Nikko Saipan, velké moderní budovy, stojící uprostřed západního pobřeží ostrova, která bude dočasným hlavním správním střediskem okupač..., vlastně nové vlády, opravil se Jamata. Trvalo pět minut, než všichni z letadla vystoupili, pak se on sám odebral k další terénní toyotě, jejíž řidič byl jedním z jeho zaměstnanců, který i bez říkání věděl, co má dělat, a věděl, že toto je okamžik, který si Jamata-san chce vychutnat v tichu.

Neviděl, že by se něco zvláštního dělo. Ačkoliv právě on způsobil, aby k celé věci došlo, nebylo to tak důležité, jak by se bylo dalo čekat. Počkat - snad jenom krátký úsměv při pohledu na vojenská vozidla, ale únava teď byla skutečná, a oči se mu přivřely, navzdory železné vůli, která jim velela, aby byly otevřené a jasné. Řidič volil trasu pečlivě, a podařilo se mu vyhnout se větším zácpám. Brzy opět minuli Marianský Country Club, a ačkoliv slunce již vyšlo, žádné hráče golfu nebylo vidět. Ani žádné vojsko tu nebylo, až na dvě spojařská vozidla pro vysílání přes družici, která stála na kraji parkoviště; když si je vzali od NHK, natřeli je na zeleno. Ne, golfové hřiště samozřejmě nesmíme nijak poškodit, nyní to je pravděpodobně nejcennější pozemek na ostrově.

Tady přesně to bylo, uvažoval Jamata a vzpomínal na tvary hor. Hrubě postavený krámek jeho otce byl blízko severního polního letiště, a on si připomínal stíhačky A6M typu Zero, vzpomínal na pyšně si vykračující piloty a na často arogantní a nadřazeně se tvářící vojáky. Tamhle bývala továrna na zpracování cukrové třtiny Nanyo Kohacu Kaiša, a on vzpomínal, jak kradl kousky třtiny a žvýkal je. A jaká tu bývala rána se svěžím větříkem. Brzy byli na jeho pozemku. Jamata silou vůle setřásl pavučiny únavy a vystoupil z automobilu; nyní vykročil k severu.

Byla to cesta, kterou museli přijít otec s matkou, a bratr a sestra, a on si v duchu představoval, že vidí otce, jak kulhá se svou zmrzačenou nohou a snaží se zachovat důstojnost, o kterou ho jeho dětská nemoc neustále připravovala. Posloužil v oněch posledních dnech vojákům, když jim přinášel všechno užitečné, co měl? Zanechali vojáci v oněch posledních dnech svých krutých urážek kvůli jeho fyzickému stavu, a poděkovali mu s upřímností lidí, pro něž smrt byla něčím, co už mohli vidět, a jejíž blízkost už mohli pociťovat? Jamata chtěl věřit obojímu. A oni scházeli tímhle suchým korytem potoka, jejich ústup do náruče smrti chránila přítomnost zbývající zadní hlídky vojáků, v posledním okamžiku jejich dokonalosti.

Místní lidé to místo nazývali Útes Banzai, ti méně rasisticky zaměření mu říkali Útes sebevrahů. Jamata bude muset pověřit své lidi pro styk s veřejností, aby se postarali o to, že se útesu dostane čestnějšího pojmenování. Devátého července 1944, den, kdy skončil organizovaný odpor. Den, kdy Američané vyhlásili ostrov Saipan za ‚bezpečný'.

Byly tu vlastně útesy dva, zakřivené a ležící naproti sobě jako hlediště v divadle; vyšší byl dvě stě čtyřicet metrů nad hladinou moře, které je volalo k sobě. Místo bylo označeno mramorovými pomníky, postavenými před lety japonskými studenty, představovaly děti, klečící v modlitbě. Muselo to být zde, kde se přiblížili ke kraji, držíce se za ruce. Pamatoval si otcovy silné ruce. Měli bratr a sestra strach? Pravděpodobně byli víc popletení než vystrašení, říkal si, po jednadvaceti dnech rachotu a hrůz, kdy nechápali, co se děje. Matka se asi podívala na otce. Vřelá, malá, baculatá žena, jejíž veselý melodický smích znovu zazněl v synových uších. Vojáci byli občas neurvalí na jeho otce, na matku však nikdy. A nikdy na děti. A poslední

službou, kterou vojáci prokázali, bylo, že k nim Američany nepustili v tom posledním okamžiku, když vykročili přes útes. Drželi se za ruce, přesvědčoval sám sebe Jamata, každý držel jedno dítě v posledním láskyplném objetí, hrdě odmítli zajetí v rukou barbarů, a ze svého druhého syna udělali sirotka. Jamata zavřel oči a všechno to viděl, a poprvé se při vzpomínce a při pohledu, který mu představivost vykreslila, zachvěl pohnutím. Až dosud si připouštěl pouze vztek, pokaždé, kdy sem během let přicházel, ale nyní mohl dát svému pohnutí průchod a plakat s hrdostí, protože těm, kteří je dohnali k smrti, svůj čestný dluh splatil. Úplně.

Řidič se díval, nevěděl, o co jde, ale rozuměl mu, protože historii tohoto místa znal, a i on byl pohnut k slzám, když chvějící se šedesátiletý muž zatleskal, aby přivábil pozornost svých spících příbuzných. Vzdálen víc než sto metrů, viděl, jak se mužova ramena otřásají vzlyky, a po nějaké době si Jamata lehl na bok, ve svém obleku, a usnul. Možná se mu bude o nich zdát. Možná, že duchové, ať už to byli duchové kohokoli, ho ve spánku navštíví a povědí mu, co potřebuje slyšet. Ale opravdovým překvapením je, říkal si řidič, že ten staiý parchant má přece jen duši. Možná, že o svém šéfovi smýšlel mylně.

"Ti jsou teda pořádně organizovaní," říkal si Oreza, když se díval dalekohledem, levným, který měl doma.

Z okna ložnice viděl na letiště, a z okna kuchyně na přístav. Orchid Ace byla dávno pryč, a její místo zaujala další nákladní loď, jmenovala se Century Highway No. 5, a vykládali z ní vozidla podobná džípům a nákladní automobily. Portagee byl přetažený, poté, co se přinutil být celou noc vzhůru. Probděl už sedmadvacet hodin, a několik z nich strávil tvrdou prací na moři na západ od ostrova. Na něco takového už je starý, to vrchní nadstrážmistr věděl. Burroughs, mladší a chytřejší, se stočil na koberečku v obývacím pokoji a pochrupoval.

Oreza toužil po cigaretě, poprvé po letech. Byly dobré k tomu, aby člověka udržely bdělého. V takovéhle době je člověk prostě potřeboval. Tak nějak to váleční ci dělali - aspoň se to tak líčilo ve filmech z druhé světové války. Ale tohle nebyla druhá světová válka, a on nebyl válečník. Přesto, že víc než třicet let sloužil u americké Pobřežní stráže, nevypálil jediný náboj při nějakém střetnutí, dokonce ani při svém jednom krátkém nasazení ve Vietnamu ne. U zbraně a při střelbě byl vždycky někdo jiný. Neuměl bojovat.

"Tys byl celou noc vzhůru?" zeptala se Isabel, oblečená do práce. Na téhle straně mezinárodní datové čáry bylo pondělí, pracovní den. Pohlédla dolů a viděla, že poznámkový blok, který obvykle ležel u telefonu, je plný načmáraných poznámek a čísel. "Je to k něčemu?"

"Nevím, Izz."

"Chceš něco k snídani?"

"No, to nemůže škodit," řekl Pete Burroughs a protahoval se, když vcházel do kuchyně. "Myslím, že jsem zvadnul tak ve tři." Okamžik uvažoval. "Je mi, jako bych se měl pob... blbě," řekl, aby se nějak nedotkl přítomné dámy.

"No, mám sedět za svým stolem tak za hodinku," poznamenala paní Orezová a otevřela lednici. Snídaně v tomhle domě, jak Burroughs pozoroval, sestávala ze studené směsi několika druhů obilovin a odstředěného mléka a z topinky, udělané z chleba upečeného z otrub. Přihodit k tomu ještě nějaké ovoce, říkal si, a je to jak v San José. Kávu už cítil. Vzal si šálek a nalil si.

"Někdo teda ví, jak se má dělat kafe."

"To Manni," řekla Isabel.

Oreza se poprvé po několika hodinách usmál. "To jsem se naučil od svýho prvního šéfa. Správná směs, správná dávka, a špetka soli."

Pravděpodobně když je měsíc v novu, a když se obětuje koza, pomyslel si Burroughs. Jestli ano, pak tedy koza zemřela pro správnou věc. Dlouze se napil a šel se podívat na Orezovy záznamy.

"Tolik?"

"Mohlo by to být míň než ve skutečnosti. Odsud do Japonska se letí dvě hodiny. To dělá s otočkou čtyři. Když budeme uznalí, tak řekněme na zemi po devadesáti minutách při každém přistání. Sedmihodinový cyklus. Tři a půl letu na letoun za den. Při každém letu tak tři sta, možná tři sta padesát vojáků. To znamená, že každý letadlo jich sem dopraví tisíc. Patnáct letounů, operujících celý den, to znamená celou divizi vojáků. Myslíš, že Japončíci mají víc než patnáct sedmsetsedmačtyřicítek?" zeptal se Portagee. "Jak jsem povídal, s rezervou. Teď už jde o to, aby sem dostali mobilní zařízení."

"A kolik lodí na to?"

Další zamračení. "Nevím jistě. Během války v Perském zálivu - byl jsem tam při zabezpečování přístavu... kruci. Záleží na tom, kolik lodí na to dáš a jak je naložíš. Zase budu opatrný - dvacet velkých obchodních plavidel jen na vozidla. Nákladní, džípy, všechno, co by tě jinak ani nenapadlo. Je to jako stěhovat město plné lidí. Musí udržovat zásobování palivem. Na tyhle skále neroste skoro nic, co se dá jíst. Potraviny se tedy také musí přivážet na lodích, a počet lidí se tu zdvojnásobil. Dodávky vody se můžou ztenčit." Oreza si tohle poznamenal. "No, a ostatně oni sem přišli s tím, že tu zůstanou. To je hotovka," řekl a zamířil ke stolu a ke své skvělé kávě, a toužil po třech vojských okách, slanině, topince z bílého chleba s máslem, masové omeletě a po všem tom cholesterolu, co v tom je. Zatracená padesátka!

"A co se mnou?" zeptal se inženýr. "Viděl jsem, že ty jsi považovaný za místního. To u mě nepřipadá v úvahu ani ve snu."

"Pete, ty jsi můj zákazník, a já jsem kapitán, jasný? Zodpovídám za tvou bezpečnost. To je zákon moře, pane."

"Na moři už nejsme," zdůraznil Burroughs.

Orezu pravdivost poznámky rozladila. "Moje dcera je právnička. Já se snažím věci řešit jednoduše. Sněz si snídani. Já se potřebuju trochu vyspat, a ty musíš převzít dopolední hlídku."

"A co já?" otázala se paní Orezová.

"Když se neukážeš v práci..."

"...někomu bude divné proč."

"Bude dobré vědět, jestli říkali pravdu o těch policistech, co postřelili," pokračoval její manžel. "Byl jsem celou noc vzhůru, Izz, a neslyšel jsem jediný výstřel. Vypadá to, že jsou obsazené všechny křižovatky, ale nikomu nic nedělají." Odmlčel se. "Ale stejně se mi to nelíbí, holka. Ať tak či onak, musíme s tím něco udělat."

"Udělal jste to, Ede?" zeptal se Durling bezvýrazně a jeho oči se zavrtávaly do viceprezidenta. Proklínal ho za to, že se musí zabývat ještě dalším problémem, při všech těch krizích, které teď visely nad jeho prezidentským úřadem. Avšak článek v Postu mu jinou volbu neumožňoval.

"Proč mě takhle věšíte do průvanu? Proč jste mě před tím aspoň nevaroval?"

Prezident pohybem ruky obsáhl celou Oválnou pracovnu. "Je spousta věcí, které se zde mohou dělat, a jsou věci, které se tu dělat nemohou. Jedna z nich je narušovat vyšetřování kriminálního případu."

"S tímhle na mě nechoďte! Spousta lidí už..."

"Jo, a také za to zaplatili." Už nedodal, že mě nikdo krýt nemusí. A svůj zadek kvůli tvému riskovat nebudu.

"Podívejte, Rogere!" zavrčel v odpověď Ed Kealty. Prezident ho zarazil pozvednutou rukou a tichým hlasem.

"Ede, sype se mi hospodářství. V Tichém oceánu mám mrtvé námořníky. Na tohle nemohu vydávat síly. Nemohu se zbavovat politického kapitálu. A nemohu na to plýtvat časem. Odpovězte mi na mou otázku," přikázal Durling.

Viceprezident se začervenal, a než promluvil, prudce odvrátil hlavu. "No dobrá, ženy se mi líbí. Nikdy jsem to před nikým neskrýval. S mou ženou máme dohodu." Otočil hlavu zpátky. "Ale nikdy, NIKDY v celém svém pojebaném životě

jsem nikoho nenapadl, neobtěžoval, neznásilnil, ani jsem se nikomu nevnucoval. Nikdy. Nepotřebuju to dělat."

"A Lisa Beringerová?" řekl Durling a pohlédl do svých poznámek, aby si připomněl jméno.

"Byla roztomilá, chytrá, upřímná a prosila mě, abych - no, můžete hádat. Vysvětlil jsem jí, že nemohu. Ten rok jsem mohl být znovu zvolen, a kromě toho, byla příliš mladá. Zasluhovala si, aby si ji vzal někdo v jejím věku a dal jí děti a postaral se, aby se jí dobře žilo. Vzala si to moc k srdci, začala pít - možná i něco dalšího, ale tomu nevěřím. Ale jednou v noci vyjela ze silnice na okruhu a přišla o život, Rogere. Byl jsem jí na pohřbu. Mluvím s jejími rodiči. Nu," řekl Kealty, "v poslední době už sotva."

"Nechala dopis."

"Víc než jeden dopis." Kealty sáhl do kapsy saka a podal mu dvě obálky. "Překvapuje mě, že si nikdo nevšiml data na tom, co má FBI. Deset dní před smrtí. Tenhle pochází z doby o týden později, a tenhle je ze dne, kdy se zabila. Našli je moji lidé. Barbara Lindersová asi našla další. Žádný z nich nebyl odeslán. Myslím, že mezi nimi najdete určité rozdíly, vlastně mezi všemi třemi."

"Ta Lindersová říká, že jste ji..."

"Omámil drogou?" Kealty zavrtěl hlavou. "Víte o mém problému s pitím, věděl jste to, když jste mě sem zavolal. Jo, jsem alkoholik, ale naposledy jsem se napil přede dvěma lety." Křivý úsměv. "Můj pohlavní život je teď dokonce lepší. Ale zpátky k Barbaře. Ten den jí nebylo dobře - chřipka. Šla do lékárny na Kapitolu a dostala recept a..."

"Jak tohle víte?"

"Třeba si vedu deník. A třeba mám jenom dobrou paměť. Tak či tak, znám datum, kdy se to stalo. Možná, že někdo z mých lidí prošel záznamy lékárny, a možná, že ten lék, co si vzala, měl na lahvičce nálepku, takovou, která říká, že se nesmí pít, když se tahle dražé berou. To jsem nevěděl, Rogere. Když jsem nachlazen - no, tenkrát, dřív, dal jsem si něco tvrdého. Kruci," přiznal Kealty, "chlastem jsem léčil kdeco. Tak jsem jí taky trochu dal, a ona začala být hodně vstřícná. Řekl bych, že až trochu moc, ale sám jsem byl napůl namazaný a představoval jsem si, že je to jen a jen kvůli mému všeobecně známému osobnímu kouzlu."

"Takže co? Říkáte, že nejste vinen?"

"Možná chcete říct, že jsem toulavý kocour, že ho nedokážu udržet v poklopci? Jo, asi ano. Šel jsem za duchovním, za doktory, jednou na kliniku - zakrýt to byla pěkná dřina. Nakonec jsem šel za primářem neurologické kliniky na Lékařské fakultě Harvardu. Domnívají se, že v mozku existuje oblast, která reguluje naše pudy, je to jen teorie, ale dobrá. Má to co dělat s hyperaktivitou. Já jsem byl hyperaktivní dítě. I teď ještě nespím víc než šest hodin, Rogere. Jsem cokoliv jiného, jen ne násilník."

Tak takhle to je, říkal si Durling. Sám nebyl právník, ale určil do funkce, konzultoval a vyslechl jich dost, aby věděl, co se mu říká. Kealty se mohl hájit ze dvou pozic - že důkazy proti němu jsou dvojznačnější, než si vyšetřovatelé představují, a že za to vlastně nemůže. Prezident uvažoval, která z obou obhajob je asi pravdivá. Žádná? Jedna? Obě?

"Takže co uděláte?" zeptal se svého viceprezidenta, a pronesl to hlasem hodně podobným hlasu, jímž před několika hodinami hovořil s velvyslancem z Japonska. Stále víc soucítil s člověkem, sedícím před mm, navzdory svému přesvědčení. Co když ten člověk skutečně říká pravdu? Jak může vědět - a právě tohle nakonec řekne porota, jestli to dojde tak daleko; a jestli bude porota takhle uvažovat, jak potom budou vypadat výslechy před Výborem pro soudnictví? Kealty měl na Kapitolu ještě hodně záloh.

"Něco mi tak říká, že tohle léto se nebudou tisknout samolepky DURLING/KEALTY, co?" Otázka byla položena s jakýms takýms úsměvem.

"Ne, když do toho budu mít co mluvit," potvrdil prezident, opět chladně.

Na humor teď nebyla vhodná doba.

"Nechci vám uškodit, Rogere. Uškodil jsem vám přede dvěma dny. Kdybyste mě varoval, byli bychom mohli tohle všechno říci dřív, a všem ušetřit spoustu času a potíží. Včetně Barbary. Nevím ani, kde teď je. Je dobrá na občanská práva, má dobrou hlavu a dobré srdce. Bylo to jen jednou, tenkrát. A zůstala pak v mé kanceláři," zdůraznil Kealty.

"To všechno jsme zjistili, Ede. Povězte mi, jak si to představujete dál."

"Půjdu. Vzdám se funkce. Žalovat se nenechám."

"Málo," řekl Durling neutrálním hlasem.

"Ale, no tak přiznám své slabosti, omluvím se vám, váženému veřejnému činiteli, kterým jste, za všechno, co jsem snad způsobil vašemu prezidentskému úřadu. Moji právníci se sejdou s jejich právníky, a domluvíme se na náhradě. Odejdu z veřejného života."

"A když ani to nebude stačit?"

"Bude," řekl Kealty s přesvědčením. "Nemohu být vyšetřován před soudem, dokud nebudou vyřešeny ústavní záležitosti. To bude trvat celé měsíce, Rogere. Až do léta, možná, a možná až do zasedání. To si nemůžete dovolit. Myslím, že nejhorší scénář pro vás je, že Výbor pro soudnictví pošle obžalobu na půdu sněmovny, ale sněmovna to neodhlasuje, nebo třeba ano, ale těsně, a pak vyšetřování Senátu skončí takříkajíc na rovnosti hlasů v porotě. Máte představu, kolik laskavostí jsem prokázal tam, a kolik v Senátu?" Kealty zavrtěl hlavou. "To vám za to politické riziko nestojí, a odvádí to vás i Kongres od vládních záležitostí. Potřebujete všechen čas, který máte k dispozici. Kruci, potřebujete ho dokonce ještě víc." Kealty vstal a zamířil ke dveřím po prezidentově pravici, k těm, co tak dokonale splývaly se zakřivenými, jako vaječná skořápka bílými stěnami se zlatými ornamenty. Poslední slova řekl, aniž se otočil. "Nakonec, teď je to na vás."

Prezidenta Rogera Durlinga zlobilo, že by snadné východisko mohlo být nakonec také spravedlivé východisko - ale to se nikdy nikdo nedozví. Budou jen vědět, že jeho poslední čin byl politicky prozíravý a účelný v době, kdy dějiny politickou prozíravost a účelnost vyžadovaly. Hospodářství hrozil rozpad, právě začala válka - na to, aby si hrál s tímhle, neměl čas. Zemřela mladá žena. I další prohlašovaly, že byly obtěžovány. Ale co když to mrtvé děvče zemřelo z jiných důvodů, a co když ty ostatní... K čertu s tím vším, zaklel v duchu. O tomhle ať si rozhodne porota. Ale než porota rozhodne, musí to projít třemi stupni, a pak každý obhájce třeba jen s půlkou mozku bude moci prohlásit, že stejně nebyl možný spravedlivý soud poté, co televizní přenos udělal, co jen mohl, aby celému světu sdělil každičký kousek svědectví, všechno pomluvil a očernil a upřel Kealtymu jeho ústavou dané právo na spravedlivý a nestranný soud před nezaujatými porotci. Takový postup byl u přelíčení před federálním okresním soudem dost pravděpodobný, a tím spíš před odvolacím soudem - a pro oběti by nezískal nic. A co když, technicky řečeno, se ten chlap opravdu žádným zločinem neprovinil? Rozepnutý poklopec není zločin.

A ani on ani země nemohli potřebovat nějaké rozptylování pozornosti. Roger Duriing zavolal telefonem sekretářku.

"Ano, pane prezidente?"

"Zavolejte mi ministra spravedlnosti."

Mýlil jsem se, říkal si Durling. Jistě, může zasahovat do vyšetřování zločinu. Musí. A je to snadné. Kruci.

2

Dohnání

"Opravdu řekl tohle?" Ed Foley se předklonil. Pro Mary Pat bylo jednodušší

pochopit to než pro jejího manžela.

"Jistě, a to všechno na svou čest špiona," potvrdil Jack, když ocitoval Rusova slova.

"Jeho smysl pro humor se mi vždycky líbil," řekla zástupkyně ředitele operací, a poprvé, a pravděpodobně také naposledy, se toho dne zasmála. "Studoval nás tak důkladně, že je víc Američan než Rus."

No, říkal si Jack, to je ono. Tím se vysvětlovalo, jaký je Ed. Pro něj to platilo obráceně. Na Sovětský svaz se specializoval téměř celý svůj život, a byl víc Rus než Američan. Tahle skutečnost mu vyloudila na tváři úsměv.

"Tak co vás napadá?" zeptal se poradce pro národní bezpečnost.

"Jacku, to znamená, že znají totožnost jediných tří agentů, které tam máme. Průšvih, člověče," řekl Ed Foley.

"To je jen jedna z možností," souhlasila Mary Patricia Foleyová. "Ale jsou tu ještě další možnosti. Ty tři zdroje jsou odříznuté. Když s nimi nemůžeme komunikovat, tak tam potom vůbec nemusí být. Jacku, jak vážná je tahle situace?"

"Jsme ve všech ohledech prakticky ve válce, Mary Pat." Jack už dříve shrnul podstatné body ze setkání s velvyslancem, včetně jeho poznámky na odchodu.

Přikývla. "Tak dobrá, nabízejí válku. Necháme se vyhecovat?"

"Nevím," přiznal Ryan. "Máme tam mrtvé lidi. Máme území Spojených států, nad kterým vlaje cizí vlajka. Ale naše schopnost odpovědět je silně omezena - a máme tady ten drobný problém doma. Zítra se budou muset trhy a bankovní systém vyrovnat s některými nepříjemnými skutečnostmi."

"Zajímavá souhra okolností," poznamenal Ed. Ve zpravodajské branži už pracoval moc dlouho na to, aby věřil v souhru okolností. "Co se s tím stane, Jacku? Ty toho o tom víš spoustu."

"Nemám k tomu žádný klíč, vážení, Bude to moc zlé, ale jak moc, a jak dojde k tomu, že to bude zlé... nikdo v takovéhle situaci ještě nebyl. Dobré je to, že už nemůže přijít nic horšího. Špatné je to, že uvažování, které s takovouhle situací jde ruku v ruce, je uvažováním lidí, lapených v hořícím domě. Můžete být v bezpečí tam, kde jste, ale ven se odtud nedostanete."

"Které agentury to mají na starosti?" zeptal se Ed Foley.

"Vlastně skoro všechny. FBI je hlavní. Její vyšetřovatelé se tomu mohou nejvíc věnovat. Vládní komise pro regulaci prodeje cenných papírů se k tomu líp hodí, ale pro něco takhle velkého nemají dost lidí."

"Jacku, ani ne během čtyřiadvaceti hodin někdo pustil tu věc o viceprezidentovi" - právě byl v Oválné pracovně, jak všichni věděli - "trh šel do hajzlu, a měli jsme ten útok na tichomořskou flotilu, a právě jsi nám sdělil moc ošklivé věci o téhle ekonomické záležitosti. Kdybych byl vámi, pane..."

"Já vím, co tím myslíš," řekl Ryan a skočil tak Edovi do řeči jen okamžik před tím, než načrtl celý obraz. Udělal si pár poznámek a lámal si hlavu nad tím, jak vůbec něco prokáže, při tak spletité situaci na trhu. "Je někdo tak chytrý?"

"Na světě je spousta chytrých lidí, Jacku. A ne všichni tak, jako my." Je to hodně podobné tomu, jako by člověk mluvil se Sergejem Nikolajičem, říkal si Ryan, a stejně jako Golovko, i Ed Foley byl zkušený profesionál, pro kterého paranoia vždycky byla způsobem života, a často hmatatelnou realitou. "Ale my tu máme něco, nad čím se musíme zamyslet teď."

"Tihleti jsou tři dobří důstojníci," řekla Mary Pat a sebrala svému manželovi míč. "Nomuri odvedl skvělou práci, když se vloudil do jejich společnosti, nespěchal, vytvořil si dobrou síť kontaktů. Clark a Chavez jsou nejlepší tým, jaký vůbec můžeme dát dohromady. Mají dobrou krycí totožnost a měli by být v bezpečí."

"Až na jedno," dodal Jack.

"Až na co?" zeptal se Ed Foley a předběhl tak svou ženu.

"Kontrarozvědka ví, že jsou v akci."

"Golovko?" zeptala se Mary Pat. Jack střízlivě přikývl. "Ten pacholek," pokračovala. "Víte, pořád ještě jsou nejlepší na světě." Což od zástupkyně ředitele operací CIA nebylo ani trochu příjemné přiznání.

"Neříkej mi, že mají pod kontrolou šéfa japonské kontrarozvědky?" jemně se otázal její manžel.

"Proč by ne, drahoušku? Dělají to i všem ostatním." Což byla pravda. "Víte, někdy si myslím, že bychom měli přijmout někoho od nich, jen tak, aby nám o tom přednášel." Na okamžik se odmlčela. "Nemáme na vybranou."

"Sergej s tím vlastně doopravdy nevyrukoval, ale nevím, jak jinak by to mohl vědět. Ne," Jack souhlasil se zástupkyní ředitele operací, "skutečně nemáme na vybranou."

I Ed to teď pochopil, což však neznamenalo, že se mu to líbí. "A kde je v tom háček?"

"Chtějí všechno, co dostaneme z BODLÁKU. Ta situace jim dělá trochu starosti. Překvapilo je to také, jak mi Sergej řekl."

"Ale jim tam operuje jiná síť. To vám řekl taky," poznamenala Mary Pat. "A musí být dobrá."

"Dát jim informace od BODLÁKU za to, že nás nechají v klidu pracovat, je jedna věc - a velká věc. Tohle ale zachází moc daleko. Promyslel sis to všechno pořádně, Jacku? Znamená to, že vlastně budou řídit naše lidi místo nás." Edovi se něco takového moc nezamlouvalo, ale když o tom chvíli uvažoval, bylo mu jasné, že sám také žádnou alternativu nemá.

"Zajímavé okolnosti, ale Sergej říká, že ho to zastihlo úplně zčista jasna. Tak se v tom vyznejte." Ryan pokrčil rameny a opět mu nešlo do hlavy, jak je možné, že tři nejvíce informovaní zpravodajští profesionálové v jeho zemi nedokázali pochopit, co se děje.

"Že by lhal?" uvažoval Ed. "Takhle to přece nedává vůbec žádný smysl."

"Lhaní také ne," řekla Maiy Pat. "Och, tyhle matrjoškové záhady miluju. No dobrá, víme aspoň, že jsou věci, které ještě nevíme. To znamená, že musíme zjistit spoustu věcí, a čím rychleji, tím líp. Když necháme RZR řídit naše lidi... je to riskantní, Jacku, ale - sakra, nevidím, že bychom měli nějakou jinou možnost."

"Takže mu řeknu ano?" zeptal se Jack. Musel také ještě získat prezidentův souhlas, ale to bude snadnější než získat jejich. Foleyovi si vyměnili pohledy a přikývli.

Oceánský obchodní vlečný člun byl zjištěn vrtulníkem osmdesát kilometrů od formace Enterprise, a v podivuhodné kombinaci okolností se fregata Gary ujala nákladního člunu a vlečný člun poslala k letadlové lodi, kde vystřídal křižník Aegis, a jen tak mimochodem zvýšil rychlost Big-E na devět uzlů. Kapitán vlečné lodě uvažoval nad výší poplatku, který shrábne podle smlouvy s pojišťovací společností Lloyd o vyprošťování, kterou velící důstojník letadlové lodě podepsal a poslal zpátky s vrtulníkem. Obvyklá odměna byla deset až patnáct procent hodnoty zachráněného majetku. Letadlová loď, skupina perutí a šest tisíc lidí, říkala si posádka vlečné lodi. Kolik je deset procent ze tří miliard dolarů? Možná, že budou velkomyslní a domluví se na pěti.

Byla to směs jednoduchého a složitého postupu, jako vždycky. Nyní z Midway operovaly hlídkové letouny P-3C Orion, aby podporovaly ustupující bitevní sílu. Celý den trvalo, než byla reaktivována zařízení na atolu uprostřed oceánu, a bylo to možné jen proto, že na něm byl tým ornitologů, kteří tu pustinu studovali. Oriony zase pro změnu podporovaly C-130 Havajské národní letecké gardy. Ať už k tomu došlo jak chtělo, admirál, který na své poškozené letadlové lodi stále ještě nestáhl vlajku, hleděl na radarové zobrazení čtyř protiponorkových letounů, obklopujících jeho flotilu, a mohl se cítit trochu bezpečněji. Vnější prstenec jeho doprovodu bušil do oceánu aktivními sonary, a

po prvním období, kdy byli blízko panice, nenašli nic, čím by se měli znepokojovat. Do Pearl Harboru se dostane do pátku večer, a možná, při troše větru, bude moci pustit letouny, aby měl ještě lepší zajištění.

Posádka se nyní usmívala, jak admirál Sató viděl, když šel chodbičkou. Ještě přede dvěma dny byli rozpačití a zahanbení ‚chybou', které se jejich loď dopustila. Teď však ne. Vydal se ve vrtulníku na všechna čtyři Konga, aby zprávu osobně doručil. Byli dva dny plavby od Marianského souostroví, a nyní věděli, co dokázali. Nebo alespoň část toho. Nehody ponorek byly dosud chovány v tajnosti, a v dané chvíli věděli, že se pomstili za velkou křivdu, spáchanou na jejich zemi, udělali to velmi chytře, a umožnili Japonsku dobýt zpět území, které mu historicky patřilo - a, jak se domnívali, aniž přitom někoho připravili o život. První reakcí byl šok. Jít do války s Amerikou? Admirál vysvětlil, že ne, není to ve skutečnosti válka, pokud se Američané nerozhodnou udělat z toho událost, což považoval za nepravděpodobné, ale i to je možné, varoval, a na to musí být připraveni. Formace se nyní rozptýlila, mezi jednotlivými plavidly byla vzdálenost tři tisíce metrů, a hnala se na západ tou nejvyšší rychlostí, jakou dokázali trvale udržovat. Nebezpečně rychle se tak spotřebovávalo palivo, ale na Guamu bude tanker, který jim je doplní, a Sató chtěl být pod svým protiponorkovým deštníkem co nejdříve. Jakmile bude na Guamu, může promýšlet budoucí operace. První byla úspěšná. Když jim bude přát štěstí, druhá už nebude muset být, ale kdyby byla, měl o čem rozvažovat.

"Kontakty?" zeptal se admirál, když vstupoval do bojové informační centrály.

"Všechno ve vzduchu kvíká jako civilní letadla," odpověděl důstojník pro vedení vzdušného boje.

"Všechny vojenské letouny mají transpondéry," připomněl mu Sató. "A všechny pracují stejným způsobem."

"Nic se k nám nepřibližuje." Formace měla kurz úmyslně odchýlený od normálních obchodních koridorů, a při pohledu na nástěnný displej admirál viděl, že veškeiý provoz probíhá po těchto koridorech. Pravda, vojenský průzkumný letoun je mohl z některé civilní linky zpozorovat, ale Američané měli družice, které byly stejně dobré. Jeho zpravodajské odhady se až dosud ukázaly jako přesné. Jedinou hrozbou, která mu dělala skutečné starosti, byly ponorky, a ta se dala zvládnout. Střely Harpoon nebo Tomahawk, odpalované z ponorek, bylo nebezpečí, se kterým byl připraven si poradit. Na každém z torpédoborců pracoval radar SPY-1D, který sledoval hladinu. Každý panel pro řízení palby byl obsazen. Každá střela s plochou dráhou letu, přibližující se k nim, by byla zpozorována a zneškodněna, nejprve jeho americkými - a po Japonsku vylepšenými - střelami SM-2MR, a za těmito zbraněmi byly systémy bodové obrany s rotačními kanóny. Ty zastaví většinu z blížících se ‚vampírů', což byl název pro střely s plochou dráhou letu. Ponorka se mohla přiblížit a odpálit torpédo, a jedna z větších hlavic mohla zahubit kteroukoliv loď v jeho formaci. Ale slyšeli by, jak se torpédo blíží, a jeho protiponorkové vrtulníky udělají co mohou, aby napadly útočící ponorku a zabránily jí v tom, aby útok opakovala, a možná ji i zničí. Američané zase tolik ponorek neměli, a jejich velitelé budou odpovídajícím způsobem opatrní, zvlášť kdyby se mu podařilo přidat k těm prvním dvěma zničeným ještě třetí.

Co Američané udělají? Vlastně, co teď mohou udělat? tázal se sám sebe. Byla to otázka, kterou si kladl znovu a znovu, a vždy dostával stejnou odpověď. Své stavy výzbroje hodně snížili. Byli závislí na své schopnosti zastrašovat, a zapomínali, že zastrašování závisí na předpokládané schopnosti něco podniknout, když tahle metoda selže: tatáž stará rovnice - nikoli přát si, nýbrž moci. Ke své smůle Američané příliš spoléhali na přát si a opomíjeli moci, a podle všech pravidel, která Sató znal, než budou zase moci, bude je jejich protivník schopen zastavit. Celkový strategický plán, který pomáhal uskutečnit, nebyl vůbec nový - jen lépe provedený, než jak tomu bylo poprvé,

říkal si, když stál nedaleko trojdílné nástěnné mapy a sledoval radarová zobrazení civilních letounů, pohybujících se po svých vymezených cestách; samotná jejich přítomnost dávala najevo, že svět se dostává zpátky do normálních kolejí, a úplně tak, jako by se nechumelilo.

Zdálo se, že to nejhorší vždycky přichází poté, co se něco rozhodne, a Ryan si toho byl vědom. Dělat rozhodnutí neopotřebovávalo ducha tolik, jako když se s nimi pak muselo žít. Udělal to správně? Neexistovalo žádné měřítko kromě pohledu zpátky, a na ten se vždycky dostalo, až když už bylo pozdě. Ne, bylo to ještě horší, protože pohled zpět byl vždycky negativní, a člověk jen zřídka hleděl zpátky, aby znovu uvážil věci, které dopadly dobře. Na určité úrovni události přestávaly být jasně definované. Člověk vážil možnosti, vážil faktory, ale často věděl, že ať skočí kam chce, vždycky bude někdo, kdo to odnese. V takovém případě šlo o to, aby to odneslo co nejméně lidí nebo věcí, ale i tak se ublížilo reálným lidem, kterým by se jinak bylo neublížilo, a člověk skutečně vybíral, čí životy budou ohroženy - nebo ztraceny -, jako nestranný mytologický bůh. Ještě horší bylo, když člověk některé hráče znal, protože měli obličeje, které v duchu viděl, a hlasy, které slyšel. Schopnosti učinit taková rozhodnutí říkali morální odvaha ti, kteří nic takového dělat nemuseli, a stres ti, kteří museli.

A přesto je to nutné udělat. Na tuhle práci se dal s vědomím, že takové okamžiky přijdou. Clarka a Chaveze poslal do nebezpečí už dřív, do východoafrické pouště, a matně si vzpomínal, že mu to dělalo starosti. Avšak úkol se vydařil a po tom to vypadalo, jako když se člověk vykupoval maskám o svátku HalIoween, jako krásně sehraný menší zápas jednoho národa proti druhému. To, že reálná lidská bytost, v osobě Mohammeda Abdula Corpa, přitom přišla o život - nu, na to se teď dalo snadno odpovědět, teď, že si svůj osud zasloužil. Ryan si tuto vzpomínku uložil do jakési zamčené zásuvky, aby ji po letech vydoloval, kdyby snad chtěl psát paměti. Teď se však vzpomínka vrátila, vytažena z kartotéky nutností znovu vystavit riziku životy reálných lidí. Jack své důvěrně materiály zamkl, než zamířil k Oválné pracovně.

"Jdu za šéfem," řekl agentovi tajné služby v severojižní chodbě.

"ŠERMÍŘ ke SKOKANOVI," pronesl agent do svého mikrofonu, protože pro ty, kdo chránili každého v tom, co jim bylo známo jako Dům, byli tito dva jak symboly, tak i lidé, a také označení toho, jaké zde byly jejich funkce.

Ale já nejsem symbol, chtělo se Jackovi říci, jsem člověk se svými pochybnostmi. Cestou minul čtyři další agenty a viděl, jak na něj hledí, viděl důvěru a respekt, jak očekávají, že ví, co dělat, co šéfovi říci, jako kdyby byl kdovíjak lepší než oni, a jen Ryan věděl, že není. Byl tak bláhový, že přijal práci se zodpovědností větší, než měli oni, to je všechno, větší, než kdy chtěl.

"Něco vážného, co?" řekl Durling, když vešel do kanceláře.

"Dost." Jack se posadil.

Prezident četl v obličeji i v mysli svého poradce, a usmál se. "No, uvidíme. Mám vám říct, abyste se nenervoval, a vy mi máte říct totéž, je to tak?"

"Je těžké dělat rozhodnutí, když je člověk přetažený," souhlasil Ryan.

"Jo, kromě jednoho. Když člověk není přetažený, tak to rozhodnutí není nic moc, a dělá se na nižší úrovni. Těžká rozhodnutí se dělají tady. Spousta lidí to už komentovala," řekl prezident. Je to pozoruhodně velkomyslná poznámka, uvědomil si Jack, protože dobrovolně brala kus břemene z jeho beder na sebe tím, že mu připomněla, že on prezidentovi pouze radí. V tom člověku za starodávným dubovým stolem byla velikost. Jack uvažoval, jak těžké toto břemeno je, a zda zjištění, že ho člověk nese, je překvapením - nebo zda je pouze ještě další z nutností, s níž se člověk musí potýkat.

"Oukej, o co jde?"

"Potřebuji k něčemu vaše svolení." Ryan vysvětlil Golovkovu nabídku - tu

první z Moskvy a tu druhou z doby před několika hodinami - i to, co obnášejí.
"Dá nám to lepší přehled?" zeptal se Durling.
"Možná, ale nemáme toho moc, s čím můžeme disponovat."
"A?"
"Rozhodnutí tohoto druhu musí vždycky jít přes vás."
"Proč já musím..."
"Pane, tím se odkryje jak totožnost zpravodajských důstojníků, tak i metody operace. Řekl bych, že technicky to vaše rozhodnutí být nemusí, ale je to něco, o čem byste měl vědět."
"Doporučujete schválení." Durling se ani nemusel ptát.
"Ano, pane."
"Můžeme Rusům důvěřovat?"
"Neřekl jsem důvěřovat, pane prezidente. Tady jde o souběh potřeb a možností, s trochou možného vydírání jako příloha."
"Spusťte to," řekl prezident, aniž nějak moc rozvažoval. Snad to byla důvěra v Ryana, a břemeno odpovědnosti se tak vrátilo na bedra jeho návštěvníka. Durling několik okamžiků mlčel a pak položil další otázku: "Na co se chystají, Jacku?"
"Japonci? Vzato kolem a kolem, nedává to žádný objektivní smysl. Pořád se mi vrací otázka, proč zničili ty ponorky? Proč zabíjeli lidi? Vůbec mi nepřipadá nutné, že se tenhle práh musel překročit."
"Proč tohle udělat právě svému nejdůležitějšímu obchodnímu partnerovi?" dodal Durling, což byla ta nejsamozřejmější otázka. "Tohle jsme neměli možnost probrat, že?"
Ryan zavrtěl hlavou. "Věci se nám moc nahromadily. Dokonce ani nevíme, co všechno ještě nevíme."
Prezident tázavě naklonil hlavu. "Co?"
Jack se mírně usmál. "Tohle moje žena ráda říká o medicíně. Musíte vědět věci, které nevíte. Musíte si dát dohromady otázky, než začnete hledat odpovědi."
"A jak to uděláme?"
"Mary Pat má venku lidi, kteří se vyptávají. My procházíme údaje, které máme. Snažíme se z toho, co víme, něco vydedukovat, najít spojitosti. Z toho, co se ten druhý pokouší udělat, a ze způsobu, jak na to jde, toho můžete spoustu poznat. Ta moje největší otázka teď zní, proč zničili ty dvě ponorky?" Ryan hleděl za prezidenta, ven oknem, na Washingtonův památník, onen pevný obelisk z bílého mramoru. "Udělali to způsobem, o kterém si myslí, že nám poskytuje východisko. Můžeme prohlašovat, že šlo o srážku nebo něco takového..."
"To si doopravdy myslí, že ty mrtvé jen tak vezmeme na vědomí a..."
"Nabídli nám možnost. Třeba s tím nepočítají, ale možnost to je." Ryan mlčel snad půl minuty. "Ne. Ne, takhle špatně si naši reakci nemohli představovat."
"Myslete nahlas," přikázal Durling.
"Trochu moc jsme zredukovali naše loďstvo..."
"Tohle teď nepotřebuji slyšet," zazněla odpověď, byl v ní osten.
Ryan přikývl a zvedl ruku. "Na uvažování proč nebo jak je teď pozdě, to vím. Ale důležité je to, že oni to vědí také. Všichni vědí, co máme a co nemáme, a se správným druhem informací a cvikem se dá odhadnout, co můžeme udělat. Pak svou operaci sestavíte na základě kombinace toho, co můžete udělat vy a co mohou udělat oni."
"To dává smysl. Dobrá, pokračujte."
"Když ustane ruská hrozba, jsou ponorky prakticky mimo hru. To proto, že ponorky jsou v zásadě dobré jen na dvě věci. Takticky se ponorky hodí ke zničení jiných ponorek. Ale strategicky jsou ponorky omezené. Nemohou moře ovládat tak, jako je ovládají hladinová plavidla. Nemohou šířit sílu. Nemohou převážet vojsko ani zboží z místa na místo, a to je vlastně to, co obnáší

vláda na moři." Jack luskl prsty. "Avšak mohou zabránit, aby jiní měli na moře přístup, a Japonsko je ostrovní země. Proto se obává, že nebude moci moře využívat." Nebo, dodal Jack v duchu, možná prostě udělali to, co udělat dokázali. Poškodili letadlové lodě, protože nemohli dost dobře udělat víc. Nebo ano? Sakra, pořád ještě to bylo moc složité.

"Takže bychom je mohli ponorkami zardousit?"

"Snad. Už jsme to jednou udělali. Ale máme jich jen málo, a tím se jejich akce proti ponorkám značně ulehčuje. Jenže jejich největší trumf proti takové akci z naší strany je jejich jaderný potenciál. Strategické hrozbě vůči sobě čelí strategickou hrozbou vůči nám, něčím, co v roce 1941 neměli. Něco tu chybí, pane." Ryan zavrtěl hlavou a tlustými, neprůstřelnými skly oken stále hleděl na památník. "Je tu něco velkého, o čem nevíme."

"A proč?"

"Proč - to může být ono. Nejdřív chci vědět co. Co chtějí? Co je účelem jejich hry?"

"Ne to, proč ji hrají?"

Ryan otočil hlavu a setkal se s prezidentovým pohledem. "Pane, rozhodnutí začít válku není skoro nikdy racionální. První světová válka, kterou začal nějaký blázen tím, že zabil jiného blázna; událostmi dovedně manipuloval Leopold Tak-nějak, říkali mu ‚Poldík', rakouský ministr zahraničí. Dovedný manipulátor, ale nezapočítal ten prostý fakt, že jeho země neměla moc dosáhnout toho, co chtěla. Německo a Rakousko-Uhersko začaly válku. Oba prohrály. A druhá světová válka - Japonsko a Německo se pustily do celého světa, a vůbec je nenapadlo, že ostatní svět by mohl být silnější. Zvlášť to platí o Japonsku." Ryan pokračoval: "Nikdy vlastně neměli v plánu nás porazit. Vezměte si tohle. Občanská válka, vyvolaná Jihem. Jih prohrál. Francouzsko-pruská válka. Francie začala. Francie prohrála. Skoro každou válku od dob průmyslové revoluce začala strana, která nakonec prohrála. Quod erat demonstrandum, začít válku není racionální čin. Proto úvahy v pozadí, ono proč, nemusí být nutně důležité, protože začít od toho je pravděpodobně omyl."

"Tohle mě nenapadlo, Jacku."

Ryan pokrčil rameny. "Některé věci jsou až moc samozřejmé, jak už dneska řekl Buzz Fiedler."

"Ale jestli není důležité proč, tak co není důležité také, ne?"

"Ano, je, protože když dokážete rozlišit cíl, když si dokážete dát dohromady, co chtějí, pak jim v tom můžete zabránit. Tak začínáte nepřítele porážet. A, víte, ten druhý začne být tak zaujatý tím, co chce, tak fixovaný na to, jak je to důležité, že začne zapomínat, že někdo jiný by se mohl pokusit mu zabránit, aby to dostal."

"Asi jako když se kriminálník chystá nabourat obchod s alkoholem?" zeptal se Durling, pobavený i zaujatý Jackovým projevem.

"Válka je ten poslední zločin, něco jako ozbrojená loupež ve velkém. A vždycky je za tím chamtivost. Vždycky je to národ, který chce něco, co má národ jiný. A takový národ porazíte, když poznáte, co chce, a zabráníte mu v tom. Sémě jeho porážky se obvykle najde v semeni jeho žádostivosti."

"A Japonsko, a druhá světová válka?"

"Chtěli opravdovou říši. V podstatě chtěli totéž, co měli Britové. Jenomže s tím začali pozdě, o století nebo o dvě. Nikdy neměli v úmyslu nás porazit, pouze..." Náhle se zarazil, jak se mu v hlavě formulovala myšlenka. "Pouze aby dosáhli svého cíle a donutili nás, abychom to přijali. Ježíši," vydechl Ryan. "To je ono! Je to pořád totéž. Stejná metoda. Stejný cíl?" uvažoval nahlas.

Je to ono, říkal si poradce pro národní bezpečnost. To je přesně ono. Když to najdeš. Když to vůbec najdeš.

"Ale my máme svůj vlastní první cíl," zdůraznil prezident. "Já vím."

George Winston to tušil, jako starý kůň, zapřahovaný do hasičské stříkačky, musel reagovat na zvony. Žena s dětmi byly dosud v Coloradu, on byl

nyní v Ohiu, seděl vzadu ve svém Gulfstreamu a hleděl dolů na světla města, podobajícího se svým tvarem krabu. Pravděpodobně Cincinnati, ačkoliv se svých pilotů na jejich trasu do Newarku neptal.

Jeho důvody byly zčásti osobní. Jeho vlastní majetek událostmi minulého pátku silně utrpěl, snížil se o stamiliony. Charakter událostí, i způsob, jakým byly jeho peníze roztroušeny po různých institucích, se postaraly o obrovskou ztrátu, protože byl zranitelný spoustou variant programovaného obchodovacího systému. O peníze tu však nešlo. No dobrá, říkal si, tak jsem přišel o dvě stě milionů. Tam, odkud přišly, jich mám ještě spoustu. Šlo tu o poškození celého systému, a především o poškození Columbus Group. Jeho dítě dostalo tvrdou ránu, a jako otec, vracející se po bok vdané dceři v době krize, věděl, že bude vždycky jeho. Měl jsem tam být, říkal si Winston. Byl bych to poznal a zastavil to. Přinejmenším jsem mohl ochránit své investory. Plný dosah ještě nebyl jasný, ale bylo to tak zlé, až to bylo nad lidské chápání. Winston něco musel udělat, musel nabídnout své zkušenosti a radu. Ti investoři pořád ještě byli jeho lidé.

Cesta do Newarku byla snadná. Gulfstream se hladce dotkl koly země a pojížděl k prostoru pro civilní a soukromá letadla, kde čekal automobil a jeden z jeho vyšších bývalých zaměstnanců. Neměl vázanku, a to bylo u absolventa Whartonovy obchodní školy neobvyklé.

Mark Gant nespal padesát hodin, a opíral se o auto, aby udržel stabilitu, protože se zdálo, že i země se pod ním pohybuje, za doprovodu bolesti hlavy, která by se nejlépe dala měřit pomocí Richterovy stupnice. Přesto prese všechno byl rád, že tu je. Jestli se někdo v tomhle zmatku dokázal orientovat, byl to jeho bývalý šéf. Hned jak soukromý proudový letoun zastavil, přešel k němu a zastavil se u dolního konce schůdků.

"Jak to vypadá?" bylo první, co George Winston řekl. Mezi oběma muži vládly vřelé vztahy, ale obchod byl na prvním místě.

"Ještě nevíme," odpověděl Gant a vedl ho k automobilu.

"Nevíme?" Vysvětlení muselo počkat, dokud se nedostanou dovnitř. Gant mu bez poznámky podal přední díl Timesů.

"To je to opravdu takovéhle?" Winston ovládal rychločtení a přejel očima oba úvodní sloupce a nalistoval na stranu 21, aby dočetl zprávu, vroubenou reklamami na spodní prádlo.

Gantovo další sdělení bylo, že ředitel, kterého tu Raizo Jamata nechal, je pryč. "Odletěl do Japonska v pátek večer. Říkal, že musí Jamatu-sana naléhavě povolat do New Yorku, aby pomohl situaci urovnat. Nebo se třeba chtěl před svým šéfem rozpárat. Kdo to kurva má vědět?"

"Tak kdo to tu ksakru řídí, Marku?"

"Nikdo," odpověděl Gant. "Přesně jako všechno ostatní tady."

"Hergot, Marku, někdo tu přece musí dávat příkazy!"

"Žádné instrukce nemáme," odpověděl úředník. "Volal jsem mu. V kanceláři není - hele, nechával jsem vzkazy, zkusil to k němu domů, k Jamatovi domů, ke každému domů a do každé posrané kanceláře. Šlus, Georgi. Všichni pádí do krytu. Hergot, třeba to hovado skočilo po hlavě z nejvyšší budovy ve městě."

"Oukej, potřebuju kancelář a všechna data, co máte," řekl Winston.

"Jaká data?" zeptal se Gant. "Nemáme ani hovno. Celý systém spadl, víš?"

"Máte záznamy o našich obchodech, ne?"

"No, jo, máme svoje pásky - teda kopie," opravil se Gant. "Originály si vzala FBI."

Gant byl výtečný technik, a jeho první láskou byla matematika. Dejte Marku Gantovi správnou instrukci, a on to s obchodem skoulí jako zkušený karbaník s novým paklíkem. Ale, jako většina lidí na Wall Streetu, potřeboval někoho, kdo mu řekne, o co má jít. No, každý má svoje slabé stránky, a na straně ‚dal' měl Gant to, že byl bystrý, a věděl, kde ty slabé stránky má. Věděl, kdy žádat o pomoc. Tahle vlastnost ho vynesla mezi špičková tři nebo čtyři procenta.

Takže musel jít za Jamatou a jeho člověkem pro návod...

"Když se všechno takhle sypalo, jaké jsi měl instrukce?"

"Instrukce?" Gant si třel neoholený obličej a zavrtěl hlavou. "Kruci, málem jsme se podělali, abychom se udrželi v předstihu. Jestli Depozitní bankovní společnost dá všechen tenhle bordel dohromady, vylezeme z toho celkem se zdravou kůží. Dal jsem velkou opci na GM a udělal výnosný obchod se zlatými akciemi, a..."

"Takhle to nemyslím."

"Říkal, že si s tím máme pospíšit. Fofrem se zbavil našich bankovních akcií, díky bohu. Dal bych krk za to, že věděl první, že se to blíží. Stáli jsme si dobře, než se to začalo sypat. Nebýt všech těch panických telefonů - teda, Georgi, nakonec se to přece stalo, víš? Příšerný Ú-T-O-K na linku jedna-osm-nula-nula. Panebože, kdyby si lidi aspoň zachovali chladnou hlavu." Povzdech. "Ale nezachovali, a teď, když se to ještě tak posralo v DBS... Georgi, vůbec nevím, co se semele zítra, člověče. Jestli je to pravda, jestli to nedají do zítřka ráno do pořádku, tak nevím. Prostě nevím," říkal Gant, když vjížděli do Lincolnova tunelu.

Celá zpráva o Wall Streetu v jediném vyčerpávajícím odstavci, říkal si Winston, když se díval na dlaždičky, kterými byl obložen vnitřek tunelu. Přesně jako tunel. Člověk viděl dopředu, viděl dozadu, ale neviděl ten hnůj po stranách. Člověk nedokázal vidět za omezený výhled.

A přitom musel.

"Marku, ještě jsem ředitelem téhle firmy."

"Ano, takže...?"

"A ty taky," zdůraznil Winston.

"To vím, ale..."

"My dva můžeme svolat schůzi představenstva. Začni s obvoláváním," přikázal George Winston. "Hned, jak z téhle zatracené díry vylezeš ven."

"Na kdy?"

"Na teď, krucinál!" zaklel Winston. "Pro ty, co nejsou ve městě, pošlu svůj tryskáč."

"Většina z chlapů je v kanceláři." To je jediná dobrá zpráva, kterou jsem od pátku odpoledne slyšel, říkal si George, a pokývl svému bývalému zaměstnanci, aby jel dál. "Skoro všichni ostatní jsou asi zalezlí."

To už byli skoro venku z tunelu. Winston sňal z držáku mobilní telefon a podal mu ho.

"Tak začni volat." Winston uvažoval, zda Gant ví, co bude na schůzi požadovat. Pravděpodobně ne. Do tunelu byl dobrý, nikdy nepřekročil své hranice.

Proč jsem ksakru od toho vůbec šel? ptal se Winston sám sebe. Přece nebylo bezpečné nechat americké hospodářství v rukou lidí, kteří nevědí, jak pracuje.

"No, tak tohle vyšlo," řekl admirál Dubro. Rychlost flotily klesla na dvacet uzlů. Nyní byli tři sta dvacet kilometrů východně od Dondra Head. Potřebovali větší prostor na moři, ale to, že se dostali takhle daleko, byl také úspěch. Obě letadlové lodě se od sebe oddělily, a jejich formace se rozdělily a vytvořily ochranné prstence kolem svých středových bodů, Abrahama Lincolna a Dwighta D. Eisenhowera. Za další hodinu budou formace mimo dohled, což bylo dobré, jenže rychlost vyčerpala nádrže, a to bylo moc špatné. Letadlové lodě na atomový pohon byly také, poněkud protismyslně, jakési tankery. Měly v nádržích tuny paliva pro svá doprovodná plavidla s konvenčním pohonem, a mohly doplňovat jejich nádrže, když bylo potřeba. Brzy to potřeba bude. Flotilové tankery Tukon a Rappahannock byly na cestě od Diego Garcíi s osmdesáti tisíci tunami syntetického paliva, ale začínalo ho rychle ubývat. Možnost střetnutí nutila Dubra mít své nádrže neustále plné. Střetnutí znamenalo možnou bitvu, a bitva vždycky vyžadovala být rychlý, vrhat se do ohně, a také se pěkně rychle z něj dostat.

"Z Washingtonu pořád nic?"

Komander Harrison zavrtěl hlavou. "Nic, pane."

"Dobrá," řekl velitel nebezpečně klidně. Pak zamířil do spojovací centrály. Pro tuhle chvíli vyřešil jeden velký operační problém, a teď byl čas na někoho začít ječet.

3

Hromadění

Všechno uhánělo vpřed, nejvyšší rychlostí, většinou v kruzích, a přes ohromující rychlost ničeho nedosáhlo. Jako město, navyklé a současně i uzpůsobené na to, aby zabraňovalo trhlinám, byl Washington i se svými úředníky příliš zaměstnaný čtyřmi souběžnými krizemi, než aby na některou z nich účinně reagoval. Nic z toho nebylo neobvyklé, což byla skutečnost, jež by pro ty, kteří měli za úkol se jí zabývat, byla bývala deprimující, objížďka, na kterou neměli samozřejmě čas. Jedině dobré je, říkal si Ryan, že ta největší věc se ještě neprovalila.

"Scotte, kdo jsou tví nejlepší lidi v Japonsku?"

Bud byl Adler stále ještě kuřák, anebo koupil cigarety při cestě sem z ministerstva zahraničí, a Ryan potřeboval veškerou svou zmenšující se zásobu sebeovládání, aby si o jednu nežekl, ale také nemohl svému hostovi říci, aby si nezapaloval. Všichni museli čelit vypětí, každý svým způsobem. To, že Adlerův způsob kdysi býval i Ryanův, bylo o tomto víkendu jen další nepříjemné omezení - o víkendu, který šel k čertu rychleji, než by si byl dokázal pomyslit.

"Mohu dát dohromady pracovní skupinu. Kdo ji povede?"

"Ty," odpověděl Jack.

"Co řekne Brett?"

"Řekne, ‚Ano, pane', když mu prezident dá příkaz," odpověděl Ryan, příliš unavený na to, aby byl zdvořilý.

"Drží nás za koule, Jacku."

"Kolik je potenciálních rukojmí?" zeptal se Ryan. Nešlo jen o zbývající příslušníky armády. Musely tam být tisíce turistů, obchodníků, novinářů, studentů...

"To nemůžeme nijak zjistit, Jacku. Nijak," přiznal Adler. "Dobré je, že nemáme žádná prohlášení o nepřátelském zacházení. Teď nemáme rok 1941, aspoň myslím."

"Jestli tohle začne..." Většina Američanů už zapomněla, jakým způsobem se zachází se zajatými cizinci. Ryan mezi ně nepatřil. "Pak začneme šílet. To musí vědět."

"Znají nás o moc líp, než jak nás znali tenkrát. Tolik vzájemných vztahů a společné práce. Kromě toho, my máme taky tuny jejich lidí tady u nás."

"Nezapomínej, Scotte, že jejich kultura je od základu jiná než naše. Jejich náboženství je jiné. Jejich náhled na místo člověka v přírodě je jiný. Cena lidského života je u nich jiná," pronesl temně poradce pro národní bezpečnost.

"Tady není místo pro rasismus, Jacku," poznamenal Adler upjatě.

"To jsou všechno fakta. Neřekl jsem, že jsou méně hodnotní než my. Řekl jsem, že se nedopustíme té chyby, abychom si mysleli, že jsou motivováni stejně jako my - oukej?"

"Tohle je fér, to je pravda," připustil náměstek ministra zahraničí.

"Takže potřebuju lidi, kteří skutečně rozumějí jejich kultuře, aby mi poradili. Potřebuju lidi, kteří myslí tak jako oni." Horší bude najít pro ně místo, ale dole byly kanceláře, jejichž obyvatelé se mohli přestěhovat, i když se budou vzpírat a vykřikovat něco o tom, jak důležitý je protokol a politické volební preference.

"Pár jich najdu," slíbil Adler.
"Co máme od velvyslanectví?"
"Nikdo toho moc neví. Něco zajímavého se ale děje v Koreji."
"Co to je?"
"Vojenský přidělenec v Soulu šel navštívit nějaké přátele kvůli tomu, aby se pár základen uvedlo do pohotovosti. Řekli ne. To je poprvé, co nám Korejská republika řekla ne. Myslím, že jejich vláda si to ještě dává dohromady."
"Na to, aby se s tím začalo, je stejně ještě brzy."
"Budeme něco dělat?"
Ryan zavrtěl hlavou. "Ještě nevím." Pak zazvonil jeho telefon.
"Na STU máte Národní středisko armádního velení, doktore Ryane."
"Ryan," ozval se Jack a zvedl telefon. "Ano, přepojte ho. Doprdele," vydechl tak tiše, že to Adler jen stěží zaslechl. "Admirále, později k vám zajdu."
"Co je zas?"
"Indové," řekl mu Ryan,

"Prosím o klid," řekl Mark Gant a klepal do stolu svým perem. Bylo obsazeno jen o dvě místa víc, než byla polovina, ale byli usnášeníschopní. "Georgi, máš slovo."
Výrazy v obličejích všech přítomných George Winstona znepokojovaly. Zaprvé, muži i ženy, kteří určovali politiku společnosti Columbus Group, byli fyzicky vyčerpáni. Zadruhé, zachvátila je panika. Největší bolest mu však působilo to třetí: naděje, kterou do jeho přítomnosti vkládali, jako by byl Ježíš, který přišel, aby vyčistil chrám. Nikdo nečekal, že se tak stane. Žádný člověk nemohl mít takovouhle moc. Americké hospodářství bylo příliš obsáhlé. Záviselo na něm příliš mnoho lidí. Nejvíc ze všeho bylo příliš složité, než aby mu jeden člověk, nebo třeba dvacet, mohlo porozumět. Tohle bylo záležitostí modelů, na které všichni museli spoléhat. Dřív nebo později nakonec došlo na snahu měřit a kalibrovat a regulovat něco, co prostě a jednoduše bylo. Existovalo. Pracovalo. Fungovalo. Lidé to potřebovali, ale nikdo vlastně nevěděl, jak to pracuje. Iluze marxistů, že oni to vědí, byla jejich zásadní chybou. Sověti se po tři generace pokoušeli velet hospodářství jak má pracovat, místo aby ho nechali jít si podle svého, a skončili jako žebráci v nejbohatší zemi světa. A zde hospodářství nebylo o moc jiné. Místo aby ho řídili, snažili se z něj žít, ale v obou případech člověk musel mít iluzi, že mu rozumí. A nerozuměl mu nikdo, snad jen v nejširším slova smyslu.
Ve své nejhlubší podstatě všechno končilo u potřeb a času. Lidé měli své potřeby. Na prvním místě byly jídlo a střecha nad hlavou. Proto jiní lidé pěstovali potraviny a stavěli domy. Obě tyhle činnosti vyžadovaly čas, a protože čas byl pro člověka nejcennějším zbožím, které znal, musel ho druhým lidem kompenzovat. Vezměme třeba automobil - lidé se potřebovali také dopravovat z místa na místo. Když si člověk koupil auto, platil za čas montáže, za čas, potřebný k výrobě všech součástí; a nakonec platil i horníkům za čas, potřebný k tomu, aby ze země vydolovali železo a bauxit. Tohle bylo prosté. Složitost se dostavila se všemi možnými volbami a možnostmi. Člověk mohl jezdit s víc než jedním druhem auta. Každý dodavatel zboží a služeb, týkajících se aut, mohl volit, co si vezme z celé řady zdrojů, a protože čas byl vzácný, člověk, který času využíval nejefektivněji, se dočkal vyšší odměny. Tomu se říkalo konkurence, a konkurence byla nikdy nekončící závod všech proti všem. V zásadě každé podnikání, a v určitém smyslu i každý jednotlivec v americkém hospodářství konkuroval všem ostatním. Každý byl pracovník. Každý byl také spotřebitel. Každý poskytoval něco někomu jinému, který to používal. Každý vybíral výrobky a služby z ohromné nabídky, kterou hospodářství poskytovalo. To byla základní myšlenka.
Ta pravá složitost přišla se všemi možnými interakcemi. Kdo co koupil od koho. Kdo se stal efektivnějším, lepším při využívání času, a kdo měl užitek

současně jak ze spotřebitelů, tak i sám ze sebe. Když byli všichni ve hře, bylo to jako obrovský dav, kde každý mluvil s každým. Člověk prostě všechny rozhovory nemohl sledovat.

A přesto si Wall Street udržoval iluzi, že to dokáže, že jeho počítačové modely mohou ve velmi široké míře předpovědět, co se ten který den stane. To nebylo možné. Člověk mohl analyzovat jednotlivé firmy, získat určitý přehled o tom, co dělají dobře nebo špatně. Do určité míry se z jedné nebo několika takových analýz daly vypozorovat trendy a mohl z nich být užitek. Ale použití počítačů a modelování zašlo příliš daleko, extrapolace se stále víc a víc vzdalovaly od reality základní linie, a protože pracovaly vlastně celá léta, jenom iluzi zvětšovaly. Při kolapsu, k němuž před třemi dny došlo, byla iluze otřesena, a teď se neměli k čemu přimknout. K ničemu, kromě mě, četl George Winston v jejich očích.

Bývalý prezident Columbus Group znal své hranice. Znal míru, kam až systému rozumí, a zhruba věděl, kde jeho porozumění končí. Věděl, že to nikdo nemůže rozjet celé, a tyto úvahy ho dovedly téměř tak daleko, kam se v téhle temné noci v New Yorku potřeboval dostat.

"Tady to vypadá jako někde, kde chybí vůdce. Co zítra, co bude?" zeptal se a všichni ‚raketoví odborníci' odvrátili své oči od jeho, hleděli do stolu, nebo si někteří z nich vyměnili krátký pohled s někým, kdo náhodou seděl na opačné straně. Ještě před třemi dny by někdo z nich promluvil, nabídl názor s větší či menší dávkou přesvědčení. Nyní ne, protože nikdo nevěděl kudy kam. Nikdo nedostával první nápad. A nikdo nepromluvil.

"Máte prezidenta. Vyjadřuje se k tomu nějak?" zeptal se Winston potom. Zavrtění hlavami.

Nakonec to byl samozřejmě Mark Gant, kdo položil otázku, a Winston věděl, že to udělá.

"Dámy a pánové, našeho prezidenta a jeho zástupce volí ředitelská rada, že? Nyní potřebujeme šéfa."

"Georgi," zeptal se další. "Jste tu zase zpátky s námi?"

"To asi jo, protože jinak bych byl musel opustit svou tělesnou schránku." Nebyl to nijak povedený žert, ale úsměvy vyvolal, začátek trošky nadšení pro věc.

"V tom případě navrhuji, abychom prohlásili, že místa prezidenta a výkonného ředitele akciové společnosti jsou uprázdněna."

"Schváleno."

"Slyšeli jste návrh," řekl Mark Gant, trochu silněji. "Kdo je pro?"

Ozval se sbor souhlasných výkřiků.

"Kdo proti?"

Nic.

"Návrh je odhlasován. Nyní je místo prezidenta společnosti Columbus Group volné. Jsou z pléna další návrhy?"

"Navrhuji za prezidenta a výkonného ředitele společnosti George Winstona," řekl další hlas.

"Hlasujte."

"Kdo je pro?" zeptal se Gant. Toto hlasování bylo stejné, až na rostoucí nadšení.

"Georgi, vítej zpátky." Ozval se nesmělý potlesk.

"Dobrá." Winston vstal. Opět to bylo jeho. Jeho další připomínka byla trochu od věci. "Někdo to musí říci Jamatovi." Začal přecházet po místnosti.

"Tak, a nejdřív ze všeho potřebuji vidět všechno, co máme o pátečních transakcích. Než začneme uvažovat o tom, jak toho mizeru usadíme, potřebujeme vědět, jak se to sesypalo. Bude to dlouhý týden, lidi, ale tam venku máme klienty, které musíme chránit."

Ten první úkol bude obtížný, to věděl. Winston si nebyl jist, jestli to někdo dokáže dát do pořádku, ale museli začít se zkoumáním toho, co se tak moc pokazilo. Věděl, že je čemusi blízko. Měl onen vtíravý pocit, který se

dostavuje, když člověk je hodně blízko informaci, kterou může v určité záležitosti použít. Zčásti to byl instinkt, něco, na co spoléhal a čemu současně nedůvěřoval, dokud nemohl tento pocit podepřít solidními fakty. Bylo tu však ještě cosi jiného, a on nevěděl, co to je. Věděl však, že na to musí přijít.

I dobrá zpráva může v sobě nést neblahou předtuchu. Generál Arima strávil hodně času s televizí, a vedl si při tom dobře. Poslední zpráva byla, že každý občan, který si přeje Saipan opustit, má zaručenou zdarma letenku do Tokia, odkud pak může pokračovat do Států. To hlavní, co říkal, bylo, že nedošlo k žádným důležitým změnám.

"Jo, to zaručeně," zavrčel Pete Burroughs do usmívajícího se obličeje na obrazovce.

"Víš, já tomu prostě nemůžu uvěřit," řekl Oreza, který se k němu opět připojil po pěti hodinách spánku.

"Já jo. Podívej tamhle na ten vršek na jihovýchodě."

Portagee si rukou přejel po svém hustém vousu a podíval se. Necelý kilometr odtud, na vrcholu kopce nedávno vymýceného pro stavbu dalšího turistického hotelu (na ostrově už nebylo na pláži místo) usazovalo asi osmdesát mužů baterii střel Patriot. Obdélníkové radary už stály, a zatímco se díval, přivalili na místo první ze čtyř kontejnerů.

"Tak co s tím budeme dělat?" zeptal se inženýr.

"Hele, já přece jezdím s čluny, ne?"

"A nosívals přece uniformu."

"Pobřežní stráž," řekl Oreza. "Nikdy jsem nikoho nezabil. A tamhleto" - ukázal na místo, kde byly rakety - "krucifix, o tom víš asi víc ty než já."

"Vyrábějí je v Massachusetts, myslím, že v Raytheonu. Moje firma pro ně dělá nějaké čipy." To bylo všechno, co Burroughs věděl. "Chystají se zůstat, co?"

"Jo." Oreza vytáhl svůj dalekohled a znovu začal vyhlížet z oken. Viděl na šest silničních křižovatek. Na každé stálo asi deset mužů - četa, ten termín znal - s terénními toyotami a džípy. Ačkoliv mnozí z nich měli na opascích pouzdra s pistolemi, nebyly teď vidět žádné dlouhé zbraně, jako by nechtěli, aby to vypadalo jako nějaká jihoamerická junta ze starých časů. Na každé projíždějící vozidlo - pokud viděl, žádná nezastavovali - přátelsky zamávali. Styk s veřejností, říkal si Oreza. Dobrý styk s veřejností.

"Jak nějaké zkurvené námluvy," poznamenal vrchní nadstrážmistr. A to by nebylo bývalo možné, kdyby si nebyli zatraceně jistí. A ta posádka u raket tam na kopci to samé, říkal si. Nespěchali. Dělali svou práci spořádaně, profesionálně, a to bylo prima, protože kdyby se čekalo, že ty věci použijí, jistě by sebou jinak hodili. Mezi činností v době míru a války je rozdíl, ať si říká kdo chce co chce o tom, že cvičení je k tomu, aby se ten rozdíl smazal. Věnoval se zase nejbližší křižovatce. Na vojácích tam nebylo vidět vůbec žádné napětí. Vypadali a chovali se jako vojáci, ale jejich pohledy nezkoumaly okolí, tak jak by to měli dělat na nepřátelském území.

To mohla být dobrá zvěst. Žádné hromadné zatýkání, bez kterého se invaze obvykle neobejde. Žádné otevřené projevy síly, kromě vlastní přítomnosti. Člověk sotva věděl, že tu jsou, až na to, že tu zatraceně určitě jsou, říkal si Portagee. A mají v úmyslu zůstat. A ani je nenapadlo, že někdo by se proti tomu mohl postavit. A on zase zatraceně jistě neměl vůbec žádnou možnost tenhle jejich názor změnit.

"Tak, tady máme první družicové snímky," řekl Jackson. "Neměli jsme moc času, abychom si je prošli, ale..."

"Ale uděláme to," dokončil větu Ryan. "Jsem prověřený státní zpravodajský důstojník, ne? Mohu pracovat s materiály i jako první."

"Mám já na tohle prověření?" zeptal se Adler.

"No, teď máš." Ryan rozsvítil svou stolní lampu a Robby na svém kufříku navolil kombinaci. "Kdy je příští přelet nad Japonskem?"

"Zrovna teď někdy, ale nad většinou ostrovů jsou mraky."

"Honba za atomem?" zeptal se Adler.

Odpověď dal admirál Jackson. "Na to vezměte jed, pánové." Položil na stůl první fotografii Saipanu. U hráze byla dvě přepravní plavidla. Přilehlé parkoviště bylo poseto řadami vojenských vozidel, většinou nákladních automobilů.

"Jak to odhaduješ?" zeptal se Ryan.

"Posílená divize." Perem se dotkl shluku vozidel. "Tohle je baterie Patriotů. Tažené dělostřelectvo. Tohle vypadá na protiletecký radar, rozmontovaný pro přepravu. Na tomhle ostrově je kopec vysoký čtyři sta metrů. Odtud dosáhne hodně daleko, a viditelný horizont tam odtud je dobrých osmdesát kilometrů." Další fotografie. "Letiště. Tohle jsou stíhačky F-15, a když se podíváte sem, zachytili jsme dvě z jejich F-3 při příletu."

"F-3?" zeptal se Adler.

"Výrobní verze FS-X," vysvědoval Jackson. "Dost dobré, ale vlastně jsou to předělané F-16. Eagly jsou pro protileteckou obranu. Tohle letadélko je moc dobré pro útok."

"Potřebujeme víc přeletů," řekl Ryan náhle vážným hlasem. Najednou to bylo skutečné. Skutečně skutečné, jak rád říkal, metafyzicky skutečné. Už to nebyl výsledek analýzy nebo slovních hlášení. Teď měl fotografický důkaz. Jeho země je nabeton ve válce.

Jackson přikývl. "Hlavně potřebujeme profíky, aby tyhle snímky prošli, jo, budeme dostávat čtyři přelety za den, když to dovolí počasí, a potřebujeme prozkoumat každý centimetr tohohle ostrova, a taky Tinianu, a Roty, a Guamu, a všech malých ostrůvků."

"Ježíši, Robby, dokážeme to?" zeptal se Jack. Otázka, ačkoliv byla položena tou nejjednodušší formou, v sobě měla něco, čeho se ani on ještě nedokázal dobrat do konce. Admirál Jackson zvolna zvedl oči od snímků, a jeho hlas náhle ztratil zlost, když se ozval jeho profesionální úsudek námořního důstojníka.

"Ještě nevím." Odmlčel se a pak položil svou vlastní otázku. "Zkusíme to?"

"To také nevím," odpověděl poradce pro národní bezpečnost. "Robby?"

"Jo, Jacku?"

"Než se rozhodneme zkusit to, musíme vědět, jestli můžeme."

Admirál Jackson přikývl. "To ano."

Byl vzhůru většinu noci a poslouchal chrápání svého partnera. Co to v tomhle člověku je, ptal se sám sebe Chavez omámeně. Jak kčertu může spát? Venku vyšlo slunce, a neodbytný hluk ranního Tokia se prodíral okny i stěnami, a John přesto spal. No, myslel si Ding, je starý a možná odpočinek potřebuje. Pak došlo k nejpřekvapivější události za celý jejich pobyt v zemi. Zazvonil telefon. Na to John prudce otevřel oči, ale Ding se zmocnil telefonu první.

"Tovarišči," řekl hlas. "Tak dlouho jste tady a nezavolali jste mi?"

"Kdo je to?" zeptal se Chavez. Jakkoliv se ruštinu pečlivě učil, když ji slyšel z telefonu, zde a nyní, připadalo mu to, jako by slyšel marťanštinu. Nebylo pro něj nic těžkého mluvit tak, aby jeho hlas zněl ospale. Těžké pro něj bylo, aby mu v nejbližším okamžiku nevypadly oči z důlků.

Po telefonu se ozval veselý smích, který měl být srdečný. "Jevgenij Pavlovič, kdopak jiný? Oškrábni si obličej a pojď se mnou na snídani. Jsem tady dole."

Domingo Chavez cítil, jak se mu zastavilo srdce. Ne jenom vynechání - přísahal by, že se zastavilo, dokud ho silou vůle nedonutil zase začít pracovat, a když začalo, rozběhlo se rychlostí projektilu. "Počkej pár minut."

"Ivan Sergejevič zase moc vypil, da?" zeptal se hlas a znovu se zasmál. "Řekni mu, že je na takové bláznivíny už moc starý. Dobrá, dám si čaj a

počkám."

Po celou tu dobu se Clarkovy oči upíraly na jeho, nebo alespoň během prvních několika vteřin. Pak začaly přejíždět po místnosti a hledat nebezpečí, které tu někde muselo číhat - tolik obličej jeho partnera zbledl. Domingo se hned tak nevyděsil, to John věděl, ale ať ten hoch slyšel z telefonu cokoliv, docela určitě z toho začal panikařit.

No tak dobrá. John vstal a zapnul televizi. Jestli bylo nebezpečí za dveřmi, bylo už pozdě. Okny se utéct nedalo. Chodba venku mohla být ucpaná ozbrojenými policisty, a jeho první popud k činnosti ho vedl do koupelny. Clark se díval do zrcadla, zatímco se do klozetové mísy hrnula voda. Chavez byl za ním ještě dřív, než se klika stačila vrátit na své místo.

"Někdo v tom telefonu mi říkal ‚Jevgeniji'. Povídal, že čeká dole."

"Jak mluvil?" zeptal se Clark.

"Rusky, správný přízvuk, správná gramatika." Voda přestala téct a chvilku teď nemohli mluvit.

Doprdele, říkal si Clark, hledě do zrcadla, jako by od něj čekal odpověď, ale viděl jen dva zmatené obličeje. No tak. Zpravodajský důstojník se začal mýt a promýšlel možnosti. Uvažuj. Kdyby to byla japonská policie, obtěžovali by se tím, že by... Ne. Sotva. Špiony všichni považovali za nebezpečné, a navíc za odporné, podivné dědictví po filmech s Jamesem Bondem. Zpravodajští důstojníci mohli docela klidně začít přestřelku, stejně jako jim mohla narůst křídla a mohli odletět. Jejich nejdůležitějšími fyzickými dovednostmi bylo utíkat a skrývat se, ale nikdo to nikdy nedokázal pochopit, a kdyby po nich šli místní policajti, pak... pak by se probudil s pistolí před obličejem. A to se nestalo, ne? Oukej. Žádné bezprostřední nebezpečí. Pravděpodobně.

Chavez v nemalém zmatku přihlížel, jak si Clark beze spěchu myje ruce a obličej, pečlivě se holí a čistí si zuby, než byl v koupelně hotov. Když skončil, dokonce se usmál, protože takový výraz byl nutný k tónu jeho hlasu.

"Jevgeniji Pavloviči, musíme přece být pro setkání s naším přítelem kulturnyje, ne? Už je to tolik měsíců." Za pět minut byli venku ze dveří.

Herecké umění není pro zpravodajského důstojníka o nic méně důležité než pro toho, kdo pracuje v řádném divadle, protože stejně jako na jevišti, i ve vyzvědačské branži lze scénu opakovat jen málokdy. Major Boris Iljič Šerenko byl zástupce rezidenta Ruské zahraniční rozvědky v Tokiu, a před čtyřmi hodinami ho probudil zdánlivě nevinný telefonát z velvyslanectví. Měl krytí jako kulturní ataše, a v poslední době ho zaměstnávalo vyřizování posledních detailů pro turné Petrohradského baletu po Japonsku. Patnáct let byl důstojníkem První hlavní (zahraniční) správy ředitelství KGB, nyní vykonával tutéž funkci pro svou novější a menší agenturu. Jeho práce je nyní ještě důležitější, říkal si Šerenko. Protože jeho země byla daleko méně schopná čelit hrozbě zvenčí, potřebovala dobré zpravodajství víc než kdykoli jindy. To snad bylo příčinou tohoto šílenství. Nebo se možná lidé v Moskvě úplně zbláznili. Kdopak ví. Aspoň že ten čaj je dobrý.

Na velvyslanectví ho čekal šifrovaný vzkaz z moskevské centrály - to se nezměnilo - se jmény a podrobnými popisy. Identifikace tak bude snadná. Snadnější než pochopit rozkazy, které měl.

"Váňo!" Šerenko téměř přiběhl, popadl ruku staršího muže, srdečně mu jí potřásl, ale bez polibku, kterým, jsou Rusové známi. Udělal to zčásti proto, aby neurazil jemné cítění Japonců, a zčásti proto, že by ho Američan mohl praštit, když to jsou takoví necitliví lidé. Bláznovství nebo ne, byl to okamžik, který bylo třeba vychutnat. Tihle dva byli vysocí důstojníci CIA a trochu je na veřejnosti vytahat za uši mělo něco do sebe. "Jak už je to dávno!"

Ten mladší, jak Šerenko viděl, se ze všech sil snažil své pocity skrýt, ale nedařilo se mu to úplně. O něm v KGB/RZR nic nevěděli. Ale jeho agentura znala jméno John Clark. Bylo to pouhé jméno a zběžný popis, který se hodil na bělocha jakékoliv národnosti. Sto osmdesát pět až sto devadesát centimetrů.

Devadesát kilogramů. Tmavé vlasy. Souhlasí. K tomu si Šerenko přidal modré oči, pevný stisk. Pevné nervy. Velmi pevné nervy, říkal si major.

"Opravdu, hodně dávno. Jak se vede rodině, příteli?"

A k tomu vynikající ruština, říkal si Šerenko, když zaznamenal petrohradský přízvuk. Když si dával dohromady Američanovy fyzické charakteristiky, viděl dva páry očí, jeden modrý, druhý černý, které totéž dělaly s ním.

"Nataliji se po tobě stýská. Tak pojďte! Mám hlad! Snídani!" Vedl je oba do svého rohového boxu.

‚CLARK, JOHN (-),' stálo v záhlaví tenkého spisu v Moskvě. Jméno tak neurčité, že další krycí jména nebyla známa, nebo snad ani nebyla přidělena. Důstojník pracující v terénu, nevojenského typu, údajně provádějící speciální tajné úkoly. Víc než dvě (2) zpravodajská vyznamenání Intelligence Star za odvahu a úspěchy při operacích v terénu. Krátké nasazení jako bezpečnostní důstojník a jako ochranka; během tohoto období si nikdo nedal práci s tím, aby pořídil fotografii, říkal si Šerenko. Typické. Když teď na něj zíral přes stůl, viděl člověka, uvolněného a nenuceného v přítomnosti starého přítele, s nímž se poprvé setkal před pouhými dvěma minutami. No, vždycky věděl, že pro CIA pracují dobří lidé.

"Tady můžeme mluvit," řekl Šerenko tišeji a držel se ruštiny.

"Je to...?"

"Šerenko, Boris Iljič, major, zástupce rezidenta," řekl a konečně se představil. Pak svým hostům po řadě pokývl. "Vy jste John Clark a Domingo Chavez."

"A tohle je jak z hororu Soumračná zóna," zamumlal Ding.

",Svestkové květy kvetou v dáli, a ženy rozkoše si kupují v nevěstinci nové šály.' Puškin to zrovna není, co? Ani Pasternak. Arogantní barbaři." V Japonsku byl tři roky. Přijel sem v naději, že tu nalezne příjemné, zajímavé místo pro svou práci. Z japonské kultury se mu mnohé znechutilo, hlavně to, že tu všechno ostatní na světě považovali za méněcenné, což bylo pro Rusa zvlášť urážlivé, protože uvažoval stejným způsobem.

"Byl byste tak hodný a řekl nám, o co tady jde, soudruhu majore?" zeptal se Clark.

Šerenko teď hovořil bez vzrušení. Legrace už byla pryč, a ne že by ji Američané vůbec nějak ocenili. "Maria Patricia Folejeva od vás zavolala Sergeji Nikolajeviči Golovkovi od nás a požádala nás o pomoc. Vím, že tu v Tokiu máte ještě jednoho důstojníka, neznám ale jeho jméno. Dále mám instrukce sdělit vám, soudruhu Klerku, že se vaší ženě a dcerám vede dobře. Vaše mladší dcera se zase dostala na seznam úspěšných kandidátů na univerzitě, a nyní je nadějnou kandidátkou pro přijetí na lékařskou fakultu. Jestli požadujete další důkazy mé bona fide, nemohu vám bohužel už ničím víc posloužit." Major si povšiml téměř neznatelného záblesku radosti na obličeji toho mladšího z nich, a uvažoval, co za tím může být.

No, tím je to vyřízeno, myslel si John. Skoro. "No dobrá, Borisi, vy si teda umíte získat pozornost. Teď nám snad už konečně řeknete, o co ksakru jde."

"Také jsme to nezaznamenali," začal Šerenko, a prošel všechny důležité body. Ukázalo se, že jeho údaje byly poněkud lepší než to, co měl Clark od Gheta Nomuriho, ale nebylo mezi nimi úplně všechno. Ve výzvědné činnosti to tak už chodí. Člověk nikdy neměl úplný obraz, a to, co chybělo, bylo vždycky důležité.

"Jak víte, že můžeme pracovat bezpečně?"

"Víte, že nemůžu..."

"Borisi Iljiči, máte můj život ve svých rukou. Víte, že mám ženu a dvě dcery. Můj život je důležitý pro mě, i pro ně," mluvil John k věci, a profesionálovi naproti němu za stolem se jevil čím dál tím hrozivější. Nešlo tu o strach. John věděl, že je schopný špion, a Šerenko působil stejným

dojmem. ‚Důvěra' byla koncepce, která výzvědné činnosti byla jednak vlastní, jednak cizí. Člověk musel svým lidem důvěřovat, a přesto se jim nikdy nedalo zcela věřit, při práci, při níž dvojakost byla způsobem života.

"Vaše krytí pro vás pracuje líp, než si myslíte. Japonci si myslí, že jste Rusové. Proto vás nebudou obtěžovat. Na to můžeme dohlédnout," řekl zástupce rezidenta důvěrně.

"Jak dlouho?" zeptal se Clark s podezřívavou prozíravostí, myslel si Šerenko.

"Ano, taková otázka může vždycky vyvstat, že?"

"Jak budeme spolu komunikovat?" zeptal se John.

"Vidím to tak, že požadujete vysoce kvalitní telefonní okruh." Pod stolem mu podal kartu. "V Tokiu teď všechno jde přes vláknovou optiku. Máme několik takových linek do Moskvy. Zatímco tady spolu hovoříme, dopravují pro vás do Moskvy speciální komunikační zařízení. Myslím, že je vynikající. Rád bych ho viděl," řekl Boris se zvednutým obočím.

"Je to akorát čip ROM, člověče," řekl mu Chavez. "Ani bych nedokázal říct který."

Chytrý, pomyslel si Šerenko.

"Jak moc vážně to myslí?" zeptal se ho mladší muž.

"Vypadá to tak, že na Marianské souostroví přesunuli celé tři divize. Jejich námořnictvo napadlo vaše." Šerenko jim pověděl všechny podrobnosti, které znal. "Měl bych vám říci, že když budete chtít svoje ostrovy zpátky, bude to hodně těžké."

"Jak moc?" zeptal se Clark.

Rus pokrčil rameny, ne tak úplně bez pochopení. "V Moskvě si myslí, že to není pravděpodobné. Vaše možnosti jsou skoro tak chabé, jako jsou teď naše."

A proto se tohle všechno děje, byl Clarkův okamžitý závěr. Proto má v cizí zemi nového přítele. Hned při prvním setkání citoval Chavezovi výrok Henryho Kissingera: "I paranoikové mají nepřátele." Někdy si říkal, proč to Rusové netisknou na své peníze, tak jako Američané mají svoje Epluribus unum. Paradoxní na tom bylo, že v jejich dějinách se stala spousta událostí, které to potvrzovaly. A stejně tak to nakonec platilo i pro Ameriku.

"Povídejte dál."

"Pronikli jsme hodně hluboko do orgánů jejich vládního zpravodajství, a také do vojenského, ale BODLÁK je obchodní síť, a myslím, že jste získali lepší údaje, než mám já. Nejsem si jist, co znamenají." Nebyla to tak docela pravda, ale Šerenko rozlišoval mezi tím, co věděl, a tím, co si myslel; a jako dobrý špion zatím říkal nahlas jen to první.

"Takže máme oba spoustu práce."

Šerenko přikývl. "Zajděte, kdy budete chtít."

"Dejte mi vědět, až do Moskvy dorazí to komunikační zařízení." Clark mohl pokračovat, ale zarazil se. Nebude zcela přesvědčen, dokud nedostane náležité elektronické potvrzení. Jak je to divné, říkal si, že to potřebuje, ale jestli Šerenko mluvil pravdu o tom, jak hluboko pronikli do japonské vlády, pak může být ‚napíchnutý' i on sám. A v tomhle byznysu je zvyk železná košile. Bylo uklidňující, že jeho partner věděl, že se drží zpátky, a pro danou chvíli mu to zřejmě nevadilo.

"Dám."

Nebylo třeba moc lidí, aby Oválnou pracovnu zaplnili. Hlavní středisko moci v zemi, v níž, jak Jack stále ještě doufal, sídlil nejmocnější národ světa, bylo menší než kancelář, kterou měl, když se vrátil k investiční činnosti - a vlastně ještě menší než rohová kancelář v Západním křídle, jak si poprvé uvědomil.

Všichni byli unavení. Brett Hanson vypadal zvlášť strhaně. Jen Arnie van Damm vyhlížel celkem normálně, ale Arnie vždycky vypadal, jako by se právě vrátil z flámu. Buzz Fiedler se tvářil, jako by jeho stav byl velmi blízko

beznaději. Nejhůř na tom však byl ministr obrany. Byl to on, kdo dohlížel na snižování amerických vojenských sil, kdo téměř každý týden Kongresu říkal, že naše síly jsou větší než naše potřeby. Jack si pamatoval prohlášení a důkazy v televizi, interní memoranda stará několik let, téměř zoufalé námitky uniformovaných náčelníků štábů, námitky, které věrně uchovali v tajnosti před médii. Nebylo těžké uhodnout, na co teď ministr obrany myslí. Tento vynikající úředník, tolik důvěřující své vizi a svému úsudku, nyní tvrdě narazil do pevné, neodpouštějící zdi, nazývané realita.

"Ten hospodářský problém," řekl prezident Durling, ke značnému ulehčení ministra obrany.

"Špatné je to s bankami. Budou vyděšené, dokud neurovnáme tu věc s Depozitní bankovní společností. Teď obchoduje tolik bank, že nevědí, jaké mají vlastní rezervy. Lidé se budou snažit inkasovat svůj majetek ve vzájemných fondech, které ty banky mají v držení. Předseda Federálních rezerv už začal apelovat na jejich svědomí."

"A jak to dělá?"

"Tak, že říká, že mají neomezený úvěr. Tak, že říká, že jejich zásoby peněz budou pro jejich potřeby stačit. Říká, že si mohou vypůjčit tolik peněz, kolik budou chtít."

"Inflační," poznamenal van Damm. "To je hodně nebezpečné."

"Ne tak docela," řekl Ryan. "Krátkodobá inflace je něco jako silné nachlazení, vezmete si na to aspirin a slepičí polévku. To, co se stalo v pátek, je jako srdeční záchvat. To léčíte nejdřív. Jestli se banky neotevřou jako obvykle... Důvěra je velká věc. Buzz má pravdu."

Nebylo to poprvé, co Roger Durling žehnal tomu, že Ryanův první odchod z vládních služeb ho vedl zpátky do sektoru financí.

"A trhy?" zeptal se prezident ministra financí.

"Zavřené. Mluvil jsem se všemi burzami. Dokud si Depozitní bankovní společnost neuspořádá své záznamy, žádné organizované obchodování nebude."

"Co to znamená?" zeptal se Hanson. Ryan si všiml, že ministr obrany neříká nic. Obvykle takový sebevědomý hoch, říkal si Jack, názor měl hotový hned; za jiných okolností by byl takovouhle zdrženlivost jen a jen uvítal.

"Nemusíte přece obchodovat s akciemi na newyorské burze," vysvětloval Fiedler. "To můžete dělat třeba ve venkovském klubu na pánském záchodě, když budete chtít."

"A to také lidi budou dělat," dodal Ryan. "Nebude jich moc, ale budou."

"A bude na tom záležet? Co zahraniční burzy?" zeptal se Durling. "S našimi akciemi obchodují po celém světě."

"V zámoří není dost likvidity," odpověděl Fiedler. "Ano, něco tam je, ale na newyorské burze se stanoví výchozí nabídky, které používají všichni, a bez nich nikdo neví, jaké jsou hodnoty."

"Mají záznamy z elektronických záznamových zařízení, ne?" zeptal se van Damm.

"Ano, ale záznamy nejsou spolehlivé, a nemůžete dát do hry miliony na základě nejistých informací. No, není tak úplně špatné, že se zprávy o Depozitní bankovní společnosti dostaly ven. Dává nám to krycí legendu, kterou můžeme tak na den dva využít," uvažoval Ryan. "Lidé si mohou myslet, že to shodila závada systému. Aspoň nebudou nějakou chvíli úplně panikařit. Za jak dlouho budou záznamy v pořádku?"

"To ještě nevědí," přiznal Fiedler. "Zatím se pokoušejí dát záznamy dohromady."

"Takže to máme pravděpodobně do středy." Ryan si mnul oči. Chtělo se mu vstát a chodit sem tam, jen aby si rozproudil krev, ale tohle v Oválné pracovně dělal jen prezident.

"Měl jsem konferenční hovor se všemi vedoucími burz. Zavolají všechny do práce, jako v normální den. Mají příkazy šmejdit sem a tam a před televizními kamerami dělat, jako by měli plno práce."

"Dobrý nápad, Buzzi," prezidentovi se podařilo říci to jako první. Ryan ukázal ministrovi financí vztyčený palec.

"Musíme rychle vyrukovat s nějakým řešením," pokračoval Fiedler. "Jack má asi pravdu. Do konce středy to bude opravdová panika, a já vám nemohu říct, co se bude dít," dokončil střízlivě. Ale pro dnešek večer to nebylo tak úplně špatné. Měli trochu času na vydechnutí, a ještě nějaký budou potřebovat.

"Dál," řekl van Damm a tentokrát to šlo na jeho šéfa. "Ed Kealty potichu odejde. Domlouvá se s ministerstvem spravedlnosti na nějaké dohodě. Politické závaží máme z krku. Ovšem" - vedoucí prezidentova pracovního štábu pohlédl na prezidenta - "pak budeme muset to místo brzy obsadit."

"To počká," řekl Durling. "Brette... tu Indii."

"Velvyslanec Williams slyšel nějaké hrozivé zvěsti. Analýzy válečného námořnictva jsou pravděpodobně správné. Vypadá to tak, že Indové vážně pomýšlejí na něco proti Srí Laňce."

"Moc pěkně načasované." Ryan to slyšel, pohlédl na stůl a pak promluvil.

"Námořnictvo žádá operační instrukce. Máme tam uskupení dvou letadlových lodí. Jestli přišel čas na trkání, potřebují vědět, co všechno mohou dělat." Musel to říci, protože to slíbil Robby Jacksonovi, ale věděl, jaká bude odpověď. V tomhle hrnci ještě voda nevřela.

"Máme toho na talíři moc. Tohle zatím odložíme," řekl prezident. "Brette, ať se Dave Williams sejde s jejich ministerskou předsedkyní a dá jí na srozuměnou, že Spojené státy nejsou nakloněny agresivním akcím nikde na světě. Jen jasné prohlášení, a ať počká na odpověď."

"Takhle jsme s nimi dlouho nemluvili," varoval Hanson.

"Tak je načase to udělat, Brette," zdůraznil potichu Durling.

"Ano, pane prezidente."

A teď, říkal si Ryan, teď to, na co všichni čekáme. Oči se stočily na ministra obrany. Mluvil mechanicky, sotva vzhlédl od svých poznámek.

"Obě letadlové lodi budou zpátky v Pearl Harboru do pátku. Jsou tam dva suché doky na opravy, ale na to, abychom tahle dvě plavidla uvedli do stavu takového, aby byla schopna plného bojového nasazení, budeme potřebovat měsíce. Ty dvě ponorky jsou mrtvé, to víte. Japonské loďstvo se stahuje zpátky k Marianám. K žádnému nepřátelskému střetu mezi flotilami už nedošlo.

Odhadujeme, že na Marianské souostroví byly letecky přepraveny asi tři divize. Jedna na Saipan, většina ostatních dvou na Guam. Mají letecká zařízení, která jsme postavili a udržovali..." Hlas bzučel dál, uváděl podrobnosti, které Ryan už znal, až k závěru, jehož se poradce pro národní bezpečnost bál už teď.

Všechno mělo malé rozměry. Americké loďstvo bylo jen polovinou toho, čím bylo ještě před deseti lety. Po moři se dala dopravit jen jedna úplná divize vojska schopná násilného vyloďní. Jen jediná, a ještě to vyžadovalo přesunout všechny lodi Atlantické flotily Panamským průplavem a odvolat další ze světových oceánů. Vylodit takovou divizi vyžadovalo podporu, ale průměrná fregata amerického loďstva měla jedno třípalcové dělo. Torpédoborce a křižníky měly každý pouze dvě pětipalcová děla, zdaleka ne to, co měly všechny bitevní lodi a křižníky, které byly zapotřebí k obsazení Marianského souostroví tehdy v roce 1944. Letadlové lodi, z nichž ani jedna není okamžitě k dispozici; nejbližší dvě v Indickém oceánu, a ty se obě dohromady nevyrovnají nynější japonské letecké síle na Guamu a Saipanu, rozvažoval Ryan, a poprvé pociťoval nad celou záležitostí zlost. Trvalo mi to dlouho, než jsem překonal svou nevěřícnost, říkal si Jack.

"Myslím, že to nedokážeme," uzavřel ministr obrany, a byl to úsudek, se kterým nikdo v místnosti nehodlal polemizovat. Na výčitky byli příliš unavení. Prezident Durling všem poděkoval za doporučení a za rady, a zamířil nahoru k ložnici a doufal, že se trochu vyspí, než bude ráno postaven tváří v tvář médiím.

Šel po schodech, místo aby vyjel výtahem, a cestou přemýšlel, zatímco ho

agenti tajné služby dole pod schody i nahoře sledovali. Je to ostuda, že jeho prezidentství takhle dopadlo. I když po něm nikdy doopravdy netoužil, udělal co mohl, a to, co před pouhými několika dny mohl, nebylo zase tak špatné.

4

Přenosy

Letoun United 747-400 přistál na moskevském letišti Šeremetěvo o třicet minut dřív. Atlantický vzdušný proud dosud silně vál. Nejdřív vystoupil diplomatický kurýr, za pomoci letušky. Na konci nástupního tunelu krátce ukázal svůj diplomatický pas; tam mu celník pokynem ruky ukázal na pracovníka amerického velvyslanectví, který mu potřásl rukou a odváděl ho halou pryč. "Pojdle se mnou. Máme dokonce doprovod do města." Muž se nad touhle šíleností pousmál.

"Neznám vás," pronesl kurýr podezřívavě a zpomalil. Normálně byla jeho osoba i diplomatické zavazadlo nedotknutelné, ale všechno na téhle cestě bylo neobvyklé, a jeho zvědavost byla náležitě napjata.

"V zavazadle máte laptop. Kolem něj žlutou pásku. Je to jediná věc, kterou vezete," řekl muž; byl to vedoucí pobočky CIA v Moskvě, a proto ho kurýr neznal. "Kód pro vaši cestu je PARNÍ VÁLEC."

"Stačí." Kurýr přikývl a pokračovali v cestě chodbou letištní budovy. Automobil z velvyslanectví čekal - byl to dlouhý Lincoln, a vypadal na velvyslancův soukromý automobil. První jel vedoucí automobil, který, jakmile opustil prostor letiště, zapnul majáček, aby se rychleji dostali do města. Vcelku to kurýrovi připadalo jako chyba. Na tohle bylo líp použít ruský automobil. Což vyvolalo pár vážnějších otázek. Proč ho ksakru úplně bez přípravy vytáhli z domova, aby dopravil do Moskvy pitomý přenosný počítač? Když je všechno tak zatraceně tajné, proč jsou v tom nějací Rusové? A když je všechno tak zatraceně důležité, proč se čekalo na linkový let? Jako starý pracovník ministerstva zahraničí věděl, že zamýšlet se nad logikou vládních operací nebo ji hledat je zbytečné bláznovství. No, to jen proto, že byl něco jako idealista.

Zbytek cesty uběhl celkem normálně, přímo na velvyslanectví, sídlící v západní části centra Moskvy, u řeky. Když byli oba muži uvnitř budovy, vešli do spojovací centrály, kde kurýr otevřel vak, předal jeho obsah a zamířil do sprchy a pak do postele; na své otázky odpovědi nikdy nedostane, tím si byl jist.

Zbytek práce Rusové udělali pozoruhodnou rychlostí. Telefonní linka do Interfaxu vedla nejprve do sídla RZR, odtud vojenskou linkou z vláknové optiky až do Vladivostoku, odkud vedla další podobná linka, položená japonskou společností Nippon Telephone & Telegraph, na japonský ostrov Honšú. Laptop měl vnitřní modem, který byl napojen na nově instalovanou linku a zapnut. Pak byl čas čekat, samozřejmě, ačkoliv až potud všechno udělali, jak jen to šlo nejrychleji.

Byla jedna hodina třicet, když se Ryan dostal domů do Peregrine Cliff. Obešel se bez svého přiděleného řidiče a místo toho se nechal odvézt zvláštním agentem Robbertonem; agentovi tajné služby ukázal cestu k pokoji pro hosty, a potom zamířil do postele. Žádné překvapení, Cathy byla ještě vzhůru.

"Jacku, co se děje?"

"Ty nemusíš zítra pracovat?" Otázka byl jeho první pokus o úhybný manévr. Vracet se domů byla chyba, i když nutná. Víc než co jiného se potřeboval převléknout. Krize byla zlá. Byla ještě horší pro vysoké státní úředníky, dost zlá, aby vypadali utahaně a zničeně, a tisk by se toho určitě chytil. A nejhorší ze všeho je, že to bylo vidět. Když průměrný Joe uvidí pořad v

televizi, hned bude vědět kolik uhodilo, a ustaraný důstojník znamená ustarané vojáky, to bylo poučení, které si Ryan pamatoval ještě ze základního důstojnického kurzu v Quanticu. A tak bylo třeba strávit v automobilu dvě hodiny, které by byl líp využil na pohovce ve své kanceláři.

Cathy si ve tmě mnula oči. "Ráno nic nemám. Zítra odpoledne mám přednášku pro nějaké cizince o tom, jak pracuje ten nový laserový systém."

"Odkud?"

"Japonsko a Tchaiwan. Poskytujeme licenci na kalibrační systém, co jsme vyvinuli a - co je?" zeptala se, když manžel prudce otočil hlavu.

Je to jen paranoia, říkal si Ryan, akorát pitomá shoda okolností, nic víc. Nic jiného to nemůže být. Ale pak vyšel z pokoje beze slova. Když dorazil do pokoje pro hosty, Robberton se právě svlékal a pouzdro s pistolí viselo přes pelest. Vysvětlení trvalo jen několik vteřin, a Robberton zvedl telefon a zavolal operační centrálu tajné služby dva bloky od Bílého domu. Ryan ani nevěděl, že jeho žena má krycí jméno.

"CHIRURG" - no, to je jasné, říkal si Ryan - "potřebuje zítra kamarádku... v Johns Hopkinsově nemocnici... ale jo, bude v pořádku. Nashle." Robberton zavěsil. "Dobrá agentka, Andrea Priceová. Svobodná, štíhloučká, hnědé vlasy, zrovna ji vzali do skupiny, osm let v ulicích. Pracoval jsem s jejím tátou, když jsem byl čerstvý agent. Díky, že jste mi o tom pověděl."

"Tak zítra kolem šesti třiceti, Paule."

"Jo." Robberton rovnou ulehl a všechno na něm nasvědčovalo tomu, že je to člověk, který usne, kdy se mu zamane. Užitečná dovednost, říkal si Ryan.

"Co tohle všechno má být?" zeptala se Caroline Ryanová, když se její manžel vrátil do ložnice. Jack se posadil na postel a vysvětloval.

"Cathy, ehm - zítra v Hopkinsově nemocnici s tebou někdo bude. Jmenuje se Andrea Priceová. Je od tajné služby. A bude všude s tebou."

"Proč?"

"Cathy, máme teď spoustu problémů. Japonci napadli americké námořnictvo a zabrali pár ostrovů. Tak koukni, nemůžeš..."

"Cože udělali?"

"To nesmíš nikomu říct," pokračoval její manžel. "Rozumíš? Nesmíš to nikomu říct, ale protože zítra budeš mít kolem sebe nějaké Japonce, a kvůli tomu, kdo já jsem, chce tajná služba mít někoho poblíž, aby bylo naprosto jisté, že bude všechno v pořádku." Bude toho víc. Tajná služba měla omezený počet lidí, a ani trochu se nezdráhala požádat o pomoc místní policii. Baltimorská městská policie, která v nemocnici Johns Hopkinse neustále udržovala větší počet příslušníků - nemocniční komplex nestál zrovna na nejlepším místě - pravděpodobně určí Priceové na pomoc detektiva.

"Jacku, jsme v nějakém nebezpečí?" zeptala se Cathy a vzpomněla si na dávné časy a dávné hrůzy, kdy se jí měl narodit malý Jack a kdy do jejich domu vtrhla Ulsterská osvobozenecká armáda. Vzpomněla si, jakou měla radost a jak se za to styděla, když poslední z nich byl popraven za masové vraždy - čímž se uzavřela, jak se domnívala, nejhorší a nejhroznější epizoda jejího života.

Jack si zase uvědomil, že právě tohle je další věc, kterou nepromýšleli. Kdyby Amerika byla ve válce, on byl prezidentův poradce pro národní bezpečnost, a - jistě, to z něj dělalo cenný cíl. I z jeho ženy. A z jeho tří dětí. Iracionální? A co ve válce není iracionální?

"Neřekl bych," odpověděl po krátké úvaze, "ale - dobrá, mohli bychom potřebovat... mohli bychom tu mít ještě pár hostů. Nevím. Budu se muset optat."

"Říkals, že napadli naše námořnictvo?"

"Ano, miláčku, ale nemůžeš..."

"To ale znamená válku, ne?"

"Nevím, holka." Byl tak vyčerpaný, že usnul třicet vteřin poté, co se dotkl polštáře, a jeho poslední souvislá myšlenka byla, že ví hodně málo z toho, co potřebuje vědět, aby mohl na manželčinu otázku odpovědět, nebo,

koneckonců, i na svou otázku.

Dole v Manhattanu nikdo nespal, alespoň nikdo, koho ostatní mohli považovat za důležitého. Nejednoho z unavených pracovníků vedení burzy napadlo, že nyní si skutečně zaslouží své peníze, ale ve skutečnosti se jim moc nedařilo. Všichni - pyšní vedoucí pracovníci - se rozhlíželi po obchodovacích místnostech plných počítačů, jejichž celková hodnota byla něco, co znala jen účtárna, a jejichž současná užitná hodnota byla přibližně nulová. Brzy se otevřou burzy v Evropě. A co budou dělat? honilo se všem hlavou. Zde byla noční služba, jejímž úkolem bylo obchodovat s evropskými cennými papíry, sledovat trh s eurodolary, trh s komoditami a s kovy, a veškerou hospodářskou činnost, která probíhala na východní straně Atlantiku, stejně jako na západní. Většinu dní to bylo jako předmluva ke knize, předehra ke skutečné akci, zajímavá, ale nikoliv zvlášť životně důležitá, kromě snad své příchuti, protože o pravé podstatě se rozhodovalo zde, v New Yorku.

Ale dnes nic z toho nebylo pravda. Nijak se nedalo uhodnout, co se tohoto dne stane. Dnes byla ve městě lovnou zvěří jedině Evropa, a všechna pravidla byla odhozena. Na lidi, obsluhující počítače v tomto časovém období služby, hleděli ti, kteří nastupovali v osm hodin ráno, často jako na hráče na druhé housle, což jednak nebylo pravda, a jednak to bylo vůči nim nespravedlivé, ale v každém společenství musí být vnitřní rivalita. Tentokrát ti, kdo pravidelně nastupovali v obvyklou a nekřesťanskou hodinu, zaznamenali přítomnost vedoucích pracovníků, a pociťovali směs rozpaků a radostného vzrušení. Zde byla možnost předvést se. A zde byla možnost propadnout, živě a v barvách.

Začalo to přesně ve čtyři ráno východního standardního času.

"Státní dluhopisy." Slovo bylo vysloveno současně na dvaceti burzách, když evropské banky, jež měly ještě nesmírné množství amerických státních obligací jako ochranu proti evropským ekonomikám, zápasícím s potížemi, a proti jejich měnám, náhle neměly z jejich držení pocit jistoty. Někomu připadalo divné, že se věc k jejich evropským kolegům dostávala v pátek tak pomalu, ale tak to bylo vždycky, a jejich zahajovací tahy, jak si všichni v New Yorku říkali, byly dosti opatrné. Brzy bylo jasné proč. Byla tu spousta ‚nabídek' ale málo ‚záznamů na nákup'. Lidé se snažili prodávat střednědobé státní dluhopisy, ale zájem o nákup byl méně dychtivý. Výsledkem byly klesající ceny, které šly dolů stejně rychle jako důvěra Evropy v americký dolar.

"Tohle je výhodná koupě, dolů už o tři dvaatřicetiny. Co máme dělat?" I tato otázka padala na nejednom místě, a všude byla tatáž odpověď.

"Nic." Slovo, vyslovované ve všech případech se znechucením. Následovalo ještě něco dalšího, obvykle nějaká obměna výrazu zasraní Evropané, podle výrazových zvláštností toho kterého vedoucího. Tak to začíná znovu, útok na dolar. A největší zbraň Ameriky pro odvetu byla mimo provoz, kvůli počítačovému programu, kterému všichni důvěřovali. Nápisů ‚Zákaz kouření" na řadě burzovních parketů si nikdo nevšímal. S popelem na přístrojích si přece nemuseli dělat starosti, ne? Stejně ty posrané počítače nemohli dneska k ničemu použít. Jak jeden z vedoucích s pohrdavým úšklebkem poznamenal ke svému kolegovi, dneska je den, který se hodí k tomu, aby se udělala nějaká údržba. Naštěstí takhle neuvažovali všichni.

"No, takže tady to začalo?" zeptal se George Winston. Mark Gant přeběhl prsty dolů po monitoru.

"Čínská banka, Hongkongská banka, Imperial Cathay Bank. Tyhle je skoupily asi před čtyřmi měsíci, jako ochranu proti jenu, a hodně úspěšně, jak to vypadá. Takže, v pátek je hodily na trh, aby na nich inkasovaly, a skoupily celý náklaďák japonských obligací. Při tom pohybu, ke kterému došlo tady, to vypadá, že na celé transakci trhly dvaadvacet procent."

Byly první, jak Winston viděl, a protože byly při tom trendu první, inkasovaly hodně. Takováhle rána představovala zisk, ze kterého v Hongkongu koukalo víc než pár drahých večeří, ve městě velmi vhodném pro takovéhle

potěšení.

"Tobě to připadá nevinné?" zeptal se Ganta s potlačeným zívnutím.

Úředník pokrčil rameny. Byl unavený, ale když byl šéf zpátky v sedle, každému to dodalo novou energii. "Nevinné - houby! Je to přímo brilantní tah. Řekl bych, že věděli, že se něco blíží, anebo měli štěstí."

Štěstí, uvažoval Winston, o to tu vždycky šlo. Štěstí bylo skutečné, něco, co kdekterý zavedený obchodník připustí nad drinkem, obyčejně tak druhým nebo třetím, což byl počet, potřebný k tomu, aby se dostali přes obvyklé kecy o ‚brilantnosti'. Někdy to docela vycházelo, a člověk to právě proto dělal, a to bylo všechno. Když měl člověk štěstí, fungovalo to, a když ne, člověk se začal chránit před rizikem.

"Pokračuj," poničil.

"No, a pak ostatní banky začaly dělat totéž." Columbus Group měla některé z nejsložitějších počítačových systémů na Wall Streetu, schopné vysledovat každou jednotlivou emisi a kategorii emisí v čase, a Gant byl ten nejryzejší počítačový žokej. Pak sledovali výprodej ostatních státních dluhopisů v ostatních asijských bankách. Bylo zajímavé, že japonské banky byly pomalejší, než by se bylo dalo čekat. Být pozadu za Hongkongskou bankou nebyla žádná hanba. V tomhle byli Číňané dobří, zvláště ti, které v tom vycvičili Britové, jež z větší části vynalezli moderní centrální bankovnictví a ještě pořád si v něm šikovně vedli. Ale Japončíci byli rychlejší než Thajsko, uvažoval Winston, nebo aspoň měli být...

Opět to byl instinkt, jen pocit kolem žaludku u člověka, který věděl jak se Streetem zacházet. "Podívej se na japonské státní dluhopisy, Marku."

Gant napsal příkaz a rychlý postup hodnoty jenu byl zjevný - vlastně natolik, že ho sotva potřebovali sledovat v počítači. "Tohle potřebuješ?"

Winston se sklonil a hleděl na obrazovku. "Ukaž mi, co udělala Čínská banka, když inkasovala."

"No, vyprodali na eurodolarový trh a koupili jeny. Myslím, že to je obvyklá hra..."

"Ale podívej se, od koho ten jen nakoupili," navrhl Winston.

"A co za něj zaplatili..." Gant otočil hlavu a hleděl na svého šéfa.

"Víš, proč jsem tady byl vždycky poctivý, Marku? Víš, proč jsem nikdy neztrácel hloupě čas, nikdy, ani jedinkrát, ani když jsem měl věc už málem v kapse?" zeptal se George. Samozřejmě, důvodů bylo víc než jen jeden, ale proč věc zamotávat? Přitiskl prst na obrazovku, až na skle zůstaly otisky. Téhle symbolice se téměř zasmál. "Proto."

"Vlastně to nic neznamená. Japonci věděli, že to mohou nějak vyhnat nahoru a..." Winston viděl, že to Gantovi ještě docela nedošlo. Potřeboval to slyšet svým vlastním způsobem.

"Najdi trend, Marku. Najdi tam ten trend." No, krucifix, říkal si, když mířil na pánskou toaletu. Trend je můj kámoš. Pak pomyslel na něco jiného:

Tak ty budeš kurvit můj trh s financemi?

Nebyla to nějaká zvláštní útěcha. Předal jsem svůj podnik dravci, uvědomoval si Winston, a škoda už byla prostě na světě. Jeho investoři mu důvěřovali, a on zradil jejich důvěru. Když si myl ruce, pohlédl přes umývadlo do zrcadla a viděl oči člověka, který odešel ze svého místa, opustil své lidi.

Ale teď jsi zpátky, bože, a je třeba udělat tuny práce.

Pasadena nakonec vyplula, spíš z rozpaků než kvůli čemukoliv jinému, říkal si Jones. Poslouchal, když Bart Mancuso hovořil telefonem s vrchním velitelem pro oblast Tichomoří a vysvětloval, že ponorka je naložena zbraněmi a tak nacpaná potravinami, že její cesta je zcela zabezpečena kartóny konzervovaných potravin, které stačí na šedesát dní nebo ještě víc na moři. To je znakem ne tak zlatých starých časů, říkal si Jones a vzpomínal, jak vypadaly dlouhé plavby, a tak Pasadena, bitevní ponorka amerického námořnictva, byla nyní na moři a mířila na západ rychlostí kolem dvaceti uzlů, a jede na ‚tichou

vrtuli,' ne vrtuli pro rychlou plavbu, říkal si. Jinak by ji asi byl zachytil. Ponorka právě proplula patnáct námořních mil od místa, kde byl instalován systém SOSUS, jeden z nových, který dokázal slyšet tlukot srdce ještě nenarozeného velrybího mláděte. Pasadena ještě neměla rozkazy, ale bude na správném místě, až přijdou, posádka bude neustále cvičit, skláněť se před mořem a získávat onen pocit sounáležitosti s ním, pocit, který se v člověku dostavoval, když ho potřeboval. A to už bylo něco.

Něco v něm silně toužilo být tam, to však teď už bylo součástí jeho minulosti.

"Nic nevidím, pane."

Jones zamrkal a pohlédl zase na list z tiskárny, který si vybral.

"No, to musíte koukat po něčem jiném," řekl Jones. Teď by ho ze stanoviště SOSUS dostal jen mariňák s nabitou pistolí. Tohle jasně vysvětlil admirálu Mancusovi, a ten to zase vysvětlil ostatním. Pak nastala krátká diskuse o tom, zda by Jones neměl dostat speciální hodnost, třeba komandéra, ale Ron s tímhle nápadem skoncoval sám. Od námořnictva odešel jako akustik 1. třídy, a to je hodnost, která mu docela dobře stačí. A kromě toho by se to nelíbilo náčelníkům, kteří to tady řídili a kteří ho už přijali mezi sebe.

Oceánograf 2. třídy Mike Boomer byl Jonesovi přidělen jako osobní asistent. Mládenec má předpoklady být dobrým studentem, říkal si doktor Jones, i když odešel od P-3 kvůli chronické kinetóze.

"Všichni tihle hoši při plavbě se snorkelem používají systém Prairie-Masker. Zní to jako déšť na hladině. Déšť na hladině je na čáře tisíc hertzů. A tak hledáme déšť," - Jones posunul přes stůl meteorologický snímek - "kde žádný déšť není. Pak se podíváme po záznamech na šedesáti hertzech, malých, krátkých, občasných, kterých byste si jinak nevšímal, a které se dějí tam, kde prší. Používají generátory a motory se šedesáti hertzy, jo? Pak se koukneme po přechodných signálech, jen maličkých tečkách, které vypadají jako šum pozadí, a které jsou také tam, kde prší. Takovéhle." Označil list červeným perem, pak pohlédl na velitele pracoviště, který se nakláněl nad druhou stranou stolu jako zvědavý bůžek.

"Slyšel jsem o vás vyprávět, když jsem pracoval na tom veledíle v Dam Necku. Myslel jsem si, že to jsou námořnické bajky."

"Nemáte cigaretu?" otázal se jediný civilista v místnosti. Velitel mu jednu podal. Nápisy zakazující kouření byly pryč a objevily se popelníky. SOSUS byl ve válce, a brzy se možná připojí Tichomořská flotila. Ježíši, jsem zase doma, říkal si Jones. "No, přece víte, jaký je rozdíl mezi námořnickou povídačkou a pohádkou pro děti."

"A jaký, pane?" zeptal se Boomer.

"Pohádka začíná ‚Byl jednou jeden'," řekl Jones s úsměvem a označil na listu další signál 60 Hz.

"A námořnická povídačka začíná ‚Fakt, nekecám'," dokončil žert velitel. Až na to, že tenhle hajzlík je opravdu tak dobrý. "Myslím, že už můžete sestavit graf, doktore Jonesi."

"Myslím, že máme stopu SSK, veliteli."

"Škoda, že po něm nemůžeme jít."

Ron zvolna přikývl. "Jo, taky si myslím, ale teď víme, že ty hochy můžeme zachytit. Pro P-3 to ještě pořád bude fuška zachytit je. Jsou to dobré lodě, to je hotovka." Nesměli se nechat unést. Od systému SOSUS se jen chtělo, aby sestavil čáry kurzů. Kdyby od stejného zdroje hluku zachytil signál víc než jeden hydrofon, daly se pomocí triangulace rychle sestavit kurzy a z nich i polohy, ale polohy byly kružnice, nikoliv body, a kružnice měly průměr až třicet kilometrů. Byla to fyzika, ani přítel, ani nepřítel. Dlouhé vzdálenosti nejlépe překonávaly zvuky s nízkým kmitočtem, a pro kterýkoliv druh vlny dávaly nejlepší rozlišení vyšší kmitočty.

"A taky víme, kde máme příště hledat snorkel. No, ale můžete zavolat operačním flotilám, že v blízkosti letadlových lodí nikdo není. Zde, zde a

zde, hladinové skupiny." Označil místa na papíře. "Taky míří na západ dost slušnou rychlostí, a nijak moc se nekryjí. Všechny souřadnice na sledování cílů se rozevírají. Je to úplné odpoutání. Už se do ničeho nehrnou."

"To je možná dobré."

Jones zamáčkl cigaretu. "Jo, veliteli, možná že jo, jestli si to velení dá do kupy."

Legrační bylo, že se vše skutečně uklidnilo. Ranní televizní zprávy o krachu na Wall Streetu byly klinicky přesné a analýza vynikající, pravděpodobně lepší, než Američané dostali doma, říkal si Clark, se všemi těmi profesory ekonomie, kteří se ve všem dopodrobna přebírají, i s vysoce postaveným bankéřem a jeho barvitým komentářem. Možná, rozváděly zprávy své úvahy, že Amerika přehodnotí svůj postoj vůči Japonsku. Není snad jasné, že obě země se navzájem potřebují, zvláště nyní, a že silné Japonsko poslouží americkým zájmům stejně jako vlastním? Ministerského předsedu Gota citovali smířlivým způsobem, i když ne před kamerou, jazykem, který byl pro něj rozhodně neobvyklý, a proto se mu dostalo široké pozornosti.

"Zasraná Soumračná zóna," poznamenal Chavez do ticha a porušil jazykové krytí, protože prostě musel. Ale co, ksakru, říkal si, teď jsou pod operačním řízením Rusů. Co teď s pravidly?

"Russkij" odpověděl jeho nadřízený blahosklonně.

"Da, tovariščˇ," byla brumlavá odpověď. "Máš nějakou představu, co se děje? Je to válka nebo ne?"

"Pravidla jsou divná," řekl Clark, anglicky, uvědomil si. Už to na mě jde taky.

Vzadu v ulici byli další gaidžinové, většina z nich zjevně Američané, a pohledy, kterých se jim dostávalo, se vracely zpátky k obvyklé podezřívavosti a zvědavosti, nepřátelství se oproti minulému týdnu poněkud zmírnilo.

"Tak co budeme dělat?"

"Zkusíme to číslo Interfaxu, co nám náš přítel dal." Clark měl svou zprávu celou napsanou. Bylo to to jediné, co uměl, vedle udržování svých kontaktů a lovení informací. Ve Washingtonu určitě vědí, co pro ně mám, říkal si, když se vracel do hotelu. Úředník se usmál a uklonil se, tentokrát trochu zdvořileji, když mířili k výtahu. Za dvě minuty byli v pokoji. Clark vytáhl z kufříku laptop, do zadního panelu zasunul telefonní konektor a laptop zapnul. Ještě minutu, a vnitřní modem zvolil číslo, které dostali při snídani, a spojil linku přes Japonské moře na Sibiř a odtud do Moskvy, jak se domníval. Slyšel elektronický trylek vyzvánějícího telefonu a čekal na spojení.

Náčelník pracoviště už překonal ohromení a mrazení v zádech z toho, že má ve spojovací centrále velvyslanectví ruského zpravodajského důstojníka, ale ještě se nedostal do stadia, kdy by se tím bavil. Při šumu z počítače sebou trhnul.

"Moc chytrý způsob," řekl návštěvník.

"Snažíme se."

Každý, kdo kdy používal modem, by zvuk rozeznal, drsný zvuk vody tekoucí z vodovodu, nebo třeba kartáče na leštění podlahy, vlastně digitální syčení dvou elektronických přístrojů, které se synchronizovaly, aby se dala předat data. Někdy to trvalo jen pár vteřin, jindy pět nebo dokonce deset. U těchto přístrojů to trvalo jen asi jednu vteřinu, a zbývající sykot byl vlastně náhodně se vyskytující digitální kód 19 200 informačních znaků, procházejících za vteřinu kabelem z vláknové optiky - nejprve jedním směrem, pak opačným. Když skutečné vysílání skončilo, došlo k formálnímu spojení, a chlapík na druhé straně vyslal svůj sloupec. Jen tak pro jistotu Rus dohlédne na to, aby se příštího dne zpráva objevila ve dvou novinách, v obou případech na straně 3. Nemělo význam moc na sebe upozorňovat.

Pak nastal pro náčelníka pobočky CIA těžký úkol. Na příkaz vytiskl dvě

kopie téže zprávy, z nichž jednu dostal důstojník RZR. To se Mary Pat zbláznila, nebo co?
"Jeho ruština je literární, dokonce klasická. Kdo ho naučil náš jazyk?"
"Fakt nevím," lhal náčelník, a jak se ukázalo, úspěšně. Nejhorší bylo, že ten Rus měl pravdu. Vyvolalo to zamračení.
"Chcete, abych pomohl s překladem?"
Kurva. Usmál se. "Jistě, proč ne?"

"Ryan." Celých pět hodin spánku, vrčel zlostně Jack, když zvedal sluchátko krytého telefonu v automobilu. No, aspoň že neřídí.
"Tady Mary Pat. Něco máme. Budete to mít na stole, až sem přijedete."
"Jaké to je?"
"Začátek," řekla zástupkyně ředitele operací. Hodně šetřila slovy. Radiotelefonům nikdo pořádně nevěřil, ať byly kryté nebo ne.

"Dobrý den, doktorko Ryanová. Já jsem Andrea Priceová." Agentka už na sobě měla laboratorní plášť s jmenovkou s fotografií, připevněnou na klopě, kterou si přitom mírně nadzvedla. "Můj strýc je lékař, praktický lékař, ve Wisconsinu. Myslím, že tohle by se mu líbilo." Usmála se.
"Jsem v nějakém nebezpečí?"
"Ani bych neřekla," odpověděla agentka Priceová a stále se usmívala. Věděla, že chráněné osoby nerady vidí znepokojené bezpečnostní pracovníky.
"A co moje děti?"
"Venku u školy jsou dva agenti, a další je v domě naproti středisku pro denní péči, co je váš malý," vysvětlovala agentka. "Nemějte žádné starosti, prosím. Platí nás za to, abychom byli takhle paranoidní, a skoro vždycky se ukáže, že jsme se mýlili, ale je to stejné jako s vaší prací. Člověk se vždycky chce mýlit tam, kde se musí pojistit proti chybě, ne?"
"A mí hosté?" zeptala se Cathy.
"Mohu vám něco navrhnout?"
"Jistě."
"Dejte jim všem nemocniční laboratorní pláště, třeba jako suvenýry. Budu je mít všechny pod dohledem, když se budou převlékat." To je chytré, myslila si Cathy Ryanová.
"Máte u sebe pistoli?"
"Vždycky," ujistila ji Andrea Priceová. "Ale ještě jsem ji nikdy nemusela použít, dokonce ani při zatýkání ne. Prostě mě berte jako mouchu na zdi," řekla.
Spíš jako sokola pomyslila si profesorka Ryanová, ale aspoň že krotkého.

"Jak to máme udělat, Johne?" zeptal se Chavez anglicky. Tekla sprcha. Ding seděl na podlaze, John na míse.
"No, přece jsme je už viděli, ne?" připomněl nadřízený důstojník.
"Jo, v tamté posrané továrně!"
"No, potřebujeme jen zjistit, kam šly." Tohle oznámení bylo rozumné. Stačilo jen zjistit kolik a kam, a - oh, jen tak mimochodem - zda to opravdu jsou jaderné hlavice, co se vezou na nose raket. Nic víc a nic míň. Jediné, co věděli, bylo, že jde o odpalovací zařízení pro SS-19, jejich novou, zlepšenou verzi, a že závod opustily po železnici. Samozřejmě, v zemi bylo přes dvacet osm tisíc kilometrů kolejí. To bude muset počkat. Zpravodajští důstojníci měli často pracovní dobu pevně stanovenou, a tohle byl jeden z takových případů. Clark se rozhodl, že se osprchuje, než půjde do postele. Nevěděl, co dělat, zatím, anebo jak na to jít, ale kdyby se umořil k smrti, nijak to jeho šance nezlepší, a už dávno poznal, že se mu pracuje líp, když má za sebou celých osm hodin, a občas dostával tvůrčí nápady, když se sprchoval. Ding se tyhle triky taky snad dříve či později naučí, říkal si, když viděl výraz na mladíkově obličeji.

"Ahoj, Betsy," řekl Jack ženě, čekající v předpokoji jeho kanceláře. "Jsi tu brzo. A kdo jste vy?"

"Chris Scott. Betsy a já pracujeme spolu."

Jack je pokynem pozval do kanceláře, nejdřív se podíval na fax, jestli Mary Pat předala informaci od Clarka a Chaveze, a když ji tam viděl, rozhodl se, že to počká. Betsy Flemingovou znal z dob, kdy pracoval u CIA, jako odborníka samouka na strategické zbraně. Předpokládal, že Chrís Scott je jeden z mládenců, získaných na některé univerzitě, s akademickým titulem v oboru, který se Betsy naučila tím obtížnějším způsobem. Aspoň že se ten mladík v téhle věci zachoval zdvořile, když řekl, že pracuje s Betsy. Před lety s ní Ryan pracoval také, když se zabýval vyjednáváním o kontrole zbrojení. "No, tak co tedy máme?"

"Tomuhle zde říkají startovací motor kosmické rakety, H-11." Scott rozevřel svůj kufřík a vytáhl několik fotografií. Dobrých, to Ryan okamžitě viděl, udělaných na film a zblízka, ne elektronické snímky, udělané dírou v něčí kapse. Nebylo těžké vidět rozdíl, a Ryan okamžitě poznal starého známého, o kterém se domníval, že je už ani ne týden mrtvý a slušně pohřbený.

"Hotovka, SS-19. Takhle vypadá o moc hezčí." Na další fotografii jich byla celá řada v montážní hale. Jack je spočítal a zašklebil se. "Co ještě potřebujeme vědět?"

"Tady," řekla Betsy. "Prohlédni si ten funkční konec."

"Vypadá normálně," poznamenal Jack.

"To je ono. Ten předek je normální," zdůraznil Scott. "Normální proto, aby nesl bojovou hlavici, ne obyčejný družicový náklad. Před chvilkou jsme to sepsali, ale nikdo to neregistroval," dodal technický analytik. "Zbytek toho ptáčka je pořádně předělaný. Máme odhady o zvýšení výkonu."

"A krátká verze?"

"Šest nebo sedm multihlavic MIRV na každé, a dolet něco přes deset tisíc kilometrů," řekla paní Flemingová. "Nejkrajnější případ, ale je to reálné."

"To je hodně. Dostala ta střela osvědčení, byla vyzkoušena? Zkoušeli systém hlavice, který známe?" otázal se poradce pro národní bezpečnost.

"Žádné údaje. Máme něco o letových zkouškách nosiče od hlídek nad Tichým oceánem, zachytila to JANTAROVÁ KOULE, ale je to v řadě věcí neurčité," oznámil Scott.

"A celkem je jich vyrobeno kolik?"

"Víme o pětadvaceti. Z nich tři padly na letové zkoušky, a dvě jsou na jejich odpalovacích zařízeních a přizpůsobují se nákladu pro oběžnou dráhu. Tak jich zbývá dvacet."

"Jaké užitečné zatížení?" zeptal se Ryan, téměř rozmarně.

"Hoši z NASA si myslí, že jsou to průzkumné družice. Schopné zhotovovat snímky v reálném čase. Tak to tedy pravděpodobně budou," pronesla Betsy sarkasticky.

"Takže se pravděpodobně rozhodli dát se na výzvědnou činnost pomocí družic. No, smysl to má, ne?" Ryan si udělal pár poznámek. "Takže tedy minimálně dvacet nosičů, po sedmi hlavicích MIRV, to je dohromady sto čtyřicet?"

"Tak, doktore Ryane." Oba byli natolik profesionály, aby se navzájem nepřesvědčovali o tom, jak vážná je to hrozba. Japonsko mělo teoretickou možnost vyříznout srdce stočtyřiceti americkým městům. Amerika by mohla rychle obnovit schopnost proměnit jejich hlavní ostrovy v plamen a dým, ale to nebyla nijak zvláštní útěcha. Přes čtyřicet let jaderného vyhrožování, o kterém se myslelo, že před necelými sedmi dny skončilo, a teď je to tu zas, říkal si Ryan. Není to prostě nádhera?

"Víte něco o tom, jak ty snímky vznikly?"

"Jacku," řekla Betsy svým normálním hlasem June Cleaverové. "Víš, že se nikdy neptám. Ale ať to byl kdo chtěl, nedělal to potají. To se z těch

fotografií pozná. Tyhle nejsou z Minoxu. Někdo s legendou reportéra, na to si vsadím. Nedělej si starosti. Nikomu to nepovím." Její obvyklý šibalský úsměv. Byla v tomhle byznysu dost dlouho a všechny triky znala.

"Jsou to nepochybně vysoce kvalitní fotografie," pokračoval Chris Scott a vrtalo mu hlavou, kde ksakru Betsy sebrala odvahu tomuhle člověku tykat. "Jemnozrnný film, s vysokou citlivostí, takový, jako používají reportéři. Hochy z NASA do továrny pustili taky. Chtěli, abychom tohle věděli."

"To nabeton," přikývla paní Flemingová na souhlas.

A Rusy, připomněl si Ryan. Proč je? "Ještě něco?"

"Jo, tohle." Scott mu podal další dvě fotografie. Byly na nich dva upravené železniční plošinové vozy. Na jednom z nich byl jeřáb. Na druhém byla vidět místa, na která se mohl instalovat další. "Evidentně to přepravují po železnici, ne na nákladních autech. Řekl jsem jednomu chlapíkovi, aby se podíval na ten vůz. Má standardní rozchod."

"Co to znamená?" zeptal se Ryan.

"Vzdálenost mezi kolejnicemi. Standardní rozchod je to, co používáme u nás a co používá většina ostatního světa. Většina tratí v Japonsku je úzkorozchodná. Je to zvláštní, že neobšlehli ty silniční transportéry, co pro tyhlety obludy vyrobili Rusové," řekl Scott. "Možná, že jsou jejich silnice moc úzké, anebo jim to takhle prostě jen líp vyhovuje. Odtud do Jošinobu je standardní rozchod. Trochu mě překvapilo to uložení. Lůžka na těch vagónech zřejmě zhruba odpovídají rozměrům transportního pouzdra, které pro ty věcičky Rusové zkonstruovali. Takže okopírovali všechno, až na transportér. No, a to je všechno, pane."

"Kam půjdete teď?"

"Za řekou se budeme radit s hochy z Národního úřadu pro průzkum," odpověděl Chris Scott.

"Fajn," kývl Ryan. Namířil na ně prstem. "Řekněte jim tam, že tohleto je žhavější než rozpálená kamna. Tyhle věci chci najít, a už včera bylo pozdě."

"Vždyť víš, že se vynasnaží, Jacku. A nám možná Japonci udělali laskavost, když tyhle věcičky budou vozit po kolejích," řekla Betsy Flemingová, když se zvedala.

Než Jack své návštěvníky propustil, fotografie si uspořádal a požádal o ještě jeden kompletní soubor. Pak se podíval na hodinky a zavolal do Moskvy. Ryan předpokládal, že Sergej také pracuje dlouho do noci.

"Proč, ksakru," začal, "jste jim prodali konstrukci SS-19?"

Odpověď byla drsná. Možná, že se Golovkovi také nedostávalo spánku. "Za peníze, samozřejmě. Z toho samého důvodu, jako vy jste jim prodali Aegis, F-15 a všechny..."

Ryan zkřivil obličej, hlavně proto, že odseknutí bylo spravedlivé. "Díky, kamaráde. Myslím, že jsem si to zasloužil. Odhadujeme, že jich mají k dispozici dvacet."

"To bude asi tak správně, ale naši lidé jejich továrnu ještě nenavštívili."

"Naši už ano," pověděl mu Ryan. "Chcete nějaké obrázky?"

"Samozřejmě, Ivane Emmetoviči."

"Zítra je máte na stole," slíbil Jack. "My máme svůj vlastní odhad. Rád bych slyšel, co tomu říkají vaši lidé." Po chvilce mlčení pokračoval. "Odhadujeme minimálně sedm hlavic na raketu, celkem sto čtyřicet."

"Dost pro nás oba," poznamenal Golovko. "Pamatujete, jak jsme se poprvé sešli a vyjednávali o stažení těch svinských věcí?" V telefonu slyšel, jak Ryan odfrkl. Neslyšel, o čem jeho kolega přemýšlí.

Poprvé jsem byl u těch věcí blízko na palubě vaší raketové ponorky, Rudý Říjen, jo, pamatuju se na to. Pamatuju se, jak mě polévalo horko, jako bych byl v blízkosti samotného Lucifera. K balistickým zbraním neměl nikdy tu nejmenší náklonnost. Jistě, čtyřicet let udržovaly mír, možná, že jejich existence odstrašila jejich vlastníky od nenasytných myšlenek, kterými byli

posedlí vůdcové států během celých lidských dějin. Nebo, právě tak pravděpodobně, mělo lidstvo pro jednou štěstí.

"Jacku, tohle začíná být vážné," řekl Golovko. "A mimochodem, můj důstojník se sešel s vašimi důstojníky. Vyjádřil se o nich pochvalně - a také děkuji za kopii jejich zprávy. Byly v nich údaje, které jsme neměli. Ne životně důležité, ale přesto zajímavé. Tak povězte, vědí, že mají tyhle rakety najít?"

"Rozkazy jsou už venku," ujistil ho Ryan.

"Moji lidé je dostli také, Ivane Emmetoviči. Najdeme je, žádný strach," považoval Golovko za nutné dodat. Určitě si myslel totéž: jediným důvodem, proč rakety nebyly použity, bylo, že je vlastnily obě strany, protože to bylo jako hrozit zrcadlu. To už však neplatilo. A proto následovala Ryanova otázka:

"A potom co?" zeptal se temně. "Co uděláme potom?"

"Neříkáte u vás ‚Všechno chce svůj čas'?"

Není tohle sranda? Teď se mi snaží dodat odvahu nějaký zatracený Rus! "Tak dík, Sergeji Nikolajiči. Možná, že tohle mi taky patřilo."

"Tak proč jsme prodali Citibank?" zeptal se George Winston.

"No, říkal, abychom dávali pozor na banky, které jsou choulostivé na kolísání měny," odpověděl Gant. "Měl pravdu. Dostali jsme se ven právě včas. Podívej se sám." Obchodník do svého terminálu napsal další příkaz, a ukázal se grafický obraz toho, co v pátek udělaly akcie Citibank. Samozřejmě, spadly pěkně rychle, hlavně proto, že Columbus Group, která během předchozích pěti týdnů nakoupila emisi ve velkých množstvích, je nějakou dobu podržela a jejich prodejem silně otřásla důvěrou v ně. "A mimochodem, spustilo to poplach v našem programu...

"Marku, Citibank je v modelu jedna z těch, kdo určují počáteční referenční hodnotu, ne?" zeptal se Winston klidně. Nic by nezískal, kdyby na Marka šel nějak moc zostra.

"Ah." Oči se mu poněkud rozšířily. "No, ano, to je, ne?"

A v tomto okamžiku se Winstonovi rozsvítilo. Nebylo mnoho těch, kdo věděli, jak ‚expertní systémy' sledují obchodování. Pracovaly mnoha neatraktivními způsoby, monitorovaly trh vcelku, a také do větší hloubky modelovaly pohyb referenčních akcií jako obecný ukazatel vyvíjejících se trendů. Byly to akcie, které se v čase těsně držely toho, jak se chovalo všechno ostatní, a určovaly směr k celkové stabilitě, akcie, jež klesaly i stoupaly pomaleji než spekulativnější emise; prostě se chovaly stabilně. Důvody pro to byly dva, a k tomu jedna ohromující chyba. Důvody byly ty, že zatímco trh i za těch nejpříznivějších okolností kolísal, bylo účelem nejenom tu a tam udělat hodně výnosný obchod s rizikovými cennými papíry, ale také chránit peníze v bezpečných akciích, když se vše ostatní dalo do pohybu - ne že by kterákoliv akcie byla bezpečná, jak se ukázalo v pátek. Z těchto důvodů referenční akcie byly ty, které v čase poskytly bezpečný přístav. Chyba byla docela obyčejná věc: hrací kostky nemají paměť. Tyto referenční akcie byly stabilní proto, že společnosti, které reprezentovaly, měly tradičně dobrý management. Management se mohl časem změnit. A tak to nebyly akcie, které byly stabilní. Byl to management, a ten byl jen něčím z minulosti, a hodnota tohoto ‚něčeho' se musela periodicky zkoumat.

Ale přesto se tyto akcie používaly k tomu, aby udávaly stupeň trendů. A trend byl trendem jen proto, ze si lidé myslili, že jím je, a když si to o nich myslili, také je takovými udělali. Winston na referenční akcie hleděl jako na předpovědi toho, co udělají na trhu lidé, a pro něj trendy vždy byly psychologickou záležitostí, předzvěstí toho, jak lidé budou následovat umělý model, nikoli výkonnost samotného modelu. Gant, jak si uvědomil, na to nehleděl úplně takhle, stejně jako tolik technických obchodníků.

A tím, že Columbus Group prodala Citibank, spustila ve svém vlastním počítačovém obchodovacím systému menší poplach. A dokonce i někdo tak bystrý

jako Mark zapomněl, že Citibank je součástí toho zatraceného modelu!

"Ukaž mi další bankovní akcie," přikázal Winston.

"No, pak následovala Chemical," řekl Gant a předvedl záznam. "Pak Manny-Hanny, a pak i ty ostatní. Stejně, viděli jsme, že se to blíží, a skočili jsme na kovy a zlaté zásoby. Víš, až se vlny uklidní, ukáže se nakonec, že jsme to udělali dobře. Ne moc oukej, ale dost," řekl Gant, a vyvolal svůj program pro veškeré transakce ve snaze ukázat, že něco udělal dobře. "Vzal jsem peníze z rychlého skoku na Silicon Alchemy a na GM jsem dal opci a..."

Winston ho poklepal po rameni. "Tohle si nech na později, Marku. Vidím, že to byla dobrá hra."

"Stejně jsme měli před trendem velký předstih. Jo, trochu jsme utrpěli, když začaly chodit opce, a museli jsme spoustu solidních věcí nechat plavat, ale to se stalo každému..."

"Ty to nevidíš, co?"

"Co nevidím, Georgi?"

"Ten trend jsme vyvolali my."

Mark Gant zamrkal, a Winston odpověď znal.

Neviděl to.

5

Psané záznamy

Přednáška probíhala zdárně, a na jejím konci Cathy Ryanová dostala od profesora oční chirurgie z univerzity v Cibě, který vedl japonskou delegaci, přepychově zabalenou krabici. Když ji rozbalila, našla uvnitř šálu z modrého moaré hedvábí, vyšívanou zlatou nití. Vypadala, že je přinejmenším sto let stará.

"Modrá se hodí k vašim očím, paní profesorko Ryanová," řekl její kolega s úsměvem a s upřímným obdivem. "Obávám se, že to není dar dostatečně cenný za to, co jsem se dnes od vás dověděl. Ve své nemocnici mám stovky diabetiků. S touto technikou můžeme doufat, že většině z nich navrátíme zrak. Vynikající úspěch, paní profesorko." Uklonil se, obřadně a se zjevnou úctou.

"Nu, lasery pocházejí z vaší země," odpověděla Cathy. Nebyla si jista, jaké pocity má mít. Dar ji omráčil. Ten člověk už nemohl být víc upřímný, a jeho země je možná ve válce s její zemí. Ale proč to nebylo ve zprávách? Jestli je válka, proč není tenhle cizinec ve vězení? Má být k němu milá, jako k učenému kolegovi, nebo naopak strohá, jako k nepříteli? Co se hrome děje? Ohlédla se na Andreu Priceovou, která se opírala o zeď a usmívala se, ruce zkřížené na prsou.

"A naučila jste nás, jak je účinněji používat. Ohromující příklad aplikovaného výzkumu." Japonský profesor se otočil k ostatním a zvedl ruce. Všichni přítomní zatleskali, a červenající se Caroline Ryanová si začala myslet, že by se přece jen mohla dočkat Laskerovy sošky na římse krbu. Všichni jí před odchodem potřásli rukou a odebrali se k autobusu, který čekal, aby je odvezl do Pratt Street.

"Mohu se na to podívat?" zeptala se agentka Priceová, když byli všichni pryč a dveře byly bezpečně zavřeny. Cathy jí šálu podala. "Pěkná. Budete si k ní muset koupit nové šaty."

"Takže nebylo čeho se obávat," poznamenala doktorka Ryanová. Kupodivu, už patnáct vteřin od chvíle, kdy začala přednášet, na všechno stejně zapomněla. Nebylo to zajímavé?

"Ne, jak jsem vám řekla, nic jsem nečekala." Priceová jí vrátila šálu, ne bez určitého zaváhání. Ten malý profesor měl pravdu, říkala si. Opravdu se jí krásně hodí k očím. Je to manželka Jacka Ryana - to bylo jediné, co se dověděla, když ji sem poslali. "Jak dlouho tohle děláte?"

"Operace sítnice?" Cathy zavřela svůj poznámkový blok. "Začala jsem s prací na přední části oka, až do doby, kdy se narodil malý Jack. Pak jsem začala uvažovat o tom, jak je sítnice upevněna přirozeně, a jak bychom mohli odchlípnutou sítnici upevnit zpátky. Pak jsem se začala zajímat o to, jak spravit žilky. Bernie mě na tom nechal pracovat, a dostala jsem grant na výzkum od NIH, a pak už šlo jedno s druhým..."

"A teď jste v tom nejlepší na světě," uzavřela Priceová vyprávění.

"Dokud nepřijde někdo s lepšíma rukama a nenaučí se, jak to dělat, tak ano." Cathy se usmála. "Asi jsem, alespoň na pár měsíců."

"Tak jakpak se má šampiónka?" zeptal se Bernie Katz, když vešel do místnosti. Priceovou viděl poprvé. Jmenovka na jejím plášti ho mýlila. "Znám vás?"

"Andrea Priceová." Než si potřásli rukama, agentka si Katze rychle a důkladně prohlédla. Připadalo mu to lichotivé, dokud nedodala: "Tajná služba."

"Kde byli policistky jako vy, když jsem byl kluk?" otázal se chirurg galantně.

"Bernie byl tady jeden z mých prvních učitelů. Teď je přednosta oddělení," vysvětlovala Cathy.

"A brzy mě svým věhlasem předběhne kolegyně. Přináším dobré zprávy. Ve výboru pro udělování Laskerovy ceny mám zvěda. Jste ve finále, Cathy."

"Co je Lasker?" zeptala se Priceová.

"Od Laskerovy ceny je už jen jeden schůdek nahoru. Musíte si pro to do Stockholmu."

"Bernie, z tamtěch nikdy žádnou mít nebudu. Dostat Laskerovu cenu je dost tvrdý oříšek."

"Tak bádejte dál, děvče!" Katz ji objal a odešel.

Chci ji, chci ji, chci ji! říkala si Cathy v duchu. Nemusela svá slova říkat nahlas. Zvláštní agentka Priceová to na ní jasně viděla. Hrome, kam se na tohle hrabe hlídání politiků!

"Mohu se podívat na nějakou vaši práci?"

"Jestli chcete. No, pojdte." Cathy ji vedla do své kanceláře, a už jí vůbec nevadila. Cestou procházely klinikou, pak jednou z laboratoří. Uprostřed byla chodba. Doktorka Ryanová se prudce zarazila, sáhla do kapsy a vytáhla malý notýsek.

"Ušlo mi něco?" zeptala se Priceová. Věděla, že moc mluví, ale nějakou dobu trvalo, než poznala zvyky svých chráněnců. Cathy Ryanovou si vytypovala jako člověka, který nemá rád, když ho někdo chrání, a proto si na to potřebovala přivyknout.

"Budete si na mě muset zvyknout," řekla profesorka Ryanová a usmála se, když si rychle dělala nějaké poznámky. "Vždycky, když mám nějaký nápad, hned si ho poznamenám."

"Nedůvěřujete své paměti?"

"Nikdy. Nemůžete spoléhat na paměť ve věcech, kdy jde o živé pacienty. To je jedna z prvních věcí, které na lékařské fakultě člověka učí." Když skončila, zavrtěla hlavou. "Kdepak, při téhle práci ne. Je při ní moc možností jak něco pokazit. Když si věci nezapisujete, jako by se nestaly."

Tohle zní jako něco, co stojí za to si zapamatovat, říkala si Andrea Priceová, když za ní šla chodbou. Kódové označení CHIRURG se v jejím případě hodilo dokonale. Přesná, bystrá, důkladná. Možná, že by z ní byla i dobrá agentka, až na to, že se cítila naprosto nesvá, když se poblíž vyskytovaly pistole.

Už se to stalo běžnou zvyklostí, a v mnoha ohledech to nebylo nic nového. Celou jednu generaci japonská protivzdušná obrana odpovídala na činnost ruských stíhaček z předsunuté základny v Dolinskom Sokole - nejprve ve spolupráci s americkým letectvem - a jedna z pravidelných tras sovětského válečného letectva si vysloužila jméno ‚Tokijský expres', pravděpodobně skoro

nechtěná narážka na termín, vynalezený v roce 1942 americkou námořní pěchotou na Guadalcanalu.

Z bezpečnostních důvodů měly E-767 základnu společně se 6. skupinou perutí v Komacu, nedaleko Tokia, ale obě F-15J, operující nyní pod vedením E-767 ve vzduchu nad městem Nemuro na severovýchodním cípu ostrova Hokkaidó, teď měly základnu na hlavních ostrovech v Citose. Byly sto šedesát kilometrů od pobřeží a každá nesla osm raket, po čtyřech raketách naváděných teplem a čtyři naváděné radarem. Všechny byly určeny pro válku, a potřebovaly už jen cíle.

Bylo po půlnoci, místního času. Piloti byli odpočinutí a v pohotovosti, pohodlně připoutáni ve svých vystřelovacích sedadlech, a jejich ostrý zrak pátral ve tmě, zatímco prsty na pákách jemně upravovaly směr. Jejich zaměřovači radary byly vypnuty, a ačkoliv jejich letouny stále ještě blikaly protisrážkovými světly, ta se dala snadno vypnout, kdyby se to ukázalo nutným, a letouny by přestaly vizuálně existovat.

"Eagle jedna-pět," oslovilo digitální rádio vedoucího formace, "zkontrolujte civilní provoz padesát kilometrů nula-tři-pět od vaší polohy, kurs dva-jedna-pět, výškový úhel tři-šest."

"Rozumím, Kami," odpověděl pilot do rádia. Kami, volací znak pro hlídkový letoun, bylo slovo s mnoha významy; většina z nich znamenala něco nadpřirozeného, jako ‚duše' nebo ‚duch'. A tak se brzy staly moderním vtělením duchů, střežících svou zemi, s F-15J jako silnými pažemi, které vůli oněch duchů dávaly sílu. Na povel se obě stíhačky stočily doprava a pět minut mírně stoupaly pomalým, úsporným letem, až měly výšku dvanáct tisíc metrů a letěly pryč od pevniny rychlostí pěti set uzlů, dosud s vypnutými radary, ale nyní dostávaly digitální údaje od Kami, které se objevily na jejich vlastních přístrojích, další z inovací, a něco, co Američané neměli. Vedoucí formace pohlédl nahoru a dolů. Škoda, říkal si, že samostatný displej není integrován s jeho průhledovým displejem. Další modifikace to snad bude mít.

"Tamhle," řekl svým nízkovýkonným rádiem.

"Mám to," potvrdil pilot z druhého letounu.

Obě stíhačky se nyní stočily doleva a zvolna sestupovaly za letounem Air Canada 767-ER. Ano, na osvětleném ocase letounu se ukázal znak javorového listu těchto aerolinií. Pravděpodobně pravidelný let z mezinárodního letiště v Torontu do Narity. Časový plán byl zhruba správný. Přibližovali se téměř přímo za zádí - ne úplně přesně, aby příliš rychlý přelet neměl za následek srážku - a náraz jim oznámil, že jsou ve vzdušné turbulenci ‚těžkotonážníku' - dopravního letounu se širokým trupem. Vedoucí letoun se přiblížil, až mohl vidět řadu světel a mohutné motory pod křídly, i tupý nos Boeingu. Opět zapnul rádio.

"Kami, Eagle jedna-pět."

"Eagle."

"Identifikace pozitivní. Air Canada sedm-šest-sedm Echo Romeo, letí k cíli, uvedenou rychlostí, po daném kurzu." Zajímavé bylo, že pro nácvik bojového střetu při hlídkování ve vzduchu se používala angličtina. Byl to mezinárodní jazyk pro letový provoz. Všichni piloti jí mluvili, a pro důležitou komunikaci byla vhodnější.

"Rozumím." A na další povel se stíhačky odpoutaly a zamířily do své programované hlídkové oblasti. Kanadský pilot pravidelné linky se nikdy nedozví, že se k jeho letounu přiblížily na tři sta metrů dvě vyzbrojené stíhačky - ale neměl také důvod čekat, že to nějaké stíhačky udělají, protože ve světě byl mír, alespoň v části světa.

Pokud šlo o piloty stíhaček, ti brali svůj úkol flegmaticky, stejně jako úpravu svých denních programů. Na tomto hlídkovém stanovišti budou v budoucnosti po neurčenou dobu hlídkovat nejméně dvě stíhačky, se dvěma dalšími v Citose v režimu pohotovosti 5 minut, a další čtyři v režimu 30 minut. Jejich velitel perutě naléhal, aby mu bylo dovoleno dále zvýšit stupeň pohotovosti, protože navzdory tomu, co prohlašovalo Tokio, jejich národ je ve válce, a to

také řekl svým lidem. Američané jsou protivníci nahánějící strach, řekl při prvním školení svých pilotů a pozemního personálu s vyššími hodnostmi. Chytří, zrádní a nebezpečně agresivní. A nejhorší ze všeho, jsou nepředstavitelně nevypočitatelní, pravý opak Japonců, pokračoval, u nichž se vždycky spíš dá předvídat, co udělají. Snad právě proto ho určili do velení, říkali si piloti. Kdyby se pokračovalo dál, k prvnímu nepřátelskému kontaktu s americkými silami by došlo zde. Chtěl na to být připraven, i přes obrovskou cenu - peněz, paliva i vypětí, které s tím bylo spojeno. Válka je vážná věc, a ačkoliv v ní byli noví, neuhýbali před tím, co od nich vyžadovala.

Nejvíc frustrující se pro mě brzy stane faktor času, říkal si Ryan. Tokio bylo o čtrnáct hodin před Washingtonem. Teď je tam tma, a příští den, a také při jakémkoli chytrém nápadu, s nímž by mohl přijít, budou muset čekat celé hodiny, než ho budou moci realizovat. Totéž platilo o Indickém oceánu, ale na bojové uskupení admirála Dubra měl aspoň přímé spojení. Spojit se s Clarkem a Chavezem znamenalo jít přes Moskvu, a pak dál buď přes kontakt na důstojníka RZR v Tokiu - nic, co by se mělo dělat příliš často - nebo vzkazem pomocí reverzního modemu, vždy když Clark zapojí svůj počítač, aby vyslal zprávu do tiskové agentury Interfax. Všechno, co udělá, bude v sobě mít časové zpoždění, a lidé kvůli tomu mohou přijít o život.

A potom informace. Vždycky byly, a vždycky budou. Opravdové umění je zjistit, co se děje. Co dělá druhá strana? Jakými myšlenkami se zaobírá?

Kladl si otázku Čeho vlastně chtějí dosáhnout?

Válka se vždycky vedla kvůli hospodářství - jedna z mála věcí, ve které se Marx nemýlil. Skutečně to byla chtivost, jak řekl prezidentovi, ozbrojená loupež ve velkém. Na státní úrovni se tomu říkalo Monroeova doktrína nebo Lebensraum, anebo to byla jiná politická hesla, která se měla zmocnit pozornosti veřejnosti a ovládnout její náruživost, ale nakonec všechno směřovalo k myšlence Oni to mají. Nám to chybí. Vezměme si to.

A přesto. Marianské souostroví za to nestálo. Jednoduše nestálo za tuhle politickou a hospodářskou cenu. Tahle záležitost ipso facto bude Japonsko stát jeho nejlukrativnějšího obchodního partnera. Z toho se není možné vzpamatovat, přinejmenším po celé roky. Pozice na trhu, tak pečlivě vytvářené a využívané už od šedesátých let, přijdou vniveč kvůli něčemu, co lze zdvořile nazvat odpor veřejnosti, avšak prociťovaný mnohem hlouběji než jako odpor. Z jakého možného důvodu by se země, tak svázaná s ideou podnikání, mohla obrátit zády k praktickým úvahám?

Ale válka není nikdy rozumná, Jacku. Sám jsi to prezidentovi řekl.

"Tak mi ksakru povězte, co se jim honí v hlavě?" přikázal, a okamžitě své hrubosti litoval.

Byli v poradní místnosti v přízemí. Při první schůzce pracovní skupiny byl nepřítomen Scott Adler, který byl pryč s ministrem Hansonem. Byli tu dva důstojníci z Národního zpravodajského úřadu, a čtyři lidé z ministerstva zahraničí, a ti vypadají stejně zmatení a ustaraní jako já, říkal si Ryan. Jestlipak není tohle legrace. Několik vteřin se nic nedělo. Něco jiného se sotva dalo čekat, říkal si Jack. Vždycky, když od skupiny byrokratů vyžadoval jejich skutečný názor, bylo pro něj předmětem klinického zájmu: co kdo řekne?

"Mají zlost a mají strach." To byl Chris Cook, jeden ze skupiny obchodního oddělení ministerstva zahraničí. Působil po dvě období na velvyslanectví v Tokiu, mluvil obstojně japonsky a zabodoval při řadě obchodních jednání; vždycky se držel v pozadí za výše postavenými muži a ženami, ale obyčejně to byl on, kdo dělal skutečnou práci. Tak už to chodí, a Jackovi se příčilo, že za jeho nápady se někdy dostávalo uznání někomu jinému. Na tuto připomínku přikývl a viděl, že ostatní kolem stolu udělali totéž, vděční za to, že se někdo jiný ujal iniciativy.

"Proč mají zlost, to vím. Řekněte mi, proč mají strach."

"No přece, ksakru, hned vedle mají Rusko a Čínu, obě jsou to stále

velmoci, ale my jsme se stáhli ze západního Pacifiku, ne? Podle jejich názoru jsou takhle jako nazí v trní - a teď se jim zdá, že jsme se do nich pustili ještě my. To z nás také dělá potenciálního nepřítele, ne? Kde se takhle octli? Jaké skutečné přátele mají?"

"A proč zabírat Marianské souostroví?" zeptal se Jack a připomněl si, že Japonsko těmi zeměmi nebylo v historicky nedávné době napadeno, a naopak to samo udělalo jim všem. Cook možná na něco neúmyslně narazil. Jak Japonsko reagovalo na ohrožení zvnějšku? Tím, že zaútočilo první.

"Poskytuje jim to hloubku obrany, základny mimo jejich hlavní ostrovy."

OK, to dává smysl, říkal si Jack. Na stěně visely družicové snímky, staré asi hodinu. Na rozjezdových drahách na Saipanu a Guamu byly nyní stíhačky, vedle hlídkových letounů E-2C Hawkeye stejného typu jako ty, které operovaly z amerických letadlových lodí. Tak vznikla obranná bariéra, táhnoucí se více než devatenáct set kilometrů zhruba na jih od Tokia. Dala se považovat za odstrašující zeď proti americkým útokům, a v podstatě to byla zmenšená verze velké japonské strategie ze druhé světové války. Cook opět pronesl rozumnou připomínku.

"Ale znamenáme pro ně doopravdy hrozbu?" zeptal se Jack.

"Teď určitě ano," odpověděl Cook.

"Protože nás k tomu dohnali," zavrčel jeden z důstojníků z Národního zpravodajského úřadu a zapojil se tak do diskuse. Cook se k němu naklonil přes stůl.

"Proč lidé začínají války? Protože se něčeho bojí! Prokrista, za posledních pět let vystřídali víc vlád než Italové. Ta země je politicky nestabilní. Mají opravdové hospodářské potíže. Až donedávna měli problémy s měnou. Jejich burzy šly do háje kvůli našemu obchodnímu zákonodárství, a finančně jsme je zruinovali, a vy se ptáte proč jsou vyplašení? Kdyby se něco takového stalo nám, co bychom dělali?" otázal se zástupce náměstka ministra zahraničí, a Ryan měl dojem, že důstojníka z Národního zpravodajského úřadu zastrašuje.

Dobrá, říkal si. Živá diskuse je obvykle užitečná, protože v nejvyšším žáru vzniká nejpevnější ocel.

"Moje sympatie vůči druhé straně jsou oslabeny skutečností, že napadli území Spojených států a porušili lidská práva amerických občanů." Odpověď na Cookovu tirádu Ryanovi připadla poněkud rozmáchlá. Reakce byla reakcí vůdčího loveckého psa na pach lišky, a ten si tentokrát bude s kořistí pohrávat. To vždycky dává dobrý pocit.

"A už jsme pár set tisíc jejich občanů zbavili práce. Co tedy jejich práva?"

"Vysrat se na jejich práva! Na čí straně jste, Cooku?"

Zástupce náměstka ministra zahraničí se jen opřel ve své židli a usmál se, když nůž vtlačoval do rány. "Domníval jsem se, že tu mám říct, jak uvažují. Nejsme tu snad kvůli tomu? Myslí si, že s nimi strkáme sem a tam, že jsme je vzali po hlavě, ponížili je, a vůbec že jsme jim dali najevo, že je snášíme z útrpnosti, a ne s uznáním, už od doby, než jsem se narodil. Nikdy jsme s nimi nezacházeli jako se sobě rovnými, a oni si myslí, že si od nás zaslouží něco lepšího, a nelíbí se jim to. A, víte," pokračoval Cook, "nevyčítám jim, že mají takový pocit. No, a teď sekli drápem. To je chyba, a mě to mrzí, ale potřebujeme si přiznat, že se snažili udělat to s co nejmenšími ztrátami na životech, a tak, aby dosáhli svých strategických cílů. Tohle přece tady musíme vzít v úvahu, ne?"

"Velvyslanec říká, že jeho země je ochotna za současného stavu přestat," řekl Ryan, a povšiml si výrazu Cookových očí. Určitě o situaci uvažoval, a to bylo dobré. "Myslí to vážně?"

Opět položil další otázku na tělo, něco, co se lidem kolem stolu nebude líbit. Otázky na tělo vyžadovaly jasné odpovědi, a takové odpovědi často mohly být chybné. Nejvíc na tělo šla důstojníkům Národního zpravodajského úřadu,

kteří obvykle měli vysoké postavení v CIA, Obranné zpravodajské službě DIA nebo v Národní bezpečnostní službě. Vždy jeden z nich byl u prezidenta, aby mu mohl přispět názorem, kdyby došlo k nějaké rychle se vyvíjející krizi. Měli být odborníky ve svých oborech, a také byli, jako třeba Ryan, který sám býval důstojníkem Národního zpravodajského úřadu. Jenže s takovýmito lidmi byl jeden problém. Obvykle to byli solidně uvažující, rozhodní muži nebo ženy. Nebáli se smrti, ale báli se že se v kritické situaci zmýlí. Proto ani pistole, přiložená k hlavě, nezaručovala jednoznačnou odpověď na otázku na tělo. Hleděl z jednoho obličeje na druhý a viděl, že Cook dělá totéž, s pohrdlivým výrazem.

"Ano, pane, považuji za pravděpodobné, že ano. Je také pravděpodobné, že nám něco na oplátku nabídnou. Vědí, že my tady si také musíme zachovat tvář. S tím můžeme počítat, a bude nám vždycky ku prospěchu, když s nimi budeme vyjednávat."

"Doporučoval byste to?"

Úsměv a přikývnutí. "Nikdy neuškodí s někým mluvit, ať je situace jakákoliv, ne? Já jsem jen takový človíček z ministerstva zahraničí, na to nezapomínejte. Musím to doporučit. Neznám vojenskou stránku. Nevím, jestli se téhle věci můžeme postavit. Předpokládám, že ano, a také předpokládám, že oni vědí, že můžeme, a vědí, že hrají hazardní hru, a mají ještě větší strach než my. To můžeme využít v náš prospěch."

"Čeho se můžeme domáhat?" zeptal se Ryan a hryzal konec pera.

"Status quo ante," odpověděl Cook ihned. "Úplné stažení z Marianského souostroví, navrácení ostrovů a občanů pod správu a pravomoc Spojených států, reparace rodinám zabitých, potrestání těch, kdo jsou za jejich smrt odpovědní." Na tohle přikyvovali i důstojníci z Národního zpravodajského úřadu, jak Ryan viděl. Cook se mu začínal líbit. Řekl svůj názor, a to, co řekl, mělo svou logiku.

"A co dostaneme?" A opět byla odpověď jasná a prostá.

"Méně." Kde sakra měl Scott Adler tohohle člověka schovaného? říkal si Ryan. Mluví stejným jazykem jako já. "Musí nám něco dát, ale nedají zpátky všechno."

"A když budeme trvat na svém?" zeptal se poradce pro národní bezpečnost.

"Když budeme chtít zpátky všechno, pak o to tedy budeme muset bojovat," řekl Cook. "Jestli chcete slyšet můj názor, je to nebezpečné." Ryan omluvil tenhle zjednodušující závěr. Koneckonců je to jen človíček z ministerstva zahraničí, a součást tamté kultury.

"Bude mít velvyslanec tolik vlivu, aby mohl vyjednávat?"

"Myslím, že ano, jistě," řekl Cook po chvilce. "Má dobrý pracovní štáb, a je vysoce postavený profesionální diplomat. Zná Washington a ví, jak se hraje vysoká hra. Proto ho sem poslali."

Mluvit a mluvit, mluvení je lepší než válka vzpomínal Jack na slova Winstona Churchilla. A byla to pravda, zvlášť když to první tak úplně nevylučovalo hrozbu toho druhého.

"Dobrá," řekl Ryan. "Mám ještě něco jiného na práci. Vy hoši tu zůstaňte. Potřebuji zprávu o tom, jak si věci stojí, potřebuji možné cesty k řešení. Potřebuji výchozí pozice pro obě strany. Potřebuji konečný scénář, potřebuji pravděpodobné reakce z jejich strany na teoretické vojenské akce z naší strany. A nejvíc ze všeho," oslovil přímo důstojníky z Národního zpravodajského úřadu, "potřebuji se něco dovědět o jejich nukleárním potenciálu a o podmínkách, za kterých by se mohli domnívat, že ho potřebují použít."

"Odkud bude přicházet varování?" Otázku kupodivu položil Cook. Odpověď, kupodivu, přišla od dalšího důstojníka z Národního zpravodajského úřadu, který teď pocítil nutkání předvést něco z toho, co ví.

"Ještě pracuje radar Kobra Dane na Shemyi. A také sledovací družice. Dostaneme výstražné hlášení o odpálení a předpoklad úderu, jestli k tomu dojde. Doktore Ryane, udělali jsme něco..."

"Letectvo má ve výzbroji rakety s plochu dráhou letu, odpalované ze vzduchu. Nesly by je bombardéry B-1. Také můžeme bojovými hlavicemi W-80 vybavit Tomahawky, pro odpalování z ponorek nebo z hladinových plavidel. Rusové vědí, že tohle můžeme udělat, a nebudou nic namítat, pokud to udržíme v tichosti."

"To je eskalace," varoval Cook. "S tím musíme opatrně."

"Co jejich SS-19?" otázal se druhý důstojník z Národního zpravodajského úřadu jakoby nic.

"Myslí si, že je potřebují. Nebude lehké jim to vymluvit." Cook se rozhlédl kolem stolu. "Atomovou bombu jsme hodili my na ně, nezapomínejte. Je to velmi citlivá záležitost, a máme co činit s lidmi, kteří jsou motivováni strachem. V tomto ohledu doporučuji opatrnost."

"Vyřízeno," uzavřel Ryan a vstal. "Tak, lidi, víte, co potřebuju. Dejte se do toho." Bylo docela dobré, že člověk mohl takový příkaz vyslovit, ale už ne tak dobré bylo, že to musel dělat, a ještě méně příjemná byla předtucha, jaké odpovědi na své otázky dostane. Ale někde se začít musí.

"Další těžký den?" zeptal se Nomuri.

"Myslel jsem, že to bude lehčí, když Jamata bude pryč," řekl Kazuo. Zavrtěl hlavou a opřel se o hladké dřevo hrany kádě. "Mýlil jsem se."

Ostatní na souhlas s poznámkou svého přítele krátce přikývli, a všem jim nyní chyběly Taokovy sexuální příběhy. To rozptýlení potřebovali, ale jen Nomuri věděl, proč je s těmito příběhy konec.

"Tak co se děje? Goto teď říká, že Ameriku potřebujeme. Minulý týden to byli naši nepřátelé, a teď se s nimi zase bratříčkujeme? To je pro takového prosťáčka, jako jsem já, moc složité," řekl Ghet a mnul si zavřené oči, a uvažoval, co se na návnadu chytí. Navázat styky s těmito lidmi nebylo snadné, protože on a oni byli tolik odlišní, a dalo se čekat, že jim bude záviděť, a oni zase jemu. On je podnikatel, jak se domnívali, který řídí svou vlastní firmu, a oni jsou výše postavení úředníci velkých korporací. Oni měli jistotu. On měl nezávislost. Od nich se čekalo, že budou přepracovaní. On pochodoval podle svého vlastního bubnu. Oni měli víc peněz. On měl méně stresu. A teď oni něco věděli, a on ne.

"Vzepřeli jsme se Americe," začal jeden z nich.

"To jsem vyrozuměl. Není to moc nebezpečné?"

"Zkrátka vzato, ano," řekl Taoka a nechal téměř vroucí vodu chlácholit své duševním vypětím unavené svaly. "Ačkoliv myslím, že jsme už vyhráli."

"Ale vyhráli co, příteli? Připadám si, jako bych se začal dívat na mystérii zprostředka, a jediné, co vím je, že ve vlaku do Osaky je hezká, tajemná dívka." Narážel tím na japonskou formu dramatu, mystéria, vycházející z toho, jak výkonné jsou jejich vlaky.

"No, jak říká můj šéf," rozhodl se další úředník, že to vysvětlí, "pro naši zem to znamená skutečnou nezávislost."

"Cožpak už nezávislí nejsme?" zeptal se Nomuri, zjevně zmaten. "Teď už nás tu neotravují skoro žádní američtí vojáci."

"Ani ti, co jsou teď hlídaní," poznamenal Taoka. "Nechápete to. Nezávislost neznamená jen politiku. Znamená to i hospodářskou nezávislost. Znamená to nechodit za ostatními pro to, co potřebujeme, abychom přežili."

"Znamená to Severní oblast zdrojů, Kazuo," řekl další ze skupiny, zašel příliš daleko a poznal to z toho, jak se dva páry očí varovně doširoka otevřely.

"Kdyby to tak znamenalo kratší pracovní dobu, a kdyby se dalo chodit jednou pro změnu domů včas, místo aby člověk spal každý týden dvě nebo tři noci v té zatracené márnici," řekl jeden z obezřetnějších, aby odvedl hovor jinam.

Taoka zamručel. "Jo, a jak by tam člověk nějak dostal holku?" Pochechtávání po tomhle vtipu připadalo Nomurimu nucené.

"Vy úředníci a ty vaše tajnosti! Pcha!" utrhl se důstojník CIA. "Doufám, že se vám to s vašimi ženskými daří líp." Odmlčel se. "Bude to mít vliv na moje podnikání?" Dobrý nápad, říkal si, zeptat se takhle.

"K lepšímu, řekl bych," poznamenal Kazuo. V tomhle směru s ním všichni souhlasili.

"Musíme být všichni trpěliví. Než přijdou dobré časy, čekají nás časy zlé."

"Ale ty přijdou," prohlásil jiný s přesvědčením. "To nejtěžší je už za námi."

Ne, když proti tomu budu moci něco udělat - to jim Nomuri neřekl. Co ale ksakru znamená ‚Severní oblast zdrojů'? Tohle je ta pravá výzvědná práce, když člověk ví, že slyšel něco důležitého, a přitom nemá ani zbla tušení, o co jde. Pak musel od sebe odvést pozornost rozvláčným líčením vztahu s novou milenkou, aby se postaral o to, že si budou pamatovat tohle, a ne to, že se vyptával.

Byla škoda, že museli dorazit potmě, ale to byla pouhá náhoda. Polovina flotily se odklonila na Guam, protože měl daleko lepší přirozený přístav, a protože všichni na ostrovech museli vidět japonské námořnictvo - admirálu Satóovi se už zajídal název ‚domobrana'. Teď byli námořnictvem, sestávajícím z bitevních lodí a z bojovníků, kteří okusili bitvu, a jestli někdy později historikové prohlásí, že jejich bitva nebyla opravdová nebo férová - nu, která vojenská učebnice nehovoří o ceně překvapení v útočných operacích? Každá, pokud vím, říkal si admirál, když se díval, jak se mu v dalekohledu tyčí Mount Takpochao. Už na ní byl silný radar, a už pracoval, jak mu před hodinou sdělil elektronik. Další důležitá věc pro obranu země, která byla nyní zase rodnou půdou jeho vlasti.

Stál sám na můstku na pravoboku, v zasmušilém předjitřním světle. Takový divný výraz, říkal si. Zasmušilém? Vůbec ne. Byl v něm podivuhodný klid a mír, zvláště když člověk byl sám a mohl si ho podržet pro sebe, a mysl začala vytlačovat vše rušivé. Nad hlavou mu zněl slaboučký bzukot elektronických přístrojů, jako úl dřímajících včel, a člověk ten zvuk brzy přestal vnímat. Byl tu i vzdálený šum lodních systémů, také ventilátorů klimatizace, ale to přešel pokrčením ramen. Nerušily ho žádné lidské hlasy. Kapitán Mucu vypěstoval pro pobyt na můstku přísnou kázeň. Námořníci nemluvili, pokud pro to neměli důvod, a soustředili se na své povinnosti. Admirál Sató vnější zvuky jeden za druhým postupně vyřazoval ze svého vnímám. Tak zbyl jen zvuk moře, obdivuhodné svištění ocelového trupu, prořezávajícího vlny. Pohlédl dolů, aby na něj viděl, na vějířovitě tryskající pěnu, jejíž běl byla současně svítivá i tlumená, a za zádí příjemnou zelení světélkoval široký pruh, jak loď rozvířila fytoplankton, drobouček živočichy, kteří v noci vystupovali k hladině z důvodů, kterým se Sató nikdy nesnažil porozumět. Snad aby se radovali z měsíce a hvězd, říkal si, a ve tmě se usmíval. Vpředu byl ostrov Saipan, jen kus tmy na obzoru, černější než okolní tma; vypadal tak proto, že zakrýval hvězdy na západním obzoru, a námořnická mysl věděla, že tam, kde v jasné noci nejsou hvězdy, musí být země. Pozorovatelé na svých stanovištích na vrcholu přední nástavby ji viděli dlouho před tím, než ji zahlédl on, ale to nijak nezmenšilo radost z jeho vlastního objevu, pro námořníky všech generací bylo v zemi, svažující se do moře, cosi zvláštního, protože každá plavba končila nějakým objevem. A tahle také.

Další zvuky. Nejprve trhavé předení elektrických motorů, otáčejících radarovými systémy, pak něco dalšího. Věděl, že si toho všiml pozdě, na pravoboku, hluboké dunění, jakoby se něco trhalo, rychle zesilující, až si uvědomil, že to může být pouze řev blížícího se letounu. Dal dalekohled od očí a pohlédl napravo, neviděl nejprve nic, až jeho zrak zachytil pohyb, blízko nad palubou, a dva šípovité útvary mu prošlehly nad hlavou. Mucu se v jejich vzdušném víru zachvěl, admirál Sató se nejprve otřásl chladem a pak zrudl zlostí. Rozevřel dveře do kormidelní kajuty.

"Co to ksakru bylo?"

"Dvě F-l 5, nacvičují útok," odpověděl palubní důstojník. "V bojové informační centrále je už několik minut sledují. Dostali jsme je zařízením pro sledování raket."

"Řekne někdo těm ‚zdivočelým orlům', že létat přímo nad lodí ve tmě ohrožuje jednak nás, a pro ně to může znamenat idiotskou smrt?"

"Ale pane admirále..." pokusil se říci palubní důstojník.

"Ale my jsme důležitá jednotka flotily, a nepřeji si, aby některá z mých lodí strávila měsíce v loděnici, aby jí tam vyměňovali stěžeň jenom proto, že nějaký bláznivý letec nás ve tmě neviděl."

"Hai. Okamžitě zavolám."

Takhle mi zkazí ráno, zuřil Sató, když se vracel ven, aby si sedl do koženého křesla a dřímal.

Jsem první, kdo na to kápnul? tázal se sám sebe George Winston. Pak se sám sebe ptal, proč by mu to mělo připadat překvapivé. FBI s ostatními se určitě snaží dát věci do pořádku, a jejich snahou nepochybně je zabránit podvodům. Také procházejí záznamy, nejen záznamy Columbus Group. Musí to být opravdové moře dat, a ty věci pro ně budou nové, a teď byla zvlášť nevhodná doba na praktickou výuku.

Vysílalo se to v televizi. Prezident Federálních rezerv byl ve všech ranních talk show, což pro jeho řidiče muselo v District of Columbia tento den znamenat spoustu práce, pak následovalo silácké veřejné prohlášení v tiskovém středisku Bílého domu, a po něm dlouhé interview v CNN. Fungovalo to, a bylo to vidět i na televizi. Před obědem se před bankami objevilo plno lidí, a byli tam překvapeni hromadami hotových peněz, přivezených v noci; ve vojenské terminologii by se tomu pravděpodobně dalo říci demonstrace síly. Ačkoliv prezident přemlouváním zjevně udolal každého většího bankéře v zemi, pro úředníky u přepážek, kteří u svých okének přijímali vkladatele, to byl pravý opak. Aha vy chcete hotovost? Ano, samozřejmě, můžeme vám dát, kolik potřebujete. V nemálo případech se stalo, že než lidé došli domů, začali pociťovat nový druh paranoie - mít doma tolik hotových peněz? - a než nastalo odpoledne, začali se někteří vracet a peníze znovu ukládali.

To bude asi také dílo Buzze Fiedlera, na akademicky zaměřeného člověka je dobrý, říkal si Winston. Ministr financí jen hrál o čas, a měl ve hře peníze, ale byla to dobrá taktika, dobrá na to, aby popletla veřejnost tak, že věřila, že to není tak zlé, jak se to jeví.

Investoři, kteří brali věc vážně, byli chytřejší. Bylo to zlé, a hra v bankách posloužila přinejlepším jako ucpávka. Federální rezervy do systému cpaly hotové peníze. Ačkoliv to tak na den dva byl dobrý nápad, čistým výsledkem ke konci týdne musí být ještě další oslabení dolaru, a už teď byly americké státní obligace v široké finančnické veřejnosti oblíbené asi jako krysy nakažené morem. A nejhorší bylo, že ačkoliv Fiedler pro tuto chvíli zabránil panice v bankách, panika se dala zadržet jen na nějakou dobu, a jestli se důvěra neobnoví nějakým reálným způsobem, pak čím déle se bude hrát hra s ucpávkou, tím horší bude obnovená panika, jestli ona opatření zklamou, protože potom se už nedá zastavit ničím. A tohle Winston očekával.

Protože gordický uzel kolem hrdla investičního systému nebude hned tak brzy rozvázán.

Winston se domníval, že odhalil pravděpodobnou příčinu události, ale přitom zjistil, že k ní nemusí být řešení. Sabotáž v Depozitní bankovní společnosti byl mistrovský kousek. V podstatě nikdo nevěděl, co vlastně má, kolik za to zaplatil, když to dostal, nebo kolik hotovosti mu zbylo; a tento nedostatek informací metastázoval. Jednotliví investoři nevěděli. Instituce nevěděly. Burzy nevěděly. Nikdo nevěděl.

Jak propukne skutečná panika? Zakrátko budou penzijní fondy muset vypsat měsíční šeky - ale budou je banky proplácet? Federální rezervní úřad je bude

vyzývat, aby je proplácely, ale někde cestou bude jedna banka, která to neudělá v důsledku svých vlastních potíží - jen jediná, takové věci se na některém místě vždycky stávají - a tím začne další vodopád, a Federální rezervní úřad bude muset opět zakročit a zvýšit příliv peněz, a to by mohlo odstartovat hyperinflační cyklus. To byla ta konečná noční můra. Winston se dobře pamatoval, jak inflace zapůsobila na trh a na celou zemi na konci sedmdesátých let, ‚nevolnost', která byla reálná, ztráta důvěry u lidí, která se projevila tím, že si různí splašenci stavěli chaty v Northwestern Mountains, a točily se špatné filmy o životě po apokalypse. A to inflace dosáhla jaké výše? Kolem třinácti procent. Dvacetiprocentní úrokové míry. Země, dusící se ničím menším než ztrátou důvěry, která vzešla z benzínu a váhavého prezidenta. Na ty časy teď mohou vzpomínat s nostalgií.

Tohle bude mnohem horší, něco, co vůbec nevypadalo na Ameriku, něco z Výmarské republiky, něco z Argentiny ve starých špatných časech, nebo z Brazílie pod vojenskou vládou. A nezůstane jen při Americe. Stejně jako v roce 1929 se kruhy na vodě budou šířit dál a budou mrzačit hospodářství ve světě, mnohem dál, než Winston dokáže předvídat. On sám osobně neutrpí nijak moc, to George věděl. I po devadesátiprocentním zmenšení jeho osobního bohatství mu zůstane velká a příjemná suma - vždycky pro jistotu uložil část svého kapitálu v emisích, které představovaly fyzicky reálný majetek, jako nafta nebo zlato; a měl své vlastní zlato, skutečné cihly v trezorech, jako opravdový lakomec ze starých časů - a protože velké krize byly nakonec deflační, poměrná hodnota jeho různých majetků se vlastně po nějaké době zvýší. Věděl, že on a jeho rodina přežijí, a bude se jim dařit dobře, ale cena pro ty, kdo nemají takové bohatství jako on, byla hospodářský a sociální chaos. A on v tomhle oboru přece nepracoval jen pro sebe. Za čas bude dlouho do noci přemýšlet o těch lidičkách, kteří viděli jeho reklamy v televizi a svěřili mu své úspory. Bylo to magické slovo, důvěra. Znamenalo, že člověk má povinnosti vůči lidem, kteří mu ji věnovali. Znamenalo, že věří tomu, co člověk o sobě říkal, a znamenalo také, že člověk musel dokázat, že je opravdová, nejen jim, ale i sobě. Protože když člověk zklamal, nekupovaly se domy, děti se nevzdělávaly, a sny konkrétních lidí, jiných než on, budou umírat hned při narození. To je špatné pro Ameriku, říkal si Winston, jenže tahle událost také ovlivní - mohla by ovlivnit - celý svět.

A on musel vědět, co udělal. Nebyla to náhoda. Byl to dobře promyšlený plán, provedený v určitém stylu. Jamata. Ten prohnaný prevít, říkal si Winston. Možná první japonský investor, kterého si kdy cenil. První, který hře doopravdy rozuměl, jak taktice, tak strategii. No, v tomhle to všechno právě vězelo. Výraz jeho obličeje, ty tmavé oči nad číší šampaňského. Proč jsi to tenkrát neviděl? Tak tohle byla tedy ta hra?

Ale ne. Nemůže to být celá hra. Její část, snad, taktika, zaměřená na něco jiného. Na co? Co může být tak důležité, že byl Raizo Jamata ochoten rozloučit se s osobním bohatstvím a přitom zničit celosvětové trhy, na nichž závisely jeho vlastní firmy a národní hospodářství jeho vlastní země? To nebylo něco, co by přišlo na mysl obchodníkovi, určitě ne něco, co by zahřálo duši praktika z Wall Streetu.

Bylo divné na všechno takhle přijít, a přesto nechápat smysl. Winston se díval oknem na slunce, snášející se na newyorský přístav. Musí to někomu říci, a ten někdo bude muset rozumět tomu, o co tu jde. Fiedlerovi? Snad. Raději někomu, kdo Street zná... a zná i další věci. Ale komu?

"To jsou naše?" Všechny čtyři ležely na závětrné straně zálivu Laolao. Jedna z nich se tulila k tankeru, bezpochyby brala palivo.

Oreza zavrtěl hlavou. "Barva je jiná. Námořnictvo natírá lodě tmavší barvou, jakoby do modra."

"Ty lodě vypadají, jako že to berou vážně, člověče." Burroughs mu vrátil dalekohled.

"Obdélníkové radary, vertikální odpalování střel, protiponorkové vrtulníky. Je to třída Aegis, něco jako naše třída Burke. Není s nima žádná legrace. Letadla se jich bojí." Jak se Portagee díval, z jedné se zvedl vrtulník a zamířil nad pláž.

"Ohlásíme se?"

"Jo, dobrý nápad."

Burroughs šel do obývacího pokoje a do svého telefonu dal zpátky baterie. Nápad úplně ho zbavit zdroje proudu byl pravděpodobně zbytečný, ale bylo to bezpečnější, a ani jeden z mužů nestál o to, aby zjistil, jak Japonci zacházejí se špiony, protože těmi oni byli. Bylo také nepohodlné prostrkávat anténu otvorem ve dně mísy a pak ji držet u hlavy, ale v tomhle tělocviku bylo trochu legrace, a oni potřebovali důvod něčemu se usmívat.

"Národní středisko armádního velení, admirál Jackson."

"Zas jste ve službě, pane?"

"No, vrchní nadstrážmistře, to asi my oba. Co máte za zprávy?"

"Čtyři torpédoborce Aegis u pobřeží, východní část ostrova. Jeden teď z malého flotilnflio tankeru bere palivo. Dorazily hned po rozednění. Další dvě přepravní lodě u mola, další na obzoru, odplouvá. Před chvilkou jsme napočítali dvacet stíhaček. Asi polovina z nich jsou F-15 s dvojitým ocasním kormidlem. Ostatní jsou s normálním ocasním kormidlem, ale typ neznám. Jinak pro vás nic nového nemám."

Jackson se díval na pouhou hodinu starý družicový snímek, který ukazoval čtyři lodi v zástupu, a stíhačky rozptýlené na obou letištích. Udělal si poznámku a přikývl.

"Jak to tam vypadá?" zeptal se Robby. "Myslím - nějaké represe, zatýkání a tak?" Slyšel, jak hlas na druhé straně odfrkl.

"Nic, pane. Každému je tu fajn, jak jen se dá. Hergot, pořád jsou v televizi, místní kabelový kanál, má do něj přístup i veřejnost, a říkají nám, kolik peněz tu utratí a co všechno pro nás udělají." Jackson slyšel v jeho hlase znechucení.

"Fajn. Možná, že tu nebudu pořád. Už se musím trochu prospat, ale tahle linka je teď výhradně pro vás, ano?"

"Rozumím, admirále."

"A hlavně klidně, vrchní nadstrážmistře. Žádné pitomé hrdinství, jasné?"

"To je pro děti čky, pane. Já se vyznám," ujistil ho Oreza.

"Tak zavírejte krám, Orezo. Dobrá práce." Jackson slyšel, jak linka ztichla, ještě než položil telefon. "Spíš ta tvoje než ta moje, člověče," dodal pro sebe. Pak pohlédl k vedlejšímu stolu.

"Mám to na pásce," řekl mu zpravodajský důstojník. "Potvrzuje údaje z družice. Mám docela dojem, že je ještě v bezpečí."

"Tak si ho takového necháme. Nechci, aby jim tam někdo volal bez mého vědomí," nařídil Jackson.

"Jasné, pane." Stejně si ale nemyslím, že by někdo mohl; to si nechal pro sebe.

"Náročný den?" zeptal se Paul Robberton.

"Už jsem měl horší," odpověděl Ryan. Ale krize byla na takovéhle sebevědomé hodnocení příliš nová. "Vadí to vaší ženě... ?"

"Je zvyklá, že jsem pryč, a tak za den nebo dva si vypracujeme nějaký pravidelný režim." Agent tajné služby se odmlčel. "Co šéf?"

"Jako obyčejně, dostává to natvrdo. Házíme toho na něj dost, co?" přiznal Jack a hleděl oknem ven, když sjížděli ze silnice číslo 50. "Je to dobrý člověk, Paule."

"To vy taky, doktore. Všichni máme radost, že jste zpátky." Odmlčel se. "Jak moc je to vážné?" Tajná služba měla šťastnou potřebu vědět skoro všechno, ale to bylo celkem jedno, protože se stejně skoro o všem doslechla.

"To vám neřekli? Japonsko vyrobilo jaderné zbraně. A mají pro ně

balistické nosiče."

Paulovy ruce sevřely volant pevněji. "No, prima. Ale nemůžou být takoví šílenci."

"Večer sedmého prosince 1941 americká Enterprise vplula do Pearl Harboru, aby doplnila palivo a výzbroj. Na můstku byl admirál Bill Halsey, jako obvykle, a díval se na tu spoušť po ranním úderu a řekl: ‚Až bude po téhle válce, japonsky se bude mluvit jen v pekle.'" Ryan se zamyslel nad tím, proč řekl právě tohleto.

"To je ve vaší knize. Musela to být pro ty chlápky kolem něj pěkná ukázka."

"Řekl bych, že jo. Jestli použijí své jaderné zbraně, tak je to potká. Jo, to musí vědět," uzavřel Ryan, začala ho zmáhat únava.

"Potřebujete tak osm hodin, možná devět, doktore Ryane," poznamenal uvážlivě Robberton. "Je to jako s námi. Únava opravdu udělá ve vyšší mozkové činnosti pěknou paseku. Šéf vás potřebuje pořádně při smyslech, doktore, ne?"

"O tom není sporu. Mohl bych si dokonce dát večer drink," uvažoval Ryan nahlas.

Jack viděl, že na příjezdové silnici stojí ještě jeden automobil, a viděl nový obličej, vyhlížející z okénka, když služební automobil zajel na parkoviště.

"To je Andrea. Už jsem s ní mluvil. Jo, a mimochodem, vaše žena měla pěknou přednášku. Všechno šlo krásně."

"Ještě štěstí, že máme dva pokoje pro hosty." Jack se cestou do budovy potichu smál. Nálada byla dobrá, a zdálo se, že Cathy a agentka Priceová se snášejí. Oba agenti spolu hovořili, zatímco se Ryan trochu najedl.

"Miláčku, co se děje?" zeptala se Cathy.

"Máme vážnou krizi ve vztazích s Japonskem, a k tomu ještě tu věc s Wall Streetem."

"Ale jak to..."

"Všechno, co se až dosud stalo, se stalo na moři. Ještě se to nedostalo do zpráv, ale na to dojde."

"Válka?"

Jack vzhlédl a přikývl. "Možná."

"Ale ti lidé dneska ve Wilmerově nemocnici byli fajn - myslíš, že to také ještě nevědí?"

Ryan přikývl. "Tak, to je pravda."

"Ale to nedává žádný smysl!"

"Ne, miláčku, to určitě ne." V tom okamžiku zazvonil telefon, normální, domácí. Jack byl nejblíž a zvedl ho. "Haló?"

"To je doktor Ryan?" zeptal se hlas.

"Jo. Kdo volá?"

"George Winston. Nevím, jestli si vzpomínáte, ale setkali jsme se loni v klubu na Harvardu. Měl jsem tam takový menší projev o derivátech. Vy jste byl u vedlejšího stolku. Mimochodem, to s tou počáteční veřejnou nabídkou Silicon Alchemy byl príma kousek."

"To už mi připadá pěkně dávno," řekl Ryan. "Podívejte, máme tady dost rušno, a..."

"Chci se s vámi sejít, doktore Ryane. Je to důležité," přerušil jej Winston.

"Čeho se to týká?"

"Na vysvětlení budu potřebovat patnáct, dvacet minut. Můj G je v Newarku. Mohu být u vás kdykoliv řeknete." Hlas umlkl. "Doktore Ryane, nežádal bych o to, kdybych to nepovažoval za důležité."

Jack vteřinku uvažoval. George Winston byl významný hráč. Jeho pověst na Streetu byla záviděníhodná: houževnatý, s pronikavým úsudkem, poctivý. A, vzpomínal si Ryan, prodal vedení své společnosti komusi z Japonska. Někomu, kdo se jmenuje Jamata - jméno, které se už objevilo.

"Dobrá. Někam vás nacpu. Zavolejte mi do kanceláře zítra kolem osmé."

"Takže nashledanou zítra. Díky, že jste se mi věnoval." Linka ztichla. Když se podíval na manželku, už pracovala, přepisovala poznámky ze svého notesu do laptopu Apple Powerbook 800.

"Myslel jsem, že na tohle už máš sekretářku," poznamenal s pousmáním.

"Ta nemůže při přepisování těchhle poznámek přemýšlet. Já ano."

Cathy se bála svěřit se s Bernieho zprávami o Laskerově ceně. Od svého manžela převzala řadu špatných návyků. Jedním z nich byla jeho víra irského sedláka ve štěstí, a obava, že se dá zakřiknout, když se o něm mluví. "Dneska jsem dostala zajímavý nápad, hned po přednášce."

"A hned sis ho zapsala," poznamenal její manžel. Cathy vzhlédla se svým obvyklým šibalským úsměvem.

"Jacku, když si nepíšeš poznámky..."

"Tak se to nestalo."

6

Proč ne?

Svítání v této části světa přicházelo jako zahřmění, aspoň tak se praví v básni. Jistá je jedna věc, slunce pořádně pálí, říkal si admirál Dubro. Bylo rozpálené skoro jako jeho nálada. Jeho chování bylo obvykle příjemné, ale teď už dlouho vřel, jak tropickým vedrem, tak byrokratickou lhostejností. Říkal si, že jak šaškové politici tak šaškové plánovači i ti, co se motají kolem strategické politiky, si asi myslí, že tu může donekonečna tancovat nepozorován a dělat tu zaklínače duchů, a strašit Indy, aniž dojde ke kontaktu. Pěkná hra, jistě, ale ne nekonečná. Účelem bylo dostat svou bojovou sílu blízko, aniž by byl zjištěn, a pak udeřit na nepřítele bez varování. Na to byla letadlová loď s jaderným pohonem vhodná. Dalo se to udělat jednou, dvakrát, dokonce třikrát, když to měl velitel bojového uskupení pěkně pohromadě, ale nedalo se to dělat navěky, protože druhá strana má také mozek, a dřív či později se to otočí špatnou stranou navrch.

V tomto případě to nebyli hráči, kdo to prošvihl. Byl to poskok, a ani to nebyla nijak moc velká chyba. Jak jeho operační důstojníci situaci rekonstruovali, jediný indický Sea Harrier úplně na konci hlídkové formace měl zapnutý radar na sledování hladiny pod sebou a zachytil jeden z Dubrových tankerů, které nyní uháněly na severovýchod, aby doplnily palivo doprovodným lodím, jejichž nádrže byly po rychlém přesunu na jih od Srí Lanky téměř ze dvou třetin prázdné. Za hodinu se pak další Harrier, pravděpodobně bez výzbroje, jen s palivovými nádržemi, dostal až na dohled. Velitel zásobovací skupiny změnil kurz, ale malér už byl hotov. Poloha obou tankerů a jejich dvou doprovodných fregat nemohla znamenat nic jiného, než že Dubro je nyní jihovýchodně od Dondra Head. Indické loďstvo se prudce stočilo, jak ukazovaly družicové snímky, rozdělilo se do dvou skupin a zamířilo také na severovýchod. Dubro neměl moc na vybranou, mohl jen dovolit tankerům, aby pokračovaly po základním kurzu. Krytí nebo ne, jeho doprovodné lodi na naftový pohon byly téměř na dně s palivem, a to bylo nebezpečí, které si nemohl dovolit. Dubro pil svou ranní kávu na probuzení, zatímco jeho zrak provrtával přepážku. Komandér Harrison seděl naproti admirálovi u stolku a rozumně nic nekomentoval, dokud nepromluvil jeho šéf.

"Tak co máme dobrého, Ede?"

"Ještě pořád máme víc děl, pane," odpověděl operační důstojník. "Měli bychom jim to možná předvést."

Víc děl? říkal si Dubro. No ano, to byla pravda, ale z jeho letounů teď byly úplně připraveny k akci jen dvě třetiny. Byli příliš daleko od základny. Docházely jim zásoby potřebné k tomu, aby letadla mohla dál operovat. V

hangárech seděly letouny s otevřenými kontrolními průlezy a čekaly na součástky, které flotila už neměla. Zde musel spoléhat na zásobovací plavidla, na součástky, letecky přivážené na ostrov Diego Garcia ze Států. Tři dny po doručení bude zase komplet, ale lidé byli unaveni. Včera se na letové palubě zranili dva lidé. Ne že by byli hloupí. Ne že by neměli zkušenosti. Protože tam pracovali už zatraceně dlouho, a únava je nebezpečnější pro mysl než pro tělo, zvlášť ve frenetické situaci na letové palubě letadlové lodi. Totéž platilo i pro bojové síly, od nejníže postaveného střelce až po... něho samotného. Vypětí z neustálého rozhodování už začínalo být znát. A jediné, co proti tomu mohl dělat, bylo uchylovat se ke kávě bez kofeinu.

"Co piloti?" zeptal se Mike Dubro.

"Pane, udělají, co jim řeknete."

"Tak dobrá, začneme dneska s hlídkováním s menším počtem letadel. Potřebuji mít stále ve vzduchu pár Tomcatů, přinejmenším čtyři v pohotovosti plus pět, plně vyzbrojené raketami vzduch-vzduch. Kurz flotily je jedna-osm-nula, rychlost postupu dvacet pět uzlů. Připojíme se k zásobovací skupině a všechno doplníme. Jinak si dáme pohov. Chci, aby lidé byli co nejvíc odpočinutí. Náš přítel zítra zahájí hon, a ta hra bude zajímavá."

"Začneme přímý postup proti nim?" zeptal se operační důstojník.

"Jo," přikývl Dubro. Podíval se na hodinky. Ve Washingtonu je noc. Každý, kdo má rozum, je v posteli. Brzy bude opět žádat o instrukce, a potřeboval, aby mu je předal někdo chytrý, nejraději někdo, kdo má cit pro naléhavost jeho situace. Doba na ‚hraj nebo jdi od válu' už byla dávno pryč, a jediné, čím si mohl být jist, bylo, že to přijde nečekaně - a pak Japonsko? Harrison a jeho lidé už tomu věnovali polovinu času.

Práce zase vypadala jako ze špatného televizního filmu, a jedinou útěchou bylo, že se Rusové snad nemýlili. Možná, že jim Šerenko říkal pravdu. Možná, že jim od kontrarozvědky nehrozí žádné skutečné nebezpečí.

To Clarkovi připadalo hodně tenké stéblo; nic z toho všeho, co ho učili, nijak nepodporovalo důvěru v to, že by Rusové udělali Američanům něco dobrého.

"Možná, že je v tom nějaký podraz," zašeptal sám pro sebe - anglicky, sakra! V každém případě to, co udělali, bylo až k smíchu jednoduché. Nomuri zaparkoval svůj automobil ve stejné nájemní garáži, kterou měl hotel pro své hosty, a Nomuri měl klíč ke Clarkovu pronajatému autu, a v levé protislunební cloně byla počítačová disketa. Tu Clark vzal a podal Chavezovi, který ji zasunul do jejich laptopu. Elektronické cinknutí oznámilo, že přístroj běží, když už Clark vyjížděl ven a vmísil se do proudu vozidel. Chavez soubor přepsal na pevný disk a disketu smazal, zanedlouho ji zlikvidují. Zpráva byla obšírná. Chavez si ji potichu přečetl, než zapnul rádio, pak v jeho hluku šeptem Clarkovi sdělil její hlavní body.

"Severní oblast zdrojů?" zeptal se John.

"Da. Divné označení," souhlasil Ding a přemýšlel. Napadlo ho, že jeho dikce je lepší v ruštině než v angličtině, protože se anglicky naučil na ulici a rusky v pořádné škole od lidí, kteří ji měli upřímně rádi. Mladý zpravodajský důstojník tuhle myšlenku zlostně zapudil.

Severní oblast zdrojů, uvažoval. Proč mu to připadá známé? Ale měli na práci jiné věci, a ty šly dost na tělo. Ding zjišťoval, že zatímco se mu zamlouvala vojenská stránka práce důstojníka v terénu, tohle vyzvědačství není jeho parketa. Moc strachu, moc paranoidních představ.

Isamu Kimura byl na místě schůzky, kde ho očekávali. Naštěstí mu jeho práce umožňovala časté pochůzky, a sednout si s cizinci bylo u něj běžné. Tohle místo bylo v loděnicích, kde v tuto chvíli bohudík nebylo nijak příliš rušno, a současně to bylo místo, kde takové setkání nebude nijak neobvyklé. A také se dalo těžko odposlouchávat. Byl tu ještě hluk přístavu, který tichý hovor přehlušoval.

Clark se cítil ještě víc nesvůj, pokud to vůbec ještě šlo. V každém

utajeném získávání zdrojů informací bylo období, kdy otevřené kontakty byly ještě bezpečné, ale bezpečí se zmenšovalo lineárně s časem, rychle, a navíc neznámou rychlostí, a byla tu ještě další hlediska. Kimura byl motivován - čím? Clark nevěděl, jak ho Oleg Ljalin dokázal získat. Peníze to nebyly. Rusové mu nikdy nic neplatili. Nebyla to ideologie. Kimura nebyl podle politického přesvědčení komunista. Bylo to ego? Myslel si, že je hoden lepšího místa, které obsadil někdo jiný? Nebo, a to bylo nejnebezpečnější, byl to vlastenec, výstřední jedinec, který to, co je pro jeho vlast dobré, posuzoval podle svého vlastního přesvědčení? Nebo, jak si Ding možná všiml, byl prostě jenom nasraný? Neznělo to příliš libě, ale podle Clarkových zkušeností takovýhle stav věcí nebylo nic, co by už neznal. Jednoduchá verze byla, že Clark nevěděl; a co mohlo být horší, jakákoliv pohnutka ke zradě vlastní země byla prostě pro zradu omluvou, a v něm bylo cosi, co se vzpíralo cítit se v přítomnosti takových lidí volně. Policisté možná také neradi jednají se svými informátory, říkal si John. Chabá útěcha.

"Co je tak důležitého?" zeptal se Kimura, na půli cesty po prázdné hrázi. V Tokijském zálivu bylo jasně vidět nehybné lodě, a on si říkal, zda místo schůzky nebylo zvoleno právě z tohoto důvodu.

"Vaše země má jaderné zbraně," sdělil mu Clark prostě.

"Co?" Nejprve se otočila hlava, pak se zastavily nohy, a pak jeho obličej zbledl.

"V sobotu váš velvyslanec ve Washingtonu tohle řekl americkému prezidentovi. Američané prožívají paniku. Takhle aspoň nám to sdělila moskevská centrála." Clark se usmál, velmi ruským způsobem. "Musím říct, že jste si získali můj obdiv jakožto novináře, když jste to prohlásili tak otevřeně, zvláště když jste nakoupili naše rakety jako nosiče. Také vám musím říct, že vláda mé země je s tímto vývojem situace rozhodně nespokojena."

"Ty rakety by se daly snadno namířit na nás," dodal Chavez suše. "Lidé jsou z toho nervózní."

"O tom jsem neměl ani ponětí. Víte to určitě?" Kimura opět vykročil, jen aby se mu zase rozproudila krev.

"Máme vysoce postavený zdroj ve vládě Spojených států. Omyl je vyloučen." Clarkův hlas, jak si Ding všiml, byl chladně věcný: Ach, na nárazníku máte škrábanec. Znám jednoho, co to dá do pořádku.

"Tak proto si mysleli, že jim to projde." Kimura nic víc nemusel říkat, a bylo jasné, že v jeho mysli právě zapadl na místo další kus skládačky. Než promluvil, několikrát se zhluboka nadechl. "To je šílenství."

A to byla tři nejvítanější slova, která John slyšel od dob, kdy z Berlína volal domů a dověděl se, že jeho žena v pořádku porodila jejich druhé dítě. Teď byl čas zahrát opravdový tvrdý míč. Mluvil bez úsměvu, plně ztotožněný se svou rolí vysokého ruského zpravodajského důstojníka, vycvičeného KGB k tomu, aby byl nejlepší na světě:

"Ano, příteli. Vždycky, když vystrašíte velmoc, je to opravdu šílenství. Ať tuhle hru hraje kdokoliv. Doufám, že vědí, jak je to nebezpečné. Prosím, pamatujte si dobře moje slova, gospodin Kimura. Moje země je značně znepokojena. Rozumíte? Značně znepokojena. Udělali jste z nás hlupáky před Amerikou i před celým světem. Máte zbraně, které mohou ohrožovat mou zemi, stejně snadno jako mohou ohrožovat Ameriku. Zahájili jste akci proti Spojeným státům, a my pro to nevidíme žádný rozumný důvod. Tím se v našich očích stáváte nevypočitatelnými, a země s raketami s nukleárními hlavicemi, a navíc politicky nestabilní, není příjemná vyhlídka. Tahle krize se rozšíří, pokud rozumní lidé neučiní patřičná opatření. Nás nezajímají vaše obchodní neshody s Amerikou, ale když existuje reálná válečná hrozba, znepokojí nás to."

Kimura byl stále ještě z té představy bledý.

"Jaká je vaše hodnost, Klerk-sane?"

"Jsem plukovník Sedmého oddělení, odbor pro styk s veřejností, Hlavní ředitelství Výboru pro státní bezpečnost."

"Myslel jsem..."

"Ano, nové jméno, nové určení, takové blbiny," poznamenal Clark s pohrdáním. "Kimuro-sane, jsem zpravodajský důstojník. Mou prací je chránit svou zem. Čekal jsem, že tohle zařazení bude prosté a příjemné, ale teď jsem v postavení - říkal jsem vám o našem projektu RYAN?"

"Jednou jste se o tom zmínil, ale..."

"Když byl americkým prezidentem zvolen Reagan - tehdy jsem byl kapitánem, jako tady Čekov -, naši političtí předáci se zamysleli nad jeho ideovým přesvědčením, a obávali se, že by skutečně mohl uvažovat o jaderném úderu proti naší zemi. Ihned jsme začali vyvíjet horečné úsilí, abychom zjistili, jaká je pravděpodobnost něčeho takového. Nakonec jsme došli k názoru, že je to omyl, že Reagan, i když Sovětský svaz nenáviděl, není blázen.

Ale teď," pokračoval plukovník Klerk, "co teď tam u nás vidíme? Zemi, která vskrytu vyvinula jaderné zbraně. Zemi, která z malicherných příčin napadla zemi, která je spíš obchodním partnerem než nepřítelem. Zemi, která nejednou napadla Rusko. A tak rozkazy, které jsem dostal, znějí velmi podobně jako projekt RYAN. Teď už mi rozumíte?"

"Co chcete?" zeptal se Kimura, a už znal odpověď.

"Chci znát místo, kde ty rakety jsou. Závod opustily po kolejích. Chci vědět, kde jsou teď."

"Jak mohu já..." Clark ho pohledem zarazil.

"Jak - to už je vaše starost, příteli. Já vám říkám, co musím dostat." Svá slova zdůraznil odmlkou. "Uvažte tohle, Isamu: události tohoto druhu samy ožívají. Zčistajasna opanují lidi, kteří je začali. A s nukleárními zbraněmi v rovnici jsou možné důsledky takové, že - do jisté míry je znáte, do jisté ne. Já ano," pokračoval plukovník Klerk. "Viděl jsem zprávy o tom, co kdysi mohli Američané udělat nám, a co jsme mohli udělat my jim. Byla to součást projektu RYAN, ano? Postrašit velmoc je vážný a bláznivý čin."

"Ale když to zjistíte, co pak?"

"To nevím. Já vím, že moje země se bude cítit mnohem bezpečněji, když to bude vědět, než když to vědět nebude. Takové mám rozkazy. Mohu vás nutit, abyste nám pomohl? Nemohu. Ale když nepomůžete nám, pak pomůžete dostat svou zemi do ohrožení. Rozvažte si to," řekl s chladem vyšetřovatele vraždy. Přátelsky mu potřásl rukou a odcházel.

"Pět celých sedm, pět celých šest, pět celých osm od východoněmeckého rozhodčího..." vydechl Ding, když byli dost daleko. "Panebože, Johne, ty jsi teda Rus."

"Na to vem jed, hochu." Podařil se mu úsměv.

Kimura zůstal v loděnici ještě několik minut a hleděl přes záliv na nehybně stojící lodě. Některé z nich byly lodě na přepravu automobilů, další běžné kontejnerové lodě, s propracovanými liniemi, aby lehce prořezávaly vlny, když sem a tam dopravovaly po mořích své zboží. Tenhle zdánlivě obyčejný aspekt civilizace byl pro Kimuru téměř osobním náboženstvím. Obchod národy sbližoval v nouzi, a tím, že potřebovaly jeden druhého, nakonec přišly na to, že mají dobré důvody zachovávat mír, jakkoliv jinak byly jejich vztahy zahořklé. Kimura toho věděl z historie dost, aby si uvědomil, že to vždycky takhle nechodí.

Porušuješ zákon, říkal si. Zostuzuješ svoje jméno a svou rodinu. Uvádíš do hanby své přátele a spolupracovníky. Zrazuješ svou zemi.

Ale, čert to vzal. Čí zemi zrazuje? Lidé volí členy parlamentu, a jejich volení zástupci volí ministerského předsedu - ale lidé ve skutečnosti do toto nemohli vůbec mluvit. Oni, stejně jako jeho ministerstvo, jako členové parlamentu, byli pouhými diváky. Dostávalo se jim lží. Jeho země je ve válce, a oni o tom ani nevědí! Jeho země se pustila do výroby jaderných zbraní, a lidé o tom nevědí. Kdo k tomu dal příkaz? Vláda? Vláda se právě změnila - opět - a čas znamenal... co?

Kimura nevěděl. Věděl, že Rusové měli pravdu, alespoň do určité míry. Možná nebezpečí se nedala nijak snadno předvídat. Jeho země se octla v nebezpečí, jaké nezažil za celý život. Jeho národ se nořil do šílenství, a nebyli tu žádní lékaři, aby chorobu diagnostikovali, a jediné, čím si Kimura mohl být jist, bylo, že je to tak vysoko nad jeho možnosti, že neví kde a jak začít.

Ale někdo musí něco udělat. V kterém okamžiku, říkal si Kimura, se zrádce stává vlastencem, a vlastenec zrádcem?

Měl bych se cítit uražený a pohoršený, říkal si Cook, když se konečně dostal do postele. Ale nebyl. Den proběhl výjimečně dobře, vzato kolem a kolem. Tamti se modlili, aby udělal nějakou botu. To bylo jasné, zvlášť pokud šlo o oba důstojníky z Národního zpravodajského úřadu. Byli tak zatraceně chytří - jak si mysleli, říkal si Cook a široce se usmál do stropu. Ale věděli starou bačkoru. Věděli, že nevědí? Asi ne. Pořád se dělali důležití, ale když šlo do tuhého, a člověk se do nich trefil nějakou otázkou - no, pak to bylo samé na jedné straně, pane, na druhé straně, pane. Jak se ksakru s tímhle dá dělat nějaká politika?

Cook, na druhé straně, věděl, a to, že Ryan si toho byl vědom, ho de facto okamžitě vyzvedlo do vedení pracovní skupiny, což se u ostatních kolem stolu setkalo jak s nevolí, tak s úlevou. No dobrá, mysleli si teď, necháme ho, ať si riziko nese sám. Celkem vzato si myslel, že si vedl docela dobře. Ostatní ho budou podporovat a současně se od něj distancovat, a budou přidávat k jeho vývodům poznámky, aby si chránili svoje zadky, kdyby se to nepovedlo, jak tajně doufali, ale také aby zůstali na obecných pozicích skupiny a vyhřívali se na výsluní úspěchu, kdyby se věc podařila. V to doufali také, ale ne tolik, takoví už byrokrati bývají.

Takže první kroky byly učiněny. Výchozí pozice byly dány. Tým vyjednavačů povede Adler. Cook bude hned po něm. Druhou stranu povede japonský velvyslanec, a druhý po něm bude Seidži Nagumo. Jednání budou probíhat podle vzoru a stylu divadla Kabuki. U stolu budou obě strany pózovat, a skutečná práce se bude dělat během přestávek na čaj a na kávu, kdy členové obou skupin budou tiše hovořit se svými partnery. To umožní Chrisovi a Seidžimu vyměňovat si informace, usměrňovat jednání, a snad i celou tu bláznivou záležitost udržet, aby se nestala ještě horší, než už je.

Budou ti dávat peníze za poskytování informací, trval na svém hlas. Nu, ano, ale Seidži mu poskytne informace také, a účelem bylo situaci rozředit a zachránit lidské životy! odmlouval. Konečným cílem diplomacie je udržet mír, a to znamenalo zachránit životy v celosvětovém měřítku, jako lékaři, ale s větším účinkem, a lékařům se za to platí dobře, ne? Nikdo na ně kvůli penězům, které dostávají, neukazuje prstem. Taková vznešená profese, v jejich bílých pláštích, proti těm flákačům na ministerstvu zahraničí, co se starají hlavně o svou společenskou prestiž. Čím jsou tak zvláštní?

Jde o znovunastolení míru, ksakru! Peníze nehrály roli. Ty jsou vedlejší. A protože jsou vedlejší, zaslouží si je, ne? Samozřejmě že ano, řekl si Cook a konečně zavřel oči.

Inženýři pracovali usilovně, jak Sanchez viděl ze svého křesla na můstku. Utěsnili a připojili dvě ložiska na koncové části hřídele, společně zadrželi dech a pořádně otevřeli škrticí klapky na čísle jedna. Jedenáct uzlů, skoro dvanáct, dost na to, aby se dalo do Pearl Harboru vypustit pár letadel, dost na to, aby se dostal na palubu nákladní vrtulník s celou sbírkou inženýrů, kteří půjdou dolů a pomohou hlavnímu inženýrovi vyhodnotit situaci. Jako jeden z vyšších důstojníků na palubě se Sanchez dozví jejich vyhodnocení při obědě. Mohl by s první skupinou stíhaček odletět na pobřeží, ale jeho místo je na palubě. Enterprise byla nyní daleko pozadu, plně kryta letouny P-3, operujícími z Midway, a flotilová rozvědka si byla stále víc jista, že kolem

není žádný nepřítel, dost jista, aby jim Sanchez začal věřit. Kromě toho protiponorkové letouny shodily tolik akustických bojí, že mohly ohrozit plavbu.

Posádka byla nyní vzhůru, a dosud poněkud zmatená a rozzlobená. Vzhůru byla proto, že věděla, že budou brzy v Pearl Harboru, a nepochybně se jim ulevilo, protože ať se obávali jakéhokoliv nebezpečí, to se zmenšovalo. Zmatení byli proto, že nechápali, co se děje. Rozzlobení proto, že jejich loď byla poškozena a nyní už museli vědět, že přišli o dvě ponorky, a ačkoliv byla vynaložena všemožná snaha zastřít povahu této ztráty, na lodi se tajemství dlouho neudrží. Radisté je přebírali, členové posádky ve službě je předali, a stevardi zaslechli, co říkají důstojníci. Na palubě Johnnie Reba bylo téměř šest tisíc lidí, a fakta, když se předávala, se občas ztrácela mezi pověstmi, ale dříve či později vyšla pravda najevo. Výsledkem bude zlost, která se dá snadno předpovědět. Patřilo to ke službě ve zbrani. Na břehu se námořníci z letadlových lodí mohli vytahovat na pitomečky na pláži; jakkoliv velká byla rivalita, byli to bratři (a nyní i sestry), druzi, vůči nimž bylo třeba zachovávat loajalitu. Ale jak ji zachovat? Jaké budou jejich rozkazy? Opakované dotazy u vrchního velení pro oblast Tichomoří zůstávaly nezodpovězeny. Skupina letadlových lodí číslo tři Mika Dubra nedostala rozkaz k rychlému přesunu zpátky do západního Pacifiku, a to vůbec nedávalo smysl. Je válka nebo ne? tázal se Sanchez zapadajícího slunce.

"Tak jak jste se to dověděl?" zeptal se Mogataru Koga. Bývalý premiér měl proti běžnému zvyku na sobě tradiční kimono, nyní, když byl člověkem bez pracovních povinností, poprvé po třiceti letech. Ale hovor vzal a pozvání vyslovil rychle, a napjatě a tiše deset minut poslouchal.

Kimura pohlédl do země. "Mám bohaté styky, Kogo-sane. Musím, v mém postavení."

"Jako já. Proč se mi nic neřeklo?"

"Tahle věc se držela v tajnosti i před vládou."

"Neříkáte mi všechno." Kimurovi vrtalo hlavou, jak to Koga mohl poznat, ačkoliv by stačil pohled do zrcadla. Celé odpoledne za svým stolem, jen hleděl do papírů před sebou a předstíral, že pracuje, a teď si nemohl vzpomenout na jediný dokument. Jen samé otázky. Co dělat? Komu to říci? Kam jít pro radu?

"Mám zdroje informací, které nesmím odhalit, Kogo-sane." Pro první chvíli to jeho hostitel přijal přikývnutím.

"Takže říkáte, že jsme napadli Ameriku, a že jsme vyrobili jaderné zbraně?"

Přitakání, "Hai."

"Věděl jsem, že Goto je blázen, ale nenapadlo mě, že by mohl být šílenec." Koga nad svými slovy okamžik zauvažoval. "Ne, na to, aby byl šílenec, nemá dost představivosti. Vždycky to přece byl Jamatův nohsled."

"Raizo Jamata vždycky byl jeho... jeho..."

"Patron?" pronesl Koga sžíravě. "Tak se tomu přece zdvořile říká, ne?" Pak pohrdavě odfrkl a pohlédl stranou, a jeho zlost nyní měla nový cíl. Přesně to, co ses snažil zastavit. Ale nepodařilo se ti to, co?

"Koga ho často žádá o radu, ano."

"Tak. A co teď ?" otázal se člověka, pro nějž byla odpověď nad jeho síly. Odpověď se dala čekat.

"Nevím. Tahle věc je nad moje chápání a možnosti. Já jsem úředník, netvořím politiku. Teď mám o nás strach, a nevím, co dělat."

Kogovi se podařil ironický úsměv, a nalil svému hostovi čaj. "Totéž byste mohl říci o mně, Kimuro-sane. Ale ještě jste neodpověděl na mou otázku. I já mám ještě nějaké styky. O akci proti Američanům jsem se dověděl minulý týden, poté, co se to stalo. Ale o jaderných zbraních jsem neslyšel." Již při vyslovení těchto dvou slov oba muže zamrazilo, a Kimura nechápal, jak může ten druhý hovořit tak nevzrušeně.

"Náš vehyslanec ve Washingtonu to řekl Američanům, a jeden přítel z ministerstva zahraničí..."

"Já mám také přátele na ministerstvu zahraničí," řekl Koga a upíjel čaj. "Víc nemohu říci."

Otázka byla překvapivě ohleduplná. "Vy jste mluvil s Američany?"

Kimura zavrtěl hlavou. "Ne."

Den obyčejně začínal v šest, nebyl však kvůli tomu o nic lehčí, říkal si Jack. Paul Robberton si vzal noviny a postavil na kávu. Andrea Priceová se také zapojila, pomáhala Cathy s dětmi. Ryan se tomu divil, dokud neviděl na příjezdové cestě zaparkovaný další automobil. Takže tajná služba si myslí, že je válka. Hned nato zavolal do kanceláře, a po minutě jeho STU-4 začal tisknout ranní faxy. První věc nebyla utajená, ale důležitá. Evropané se pokoušejí hodit na trh americké státní dluhopisy, a nikdo je nekupuje. Jeden takový den se dal považovat za odchylku. Druhý už ne. Buzz Fiedler a prezident Federálního rezervního úřadu budou zase mít co dělat, a obchodník v Ryanovi si dělal starosti. Bylo to, jako by holandské dítě ucpávalo hráz palcem. Co se stane, až zjistí další prosakující místo? A i kdyby tam dosáhlo, co s třetím?

Zprávy z Tichého oceánu se nezměnily, ale byly víc strukturované.

John Stennis bude brzy v Pearl Harboru, ale Enterprise to bude trvat déle, než se očekávalo. Nic nenasvědčovalo tomu, že by je Japonci pronásledovali. Dobrá. Hon na jaderné zbraně byl v běhu, ale zatím bez výsledku, což nebylo nic překvapivého. Ryan v Japonsku nikdy nebyl, nedostatek, kterého litoval. Jeho jediné znalosti pramenily z družicových snímků. V zimních měsících, kdy obloha nad ostrovy byla neuvěřitelně jasná, Národní úřad pro průzkum tu zemi - i země další - používal ke kalibrování kamer na oběžných drahách, a on si připamatovával eleganci pěstěných zahrad. Dále o té zemi věděl z historických záznamů. Ale jak dalece byly tyto znalosti nyní něco platné? Dějiny a ekonomika jsou divní partneři do postele.

Obvyklé polibky, posílané odcházející Cathy a dětem, a zanedlouho byl Jack ve svém služebním autě, které ho odveze do Washingtonu. Jedinou útěchou bylo, že cesta je kratší než jeho dřívější cesta do Langley.

"Měl byste být odpočinutý, přinejmenším," poznamenal Robberton. S politicky dosazeným funkcionářem by toho nikdy tolik nenamluvil, ale s tímhle chlapem se cítil jaksi volněji. V Ryanovi nebyla žádná nadřazenost.

"Snad ano. Ty problémy tu máme pořád."

"Wall Street je pořád na prvním místě?"

"Jo." Když zamkl své tajné materiály, hleděl Ryan na okolní krajinu. "Právě si začínám uvědomovat, že by se mohl celý svět složit. Evropané se pokoušejí prodat všechny své státní dluhopisy. Nikdo nekupuje. Dnes by tam mohla začít panika na trhu. Naše likvidita je blokovaná, a spousta jejich likvidity je v našich státních dluhopisech."

"Likvidita znamená hotové peníze, ne?" Robberton přejel do druhého pruhu a přidal. Jeho poznávací značka sdělovala státním policistům, že ho mají nechat na pokoji.

"Správně. Hotovost je pěkná věc. Dobrá věc, když člověk znervózní - a když lidé nemají možnost dostat ji, pak jsou nervózní."

"Vy rád mluvíte o roce 1929, doktore Ryane. To je to tak špatné?"

Jack pohlédl na svého tělesného strážce. "Možná, že ano. Jestli v New Yorku nerozmotají záznamy - je to jako když má člověk při rvačce svázané ruce, jako když je u hracího stolku bez peněz, když nemůže hrát a jen tam tak postává. Kruci." Ryan zavrtěl hlavou. "Tohle se prostě ještě nestalo, a obchodníkům se to také vůbec nelíbí."

"Jak můžou takoví chytří lidé zpanikařit?"

"Jak to myslíte?"

"Co kdo sebral? Tiskárnu peněz nikdo do vzduchu nevyhodil," - odfrkl - "to by byl náš případ!"

Ryanovi se podařil úsměv. "Chcete celou přednášku?"

Paulovy ruce na volantu zagestikulovaly. "Já jsem promoval z psychologie, ne z ekonomie." Odpověď ho překvapila.

"Perfektní. O to to bude snazší."

Stejné starosti trápily Evropu. Krátce po poledni neměla konference bankéřů z Německa, Británie a Francie za výsledek o mnoho víc než jen jazykový zmatek v tom, co mají dělat. Minulé roky obnovy hospodářství zemí východní Evropy kladly na jejich ekonomiky nesmírné nároky, tyto země v podstatě splácely účty za dvě generace hospodářského chaosu. Na obranu proti výsledné slabosti svých měn nakupovali dolary a americké státní dluhopisy. Ohromující události v Americe způsobily jednodenní menší aktivitu, všechno šlo dolů, ale nijak drasticky. To se však všechno změnilo, když poslední kupec koupil poslední diskontovaný balík amerických státních dluhopisů - pro někoho byly počty až moc dobré - za peníze, vzaté z likvidace cenných papírů. Onen kupec si už myslel, že to byla chyba a proklínal se za to, že se zase vezl vzadu na trendu a ne na předku. V 10:30 místního času začal na pařížském trhu . prudký pokles, a do hodiny začali evropští hospodářští zpravodajové hovořit o dominovém efektu, protože ke stejnému vývoji došlo na všech trzích ve všech finančnických centrech. Pozornosti také neušlo, že ústřední banky se snaží udělat totéž, o co se americká centrální banka pokoušela předchozího dne. Ne že by to byl špatný nápad. Jenže takové nápady fungují jen jednou, a evropští investoři nenakupovali. Zachraňovali se. Úleva byla, když lidé začali skupovat akcie za absurdně nízké ceny, a ještě byli vděční, že se nákupy dělaly za jen, jehož síla se potvrdila - jediné jasné světlo na mezinárodní finanční scéně.

"Říkáte," divil se Robberton a otvíral dveře v přízemí Západního křídla, "říkáte, že to se pohnojilo?"

"Paule, myslíte si, že jste chytrý?" zeptal se Jack. Člověka od tajné služby otázka poněkud zarazila.

"Jo, myslím. Takže co?"

"Takže proč si myslíte, že někdo jiný je chytřejší než vy? Není, Paule," pokračoval Ryan. "Mají jiné zaměstnání, ale tady nejde o mozek. Tady jde o vzdělání a zkušenosti. Tamti lidé vědí velký kulový o tom, jak se provádí vyšetřování zločinů. Zrovna tak já. Každá náročná práce vyžaduje mozek v hlavě, Paule. Jenže nemůžete vědět všechno. Ale necháme toho, co? Ne, nejsou o nic chytřejší než vy, a možná ani ne tak chytří jako vy. Pracovat na finančních trzích je jejich práce, a vaší prací je dělat něco jiného."

"Ježíši," vydechl Robberton, když Ryana opouštěl u dveří jeho kanceláře. Když šel dovnitř, sekretářka mu podala plnou hrst lístků s telefonními čísly. Jeden byl označen Naléhavé! a Ryan na uvedené číslo zavolal.

"To jste vy, Ryane?"

"Tak, pane Winstone. Chcete mě navštívit? Kdy?" zeptal se Jack a otvíral svůj kufřík a vyjímal své tajné materiály.

"Kdykoli po půldruhé hodině od teďka. Dole mám auto, Gulfstream se zahřátými motory, auto na Národním v D.C." Jeho hlas dopověděl zbytek. Je to naléhavé, a beze srandy důležité. A navrch ještě byla Winstonova pověst.

"Předpokládám, že je to o pátku."

"Správně."

"Proč já a ne ministr Fiedler?" divil se Ryan.

"Vy jste tam pracoval. On ne. Jestli chcete, aby u toho byl, nic proti tomu. Pochopí to. Vy to asi pochopíte rychleji. Díval jste se dneska ráno na finanční zprávy?"'

"Vypadá to, že Evropa se vůči nám začíná chovat divně."

"A bude to ještě horší," řekl Winston. A asi má pravdu, to Jack věděl.

"Vy víte, co s tím?" Ryan téměř slyšel, jak Winston na druhém konci vrtí hlavou, zlostně a znechuceně.

"Rád bych. Ale možná vám dokážu říci, co se vlastně stalo."

"To by se mi hodilo. Buďte tu co nejdřív," prohlásil Jack. "Řekněte řidiči, ať jede na West Executive Drive. U brány na vás budou čekat uniformovaní strážci."

"Díky za pozornost, doktore Ryane." V telefonu cvaklo a Jack uvažoval nad tím, jak dlouho to asi je, co George Winston tohle naposledy někomu řekl. Pak se pustil do své denní práce.

Bylo dobré, že železniční vagóny, používané k transportu raket ‚H-11' z montážního závodu, ať už to bylo kamkoliv, měly standardní rozchod. Ten tvořil pouze asi osm procent veškeré délky železničních tratí v Japonsku, a navíc se dal rozeznat na družicových snímcích. CIA už shromažďovala informace, z nichž většina nikdy nebude mít praktický význam, a z nichž většina, navzdory všem knihám a špatným filmům, pocházela z otevřených zdrojů. Stačilo jen vzít si železniční mapu Japonska, aby se zjistilo, kde všude trati se standardním rozchodem jsou, a začít odtud, jenže takových tratí bylo víc než tři tisíce dvě stě kilometrů, a počasí nad Japonskem nyní nebylo vždycky jasné, a družice nebyly vždycky přesně kolmo nad ním, aby byla lépe vidět údolí, kterých byla země, složená většinou z vulkanických hor, plná.

Byl to však také úkol, s nímž CIA měla své zkušenosti. Rusové, při své vynalézavosti a mánii pro skrývání všeho, dali analytikům z CIA řádné lekce v umění poohlédnout se ze všeho nejdřív po nepravděpodobných místech. Například otevřená planina byla pravděpodobné místo, kam byl snadný přístup, kde se dalo snadno stavět, kde se daly snadno zajistit služby, a které se dalo snadno chránit. Takhle to v Americe dělali v šedesátých letech; nesprávně se spoléhali na to, že rakety nikdy nebudou tak přesné, aby zasáhly takové malé, rozeklané území. Japonci se jistě z téhle lekce poučili. Analytici proto museli hledat obtížně přístupná místa, lesy, údolí, kopce, a úkol vyrovnat se s touto řadou možností si nepochybně vyžádá čas. Na oběžné dráze létaly dvě modernizované družice KH-11 a jedna radarová družice KH-12. První dvě dokázaly rozlišit předměty velikosti krabičky cigaret. KH-12 dávala monochromatický obraz s menší rozlišovací schopností, ale dokázala vidět skrz mraky, a za příhodných podmínek dokázala dokonce proniknout pod zem až do hloubky deseti metrů; byla vlastně vyvinuta k tomu, aby lokalizovala jinak neviditelná sovětská raketová sila a podobně maskovaná zařízení.

Tohle bylo dobré. Špatné bylo to, že každý jednotlivý snímek musel zkoumat tým odborníků, jeden snímek po druhém; že každá nepravidelnost a zvláštnost se musela znovu zkoumat a vyhodnotit; že nároky na čas, který si toto vše vyžadovalo, navzdory - a vlastně kvůli - naléhavosti úkolu, byly obrovské. Analytici z CIA, Národního úřadu pro průzkum a Střediska pro analýzu zpravodajských poznatků a ohrožení země pracovali na tomto úkolu společně, hledali dvacet děr do země a nevěděli přitom nic víc než to, že jednotlivé díry mohou mít průměr nanejvýš pět metrů. Mohla to být jedna velká skupina dvaceti děr, nebo dvacet jednotlivých, daleko od sebe vzdálených děr. Ta první varianta, jak se všichni shodli, znamenala získat nové snímky celé délky tratí se standardním rozchodem. Počasí i úhel, pod nímž kamery snímaly, tento úkol poněkud ztěžovaly, a nyní, třetí den pátrání, ještě zbývalo zmapovat dvacet procent. Pro další zkoumání již bylo identifikováno třicet možných míst, což bude vyžadovat nové přelety při poněkud jiných úhlech snímání a za jiných světelných podmínek, které umožní stereooptické snímkování a další počítačové zpracování. Lidé z týmů analytiků nyní opět vzpomínali na pátrání po raketách Scud v roce 1991. Nebylo to pro ně radostné vzpomínání. Ačkoliv z pátrání vyplynulo mnohé poučení, hlavním z nich bylo to, že ukrýt jeden nebo deset nebo dvacet nebo třeba sto poměrně malých předmětů na území státu, dokonce na otevřeném a velmi plochém, není zase tak těžké. A Japonsko nebylo ani otevřené, ani ploché. Za daných okolností najít všechny byl téměř nemožný úkol. Ale udělat se to muselo.

Bylo jedenáct hodin v noci, a jeho povinnosti vůči předkům byly pro tuto chvíli splněny. Úplně splněny nebudou nikdy, ale sliby, které duchům svých rodičů a sourozenců před mnoha lety učinil, byly nyní splněny. To, co bylo půdou Japonska, když se narodil, je opět půdou Japonska. To, co bylo půdou jeho rodiny, je nyní opět půdou jeho rodiny. Země a národ, které jeho národ ponížily a vyvraždily jeho rodinu, jsou konečně samy poníženy, a zůstanou poníženy dlouho, velmi dlouho. Dost dlouho, aby se konečně zajistilo postavení jeho země mezi velkými národy světa.

Dokonce ještě lepší postavení, než měl v plánu, uvědomil si. Stačilo jen podívat se na finanční zprávy, přicházející do jeho hotelového apartmá přes faxovou tiskárnu. Finanční panika, kterou naplánoval a způsobil, nyní putovala přes Atlantik. Je podivuhodné, říkal si, že to nepředpokládal. Složité finanční manévry způsobily, že japonské banky a podniky měly náhle bohaté zásoby hotových peněz, a jeho přátelé v zaibacu využívali příležitosti a skupovali evropské cenné papíry pro sebe a své společnosti. Zvýší národní bohatství, zlepší své postavení v řadě evropských ekonomik, a veřejnosti se budou jevit jako někdo, kdo přispěchá ostatním na pomoc. Jamata si představoval, že Japonsko vyvine úsilí, aby pomohlo Evropě z jejích nesnází. Jeho země nakonec potřebovala trhy, a když teď Japonsko bude vlastnit víc jejích soukromých společností, budou evropští politikové možná pozorněji naslouchat jejich návrhům. Není to jisté, uvažoval, ale možné ano. To, čemu budou nakonec naslouchat, bude moc. Japonsko bude nad Amerikou. Amerika se nikdy nebude moci jeho zemi postavit, určitě ne, když její ekonomika bude ve zmatku, její armáda bezzubá, a její prezident politicky znemožněn. A byl rok voleb. Nejlepší strategie, říkal si Jamata, je zasít neshody do nepřítelova domu. To učinil, a udělal tak to, co prostě zkostnatělé vojenské mozky, které v roce 1941 vedly jeho zemi cestou zkázy, nenapadlo.

"Tak," řekl svému hostiteli. "Čím mohu sloužit?"

"Jamato-sane, jak víte, budeme volit místního guvernéra." Úředník si nalil slušnou dávku jemné skotské whisky. "Vy jste majitelem pozemků, a jste jím už několik měsíců. Máte tu obchodní zájmy. Domnívám se, že vy byste pro tuto práci byl ten nejlepší."

Poprvé po letech sebou Raizo Jamata trhl překvapením.

V jiném pokoji téhož hotelu měli rodinné shromáždění admirál, major a kapitán japonských aerolinií.

"Takže, Jusuo, co se bude dít dál?" zeptal se Toradžiro.

"Myslím, že dál se bude dít to, že se vrátíte k normálnímu leteckému provozu do Ameriky," řekl admirál a dopil svůj třetí drink. "Jestli jsou tak inteligentní, jak si myslím, pak pochopí, že je již po válce."

"Jak dlouho už tohle děláte, strýčku?" zeptal se Siro s hlubokou úctou. Když se teď dověděl, co jeho strýc udělal, byl naplněn posvátnou úctou nad jeho odvahou.

"Od té doby, co jsem byl nisa když jsem dohlížel na stavbu své první velitelské lodi v loděnicích Jamaty-sana. Kolik to je? Deset let. Přišel se na mě podívat, šli jsme na večeři, a položil mi několik teoretických otázek. Jamata se na civilistu učí rychle," mínil admirál. "Povídám ti, myslím, že je toho víc, než to, co je vidět navenek."

"Jakto?" zeptal se Toradžiro.

Jusuo si nalil další dávku. Jeho flotila byla v bezpečí, a on má nárok na to, aby si dopřál trochu pohody, říkal si, hlavně se svým bratrem a synovcem, nyní, když už měl všechno to vypětí za sebou. "Během posledních několika let jsme spolu hovořili stále častěji, ale nejvíc těsně před tím, než koupil ten americký bankovní dům. A co teď? Moje malá vojenská operace proběhne ve stejný den, kdy se zhroutí jejich finanční trh... ? Zajímavá shoda okolností, ne?" V očích mu hrály ohníčky. "Pro něj jedna z mých prvních lekcí, za všechny ty

roky. V roce 1941 jsme napadli Američany jen z kraje. Napadli jsme paže, ne však hlavu nebo srdce. Národu mohou narůst nové paže, ale srdce nebo hlava - to je daleko horší. Předpokládám, že poslouchal."

"Nad tou hlavou jsem často létal," poznamenal kapitán Toradžiro Sató. Jeden z jeho pravidelných letů směřoval na Dullesovo mezinárodní letiště. "Ponuré a nevlídné město."

"A budeš létat znovu. Jestli Jamata udělal to, co si myslím, budou nás opět potřebovat, a brzy," prohlásil admirál Sató s přesvědčením.

"No tak ho pusťte dovnitř," řekl Ryan do telefonu.

"Ale..."

"Ale jestli vám to udělá radost, tak to otevřete a podívejte se, ale když řekne, aby to nešlo pod rentgen, tak ať to pod něj nejde, ano?"

"Ale nám řekli, že máme čekat jednoho, a jsou dva."

"To je v pořádku," řekl Ryan uniformovanému veliteli stráže u západního vchodu. Potíž se zvýšenou ostražitostí byla ta, že člověka jen zdržovali od práce, kterou bylo třeba udělat, aby se krize vyřešila. "Pošlete je oba nahoru." Podle Jackových hodinek to trvalo další čtyři minuty. Pravděpodobně mu otevřeli zadní stěnu přenosného počítače, aby se přesvědčili, že tam není žádná bomba. Jack vstal od stolu a uvítal je ve dveřích přední kanceláře.

"Omlouvám se za to. Pamatujete na tu starou píseň z Broadwaye? ‚Všichni si to říkaj' - tajný služby nás míchaj'?" Ryan je pokynem pozval do kanceláře. Předpokládal, že ten starší bude George Winston. Na projev v Harvardově klubu si matně vzpomínal, ne však na obličej.

"Tohle je Mark Gant. Je to můj nejlepší technik, a chtěl mít s sebou svůj laptop."

"Je to tak snazší," vysvětlil Gant.

"Rozumím. Já je také používám. Prosím, posaďte se." Jack jim ukázal na křesla. Sekretářka přinesla podnos s kávou. Když byla nalita, pokračoval. "Uložil jsem jednomu z mých lidí, aby se podíval na evropské trhy. Spatné."

"To je ještě mírný výraz, doktore Ryane. Můžeme se dočkat začátku celosvětové paniky," začal Winston. "A nevím, kde až je dno."

"Buzz si až dosud vede dobře," odpověděl Jack obezřetně. Winston vzhlédl od svého šálku.

"Ryane, jestli jste jen obyčejný žvanil, tak to jsem se neobrátil na pravého. Říkal jsem si, že to na Streetu znáte. Ta počáteční veřejná nabídka, co jste udělal se Silicon Alchemy, bylo veledílo - no tak, byl jste to vy, nebo to bylo cizí peří?"

"Takhle se mnou mluví jen dva lidé. S jednou jsem se oženil. Ten druhý má kancelář takových třicet metrů odtud," pích Jack. Pak se usmál. "Vaše pověst jde před vámi, pane Winstone. Silicon Alchemy byla celá moje dílo. Ve svém osobním portfoliu mám deset procent. To vyjadřuje můj názor na ni. Když se poptáte na mou pověst, dozvíte se, že žvanil nejsem."

"Tak to pak víte, že jde o dnešek," řekl Winston, a stále ještě svého hostitele zvažoval.

Jack se okamžik kousal do rtů a pak přikývl. "Jo. Buzzovi jsem totéž říkal v neděli. Nevím, jak daleko se vyšetřovatelé při rekonstrukci záznamů dostali. Pracoval jsem na něčem jiném."

"OK." Winstonovi vrtalo hlavou, na čem tak ještě Ryan mohl pracovat, ale pak toho nechal. "Nemohu vám říci, jak to dát do pořádku, ale myslím, že vám mohu ukázat, jak to vypuklo."

Ryan se otočil a okamžik hleděl na televizor. CNN právě začala vysílat třicetiminutové hlavní zprávy, s živým přenosem z newyorské burzy. Zvuk byl vypnutý, ale komentátor hovořil rychle a na obličeji neměl úsměv. Když se otočil zpátky, Gant už odklopil víko svého laptopu a načítal pár souborů.

"Kolik času na to máme?" zeptal se Winston.

"To nechte na starosti mně," odpověděl Jack.

7

Jak a co

Ministr financí Bosley Fiedler si od návratu z Moskvy nedopřál ani celé tři hodiny spánku, a jeho kroky tunelem, spojujícím ministerstvo financí s Bílým domem, se klikatily tak, že si jeho tělesný strážce říkal, jestli náhodou nebude brzy potřebovat pojízdné křeslo. Předseda Federálního rezervního úřadu na tom byl sotva lépe. Oba se účastnili, opět, porady v ministrově kanceláři, když přišel příkaz - Všeho nechte a přijďte sem - nesmlouvavý dokonce i na někoho jako byl Ryan, který často působil zkrat v práci vlády. Fiedler začal mluvit, ještě než prošel otevřenými dveřmi.

"Jacku, za dvacet minut jsme svolali konferenci ústředních bank pěti evrop... kdo je tohle?" zeptal se ministr financí a zastavil se tři kroky v místnosti.

"Pane ministře, jsem George Winston. Jsem prezidentem a ředitelem akciové společnosti..."

"Už ne. Prodal jste to," namítl Fiedler.

"Zase jsem, od poslední schůze užšího představenstva. Tohle je Mark Gant, další z mých ředitelů."

"Myslím, že bychom si měli poslechnout, co nám chtějí povědět," sdělil Ryan oběma nově příchozím. "Pane Gante, začněte prosím s tím svým tancem na přivolání deště."

"Sakra, Jacku, mám dvacet minut. Teď už míň," řekl ministr financí a pohlédl na hodinky.

Winston se na něj málem obořil, ale pak promluvil tak, jak by mluvil s jiným vysoko postaveným obchodníkem: "Fiedlere, krátce: obchodování bylo úmyslně rozbito systematickým a velmi promyšleným útokem, a já myslím, že vám to mohu dokázat. Máte zájem?"

Ministr financí ohromeně zamrkal. "No jistě."

"Ale jak..." zeptal se předseda Federálního rezervního úřadu.

"Posaďte se a my vám to ukážeme," řekl Gant. Ryan ustoupil a oba úředníci se posadili každý po jeho jedné straně, s počítačem uprostřed. "Začalo to v Hongkongu..."

Ryan přešel ke svému stolu a řekl sekretářce, aby konferenci přehodila do jeho kanceláře v Západním křídle. Jako typická sekretářka vysokého úředníka si s touhle změnou programu poradila líp, než by to byl dokázal její šéf. Gant, jak Jack viděl, byl vynikající technik, a jeho druhá dovednost - věci vysvětlit - se dokázala uplatnit ještě víc než ta první. Ministr i předseda zase byli dobří posluchači, kteří žargon znali. Otázky nebyly nutné.

"Nenapadlo mě, že by něco takového bylo možné," řekl předseda po osmi minutách líčení. Slova se ujal Winston.

"Účelem veškeré ochrany, zabudované do systému, je zabránit nehodám a chytit podvodníky. Nikoho nikdy nenapadlo, že někdo by mohl provést něco takovéhleho. Kdo by schválně tratil tolik peněz?"

"Někdo, kdo má za lubem něco většího," řekl mu Ryan.

"Co je většího než..."

Jack ho přerušil. "Spousta věcí, pane Winstone. K tomu se dostaneme později." Ryan se otočil. "Buzzi?"

"Tohle budu muset potvrdit svými vlastními údaji, ale vypadá to dobře podložené." Ministr financí pohlédl na předsedu.

"Podívejte, ani nevím, jestli je to zločin."

"To teď nechte být," prohlásil Winston. "Ten skutečný problém tu pořád je. Průšvih máme dneska. Jestli to v Evropě půjde dál dolů, pak tu budeme mít celosvětovou paniku. S dolarem to jde dolů volným pádem, americké trhy nemohou

pracovat, většina světové likvidity je ochromena, a všem těm lidičkám tam venku to dojde, hned jak si média dají dohromady, co se děje. Jediné, co tomu až dosud zabránilo, je, že finanční zpravodajové vědí prd o tom, o čem mluví."

"Jinak by pracovali pro nás," zapojil se do hovoru Gant. "Díky bohu, že to jejich zdroje zatím drží pod pokličkou, ale překvapuje mě, že se to ještě neproláklo." Snad právě jen proto, říkal si, že média sama také nechtěla spustit paniku. Ryanův telefon zazvonil a on ho šel zvednout. "Buzzi, to je vaše konference." Ministrův fyzický stav byl vidět, když se zvedal. Zapotácel se a musel se zachytit opěradla židle. Prezident Federálního rezervního úřadu byl jen o trošku svěžejší, a kdyby nic jiného, oba byli ještě víc otřeseni tím, co se právě dověděli. Spravit něco, co se porouchalo, byl dost obtížný úkol. Spravit něco, co někdo zlomyslně a úmyslně zničil, mohlo být sotva snazší. A spravit se to muselo, a brzy, jinak budou všechny země v Evropě a Severní Americe společně vrženy do hluboké, temné propasti. Vydrápat se zpátky bude trvat roky a bude to stát mnoho bolesti, a to ještě za těch nejpříznivějších politických okolností - v tomto stadiu se dlouhodobé a rozvětvené politické dopady takovéhoto rozsáhlého hospodářského otřesu daly jen stěží dohlédnout, ačkoliv Ryan se už z první hrůzy vzpamatovával.

Winston pohlédl poradci pro národní bezpečnost do obličeje, a nebylo těžké číst jeho myšlenky. Jeho vlastní nadšení z objevu už vyprchalo, když informaci předal druhým. Byl by měl ještě říci něco jiného: jak dát věci do pořádku. Ale veškerou svou intelektuální energii vydal na to, aby takříkajíc dal dohromady svůj případ pro obžalobu. Neměl ještě možnost dovést svou analýzu dál.

Ryan to viděl a pokývl se zachmuřeným úsměvem uznání. "Dobrá práce."

"Tohle jsem zavinil já," řekl Winston potichu, aby nerušil konferenci, probíhající několik metrů od něj. "Měl jsem zůstat."

"Já jsem z toho také kdysi vypadnul, pamatujete?" Ryan se zase usadil do křesla. "Hele, všichni občas potřebujeme změnu. Vy jste o tomhle nemohl mít tušení. Tohle se děje pořád. Zvlášť tady."

Winston zlostně mávl rukou. "To bych řekl. Teď můžeme identifikovat toho, kdo se dopustil znásilnění, ale jak se ksakru dá ‚odnásilniť? Když už se to stalo, tak se to stalo. Ale ti, které pojebal, byli moji investoři. Ti lidé přišli ke mně. Ti lidé mi důvěřovali." Ryan takovéhle shrnutí obdivoval. Takhle měli lidé v téhle práci uvažovat.

"Jinými slovy - co teď?"

Gant a Winston si vyměnili pohledy. "Na to jsme ještě nepřišli."

"No, zatím jste překonali FBI i Vládní komisi pro regulaci trhu cenných papírů. Vidíte, ani jsem se ještě nepodíval, jak na tom je moje portfolio."

"Vašich deset procent v Silicon Alchemy vás nezabije. Výhledově," řekl Winston, "nové komunikační přístroje vždycky přinesou peníze, a oni pár prima věciček pod palcem ještě mají."

"Dobrá, tak to bychom zatím měli." Fiedler se znovu připojil ke skupině. "Všechny evropské trhy budou zavřené, přesně jako my, dokud si to nepřebereme."

Winston vzhlédl. "Při tomhle všem jde o to, že došlo k zatraceně velké povodni a vy jen zvyšujete hráz. A jestli vám dojdou pytle s pískem dřív, než řece dojde voda, pak bude škoda tím horší, když nad tím ztratíte kontrolu."

"Jsme všichni přístupni návrhům, pane Winstone," řekl Fiedler vstřícně. Odpověď George Winstona byla v témže duchu.

"Pane, pokud jde o to, co jste dosud udělal, myslím, že to vše je v pořádku. Jenom nevidím, kudy z toho ven."

"My také ne," poznamenal předseda Federálního rezervního úřadu.

Ryan vstal. "Pánové, myslím, že teď je čas informovat prezidenta."

"Jaký zajímavý nápad," řekl Jamata. Věděl, že toho vypil moc. Věděl, že se vyhříval na výsluní čistého uspokojení z toho, že vykonal něco, co se mělo stát nejambicióznějším finančním gambitem v dějinách. Věděl, že se jeho ego

rozpíná do té největší šíře od - kdy? Takhle ho neuspokojilo ani to, když dosáhl předsednictví ve svém konglomerátu. Rozdrtil celý jeden stát a změnil směr svého vlastního státu, a přesto nikdy neuvažoval o žádné veřejné funkci. Protože to bylo vždycky místo pro méně významné lidi.

"Prozatím, Jamato-sane, bude Saipan mít místního guvernéra. Uspořádáme volby pod mezinárodním dohledem. Potřebujeme kandidáta," pokračoval úředník ministerstva zahraničních věcí. "Musí to být osobnost s významným postavením. Bylo by dobré, kdyby to byl člověk známý a přátelsky nakloněný Goto-sanovi, a člověk s místními zájmy. Žádám vás jen, abyste to uvážil."

"Uvážím." Jamata vstal a zamířil ke dveřím.

Nu. Uvažoval, jak by se na to díval jeho otec. Znamenalo by to odchod z předsednictví společnosti... ale - ale co? Které obchodní společnosti nedobyl? Není čas jít dál? Se ctí odejít do výslužby, vstoupit do formální služby svého národa. Až se vyjasní situace kolem místní vlády... pak? Pak vejít do parlamentu, s velkou prestiží, protože zasvěcení budou vědět, ne? Hai, budou vědět, kdo skutečně posloužil zájmům národa, kdo víc než sám císař Meidži dovedl Japonsko na první místo mezi národy. Kdy mělo Japonsko politického vůdce hodného jeho místa ve světě a jeho lidu? Proč by neměl přijmout čest, která mu náleží? Všechno to by si vyžádalo několik let, ale ty on měl. Víc než to, měl prozíravost a odvahu uskutečnit to. Nyní o jeho velikosti věděli jen ti, kdo s ním pracovali, ale to by se mohlo změnit, a jeho rodinné jméno bude známo déle, než stavění lodí a vystoupení v televizi a všechno to ostatní. Ne výrobní značka. Jméno. Odkaz. Nebyl by otec na tohle pyšný?

"Jamata?" zeptal se Roger Durling. "Magnát, ano, a řídí velkou společnost? Možná, že jsem na něj náhodou narazil na nějaké recepci, když jsem byl viceprezidentem."

"No, tak to je on," řekl Winston.

"Takže co říkáte, že udělal?" zeptal se prezident.

Mark Gant položil na prezidentův stůl počítač, tentokrát s agentem tajné služby hned za zády, který sledoval každý jeho pohyb. Tentokrát to vzal pomalu, protože Roger Durling, oproti Ryanovi, Fiedlerovi a předsedovi Federálního rezervního úřadu, nerozuměl úplně všem jeho vývodům. Ukázal se však jako pozorný posluchač, a tu a tam ho zarazil otázkou, udělal si pár poznámek, a třikrát požádal, aby mu určitou část zopakoval. Nakonec pohlédl na ministra financí.

"No, Buzzi?"

"Chci, aby moji lidé ověřili tuhle informaci nezávisle..."

"To nebude těžké," řekl Winston. "Každý z velkých bankovních domů bude mít záznamy téměř totožné s tímhle. Moji lidé vám mohou pomoci zorganizovat to."

"A když to bude pravda, Buzzi?"

"Pak, pane prezidente, bude tahle situace spíš něco pro doktora Ryana než pro mě," odpověděl ministr financí nezúčastněně. Jeho úleva byla podbarvena zlostí nad rozsahem toho, co se stalo. Ti dva nezasvěcenci zde v Oválné pracovně to ještě nepochopili.

Ryanovy myšlenky pádily vpřed. Ignoroval Gantova opakovaná vysvětlení onoho ‚jak' k celé události. Ačkoliv výklad pro prezidenta byl jasnější a podrobnější než první dva - ten člověk by mohl být dobrý učitel na obchodní škole -, důležité části už měl poradce pro národní bezpečnost vtištěny do paměti. Teď měl ‚jak', a toto ‚jak' mu toho hodně pověděl. Tenhle plán byl výtečně promyšlen a proveden. Ke zmatku na newyorské burze a k útoku na ponorky a letadlové lodi nedošlo shodou časových okolností. Byl to tedy kombinovaný plán. Avšak byl to také plán, který ruská špionážní síť neodhalila, a to byla věc, která mu znovu a znovu vyvstávala v mysli.

Jejich stávající síť existuje uvnitř japonské vlády. Pravděpodobné se soustředí na jejich bezpečnostní aparát. Ale této síti se nepodařilo dát jim strategické varování ohledně vojenské stránky operace, a Sergej Nikolajič si

dosud nespojil Wall Street s námořní operací.

Rozbij ten model Jacku, říkal si. Rozbij to paradigma. Pak to bylo jasnější.

"Proto si to tedy nedali dohromady," pronesl Jack málem nahlas. Bylo to jako projíždět cáry mlhy; člověk vjel do jasného úseku, po kterém přišel další temný. "To vůbec nebyla jejich vláda. To byl ve skutečnosti Jamata a ti ostatní. Proto chtějí zpátky BODLÁK." Nikdo jiný v místnosti nevěděl, o čem to mluví.

"Co je?" zeptal se prezident. Jack stočil oči na Winstona a Ganta, pak zavrtěl hlavou. Durling přikývl a pokračoval. "Takže celá ta věc byl jeden velký plán?"

"Ano, pane, ale ještě nevíme všechno."

"Jak to myslíte?" zeptal se Winston. "Zmrzačí nás, odstartují celosvětovou paniku, a vy říkáte, že tu je ještě něco?"

"Georgi, kolikrát jste tam u nich byl?" zeptal se Ryan, hlavně proto, aby se to dověděli ostatní.

"Za posledních pět let? Řekl bych, že tak v průměru jednou za měsíc. Moje poslední časté lety si pro sebe zaberou vnoučata."

"Jak často jste se tam setkával s lidmi z vlády?"

Winston pokrčil rameny. "Bývá jich kolem dost. Ale ti nic neznamenají."

"Proč?" zeptal se prezident.

"Pane, to je takhle: tam u nich je vlastně tak dvacet, možná třicet lidí, kteří věci skutečně řídí. Jamata je v tom rybníku největší ryba. Ministerstvo průmyslu a zahraničního obchodu je spojovací článek mezi těmi velkými hochy v aréně obchodních společností a vládou. K tomu si vezměte to, jak sami mažou skluznice pomocí volených úředníků, a tohle oni dělají hodně. Zrovna to mi Jamata nejvíc zdůrazňoval, když jsme vyjednávali převzetí mé společnosti. Na jednom večírku byli dva ministři a celá kupa hochů z parlamentu, a všichni opravdu strašně moc dolézali." Winston si vzpomínal, že tenkrát to u volených činitelů považoval za správné chování. Teď už si nebyl tak jist.

"Jak volně mohu mluvit?" zeptal se Ryan. "Můžeme potřebovat jejich názor."

Durling se toho ujal. "Pane Winstone, jak umíte držet tajemství?" Investor si dopřál pousmání. "Jen tak dlouho, než tomu začnete říkat zneužití informací a postavení. Vládní komise pro regulaci prodeje cenných papírů po mě ještě nikdy nešla, a nemám zájem s tím začít."

"Tohle bude spadat pod zákon o špionáži. Jsme ve válce s Japonskem. Potopili dvě naše ponorky a poškodili dvě letadlové lodě," řekl Ryan, a místnost se hodně změnila.

"Tohle říkáte vážně?" zeptal se Winston.

"Vážně na dvě stě padesát mrtvých námořníků, posádky Asheville a Charlotte. Také se zmocnili Marianského souostroví. Ještě nevíme, jestli ty ostrovy dostaneme zpátky. V Japonsku máme přes deset tisíc amerických občanů jako potenciální rukojmí, plus obyvatelstvo na ostrovech, plus vojenský personál v japonském zajetí."

"Ale média..."

"Ještě se to k nim nedostalo, dost pozoruhodné," vysvětloval Ryan. "Možná je to příliš šílené."

"Och." Winston si plně uvědomil dosah všeho až za okamžik. "Ničí naše hospodářství, a my nemáme politickou vůli k tomu, abychom... zkusil někdo něco takového už někdy?"

Poradce pro národní bezpečnost zavrtěl hlavou. "Ne, pokud vím."

"Ale skutečné nebezpečí pro nás je - je tenhle problém tady. Ten parchant," pronesl George Winston.

"Jak to dáme do pořádku, pane Winstone?" zeptal se prezident Durling.

"Nevím. Ten manévr s Depozitní bankovní společností byl výtečný. Ten pokles byl pořádně prudký, ale tady ministr Fiedler se z toho přece jen mohl s naší pomocí dostat," dodal Winston. "Ale bez záznamů je všechno ochromené. Mám

bratra, lékaře, a ten mi jednou povídal..."

V Ryanově hlavě cvaklo, tak silně, že už zbytek neposlouchal. Proč je tohle důležité?

"Časový odhad přišel včera večer," říkal nyní předseda Federálního rezervního úřadu. "Potřebují týden. Ale my nemáme ani ten týden... Dnes odpoledne máme schůzi se všemi vedoucími velkých firem. Pokusíme se..."

Problém je, že nejsou záznamy, uvažoval Jack. Všechno je zablokované na místě, protože neexistují záznamy o tom, co lidé vlastní, kolik peněz...

"Evropa je v tuto chvíli také paralyzovaná..." teď mluvil Fiedler, zatímco Ryan zíral do koberce. Pak vzhlédl:

"Jestli jste si to nezapsali, tak jako by se to nestalo." Hovor v místnosti ustal, a Jack viděl, že také docela klidně mohl prohlásit třeba Krajan je červený.

"Co?" otázal se předseda Federálních rezerv.

"Moje žena - tohle ona říká. ‚Když si to nezapíšeš, jako by se to nestalo.'" Rozhlédl se kolem. Ještě nechápali. Což nebylo nijak moc překvapující, protože on sám stále ještě svou myšlenku formuloval. "Je to také doktorka, Georgi, v Hopkinsově nemocnici, a pořád má u sebe ten zatracený notýsek a vždycky se zarazí jako hřebík, vytáhne ho a něco si poznamená, protože nedůvěřuje své paměti."

"Můj bratr je taky takový. Používá jednu z těch elektronických věciček," řekl Winston. Pak se mu rozostřil zrak. "Pokračujte."

"Neexistují žádné záznamy, žádné skutečně úřední záznamy o žádné transakci, že?" pokračoval Jack. Odpověděl Fiedler.

"Ne. Depozitní bankovní společnost se zhroutila úplně. A jak jsem právě řekl, bude to trvat..."

"To teď nechte stranou. Ten čas nemáme, správně?"

To ministra financí opět mírně zdrtilo. "Ne, nemůžeme to zastavit."

"Ale ano, můžeme." Pohlédl na Winstona. "Můžeme?"

Prezident Durling zachycoval útržky hovoru jako divák na tenisovém zápase, a napětí, které v této situaci prožíval, mu ubralo trpělivosti. "O čem se to tady ksakru bavíte?"

Ryan to už téměř měl. Otočil se k prezidentovi. "Pane, je to jednoduché. Řekneme, že se to nestalo. Řekneme, že po poledni v pátek ústředny prostě přestaly pracovat. Je možné to takhle udělat?" zeptal se Jack. Nikomu však nedal možnost odpovědět. "Proč by ne? Proč by nám nemohlo tohle projít? Neexistují žádné záznamy o tom, že se mýlíme. Nikdo nemůže prokázat jedinou transakci od dvanácti dál, pravda?"

"Při všech těch penězích, co všichni ztratili," řekl Winston a jeho mozek se rychle nápadu zmocňoval, "to nebude vypadat zas tak neatraktivně. Říkáte, že se vrátíme zpátky do... pátku, možná pátku poledne... prostě ten týden mezi tím vymažeme, ano?"

"Ale nikdo to nezbaští," poznamenal předseda Federálních rezerv.

"Chyba." Winston zavrtěl hlavou. "Ryan tady na něco kápnul. Zaprvé, budou to muset zbaštit. Nemůžete udělat transakci - tedy, nemůžete ji uskutečnit bez písemných záznamů. A tak nikdo nemůže dokázat, že něco udělal, aniž by čekal na to, až se dají dohromady záznamy Depozitní bankovní společnosti. Zadruhé, většina lidí přišla o spoustu peněz, a také instituce, banky, všichni, a všichni budou chtít druhou šanci. Nojo, jistě, zbaští to, kamaráde. No, Marku?"

"Vlézt do stroje času a projet pátek večer ještě jednou?" Gantův smích byl nejprve ponurý. Pak se změnil. "Kde se do toho pustíme?"

"Nemůžeme to udělat se vším, se všemi obchody," namítl předseda Federálních rezerv.

"Ne, to nemůžeme," souhlasil Winston. "Mezinárodní transakce se státními dluhopisy byly mimo naši kontrolu. Ale co můžeme udělat, pánové, je konferovat se všemi evropskými bankami, ukázat jim, co se stalo a pak spolu s nimi..."

Nyní to byl Fiedler. "Ano! A oni pouštějí jeny a kupují dolary. Naše měna získá zpátky své postavení a jejich klesne. Ostatní asijské banky pak budou pomýšlet na to jak zvrátit své postavení. Evropské ústřední banky, myslím, budou hrát na naší straně."

"Budete muset udržet nahoře diskontní sazbu," řekl Winston. "To nás bude trochu bolet, ale je to pořád zatraceně lepší než opak. Udržíte sazbu nahoře, aby se lidé přestali zbavovat státních dluhopisů. Potřebujeme se odpoutat od jenu, přesně tak, jako to oni udělali nám. V Evropě se jim tohle bude líbit, protože to Japončíkům omezí možnost shrábnout jejich cenné papíry, jak s tím začali včera." Winston vstal ze židle a podle svého zvyku udělal pár kroků sem a tam. Nevěděl, že se prohřešuje proti protokolu Bílého domu, a prezident sám ho nezarazil, ačkoliv oba agenti tajné služby v místnosti obchodníka ostře sledovali očima. Bylo nepochybné, že jeho myslí probíhá celý scénář, pátral po mezerách a hledal vady. Trvalo to zhruba dvě minuty, a všichni čekali, co tomu řekne. Pak vzhlédl. "Doktore Ryane, jestli se někdy rozhodnete stát se zase soukromým občanem, musíme si promluvit. Pánové: tohle půjde. Jenom je to tak zatraceně odvážné a drzé, ale snad to zapracuje v náš prospěch."

"Tak co se tedy stane v pátek?" zeptal se Jack.

Promluvil Gant: "Trh spadne jako kámen."

"Co je na tom tak zatraceně velkého?" chtěl vědět prezident.

"Protože potom, pane," pokračoval Gant, "se odrazí po asi dvou stech bodech a uzavře se...? Uzavře se, no, možná na mínus sto, možná ani ne tak hluboko. Následující pondělí všichni popadnou dech. Někteří lidé budou koukat po dobrém obchodě. Většina - pravděpodobně - ještě bude neklidná. Spadne znova, pravděpodobně skončí tím, že bude hodně stagnovat, a půjde dolů o dalších padesát, nanejvýš. Ve zbytku týdne se věci usadí. Řekl bych, že příští pátek se trh ustálí dole tak o sto, možná sto padesát, oproti stavu v pátek v poledne. K poklesu bude muset dojít, kvůli tomu, co budou muset Federální rezervy udělat s diskontní sazbou, ale na to jsme na Streetu zvyklí." Jen Winston plně ocenil ironii skutečnosti, že to Gant měl pohromadě téměř přesně správně. On sám by to sotva udělal líp. "Takže podtrženo a sečteno, bude to taková větší škytavka, ale nic víc."

"A Evropa?" zeptal se Ryan.

"Tam to bude drsnější, protože tam nejsou tak dobře organizovaní, ale jejich ústřední banky mají o něco větší moc," řekl Gant. "Jejich vlády také mohou na trhu víc zasahovat. Je to jak na prospěch, tak ke škodě. Ale konečný výsledek bude stejný. Musí být, jestli všichni nepodepíšou tutéž smlouvu o sebevraždě. Lidé v naší branži to nedělají."

"Jak tohle prodáme?" vmísil se Fiedler.

"Svoláme dohromady vedoucí všech větších institucí, co nejdřív," odpověděl Winston. "Mohu při tom pomoci, jestli chcete. Na mě také dají."

"Co vy na to, Jacku?" otočil se k němu s otázkou prezident.

"Ano, pane. A uděláme to hned."

Roger Durling několik okamžiků přemýšlel a pak se obrátil k agentovi tajné služby vedle svého stolu. "Ať sem námořní pěchota dopraví můj vrtulník. Letectvo ať něco nahřeje pro New York."

Winston se bránil. "Pane prezidente, mám vlastní."

Ryan se věci ujal. "Georgi, hoši od letectva jsou lepší, věřte mi."

Durling vstal a se všemi si potřásl rukou, agenti tajné služby pak odvedli ostatní dolů a ven na Jižní trávník, aby čekali na vrtulník, který je dopraví do Andrewsu. Ryan zůstal.

"Půjde to? Opravdu se to dá tak snadno dát dohromady?" Politik v Durlingovi nevěřil v žádná kouzelná řešení. Ryan pochyby viděl, a podle toho formuloval svou odpověď.

"Mělo by. Ti lidé něco potřebují, a určitě budou chtít, aby to vyšlo. Klíčový prvek tu je ten, že musí vědět, že ten pád byl vyvolán úmyslně. To z něj udělá něco umělého, a když budou přesvědčeni, že to bylo umělé, pak bude

pro každého snadnější takovouhle nápravu akceptovat."
"No, uvidíme." Durling se odmlčel. "A teď, co s tou věcí ohledně Japonska?"
"Důležité je, že to v podstatě nezačala japonská vláda. To je dobré, ale i špatné. Dobré je to, že celá věc bude na některých úrovních špatně organizovaná, že japonský lid s tím nemá co dělat, a že v jejich vládě může být někdo, komu to bude proti srsti."
"A to špatné?" otázal se prezident.
"Pořád ještě nevíme, co je jejich cílem. Vláda zjevně dělá, co se jí řekne. Mají pevnou strategickou pozici v západním Pacifiku, a my pořád nevíme, co s tím udělat. A nejdůležitější ze všeho..."
"Jaderné zbraně." Durling přikývl. "To je jejich trumf. Ještě jsme neválčili s nikým, kdo má jaderné zbraně, co?"
"Ne, pane. To tu ještě nebylo."

Další vysílání od Clarka a Chaveze šlo hned po půlnoci tokijského času. Tentokrát článek sestavoval Ding. John zajímavé náměty o Japonsku už vyčerpal. Protože Ding byl mladší, udělal článek lehčeji laděný, o mladých lidech a jejich postojích. Bylo to pouze krytí, ale člověk na něm musel pořádně zapracovat, a Ding, jak se ukázalo, se na univerzitě George Masona naučil souvisle psát.
"Severní oblast zdrojů?" zeptal se John a otázku napsal na počítačový displej. Pak zapnul přístroj na kávovém stolku.
Mělo mě to napadnout dřív. Je to v jedné z knih v Soulu. Indonésie, patřila tenkrát Holanďanům, a byla to Jižní oblast zdrojů, když udělali Omyl číslo dvě. Chceš hádat, která byla ta Severní?
Clark se jen podíval a počítač odsunul. "Jevgeniji Pavloviči, dejte se do toho a vyšlete to." Ding dialog na obrazovce vymazal a připojil k telefonu modem. Depeše šla po několika vteřinách. Oba důstojníci na sebe pohlédli. Nakonec to byl plodný den.

Načasování mohlo pro jednou být sotva lepší: 00:08 v Tokiu bylo 18:08 v Moskvě a 10:08 v Langley a v Bílém domě, a Jack se právě vracel do své kanceláře poté, co pobyl v opačném rohu Západního křídla, když jeho STU-6 začal cvrlikat.
"Poslouchám."
"Tady Ed. Právě jsme dostali něco důležitého od lidí tam v zemi. Teď jde fax. Kopie je na cestě také k Sergejovi."
"Dobrá, budu u toho." Ryan stiskl příslušný spínač a slyšel, jak faxová tiskárna začíná vyjíždět kopii.

Na Winstona hned tak něco nezapůsobilo. Verze VC-20 služebního proudového letounu Gulfstream-III, jak viděl, byla stejně pěkně vybavená jako jeho soukromé letadlo - sedadla a koberec nebyly tak přepychové, ale komunikační zařízení a přístroje byly báječné... i takový technický nadšenec jako Mark Gant z nich je štěstím bez sebe, říkal si. Oba starší muži se chopili příležitosti trochu se dospat, zatímco on sledoval, jak vojenští letci kontrolují letadlo před startem. Vlastně se to ani nelišilo od toho, co dělal jeho vlastní personál, ale Ryan měl pravdu. Přece jen to nějaký rozdíl byl, vidět na ramenou vojenské výložky. Za tři minuty byl služební proudový letoun ve vzduchu a mířil na sever do New Yorku na La Guardiu, kde měli také výhodu přednostního přiblížení, které jim ušetří celkem patnáct minut. Slyšel, jak četař u spojařského panelu zařizuje, aby byl v části letiště pro soukromý provoz přistaven automobil FBI; ta už jistě svolává každého, kdo je na trhu s akciemi důležitý, na schůzku v jejich ústředí v New Yorku. Tohle je pozoruhodné, říkal si, vidět jak vláda pracuje efektivně a účinně. Skoda, že to nedokážou pořád.

Mark Gant si ničeho z toho nevšímal. Pracoval se svým počítačem a připravoval to, čemu říkal případ pro obžalobu. Bude potřebovat asi dvacet minut na to, aby své ukázky vytiskl na acetátové fólie pro zpětný projektor, něco, co by FBI nemělo přivést do úzkých, jak oba doufali. A potom... kdo ty informace bude sdělovat? Pravděpodobně já, uvažoval Winston. Navrhnout řešení nechá Fiedlera a předsedu Federálního rezervního úřadu, a to bylo spravedlivé. Nakonec, vyrukoval s tím vládní zaměstnanec.

Vynikající, říkal si v duchu George s obdivným pousmáním. Proč to nenapadlo mě? Co ještě... ?

"Marku, poznamenej si - budeme sem muset přivézt hochy z evropských ústředních bank, aby se na tohle podívali. Při konferenci na dálku by to sotva bylo ono."

Gant se podíval na hodinky. "Budeme muset zavolat hned, jak tam budeme, Georgi, ale když to uděláme, tak by to časově mělo vyjít. Večerní lety do New Yorku - jo, budou tu ráno, a možná dokážeme všechno zkoordinovat tak, aby to v pátek mohlo začít."

Winston pohlédl dozadu. "Řekneme jim, až tam budeme. Zdá se mi, že teď potřebují šlofíka."

Gant přikývl na souhlas. "Půjde to, Georgi. Tomu Ryanovi to myslí, co?"

Teď je čas zpomalit, říkal si Jack. Skoro ho překvapovalo, že se jeho telefon ještě neozval, ale když vše uvážil, uvědomil si, že Golovko čte stejnou zprávu, hledí do stejné mapy na stěně, a také si říká, že je třeba promyslet to pomalu a pečlivě, jak jen to okolnosti umožňují.

Začalo to dávat smysl. No, skoro. ‚Severní oblast zdrojů' musí znamenat Východní Sibiř. Termín ‚Jižní oblast zdrojů', jak Chavez ve své zprávě uvedl, býval název, používaný v roce 1941 japonskou vládou pro holandskou Východní Indii, tehdy, kdy jejich prvotním strategickým cílem byla nafta, tenkrát hlavní zdroj, potřebný pro námořnictvo, a nyní nejdůležitější zdroj pro všechny průmyslové země, které potřebují energii k tomu, aby jejich hospodářství mohlo fungovat. Japonsko bylo největším dovozcem ropy, a to i přes vážné snahy přejít při výrobě elektřiny na jadernou energii. A Japonsko toho muselo dovážet ještě tolik jiného; jen uhlí se vyskytovalo hojně. Supertankery byly hlavně japonským vynálezem, aby se nafta z Perského zálivu mohla dopravovat do japonských přístavů efektivněji. Potřebovali však ještě další věci, a protože byli ostrovní národ, všechno toto zboží muselo jít po moři, a japonské vojenské námořnictvo bylo malé, příliš malé na to, aby dokázalo chránit mořské trasy.

Východní Sibiř však byla největší neprozkoumané území na světě, a průzkum tam nyní prováděl Japonsko, a mořské trasy z Euroasijské pevniny do Japonska... Hergot, že by nestačilo vybudovat podmořský železniční tunel a mít to pěkně snadné a pohodlné? říkal si Ryan.

Až na jedno. Japonsko se namáhalo, aby dosáhlo toho, co už udělalo, dokonce i když vojenská síla Ameriky byla snížena a mezi americkou pevninou a jejich hlavními ostrovy ležela přes osm tisíc kilometrů dlouhá nárazníková oblast. Vojenská moc a prostředky Ruska byly sníženy ještě výrazněji než v Americe, ale invaze je víc než jen politický čin. Je to čin proti lidu, a Rusko svou hrdost neztratilo. Rusové budou bojovat, a stále byli daleko větší než Japonsko. Japonci měli jaderné zbraně na balistických nosičích, a Rusové, stejně jako Američané, je neměli - ale Rusové měli bombardéiy a stíhací bombardéiy, a střely s plochou dráhou letu, všechny s možností nasadit jaderné zbraně, a také základny blízko Japonska, i politickou vůli použít je. Musí za tím být ještě něco dalšího. Jack se opřel a zíral na mapu. Pak zvedl telefon a rychlovolbou dostal přímou linku.

"Admirál Jackson."

"Robby? Jack. Mám otázku."

"Tak ven s ní."

"Říkal jsi, že jeden z našich ataše v Soulu si popovídal s..."

"Jo. Řekli mu, aby seděl a čekal," odpověděl Jackson.

"Co přesně Korejci říkali?"

"Říkali... počkej moment. Je to jen půl stránky, ale mám to tady. Čekej." Jack slyšel otvírání zásuvky, zřejmě zamčené. "Jo, v souhrnu, takové rozhodnutí je politické, ne vojenské; řada okolností, které je třeba brát v úvahu; obavy, že by Japonci mohli uzavřít své přístavy obchodu; obavy z invaze; odděleni od nás, a musí se pojišťovat. Ještě jsme se k tomu nevrátili," uzavřel Robby.

"Bojová pohotovost pro jejich vojsko?" zeptal se Jack. Měl tím na mysli ‚strukturu boje', v podstatě bojové rozdělení vojenských sil země.

"Jedno tu mám."

"Tak stručně," požádal Ryan.

"O něco větší než má Japonsko. Od sjednocení se snížily počty, ale to, co si nechali, je kvalitní. Hlavně americké zbraně a doktrína. Jejich letectvo je dobré. Měli jsme s nimi jednou cvičení a..."

"Kdybys byl generálem v Korejské republice, jak moc by ses Japonců bál?"

"Dával bych si pozor," odpověděl admirál Jackson. "Nebál bych se, ale dával bych si pozor. Japonce moc rádi nemají, to měj na paměti."

"Já vím. Pošli mi kopie zprávy toho atašé a té bojové pohotovosti Korejců."

"Rozkaz." V telefonu cvaklo. Pak Ryan zavolal CIA. Mary Pat dosud nebyla k zastižení, ale telefon zvedl její manžel. Úvodními formalitami se Ryan nezdržoval.

"Ede, dostali jste něco od pobočky Soul?"

"Korejci vypadají neklidně. Spolupráce nic moc. V Korejské ústřední zpravodajské službě máme plno přátel, ale ti sedí na informacích a nic nám nepouštějí. Pořád tu nejsou žádné politické směrnice."

"Děje se tam něco nového?"

"No, děje," odpověděl Ed Foley. "Jejich letectvo se dává trochu do pohybu. Víš, že zřídili velkou výcvikovou oblast nahoře na severu země, a určitě mají nějaká neplánovaná celoarmádní cvičení. Máme z toho pár družicových snímků."

"A teď Peking," řekl Ryan.

"Spousta ničeho. Čína se tady drží stranou. Říkají, že s tím nechtějí nic mít, nemají v tom žádné zájmy. Netýká se jich to."

"O tomhle podumej, Ede," přikázal Jack.

"No, jistě, týká se jich to... Oh..."

Nebylo to docela fér a Ryan to věděl. Teď měl informace úplnější než kdokoliv jiný, a obrovský náskok pro analýzu.

"Zrovna jsme nějaké informace dali dohromady. Pošlu je hned, jak to bude napsané. Potřebuji tě tady ve dvě třicet, bude porada."

"Budeme tam," slíbil skorozástupce ředitele operací.

A bylo to tu, přímo na mapě. Člověk jenom potřeboval správnou informaci, a trochu času.

Korea nebyla zemí, kterou by Japonsko mohlo zastrašit. Japonsko v Koreji vládlo na počátku století téměř padesát let, a vzpomínky nebyly pro Korejce nijak radostné. Jejich přemožitelé s nimi jednali jako se středověkými otroky, a dodnes bylo jen málo rychlejších způsobů jak zemřít, než se o korejském občanovi vyjádřit jako o Japončíkovi. Antipatie byly opravdové, a se vzmáhající se korejskou ekonomikou a při konkurenci, kterou pro Japonsko znamenala, byly nepříznivé pocity vzájemné. Nejzákladnější byl rasistický prvek. Ačkoliv Korea a Japonsko byly v zásadě země s totožným genetickým původem, Japonci dosud hleděli na Korejce tak, jako Hitler kdysi hleděl na Poláky. Korejci měli navíc vlastní válečnickou tradici. Poslali dvě divize vojáků do Vietnamu, vybudovali svou vlastní silnou armádu, aby se bránili nyní již mrtvým šílencům na severu. Korea, kdysi pokořená japonská kolonie, byla nyní houževnatá a velmi, velmi hrdá. Takže co tedy by je mohlo odradit od

toho, aby vůči Americe dodržovali požadavky smlouvy?

Japonsko ne. Z přímého napadení Korea nemusela mít žádné zvláštní obavy, a Japonsko by sotva kdy mohlo proti Koreji použít jaderné zbraně. Větrné proudy by všechen vzniklý spad hnaly zpátky na zemi, která zbraně vypustila.

Jenže hned na severu Koreje byla nejlidnatější země světa, s nejvyšším stavem armády na světě, a to k zastrašení Korejců stačilo, stejně jako by to stačilo na zastrašení kohokoliv jiného.

Japonsko potřebovalo, a nepochybně chtělo, přímý přístup k přírodním zdrojům. Mělo vynikající a plně rozvinutou hospodářskou základnu, vysoce kvalifikované pracovníky, a veškeré nejmodernější technické prostředky. Ale počet obyvatelstva Japonska byl vzhledem k jeho hospodářské moci poměrně malý.

Čína měla obrovský potenciál lidí, ale ještě ne vysoce kvalifikovaných, rychle se rozvíjející hospodářství, jemuž dosud chyběla nejmodernější technologie. A jako Japonsko, i Čína potřebovala lepší přístup ke zdrojům.

A bezprostředně na sever od Číny i Japonska byla poslední neprozkoumaná pokladnice světa.

Zabrání Marianského souostroví by zamezilo, nebo přinejmenším bránilo, přístupu americké hlavní strategické zbraně, válečného námořnictva, k zájmové oblasti. Jediná další možnost jak bránit Sibiř byla od západu, napříč celým Ruskem. Znamenalo to, že tahle oblast je vlastně odříznuta od vnější pomoci. Čína měla vlastní nukleární prostředky na zastrašení Rusů, a větší pozemní armádu, která by zemi bránila před dobyvateli. Byla to velká hazardní hra, jistě, ale pokud by americká a evropská ekonomika byla v troskách a ve zmatku, neschopná Rusku pomoci, dostávalo to všechno zdravý strategický smysl. Globální válka na splátky.

Operační umění však nebylo vůbec nic nového. Nejprve zmrzačit nejsilnějšího protivníka, pak chňapnout po slabém. Přesně takový pokus se odehrál v letech 1941-42. Japonskou strategickou koncepcí nikdy nebylo dobýt Ameriku, ale zmrzačit větší zemi tak, že tichý souhlas a smíření se zisky na jihu by se stalo politickou nutností. Opravdu, hrozně jednoduché, říkal si Ryan. Chtělo to jenom rozlousknout kód. A právě tehdy zazvonil telefon. Byla to jeho linka číslo čtyři.

"Budle zdráv, Sergeji!" řekl Ryan.

"Jak jste mě poznal?" zeptal se Golovko.

Jack mohl odpovědět, že linka byla vyhrazena pro přímý kontakt s Rusem, ale neřekl to. "Protože jste právě četl totéž co já."

"Povězte mi - co si o tom myslíte?"

"Myslím, že jejich cílem jste vy, Sergeji Nikolajiči. Pravděpodobně napřesrok." Ryanův hlas zněl lehce, dosud v opojení z objevu, který byl téměř radostný, navzdory charakteru tohoto nového poznatku.

"Dřív. Podzim, řekl bych. Počasí jim tak půjde víc na ruku." Pak nastala dlouhá přestávka. "Můžete nám pomoci, Ivane Emmetoviči? Ne, špatně. Pomůžete nám?"

"Aliance, stejně jako přátelství, jsou vždy dvoustranné," zdůraznil Jack. "Musíte informovat prezidenta. Já také."

8

Zvláštní zpráva

Jako důstojník, který kdysi doufal, že bude velet takovéhle lodi, byl kapitán Sanchez rád, že se rozhodl zůstat na palubě, místo aby se svou stíhačkou odletěl na základnu námořního letectva v Barbers Point. Šest šedých vlečných člunů dostrkalo Johna Stennise do doku.

Na palubě bylo přes sto inženýrů, ještě s padesáti nově příchozími, kteří přišli od Newport News Shipbuilding, a všichni byli dole a prohlíželi

soustrojí. Po obvodu doku byly seřazeny nákladní automobily a s nimi stovky námořníků a civilních pracovníků doků, jako lékaři nebo rychlá záchranná služba, uvažoval Bud, připraveni vyměnit pár tělesných orgánů.

Kapitán Sanchez se díval, jak jeřáb zvedá a ukládá první můstek, a další se začal otáčet, aby zvedl cosi, co vypadalo jako pracovní vůz, který pravděpodobně usadí na letovou palubu. Vrata doku nebyla ještě ani zavřena. Někdo, jak viděl, má naspěch.

"Kapitán Sanchez?"

Otočil se a viděl desátníka námořní pěchoty. Pozdravil a podal mu vzkaz. "Chtějí vás na operačním oddělení vrchního velitele pro oblast Tichomoří, pane."

"To je absolutně šílené," řekl prezident newyorské burzy, který se první dostal ke slovu.

Velká konferenční místnost v pobočce FBI v New Yorku se podivuhodně podobala soudní síni, se sedadly pro nejméně čtyři sta lidí. Byla skoro napůl prázdná, a většina přítomných byli různí vládní zaměstnanci, hlavně pracovníci FBI a Vládní komise pro regulaci prodeje cenných papírů, kteří od pátku večer na případu pracovali. Přední řadu obsadili vyšší činitelé a předsedové institucí.

George jim právě vysvětlil svou verzi událostí předchozího týdne, pomocí zpětného projektoru demonstroval trendy a obchody, a dělal to pomalu, protože musel brát v úvahu únavu, která určitě bude mít vliv na úsudek každého, kdo se tu snažil porozumět tomu, co říká. Do místnosti vešel předseda Federálních rezerv, právě skončil telefonování s Evropou. Ukázal Winstonovi a Fiedlerovi vztyčené palce a usadil se zatím vzadu.

"Možná, že je to šílené, ale tak se to stalo."

Nejvyšší představitel newoyrské burzy o tom uvažoval. "To je všechno pěkné," řekl po několika okamžicích a myslel tím, že to všechno vůbec není pěkné, a všichni to věděli. "Ale pořád ještě trčíme uprostřed bažiny a kolem se shromažďují aligátoři. Myslím, že si je už neudržíme od těla moc dlouho." V tomto bodě se mu dostalo všeobecného souhlasu. Všichni v přední řadě byli překvapeni, když viděli svého bývalého kolegu usmívat se.

Winston se otočil k ministru financí. "Buzzi, teď byste mohl vyrukovat s tou dobrou zprávou."

"Dámy a pánové, existuje východisko," řekl Fiedler s přesvědčením. Dalších šedesát vteřin způsobilo, že zavládlo nevěřícné ticho. Obchodníci se dokonce nezmohli ani na to, aby se otočili jeden na druhého. Jestli však tak úplně nepokyvovali na souhlas, nikdo z nich nevznášel námitky, ani po zdánlivě nekonečném rozvažování.

První, jak se dalo očekávat, promluvil generální ředitel společnosti Cummings, Carter and Cantor. CCC minulý pátek skončila kolem 3:15, dala se špatnou cestou a její rezervy hotovosti byly úplně pryč, načež se jí nedostalo pomoci od Merrill Lynch při opatření, proti němuž, spravedlivě řečeno, ředitel nemohl docela dobře nic namítat.

"Je to legální?" zeptal se.

"Ani ministerstvo spravedlnosti Spojených států, ani Vládní komise pro regulaci prodeje cenných papírů nebudou vaši spolupráci považovat za porušení zákona. Řekl bych," dodal, "že veškeré snahy využít situace budou velmi přísně zkoumány - ale když budeme všichni spoluprácovat, protitrustová a další hlediska ustoupí zájmům národní bezpečnosti. Vybočuje to z pravidel, ale je to v zápise a všichni jste mě to slyšeli prohlásit. Dámy a pánové, toto je úmysl a slovo vlády Spojených států."

No, sakra říkalo si shromáždění. Zvláště strážci zákonů.

"Nu, všichni víte, co se stalo CCC," řekl ředitel a rozhlédl se kolem, a jeho přirozený skepticismus se mísil s počínající opravdovou úlevou. "Nemám na vybranou. Musím do toho jít."

"Něco bych dodal." Nyní předseda Federálních rezerv přešel do čela místnosti. "Právě jsem obvolal vedení ústředních bank Británie, Francie, Německa, Švýcarska, Belgie a Holandska. Dnes večer sem přiletí. Sejdeme se tu hned zítra ráno a dáme dohromady systém, podle kterého budou na tomhle moci spolupracovat i oni. Dolar bude stabilizován. Trh se státními dluhopisy dáme do pořádku. Americký bankovní systém se na nás nezhroutí. Navrhnu Výboru pro volný trh, aby každý, kdo zůstane u amerických státních dluhopisů - to jest, kdo bude prolongovat tříměsíční a šestiměsíční dluhopisy do dalšího kola -, dostal navíc padesát bodů jako odměnu od vlády Spojených států za to, že v této situaci pomůže. Stejný bonus poskytneme každému, kdo během příštích deseti dnů od znovuotevření trhu koupí státní obligace."

Chytrý tah, říkal si Winston. Velmi chytrý tah. To do Ameriky přitáhne peníze z Japonska, a dolar skutečně upevní - a přitom zaútočí na jen. Asijské banky, které dolar prodávaly pod tržní cenou, za to dostanou jednu do vazu. Takže hrát mohou dva co?

"Na to potřebujete zákon," namítl odborník na státní dluhopisy.

"Ten dostaneme, budeme to mít černé na bílém do pátku. Zatím je to politika Federálních rezerv, schválená a podporovaná prezidentem Spojených států," dodal předseda.

"Lidi, vracejí nám život," řekl Winston a přecházel sem a tam před dřevěným zábradlím. "Byli jsme napadeni lidmi, kteří nás chtěli dostat na kolena. Chtěli nám vyrvat srdce z těla. No, vypadá to tak, že u nás máme moc dobré lékaře. Nějakou dobu nám nebude dobře, ale do konce příštího týdne bude všechno OK."

"Pátek poledne, co?" zeptal se prezident newyorské burzy.

"Správně," odpověděl mu Fiedler, hleděl pevně a čekal na odpověď. Úředník několik vteřin uvažoval a pak vstal.

"Newyorská burza s vámi bude plně spolupracovat." A prestiž newyorské burzy stačila, aby byly překonány veškeré pochybnosti. Plná spolupráce byla nutná, ale životně důležitá byla rychlost při rozhodování, a v příštích deseti vteřinách obchodníci stáli, usmívali se a uvažovali o tom, jak své obchody dají dohromady.

"Až na další nebudou žádné obchody podle programů," řekl Fiedler. "Ty ‚expertní systémy' nás skoro dorazily. Pátek bude vzrušující, za těch nejpříznivějších okolností. Potřebujeme, aby lidi používali mozek, a ne ty svoje počítačové hry."

"Souhlas," prohlásil za ostatní člověk z Národní asociace makléřů.

"I tak si musíme věci promyslet," řekl zástupce Merrill Lynch uvážlivě.

"Koordinace bude probíhat prostřednictvím této kanceláře. Promýšlejte si to," řekl jim prezident Federálních rezerv. "Když budete mít nějaké nápady, jak by tenhle přechod mohl probíhat hladčeji, chceme o tom vědět. Sejdeme se opět v šest hodin. Dámy a pánové, jsme v tom společně. Pro příští týden přestáváme být konkurenty. Jsme členové týmu."

"Na mé firmě závisí kolem milionu jednotlivých investorů," připomněl jim Winston. "Někteří z vás jich mají víc. Na to nezapomínejme." Nic, čím by se dovolával cti. Čest byla ctnost, po které všichni toužili, dokonce i ti, kterým se jí nedostávalo. V zásadě čest sama byla dluhem, kodexem chování, slibem, čímsi uvnitř v člověku, co dlužil ostatním, kteří ji v něm nacházeli. Každý v místnosti chtěl, aby ten druhý měl před sebou osobu hodnou úcty a důvěry, a cti. Naprosto užitečný přístup, říkal si Winston, zvláště v těžké době.

A tak to by bylo, uvažoval Ryan. Vždycky to tak fungovalo, člověk nejprve vyřizoval jednoduché věci, a ty opravdu složité si nechával na konec.

Teď šlo o to válce spíše zabránit než ji vést, ale to druhé bude součástí toho prvního.

Ovládnutí Východní Sibiře Japonskem a Čínou by mělo za následek vytvoření

nového - čeho? Osy? To pravděpodobně ne. Určitě nového světového hospodářského mocenského střediska, soupeře Ameriky ve všech oblastech moci. Japonsku a Číně to dá obrovskou ekonomickou výhodu.

To samo o sobě nebyla zavrženíhodná snaha. Metody však ano. Svět se kdysi řídil zákony, tak prostými jako byly zákony džungle. Kdo se věci zmocnil první, tomu patřila - ale jen když měl moc udržet si ji. Nebylo to příliš elegantní ani nijak zvlášť fér podle současných standardů, ale tahle pravidla byla přijata, protože silnější státy obvykle poskytovaly občanům politickou stabilitu výměnou za loajalitu, a ta obvykle byla prvním krokem při vzestupu národa. Za nějaký čas však potřeba míru a jistoty přerostla v cosi jiného - v touhu mít podíl na řízení své země. Od roku 1789, roku, kdy Amerika ratifikovala svou Ústavu, do roku 1989, kdy se rozpadla východní Evropa, během pouhých dvou století, vstoupilo do kolektivního uvažování lidstva něco nového. Říkalo se tomu různě - demokracie, lidská práva, sebeurčení -, ale tohle všechno bylo v podstatě uvědomění si skutečnosti, že vůle lidí má svou vlastní sílu a moc, hlavně ve prospěch dobra.

Japonský plán se pokoušel tuto sílu popřít. Jenže doba starých pravidel už minula, říkal si Jack. Lidé v téhle místnosti se o to budou muset postarat.

"Takže," ukončil svou zprávu, "taková je celková situace v Tichém oceánu."

Sál vládního kabinetu byl zaplněn, až na sedadlo ministra financí, místo něhož tu seděl jeho náměstek. Kolem kosočtvercového stolu seděli vedoucí jednotlivých ministerstev vládní exekutivy. Členové Kongresu, zvolení v předcházejícím období, a představitelé armády seděli kolem všech čtyř stěn.

Po něm měl promluvit ministr obrany. Když se Ryan vrátil na své místo, nevystoupil za řečnický pult, nýbrž rozevřel své kožené desky s poznámkami a téměř od nich nezvedl oči.

"Nevím, jestli tohle dokážeme," začal ministr obrany, a při těch slovech sebou muži i ženy z prezidentova kabinetu rozpačitě zavrtěli.

"Otázka je v podstatě technická. Nemůžeme vyslat dostatečné síly, abychom..."

"Okamžik," přerušil ho Ryan. "Chtěl bych vám všem pár věcí ujasnit, ano?" Nikdo nic nenamítal. I samotnému ministru obrany jako by se ulevilo, že nemusí mluvit.

"Guam je území Spojených států, a je jím už téměř jedno století. Lidé tam jsou naši občané. Japonsko nám ostrov vzalo v roce 1941, a v roce 1944 jsme si ho my vzali zpátky. Umírali přitom lidé."

"Domníváme se, že můžeme dostat Guam zpátky vyjednáváním," řekl ministr Hansou.

"To rád slyším," odpověděl Jack. "A co zbytek Marianského souostroví?"

"Moji lidé jsou toho názoru, že není pravděpodobné, že je dostaneme zpátky diplomatickou cestou. Pracujeme na tom, samozřejmě, jenže..."

"Jenže co?" zeptal se Jack. Žádnou okamžitou odpověď nedostal. "Dobrá, tak si vyjasníme ještě jednu věc. Severní Mariany nikdy nebyly legálním majetkem Japonska, i přes to, co nám řekl jejich velvyslanec. Byly svěřeneckým územím podle Ligy národů, a proto nebyly naší válečnou kořistí, když jsme je v roce 1944 zabrali spolu s Guamem. V roce 1947 je Spojené národy vyhlásily za svěřenecké území pod ochranou Spojených států. V roce 1952 se Japonsko oficiálně vzdalo všech nároků na vládu nad ostrovy. V roce 1978 lid Severního Marianského souostroví souhlasil, že se stane Společenstvím, politicky sjednoceným se Spojenými státy, a zvolil si svého prvního guvernéra - trvalo nám dlouho, než jsme je nechali, aby to udělali, ale udělali to. V roce 1986 došlo OSN k názoru, že jsme vůči těm lidem splnili svou povinnost, a v témže roce všichni na ostrovech dostali americké občanství. V roce 1990 Rada bezpečnosti Spojených národů vyhlásila naše poručenství jednou provždy za ukončené.

Je nám to všem jasné? Občané těch ostrovů jsou američtí občané, s americkými pasy - ne proto, že jsme je k tomu donutili, ale proto, že se k

tomu svobodně rozhodli. Tomu se říká sebeurčení. Tuhle myšlenku jsme donesli na ty ostrovy, a lidé tam museli vidět, že to myslíme vážně."

"Nemůžete udělat něco, co nelze," řekl Hanson. "Můžeme vyjednávat..."

"Vyjednávat - čerta starého!" odsekl Jack. "Kdo říká, že nemůžeme?"

Ministr obrany vzhlédl od svých poznámek. "Jacku, mohlo by trvat celé roky, než znovu vybudujeme... věci, které jsme vyřadili. Jestli to chcete někomu klást za vinu, dobrá, klaďte to za vinu mně."

"Když to nedokážeme - kolik to bude stát?" zeptal se ministr zdravotnictví a sociálních věcí. "Máme co dělat tady!"

"Takže dopustíme, aby cizí země zbavila Američany práva na občanství jen proto, že je příliš těžké je bránit?" zeptal se Jack klidněji. "A potom co? Co až se to někde stane znovu? Povězte mi - kdy jsme přestali být Spojenými státy americkými? Je to otázka politické vůle, to je všechno," pokračoval poradce pro národní bezpečnost. "Máme nějakou?"

"Doktore Ryane, žijeme v reálném světě," zdůraznil ministr vnitra. "Všichni ti lidé na ostrovech - můžeme přece riskovat jejich životy?"

"Říkávali jsme, že svoboda má větší hodnotu než život. Totéž jsme říkávali o našich politických zásadách," odpověděl Ryan. "A výsledkem je svět, který tyto zásady vybudoval. Věci, kterým říkáme práva - nikdo nám je jen tak nedal. Kdepak. Ty myšlenky jsou věc, za kterou jsme bojovali. Je to věc, za kterou lidé umírali. Lidé na ostrovech jsou američtí občané. Cožpak jim něco nedlužíme?"

Ministra Hansona tento způsob uvažování přiváděl do úzkých. Ostatní také, ale přijímali jeho názor a byli rádi, že to dokážou. "Můžeme vyjednávat z pozice síly - musíme to však dělat opatrně."

"Jak opatrně?" otázal se Ryan tiše.

"Sakra, Ryane, nemůžeme riskovat jaderný útok kvůli několika tisícům..."

"Pane ministře, jaké je tedy to magické číslo? Milion? Naše místo ve světě se zakládá na několika prostých myšlenkách - a pro ty myšlenky přišlo o život spousta lidí."

"Filozofujete," odrazil ho Hansou. "Podívejte, mám pohromadě tým vyjednavačů. Guam dostaneme zpátky."

"Ne, pane, dostaneme je zpátky všechny. A povím vám proč." Ryan se naklonil dopředu a pohlédl na všechny kolem stolu. "Když to neuděláme, pak nebudeme moci zabránit válce mezi Ruskem na jedné straně a Japonskem a Čínou na straně druhé. Budou bojovat o Sibiř. Musí. Tamní zdroje jsou jejich nejlepší šancí, jak svou zemi vytáhnout do příštího století. Válka by se mohla změnit ve válku jadernou. Japonsko a Čína se pravděpodobně nedomnívají, že to dojde tak daleko, ale já vám říkám, že ano. A víte proč?

Jestli si s touhle situací účinně neporadíme my, kdo jiný? Rusové si budou myslet, že jsou sami. Náš vliv u nich bude nulový, budou přitlačeni ke zdi, a šlehnou jediným bičem, který mají, a účtování bude něco takového, co ještě nikdo nezažil, a mně se nechce žít v další době temna.

Takže nemáme na vybranou. Můžete uvádět důvody, jaké chcete, ale nakonec to všechno vyjde nastejno: vůči lidem na těch ostrovech, kteří se rozhodli, že budou Američané, máme čestný dluh. Když neobhájíme tuhle zásadu, neobhájíme nic. A nikdo nám nebude věřit, nikdo nás nebude ctít, ani my sami sebe ne. Jestli se k nim otočíme zády, pak nejsme ti lidé, za jaké se prohlašujeme, a všechno, co jsme kdy udělali, byla lež."

Po celou dobu seděl prezident Durling tiše na svém místě, zkoumal jeden obličej po druhém, zvláště obličej ministra obrany, a člověka za ním, u stěny, předsedy sboru náčelníků štábů, člověka, kterého si ministr obrany vybral, aby mu pomáhal při demontáži amerických vojenských sil. Oba hleděli do země, a bylo jasné, že v tomto okamžiku nejsou na výši situace. Bylo také jasné, že jejich země si to nemůže dovolit.

"Jak se to dá udělat, Jacku?" zeptal se Roger Durling.

"Pane prezidente, ještě nevím. Než se o něco pokusíme, musíme se

rozhodnout, zda ano nebo ne, a to je, pane, teď na vás."

Durling Ryanova slova zvažoval, a zvažoval, zda je třeba, aby jeho kabinet své názory vyjádřil hlasováním, ale z jejich obličejů vyčetl něco, co nebylo příjemné. Připomněl si dobu, kdy byl ve Vietnamu, kdy říkal svým vojákům, ano, celé to tady má význam, i když to byla lež. Nikdy nezapomněl výrazy jejich tváří, a i když to nebylo všeobecně známo, téměř každý měsíc vycházel v noční temnotě k památníku padlých ve vietnamské válce; věděl přesně, na kterém místě je jméno každého vojáka, který zemřel pod jeho velením, a tato jména navštěvoval jedno po druhém, aby jim to řekl, ano, opravdu to mělo nějaký význam, jejich smrt ve velké hře k čemusi přispěla, a svět se změnil k lepšímu, příliš pozdě pro ně, ale ne příliš pozdě pro jejich spoluobčany. Prezident Durling uvažoval ještě o jedné věci: ještě nikdo Americe nevzal žádné území. Snad o tohle vlastně jedině šlo.

"Brette, okamžitě zahájíte jednání. Dejte jasně najevo, že současná situace v západním Pacifiku není pro vládu Spojených států v žádném případě přijatelná. Nepřijmeme nic jiného než úplný návrat Marianského souostroví na stav před válkou. Nic méně," opakoval Durling.

"Ano, pane prezidente."

"Chci plány a varianty řešení pro odsun japonských sil z těch ostrovů, kdyby jednání selhala," řekl SKOKAN ministru obrany. Ten přikývl, ale jeho obličej byl výmluvný. Ministr obrany nevěřil, že věc lze takhle vyřešit.

Admirál Chandraskatta si říkal, že to trvá dlouho, byl však trpělivý, věděl, že si to může dovolit. Co se bude dít teď? rozvažoval.

Mohlo to jít rychleji. Ve svých metodách a plánech byl poněkud pomalý, když se snažil proniknout do myšlení svého protivníka. Kontradmirál Michael Dubro. Je to chytrý protivník, který dokáže dovedně manévrovat, a protože je chytrý, je příliš rychle ochoten uvěřit, že jeho protivník je hloupý. Už týden bylo zřejmé, že americká formace je na jihozápadě, a že když on se pohne na jih, vyláká Dubra, aby se hnul k severu a pak k východu. I kdyby jeho úvaha nebyla správná, americká flotila by se i tak musela přesunovat na stejné místo, východně od Dondra Head, a tak donutit flotilní tankery, aby si krátily cestu. Dříve či později projdou před zraky jeho leteckých hlídek, a nakonec také prošly. Teď jen stačilo je sledovat, a Dubro se nemohl odklonit, jen na východ. A to znamenalo odklonit celou flotilu od Srí Lanky, a tak uvolnit cestu indickým obojživelným formacím, takže budou moci vylodit svůj náklad vojáků a obrněných vozidel. Pro Američany bylo jedinou alternativou postavit se jeho flotile a přijmout bitvu.

Ale to neudělají - že ne? Ne. Pro Američany bylo jedinou rozumnou věcí Dubra a jeho dvě letadlové lodi odvolat do Pearl Harboru a tam vyčkat politického rozhodnutí, zda se mají postavit Japoncům nebo ne. Svou flotilu rozdělili a porušili tak poučku Alfreda Thayera Mahana, kterou se Chandraskatta a jeho spolužák Jusuo Sató ani ne tak dávno učili na Vysoké škole válečného námořnictva v Newportu na Rhode Islandu, a Chandraskatta vzpomínal na teoretické diskuse, které vedli při procházkách podél moře, když se dívali na jachty a uvažovali nad tím, jak by malé loďstvo dokázalo porazit loďstvo velké.

Až Dubro dorazí do Pearl Harboru, bude se radit s výzvědnými a operačními štáby svého velitelství Tichomořského loďstva, a budou vypracovávat shrnutí, a pak zjistí, že to pravděpodobně nepůjde. Jak se budou zlobit a jak se budou cítit frustrovaní, říkal si admirál indické flotily.

Ale nejdřív jim dá za vyučenou. Teď stíhá on je. Při vší své rychlosti a chytrosti jsou vázáni na určitý bod, a dříve či později jim prostě dojde manévrovací prostor. Teď je vytlačí pryč, a své zemi umožní první imperiální krok. Malý, ve velké hře téměř bezvýznamný, ale přesto cenný úvodní krok, protože Američané se stáhnou a dovolí tak, aby se jeho země pohnula, jako se pohnulo Japonsko. Než Američané znovu obnoví svou moc, bude už pozdě něco

změnit. Skutečně, šlo jen o prostor a čas. Obojí pracovalo proti zemi, zmítané vnitřními problémy a potížemi, a proto také oloupené o své záměry. Jak chytré od Japonska, že se o to postarali.

"Šlo to líp, než jsem očekával," řekl Durling. Zašel do Ryanovy kanceláře, aby si popovídal, pro oba to bylo poprvé. "Opravdu?" řekl Jack překvapeně.
"Pamatujte, zdědil jsem většinu svého kabinetu po Bobovi." Prezident se posadil. "Jejich hlavní pozornost platí domácím záležitostem. To je stále můj celý problém."
"Potřebujete nového ministra obrany a nového předsedu," poznamenal chladně poradce pro národní bezpečnost.
"To vím, ale není na to vhodná doba," usmál se Durling. "To vám dává poněkud širší pole působnosti, Jacku. Ale nejprve se vás chci něco zeptat."
"Nevím, jestli to dokážeme uskutečnit." Ryan si něco čmáral do bločku.
"Nejdřív musíme dostat ze hry ty rakety."
"Ano, pane, vím. Alespoň se domnívám, že to nějak uděláme. Dalším žolíkem jsou rukojmí, a naše možnost zasáhnout na ostrovech. Tahle válka, jestli to nějaká válka je, má odlišná pravidla. Ještě nevím jistě, jaká ta pravidla jsou." Ryan dosud pracoval na části problému, který se týkal veřejnosti. Jak budou Američané reagovat? Jak Japonci?
"Potřebujete něco vědět od vašeho vrchního velitele?" zeptal se Durling.
To stačilo na další úsměv. "To si pište."
"Já jsem bojoval ve válce, kde pravidla určovala druhá strana," poznamenal Durling. "Moc to nevycházelo."
"Což mě vede k otázce," řekl Jack.
"Položte ji."
"Jak daleko můžeme zajít?"
Prezident uvažoval. "To může být různé."
"Prvním legitimním cílem ve válce obvykle je nepřátelské velení, ale ti byli až dosud všichni v uniformách."
"Myslíte jít po zaibacu?"
"Ano, pane. Podle našich nejlepších informací to oni dávají rozkazy. Ale jsou to civilisté, a jít po nich přímo by mohlo připomínat atentát."
"Ten most přejdeme, až se k němu dostaneme, Jacku." Prezident vstal k odchodu, když řekl to, kvůli čemu přišel.
"Dobrá." Poněkud širší pole působnosti, říkal si Jack. To mohlo znamenat mnoho věcí. Hlavně to znamenalo, že má možnost utíkat s míčem, jenže úplně sám, bez ochrany. No nic, uvažoval Jack, to už jsi dělal.

"Co jsme udělali?" zeptal se Koga. "Co jsme dovolili, aby udělali oni?"
"Je to pro ně tak snadné," odpověděl dlouholetý politický poradce. Nemusel říkat, kdo jsou oni. "Sami nemůžeme svou moc upevnit, a když jsme rozděleni, snadno nás dostrkají, kam budou chtít... a během doby..." pokrčil rameny.
"A během doby bude o politice naší země rozhodovat dvacet nebo třicet lidí, zvolených nikým jiným než jejich vlastními představenstvy. Ale až takhle daleko?" zeptal se Koga. "Až takhle daleko?"
"Jsme tam, kde jsme. Byl byste raději, kdybychom to snad popírali?" zeptal se ten druhý.
"A kdo chrání lidi teď ?" zeptal se bývalý - tohle slovo skutečně znělo hořce - ministerský předseda, který toho neměl v záloze mnoho, a věděl to.
"Goto, samozřejmě."
"To nemůžeme dopustit. Víte, za čím jde." Kogův poradce přikývl, a byl by se usmál, nebýt vážnosti okamžiku. "Povězte mi," zeptal se Mogataru Koga. "Co je čest? Co po nás teď žádá?"
"Náš dluh, pane ministerský předsedo," odpověděl člověk, jehož přátelství s politikem sahalo až do dob na Tokijské univerzitě, "je vůči lidu." Pak si připomněl citát od člověka ze Západu - Cicera, domníval se. "Prospěch lidu je

nejvyšším zákonem."

A tím bylo řečeno vše, pomyslel si Koga. Uvažoval, zda zrada začíná vždycky takhle. Na tohle se vyspí, až na to, že věděl, že tuto noc nebude vůbec spát. Vlastně ráno, říkal si Koga, když se zamručením pohlédl na hodinky.

"Určitě to musí být standardní rozchod?"

"Můžete si udělat projekci úhlů na těch fotografiích, co máme, sám," odpověděla mu Betsy Flemingová. Byli zpátky v ústředí Národního úřadu pro průzkum v Pentagonu. "Přepravní vagón, který naši lidé viděli, měl standardní rozchod."

"Třeba je to dezinformace?" namítl analytik z Národního úřadu pro průzkum.

"Průměr SS-19 je dva-čárka-osm-dva metru," odpověděl Chris Scott a přitom mu podával fax z Ruska. "Přidejte dalších dvě stě sedmdesát centimetrů na přepravní kontejner. Sám jsem ta čísla procházel. Úzký rozchod by tam na tom místě na předmět s takovouhle šířkou byl na hranici. Možný by byl, ale na hranici."

"Musíte uvážit," pokračovala Betsy, "že nebudou moc riskovat.

A kromě toho Rusové také počítali s přepravou verze Mod-4 po železnici, a podle toho také raketu zkonstruovali, a rozchod kolejí u nich, jak víte..."

"Jo, na tohle jsem zapomněl. Je širší než standardní rozchod u nás, že?" Analytik přikývl. "No, o to máme jednodušší práci." Otočil se ke svému počítači a zadal příkaz k paralelnímu zpracování úloh, který před několika hodinami sestavil. Při každém přeletu nad Japonskem budou kamery s dlouhým ohniskem sledovat přesně stanovené souřadnice. Kupodivu, nejlepší průběžné informace o japonských železnicích měla AMTRAK, a jeden z jejích vedoucích pracovníků právě dostával poučení o pravidlech utajení, vztahujících se k družicovému snímkování. Pravidla byla opravdu jednoduchá: řekněte někomu, co vidíte, a chystejte se na dlouhou dovolenou na státní útraty v Marionu v Illinois.

Počítačem sestavený příkaz šel do Sunnyvale v Kalifornii, odtud na vojenskou spojovací družici, a odtud na dvě obíhající družice KH-11, z nichž jedna bude za padesát minut přelétávat nad Japonskem, a druhá deset minut po ní. Všichni tři uvažovali o tom, jak dobří jsou Japonci v maskování. Nejhorší na všem bylo, že také nemusí vůbec na nic přijít. Jediné, co mohli dělat, bylo čekat. Budou prohlížet snímky v reálném čase, tak jak budou přicházet, ale dokud neuvidí zjevné známky ukazující na to, po čem pátrají, bude skutečná práce hotova za hodiny a dny. Když budou mít štěstí.

Kurušio byla na hladině, což nikdy není nic, z čeho by se velitel ponorky radoval. Nebudou tu dlouho. Do ponorky proudilo palivo dvěma hadicemi s širokým průměrem, a ostatní zásoby, hlavně potraviny, skládali jeřábem členům posádky, čekajícím na palubě. Komandér Ugaki věděl, že jeho námořnictvo nemá pořádnou obsluhu pro ponorky. K tomuto účelu používali hlavně plavidla pro vyloďování tanků, ta však nyní plnila jiné úkoly, a on tu trčel s civilním plavidlem, jehož posádka byla plná nadšení, ale neměla zkušenosti s prací, kterou se nyní pokoušela dělat.

Byl poslední, kdo vplul do přístavu Agana, protože když začala okupace, byl od Marianského souostroví nejdál. Odpálil jen jedno torpédo, a s uspokojením viděl, jak Type 89 zapracoval. To bylo dobré. Civilní loď neměla zařízení k tomu, aby ho znovu náležitě vybavila, ale kapitán si říkal, že má ještě dalších patnáct, a k tomu čtyři střely Harpoon, a kdyby mu Američané nabídli stejně tolik cílů, tím líp.

Ti z posádky, kteří neměli na zadní palubě službu při nakládání, se shromáždili vpředu a opalovali se, tak jak to posádky ponorek často dělají - a jako to dělal i jejich kapitán, svlečený do půl těla nahoře na věži, pil čaj a pro každého měl úsměv. Jeho dalším úkolem bude hlídkovat v oblasti na západ od

Boninských ostrovů, aby zadržel každou americkou loď - pravděpodobněji ponorku -, která by se pokusila přiblížit k hlavním ostrovům. Vypadá to na typickou činnost ponorky, říkal si Ugaki, nudně jednotvárnou, ale náročnou. Bude muset s posádkou promluvit o tom, jak je tato služba důležitá.

"Takže kde je linie hlídkování?" otázal se Jones, aby věci zase trochu popohnal dopředu.

"Momentálně podél 165-Východ," řekl admirál Mancuso a ukázal na mapu. "Je nás málo, Jonesi. Než je pustím do bitvy, chci, aby si na to zvykli. Chci, aby velící důstojníci své lidi vycvičili. Člověk není nikdy dost připravený, Rone. Nikdy."

"Pravda," souhlasil civilista. Přišel s tištěnými výstupy od SOSUS, aby předvedl, že všechny kontakty ponorek jsou mimo obrazovku. Dva systémy podvodních telefonů, pracující na Guamu, se už nedaly používat. Ačkoliv byly napojeny podmořským kabelem na ostatní síť, byly zjevně vyřazeny sledovacím zařízením na Guamu, a nikdo v Pearl Harboru ještě nepřišel na to, jak je znovu aktivovat. Dobré bylo to, že dosud pracoval záložní systém u Samaru na Filipínách, ten však nedokázal zjistit japonské SKK, které ukazovala družice, jak doplňují zásoby v Aganě. Dokonce dostali i dobrý údaj o počtu. Pravděpodobný, říkal si Mancuso. Japonci dosud měli čísla lodí na věžích, a kamery na družicích je dokázaly přečíst. Pokud se Japonci, stejně jako Rusové a později i Američané, nenaučili klamat výzvědné prostředky tím, že zamíchali s čísly - nebo je jednoduše odstranili.

"Bylo by to prima, mít tak pár rychlých útočných ponorek navíc, co?" poznamenal Jones, když minutku dumal nad mapou.

"To jistě. Možná, že kdybychom dostali nějakou směrnici z Washingtonu..." Nedomluvil, a Mancuso myšlenku rozváděl dál. Poloha každé ponorky, kterou měl pod svým velením, byla zakreslena černě, dokonce i plavidla v opravě. Ta byla označena bíle s daty, kdy budou k dispozici, což v daném okamžiku nebylo mnoho platné. Ale v Bremertonu bylo takových zakresleno pět, ne?

Nápis Zvláštní hlášení se objevil ve všech větších televizních sítích. V každé z nich přitlumený hlas moderátora lidem sdělil, že jejich televizní programy budou přerušeny prezidentovým projevem o hospodářské krizi, jíž se jeho vláda od tohoto víkendu zabývá. Pak se objevila prezidentská pečeť. Ti, kdo vývoj událostí sledovali, se podivili, když viděli, že se prezident usmívá.

"Dobrý večer.

Vážení američtí spoluobčané, minulý týden došlo v americkém finančním systému k významné události.

Na začátku svého sdělení bych vám chtěl říci, že americké hospodářství je silné. Nu" - usmál se - "tohle může vypadat jako divné tvrzení, po tom, co jste slyšeli v médiích i jinde. Ale dovolte mi, abych vám řekl, proč tomu tak je. Začnu otázkou.

Co se změnilo? Američtí dělníci nadále vyrábějí automobily, v Detroitu i jinde. Američtí dělníci stále vyrábějí ocel. Kansaští farmáři mají ozimou pšenici pod střechou a chystají se na další roční období. V Silicon Valley stále vyrábějí počítače. V Akronu stále vyrábějí pneumatiky. Boeing stále vyrábí letouny. V Texasu a na Aljašce stále čerpají ze země ropu. V Západní Virginii stále dobývají uhlí. Toto všechno jste dělali před týdnem, a dosud to děláte. Takže co se změnilo?

Změnilo se toto: pár elektronů si vyrazilo na výlet měděnými dráty, telefonními linkami, jako je třeba tahle" - prezident zvedl do výše telefonní šňůru a upustil ji vedle sebe na stolek - "a to bylo všechno," pokračoval hlasem dobrého, chytrého souseda, který přišel k vám domů, aby poskytl pár laskavých rad. "Nikdo nepřišel o život. Ani jeden podnik nepřišel o jedinou budovu. Bohatství našeho národa se nezměnilo. Nic neubylo.

A přesto, vážení spoluobčané, jsme začali panikařit - nad čím? Během posledních čtyř dnů jsme zjistili, že byl učiněn úmyslný pokus narušit americké finanční trhy. Ministerstvo spravedlnosti Spojených států, za pomoci několika dobrých Američanů, pracujících na těchto trzích, nyní sestavuje žalobu proti lidem, kteří za to nesou odpovědnost. V tomto okamžiku nemohu říci víc, protože ani váš prezident nemá právo zasahovat do práva kteréhokoliv občana na spravedlivý a nestranný soud. Víme však, co se stalo, a víme, že to, co se stalo, je zcela vykonstruované.

A nyní - co uděláme?" otázal se Roger Durling. "Finanční trhy budou celý týden zavřeny. Znovu se otevřou v pátek v poledne a..."

9

Body obratu

"To nemůže vyjít," řekl Kozo Macuda nad překladem. "Raizův plán byl dokonalý - víc než dokonalý," pokračoval a mluvil napůl k sobě a napůl do telefonu. Před krachem pracoval dohromady s bankovním společníkem, aby inkasoval na transakcích se státními dluhopisy, a trvalo dlouho, než rekapitalizoval svůj pošramocený konglomerát. Díky tomu byl také jeho hotovostní účet naditý jeny, navzdory mezinárodním závazkům. To však problém nebyl, ne? Určitě ne při nově posíleném jenu a odpovídající slabosti amerického dolaru. Dokonce by nemuselo být špatné koupit americké úroky přes prostředníky - dobrý strategický tah, když už trh s americkými cennými papíry zahájil svůj volný pád.

"Kdy se otevře evropský trh?" Nějak si v tom vzrušení nedokázal vzpomenout.

"Londýn je devět hodin za námi, Německo a Holandsko osm. Čtyři dnes odpoledne," řekl člověk na druhém konci drátu. "Naši lidé mají své instrukce." A ty byly jasné: využít obnovené síly jejich národní měny a nakoupit co nejvíc evropských cenných papírů, aby, až skončí finanční panika, za dva nebo tři roky, bylo Japonsko tak propojeno se sítí mezinárodního hospodářství, že bude jeho nedílnou součástí, tak životně důležitou pro jeho přežití, že odtržení by vyvolalo nové nebezpečí finančního kolapsu. A to oni riskovat nebudou, určitě ne poté, co se zotavili z nejhorší hospodářské krize za poslední tři generace, a docela jistě ne poté, co Japonsko sehrálo tak důležitou a obětavou úlohu při obnovení prosperity tří set milionů Evropanů. Bylo znepokojivé, že Američané v tom, co se stalo, tuší nějakou cizí ruku, ale Jamata-san je všechny ujistil, že nemohou existovat žádné záznamy - nebylo právě tohle mistrovským tahem celé akce, eliminovat záznamy a nahradit je chaosem? Obchodování nemohlo fungovat bez přesných záznamů o finančních transakcích, a když ty nebudou, jednoduše se zastaví. Obnovit je bude vyžadovat týdny a měsíce, tím si byl Macuda jist, a během této doby takové ochromení pomůže Japonsku - přesněji řečeno jeho kolegům zaibacu - inkasovat, navíc k brilantním strategickým tahům, které Jamata provedl prostřednictvím svých vládních agentur. Ucelenost celého plánu byla důvodem, proč se pod něj všichni jeho společníci podepsali.

"To opravdu nevadí, Kozo. Evropu jsme dostali dolů také, a jediná zbývající likvidita na světě je ta naše."

"To bylo dobré, šéfe," řekl Ryan, opřený ve dveřích.

"Ještě toho hodně zbývá," odvětil Durling, vstal z křesla a vykročil ven z Oválné pracovny, než hovořil dál. Prezident a poradce pro národní bezpečnost zamířili do Bílého domu, kolem techniků, kteří jediní byli vpuštěni dovnitř. Ještě nepřišel čas vystoupit před reportéry.

"To je obdivuhodné, kolik je v tom filozofie," řekl Jack, když vyjížděli výtahem do obytného poschodí.

"Metafyzika, co? Chodil jste do jezuitské školy, ne?"

"Do tří. Co je realita?" položil Jack řečnickou otázku. "Realitou jsou pro ně elektrony a počítačové monitory, a jestli jsem se na Streetu naučil aspoň jedinou věc, tak to, že o investicích nevědí ani zbla. Kromě Jamaty, řekl bych."

"No, udělal to dobře, ne?" otázal se Durling.

"Měl nechat na pokoji záznamy. Kdyby nás nechal volně padat..." Ryan pokrčil rameny. "Mohlo to docela dobře pokračovat dál. Prostě ho vůbec nenapadlo, že bychom nemuseli hrát podle jeho pravidel." A to, říkal si Jack, bude klíčem ke všemu. V prezidentově řeči byly jemně promíchány věci vyslovené a nevyslovené, a řeč byla přesně cílena. Vlastně to byla první psychologická operace téhle války.

"Tisk nemůžeme nechat navěky bez odpovědi."

"Vím." A Ryan dokonce věděl, kde se ukáže první trhlina, a jediným důvodem, proč k tomu dosud nedošlo, byla FBI. "Ale potřebujeme, aby nic nevěděli ještě nějakou chvíli."

Začalo to obezřetně, vůbec ne jako součást nějakého operačního plánu, ale spíš jako jeho předehra. Z letecké základny v Elmendorfu na Aljašce se zvedly čtyři bombardéry B-1B Lancer, následované dvěma tankery KC-10. Zeměpisná šířka spolu s časem a roční dobou zaručovaly tmu. Jejich pumovnice byly naloženy nádržemi s palivem místo výzbrojí. Každý letoun měl čtyřčlennou posádku, pilota a druhého pilota, a dva operátory.

Lancer byl dovedně zkonstruovaný letoun, s jednoduchou řídící pákou, jako u stíhačky, místo běžnější páky ve tvaru třmene, a piloti, kteří létali na obou typech, říkali, že B-1B dává pocit jako lehčí F-4 Phantom, a také lehčeji létá; větší váha a velikost dodávaly bombardéru větší stabilitu, a teď činily i samotný let hladším. Stupňovitě seřazená šestičlenná formace nyní letěla po mezinárodní trase R-220 a udržovala boční odstup, který byl běžný při civilním leteckém provozu.

Po šestnácti stech kilometrech a dvou hodinách letu, když přelétali nad Shemyou a odpoutali se od pozemních radarů, se šest letounů stočilo na sever. Tankery udržovaly stabilní polohu, zatímco bombardéry jeden po druhém nalétly pod ně, aby nabraly palivo, na každý z nich bylo třeba asi dvanáct minut. Když to bylo hotovo, pokračovaly bombardéry na jihozápad a tankery se stočily, aby přistály na Shemye, kde doplní své vlastní nádrže.

Čtyři bombardéry sestoupily do osmi tisíc metrů, a dostaly se tak pod normální letovou výšku civilního provozu a měly také větší volnost k manévrování. Pokračovaly blízko R-220, nejzápadnější z tras civilního provozu a sledovaly linii Kamčatky.

Systémy vzadu byly zapnuty. Ačkoliv byl B-1B zkonstruován jako úderný bombardér, plnil mnoho úkolů, z nichž jedním byl elektronický průzkum. Trup každého vojenského letounu je opatřen malými součástmi, které všem připadají jako rybí ploutve. Tyto součásti jsou různé antény, a graciézní tvary nemají žádný jiný hrozivý účel než snížit čelní odpor. Lancer jich měl mnoho, a jejich úkolem bylo shromažďovat radarové a jiné elektronické signály a předávat je do vnitřního zařízení, které údaje analyzovalo. Některé úkony dělala v reálném čase posádka. Účelem bylo, aby bombardér monitoroval nepřátelský radar, aby se posádka snadněji vyhnula zachycení a mohla odhodit své bomby.

V referenčním bodě necelých pět set kilometrů od Identifikační zóny japonské protivzdušné obrany se bombardéry seřadily do linie pro hlídkování, vzdáleny od sebe zhruba osmdesát kilometrů, a sestoupily do výše tří tisíc metrů. Posádka si promnula ruce, utáhla bezpečnostní pásy a začala se soustřeďovat. Ze všeho povídání v kokpitu zůstalo jen to, co se týkalo úkolu, a byly zapnuty magnetofony. Z družicového monitorování se dověděli, že japonské letectvo má hlídkové radarové letouny E-767, operující téměř

nepřetržitě, a to byly obranné prostředky, kterých se posádky bombardéru obávají nejvíc. E-767 létaly vysoko a mohly také daleko dohlédnout. Byly pohyblivé, a mohly si velmi účinně poradit s ohrožením. Nejhorší bylo, že vždy pracovaly společně se stíhačkami, a stíhačky měly v sobě oči, a za očima byly mozky, a zbraně s mozky jsou ze všeho nejhroznější.

"Oukej, tady je první," řekl jeden z operátorů. Nebyl to úplně ten první. Ze cvičných důvodů si už zkalibrovali svá zařízení na ruských radarech protivzdušné obrany, ale tohle bylo poprvé, pokud si všech šestnáct letcú pamatovalo, co to nebyly ruské stíhačky a radary, které je zajímaly. "Nízká frekvence, pevné, známé stanoviště."

Zachycovali to, čemu operátoři často říkali ‚stopy na hranici radarového horizontu'. Radar byl pod horizontem a příliš daleko na to, aby zjistil jejich napůl neviditelné letouny. Člověka s baterkou lze vidět daleko dřív, než mu baterka odhalí přítomnost pozorovatele, a stejně tak je tomu s radarem. Silný vysílač byl pro nevítané hosty právě tak varovným majákem jako pozorovatel pro jeho majitele. Zaznamenali umístění, kmitočet, frekvence pulzů a odhadovaný výkon radaru. Dosah tohoto radaru se ukazoval na displeji na panelu důstojníka radioelektronického boje. Stejný displej měl na svém panelu i pilot, a nebezpečná oblast byla označena červeně. Zůstane pěkně daleko od ní.

"Další," řekl důstojník obsluhující bojovou elektroniku. "Páni, něco mi povídejte o výkonu - tenhle je ve vzduchu. Musí to být jeden z těch nových. Pohybuje se ve směru jih-sever, teď má kurs dva-nula-dva."

"Rozumím," potvrdil tiše pilot a jeho oči bloudily kolem po temné obloze. Lancer byl nyní veden autopilotem, ale jeho pravá ruka byla jen centimetr od páky, připravená strhnout letoun doleva, vrhnout se střemhlavým letem dolů a zapnout přídavné spalování. Kdesi vpravo od něj byly stíhačky, pravděpodobně dvě F-15, ty ale zůstanou blízko svých E-767.

"A další, jedna-devět-pět, právě se objevil... jiná frekvence, a - počkejte," řekl elektronik. "Tak, velká změna frekvence. Teď je pravděpodobně nad horizontem."

"Mohl by nás zachytit?" zeptal se pilot, a opět se zadíval na svou kontrolní obrazovku. Vně červené oblasti byla žlutá sekce, které pilot říkal ‚oblast pravděpodobnosti'. Od vstupu do této oblasti je dělilo nanejvýš několik minut, a oblast pravděpodobnosti byla v této chvíli důvodem k silnému znepokojení, když byli tisíce kilometrů od letecké základny v Elmendorfu.

"Nevím. Možné to je. Doporučuji uhnout doleva," prohlásil důstojník REB uvážlivě. Po téhle radě cítil, jak se letoun naklonil o pět stupňů. Úkol nespočíval v tom, že budou riskovat. Měli shromažďovat informace, jako hazardní hráč nejprve pozoruje dění u stolku, než se usadí a dá své žetony do hry.

"Myslím, že tam někdo je," řekl jeden z operátorů na E-767. "Nula-jedna-pět, kurs na jih. Dá se těžko udržet."

Rotující anténa nahoře na trupu E-767 se jen málo podobala ostatním anténám na světě, a ty byly všechny japonské. Tři z nich pracovaly na východní přístupové straně. Vysílaly při výkonu až tři miliony wattů a byly čtyřikrát silnější než cokoliv, co měli ve vzduchu Američané, ale ta pravá složitost systému nezáležela ve výkonu, nýbrž ve způsobu činnosti. V podstatě to byla zmenšená verze radaru SPY, umísťovaného na torpédoborcích třídy Kongo; zařízení sestávalo z tisíců diod v pevné fázi, které dokázaly provádět jak elektronické, tak mechanické sledování, a přeskakovat na jednotlivé kmitočty podle okamžité potřeby. Pro zjišťování na velké vzdálenosti byl nejlepší poměrně nízký kmitočet. Vlny se poněkud zakřivovaly podél viditelného horizontu, bylo to však za cenu horší rozlišovací schopnosti. Operátor dostal stopu zhruba vždy až na třetí přejetí radarem. Software systému se ještě nenaučil rozlišit chaotické šumy od účelových činností lidského myšlení, alespoň ne ve všech případech, a bohužel ne právě při tomto nastaveném

kmitočtu...

"Jste si jist?" otázal se velitel přes interkom. Právě si vyvolal obraz sám, a dosud neviděl nic.

"Tady." Operátor posunul kurzor, a když se kontakt objevil, označil ho. Přál si, aby ten software dokázali zlepšit. "Počkejte! Podívejte se sem!" Vybral další stopu a označil ji také. Téměř okamžitě zmizela, ale za patnáct vteřin se objevila znovu. "Podívejte, kurs na jih - rychlost pět set uzlů."

"Vynikající." Velitel zapnul svůj rádiomikrofon a na pozemní stanici hlásil, že došlo k prvnímu průzkumu japonských protivzdušných obranných sil. Jedině překvapující na tom bylo, že jim to trvalo tak dlouho. Teď to začíná být zajímavé, říkal si, a uvažoval, co se bude dít příště, teď, když hra začala.

"Těch Éček není víc?" zeptal se pilot.

"Ne, jen ta dvě. Připadalo mi, že jsem před chvílí měl nějaké stopy z hranice radarového horizontu," řekl důstojník REB, "ale zmizelo to." Nemusel vysvětlovat, že při citlivosti svých přístrojů dostává pravděpodobně také stopy od zařízení pro otvírání garážových dveří. Za okamžik byl zaznamenán další pozemní radar. Linie hlídkování se stáčela zpátky na západ, jedna po druhé, jak procházeli oblastmi obou E-767, dosud se základním kurzem na jihozápad, nyní asi v polovině hlavního ostrova Honšú, který byl téměř pět set kilometrů po jejich pravici. Druzí piloti v každém ze čtyř letounů nyní sledovali jen západní stranu, zatímco velitelé pátrali po tom, zda není nějaký provoz vpředu. Bylo třeba dávat pozor, ale byla to rutina, ne nepodobná jízdě čtvrtí, v níž by člověk nechtěl bydlet. Dokud byla všude zelená, člověk si moc starostí neděl - ale pohledy, vrhané na jeho auto, se mu nelíbily.

Posádka třetího E-767 byla posmutnělá, a stejně tak i posádky jejich doprovodných stíhaček. Nepřátelské letouny sledovaly linii jejich pobřeží, a i když byly vzdáleny šest set kilometrů, sem nepatřily. Zapnuly však své radary na záložní režim. Pravděpodobně EC-135, říkali si, hlídkující letouny, připravující elektronický bitevní řád pro svou zemi. A jestli úkolem Američanů bylo shromažďovat informace, pak bylo jedině rozumné jim v přístupu k informacím, které potřebovali, zabránit. A udělat se to dalo snadno, alespoň tak si to důstojníci, obsluhující radar, vykládali.

Příště se přiblížíme vtc, říkal si velitel letounu. Nejprve budou muset odborníci na elektroniku získané údaje důkladně prozkoumat a pokusit se rozlišit, co je a co není zaručené; na jejich závěrech budou záviset životy jejich kamarádů letců. To byla podnětná myšlenka. Posádka se uvolnila, zívala a začala se bavit, hlavně o svém úkolu a o tom, co se dověděla. Čtyři a půl hodiny do Elmendorfu, sprcha a předepsaný odpočinek.

Japonští operátoři u radarů si nebyli dosud jisti, zda vůbec dostali nějaké kontakty, to se však vyjasní, až si důkladně prohlédnou palubní záznamy. Jejich režim hlídkování se vrátil k normálnímu sledování civilní dopravy, a došlo k výměně několika poznámek o tom, proč ksakru provoz ještě pokračuje dál. Odpovědí bylo většinou pokrčení rameny a zvednutí obočí, a ještě větší nejistota, která panovala, když se domnívali, že sledují kontakty. Několikahodinové pozorování stínítka radaru mělo v sobě něco zvláštního. Dříve či později se dostavila obrazotvornost, a čím déle člověk na věc myslel, tím to bylo horší. To však, jak věděli, platilo i pro protihráče.

Vedoucí ústředních bank byli zvyklí, že se s nimi zacházelo jako s VIP. Všichni přiletěli na mezinárodní letiště Johna F. Kennedyho ve stejnou hodinu. Každého přijal výše postavený diplomat z delegace OSN jejich země; pak rychle prošli celní kontrolou a odjeli do města v automobilech s diplomatickým

označením. Všechny je překvapilo místo jejich společného setkání, ale předseda Federálního rezervního úřadu jim vysvětlil, že pobočka FBI v New Yorku je pro koordinaci vhodnější místo než místní banka Federálních rezerv, hlavně proto, že je dost velká, aby se do ní vešli ředitelé všech větších burzovních společností - a protože protitrustové zákony přestaly v zájmu americké národní bezpečnosti platit. Toto oznámení návštěvníky z Evropy poněkud zmátlo. Ale konečně co, říkali si, Amerika záležitostem, souvisícím s národní bezpečností ve finančnictví, rozumí. Vždyť se jim věnuje dostatečně dlouho.

Když byli George Winston a Mark Gant představeni předsedou a ministrem Fiedlerem, začali se svou konečnou zprávou o událostech předchozího týdne, kterou vypracovali do podrobností.

"Zatraceně chytré," poznamenal vedoucí Bank of England ke svému německému partnerovi.

"Jawohl," přišla šeptem odpověď.

"Jak zabráníme tomu, aby se něco takového nestalo znovu?" uvažoval jeden z nich nahlas.

"Pro začátek lepšími systémy záznamů," odpověděl Fiedler svěže, po tom, co se vzdáleně podobalo slušnému spánku. "A kromě toho... Je to něco, co musíme nějakou dobu studovat. Významnější jsou nápravná opatření, kterými se nyní potřebujeme zabývat."

"Za tohle musí japonský jen dostat co proto," poznamenal ihned francouzský bankéř. "A my vám musíme pomoci chránit dolar, abychom chránili svou vlastní měnu."

"Ano," přikývl předseda Federálních rezerv. "Jean-Jacquesi, jsem rád, že na věci nahlížíte stejně jako my."

"A co tedy uděláme, abychom uchránili vaše trhy cenných papírů?" zeptal se vedoucí Bundesbanky.

"Bude to znít trochu bláznivě, ale myslíme si, že to bude fungovat," začal ministr Fiedler a načrtl postup, který prezident Durling ve svém projevu neprozradil, a jehož provedení do značné míry záviselo na spolupráci s Evropou. Návštěvníci si vyměňovali pohledy, nejprve nevěřícné, pak souhlasné.

Fiedler se usmál. "Mohu navrhnout, abychom se dohodli na společném postupu na pátek?"

Devět ráno byla nekřesťanská hodina na to, aby se začínala diplomatická jednání, a to situaci ulehčilo. Americká delegace přijela na japonské velvyslanectví na Massachusetts Avenue v soukromých automobilech, aby nebyla nápadná.

Formality byly dodrženy do všech podrobností. Konferenční místnost byla velká, a tomu odpovídala i velikost stolu. Američané zaujali místa na jedné straně, Japonci na druhé. Potřásalo se rukama, protože tohle byli diplomaté, a něco takového se od nich očekávalo. Mohl se podávat čaj nebo káva, ale většina si do křišťálových sklenic nalila pouze ledovou vodu. K nelibosti Američanů někteří z Japonců kouřili. Scott Adler si říkal, zda to nedělají jen proto, aby ho vyvedli z míry, a tak, aby prolomil ledy, požádal o cigaretu a dostal ji od velvyslancova prvního pobočníka.

"Díky, že jste nás přijali," začal odměřeně.

"Vítejte znovu na našem velvyslanectví," odpověděl japonský velvyslanec s přátelským, byť zdrženlivým pokývnutím.

"Začneme?" zeptal se Adler.

"Prosím." Velvyslanec se opřel v křesle a zaujal uvolněnou polohu, aby ukázal, že se cítí pohodlně a že bude zdvořile naslouchat nastávajícímu jednání.

"Spojené státy jsou silně znepokojeny vývojem v západním Tichomoří," začal Adler. Silně znepokojeny byl ten správný obrat. Když jsou země silně znepokojeny, obyčejně to znamená, že zamýšlejí násilnou akci. "Jak víte, obyvatelé Marianského souostroví mají americké občanství, a mají ho proto, že

si tak sami přáli, a svobodně své přání před téměř dvaceti lety vyjádřili ve volbách. Z tohoto důvodu se Spojené státy americké za žádných okolností nesmíří s japonskou okupací těchto ostrovů, a my žádá... Ne," opravil se Adler, "požadujeme, aby byly tyto ostrovy vráceny pod správu Spojených států, a dále požadujeme okamžité a úplné stažení japonských ozbrojených sil z dotyčného území. Dále požadujeme okamžité propuštění všech občanů Spojených států, zadržovaných vaší vládou. Nevyhovění těmto požadavkům bude mít ty nejvážnější důsledky."

Všichni v místnosti si říkali, že tento úvod je naprosto jednoznačný. Snad poněkud silný, říkali si japonští diplomaté, dokonce i ti, kteří akci své země považovali za šílenství.

"Mě osobně mrzí tón vašeho prohlášení," odpověděl japonský velvyslanec a dal tak Adlerovi diplomatický políček. "Pokud jde o zásadní záležitosti, vyslechneme váš názor a uvážíme jeho význam pro naše vlastní bezpečnostní zájmy." Diplomaticky se tím říkalo, že Adler teď bude muset opakovat, co právě řekl - obšírněji. Byla to skrytá výzva k dalšímu prohlášení, mírnějšímu prohlášení, výměnou za implicitní příslib, že i ze strany jeho vlády by mohlo dojít k určitému ústupku.

"Snad jsem se nevyjádřil dost jasně," řekl Adler, když upil trochu vody. "Vaše země se dopustila vůči Spojeným státům válečného aktu. Důsledky takového činu jsou velmi vážné. Nabízíme vám možnost od těchto činů se distancovat bez dalšího krveprolití."

Ostatní Američané se mezi sebou dorozuměli beze slov a bez pohledů. Tvrdý míček. Americký tým ani neměl čas uspořádat si myšlenky a postupy, a Adler zašel dál, než čekali.

"Opět," řekl velvyslanec, když zase on chvíli uvažoval, "osobně váš tón považuji za velmi politováníhodný. Jak víte, moje země má legitimní bezpečnostní zájmy, a stala se obětí nešťastných legislativních aktů, které měly jediný účinek - značné škody pro naši ekonomickou i fyzickou bezpečnost. Článek 51 Charty Spojených národů zvlášť uznává právo kteréhokoliv suverénního státu činit opatření k vlastní obraně. Neudělali jsme nic víc, než to." Bylo to chytré odražení útoku, dokonce i Američané to uznali, a obnovená výzva ke zdvořilosti a umírněnosti naznačovala skutečný prostor pro manévrování.

Úvodní diskuse pokračovala dalších devadesát minut a žádná ze stran přitom neslevovala ze svých stanovisek, každá pouze opakovala svá slova, a věty se téměř neměnily. Pak byl čas udělat přestávku. Bezpečnostní personál otevřel francouzské dveře do dobře a vkusně udržované zahrady velvyslanectví, a všichni vyšli ven, navenek aby se nadýchali čerstvého vzduchu, ve skutečnosti však za další prací. Zahrada byla příliš rozsáhlá na to, aby se tu dalo odposlouchávat, zvlášť při čerstvém větru, který vanul listím.

"Takže, Chrisi, začali jsme," řekl Seidži Nagumo a upíjel kávu - vybral si ji, aby ukázal, jaké má pochopení pro postavení Američanů; z téhož důvodu Christopher Cook pil čaj.

"Co jste čekali, že řekneme?" zeptal se zástupce náměstka ministra zahraničí.

"Úvodní postoj nebyl překvapivý," přiznal Nagumo.

Copk pohlédl stranou a hleděl do zdi, obklopující zahradu. Mluvil tiše. "Čeho se vzdáte?"

"Guamu, určitě, ale musí být demilitarizován," odpověděl Nagumo stejným hlasem. "A vy?"

"Až dosud ničeho."

"Musíte mi dát něco, s čím mohu pracovat, Chrisi," poznamenal Nagumo.

"Není co nabídnout, kromě snad zastavení nepřátelství - než doopravdy začne."

"Kdy by to bylo?"

"Teď v nejbližší době ne, díky bohu. Máme čas na společnou práci. Využijme ho," naléhal Cook.

"Řeknu to ostatním. Díky." Nagumo poodešel, aby se připojil k jednomu z členů své delegace. Cook udělal totéž, a za tři minuty byl u Scotta Adlera.

"Guam, demilitarizovaný. To je konečné. Možná víc. To není konečné."

"Zajímavé," uvažoval Adler. "Takže jste měl pravdu, když jste říkal, že nám dají možnost zachovat si tvář. Prima, Chrisi."

"Co jim za to nabídnete?"

"Kórniš," řekl náměstek ministra zahraničí chladně. Vzpomínal na svého otce, a na tetování na jeho předloktí, a na to, jak se dověděl, že devítka je obrácená šestka, a jak jeho otce připravila o svobodu země, která kdysi byla spojencem majitele tohoto velvyslanectví a jeho pěkné, i když chladné zahrady. Bylo to poněkud neprofesionální, a Adler to věděl. Japonsko v těch letech několika evropským Židům, kteří měli štěstí, nabídlo bezpečné útočiště; z nich jeden se stal kabinetním ministrem za Jimmyho Cartera. Možná, že kdyby jeho otec byl mezi těmi několika šťastlivci, mohl být jeho postoj jiný, ale otec mezi nimi nebyl, a tak jeho postoj jiný nebyl. "Pro začátek na ně půjdeme tvrdě a uvidíme, co se stane."

"Myslím, že je to chyba," řekl Chris po chvilce.

"Možná," připustil Adler. "Ale chybu udělali první oni."

Vojákům se to ani trochu nelíbilo. To zase zlobilo civilisty, kteří stanoviště vybudovali pětkrát rychleji, než jak by se kdy zelené mozky zmohly, nemluvě o tom, že to dokázali v naprosté tajnosti a levněji.

"To vás vůbec nenapadlo to stanoviště ukrýt?" zeptal se japonský generál.

"Jak by to mohl někdo najít?" odrazil ho starší inženýr.

"Mají na oběžných drahách kamery, které zachytí krabičku cigaret na zemi."

"A na hledání mají celé území státu." Inženýr pokrčil rameny. "A jsme na dně údolí s tak příkrými stěnami, že balistická raketa to místo nemůže zasáhnout a nenarazit předtím na ty horské štíty." Ukázal na ně. "A teď ani nemají rakety, se kterými by to udělali," dodal.

Generál měl nařízeno být trpělivý, a trpělivý byl, po svém prvním výbuchu. Teď tomu stanovišti velí on. "První zásada je nedopustit, aby druhá strana získala informace."

"Takže to ukryjeme?" otázal se inženýr zdvořile.

"Ano."

"Maskovací sítě na stožárech trolejového vedení?" Tohle dělali během výstavby.

"Jestli je máte, tak je to dobrý začátek. Později můžeme promyslet nějaká trvalejší opatření."

"Tak vlakem, jo?" poznamenal úředník od AMTRAK, když skončil svoje hlášení. "Tenkrát, když jsem začal pracovat v oboru, jsem byl u Great Northern, a letectvo za námi přišlo nejmíň pětkrát s tím, jak převážet rakety po kolejích. Nakonec jsme pro ně vozili spousty betonu."

"Takže vy jste o tomhle už vlastně párkrát přemýšlel?" zeptala se Betsy Flemingová.

"Jistě." Úředník se odmlčel. "Můžu se teď podívat na ty obrázky?" To zatracené bezpečnostní prověřování obnášelo celé hodiny zbytečných výhrůžek, a potom ho poslali do hotelu, aby tam dumal nad formuláři - a aby umožnil FBI na pár věcí se vyptat, jak si představoval.

Chris Scott zapnul projektor. S Flemingovou už svoje vlastní analýzy udělali, ale přizvání poradce zvenčí mělo za účel získat čerstvé a nezávislé připomínky. Na prvním záběru byla raketa, jen aby získal představu o velikosti té věci. Pak přišel snímek železničního vozu.

"No jo, tohle je jasně plošinový vůz, delší než bývají, pravděpodobně speciálně postavený pro ten náklad. Ocelová konstrukce. Na tohle jsou Japonci dobří. Dobří inženýři. Tady je jeřáb na zvedání. Kolik taková obluda váží?"

"Řekla bych, že sto tun, samotná raketa," odpověděla Betsy. "A možná

dvacet na přepravní kontejner."

"To je na jeden předmět dost, ale zase to není nic tak hrozného. No, pro železniční svršek je to v toleranci." Okamžik mlčel. "Nevidím žádné elektronické konektory, jen běžné brzdové potrubí a tak. Myslíte, že je budou odpalovat z vagónů?"

"Pravděpodobně ne. Povězte nám to vy," vybídl jej Chris Scott.

"To samé, co jsem říkal letectvu před dvaceti lety o MX. Jo, můžou se vozit sem a tam, ale to neznamená, že by bylo nějak zvlášť těžké je najít, pokud člověk nepředpokládá, že vyrobí spoustu vagónů, které vypadají přesně stejně - a i pak, jako na hlavním tahu na Northern, máte krásně jednoduchý cíl. Nic než dlouhá, tenká čára, a tipněte si, naše hlavní trasa z Minneapolisu do Seattlu byla delší, než celá délka kolejí se standardním rozchodem v Japonsku."

"Takže?" zeptala se Flemingová.

"Takže tohle není vagón, ze kterého se dají odpalovat rakety. Je to transportní vagón. Na to jste nepotřebovali mě, abych vám to řekl."

Ne, ale pěkně se to poslouchá od někoho jiného, myslela si Betsy.

"Ještě něco?"

"Ti od letectva mi pořád vykládali, jak jsou ty zatracené věci choulostivé. Nemají rády, když se s nimi bouchá. Při normální provozní rychlosti je řeč o třech g při bočním přetížení, a přetížení asi jeden a půl g při vertikálním zrychlení. To pro rakety není dobré. Další otázkou je rozměr. Tamhleten vagón je dlouhý asi třicet metrů, a standardní plošinový vagón pro jejich tratě je dlouhý dvacet nebo méně. Jejich tratě jsou většinou úzkorozchodné. Víte proč?"

"Myslela jsem si, že jen tak vybrali..."

"Všechno je technická záležitost, víte?" řekl úředník. "Úzký rozchod vám umožňuje dostat se do užších míst, stavět ostřejší zatáčky a vůbec dělat věci menší. Ale pro Šinkansen přešli na standardní rozchod, protože pro vyšší rychlosti a stabilitu prostě potřebujete rozchod širší. Délka nákladu a odpovídající délka vagónu, který ho přepravuje, znamená, že když je zatáčka moc ostrá, vagón přesahuje nad sousední kolej a hrozí kolize, pokud se neuzavře doprava v protisměru, pokaždé, když tyhle věci přepravujete. Proto jsou ty rakety mimo trať pro Šinkansen. Musí být. A dál, je tu otázka toho nákladu. Ten by ve všem udělal pěkný zmatek."

"Povídejte dál," řekla Betsy Flemingová.

"Protože jsou ty rakety tak choulostivé, museli bychom je vozit malou rychlostí - a to by vám nabouralo jízdní řády a vypravování vlaků. O tuhle zakázku jsme nikdy nestáli. Ty peníze by se nám hodily, ale v delší perspektivě by nám to uškodilo. To samé bude platit o nich, ne? Možná, že by to bylo ještě horší. Šinkansen je trať pro rychlou osobní dopravu. Dodržují jízdní řád tak, že by tomu člověk ani nevěřil, a moc by se jim nelíbilo, kdyby jim v tom něco dělalo zádrhele." Odmlčel se. "Co bych si tak nejspíš myslel? Že ty vagóny použili k tomu, aby ty věci převezli z továrny někam jinam, a hotovo. Vsadil bych hodně na to, že to taky všechno udělali v noci. Být vámi, budu se shánět po těch vagónech, a čekal bych, že je najdu, jak zahálejí někde na dvoře. Pak bych začal hledat trať, která odbočuje z hlavní trasy a která nikam nevede."

Scott pustil další diapozitiv. "Jak dobře znáte jejich železnice?"

"Dost často jsem tam byl. Proto mě sem k tomuhle pozvali."

"Dobrá, tak mi povězte, co říkáte tomuhle." Scott ukázal na promítací plátno.

"To je nějaký svinský radar," poznamenal technik. Návěs byl letecky dopraven do Elmendorfu, aby podporoval akci B-1. Posádky bombardérů teď spaly, a radaroví odborníci - důstojníci i povolanci - procházeli záznamy na páskách, přivezené z výzvědného letu.

"Sfázované zařízení na letounu?" otázal se major.

"Určitě to tak vypadá. A nabeton to není ten APY-1, co jsme jim před deseti lety prodali. Tohle tady má přes dva miliony wattů, a síla signálu se rychle mění. Víte, co to mají? Je to rotující anténa, pravděpodobně pracující s jednou rovinou," řekl četař. "Takže se otáčí, dobrá. Ale můžou ji směrovat taky elektronicky."

"Sledovat a prohledávat?"

"Proč ne? Má to proměnlivou frekvenci. Hergot, takový bych chtěl mít, pane." Četař si vzal jednu fotografii letounu. "Tohleto nám bude dělat těžkou hlavu. Všechen ten výkon - člověku napadá, jestli se jim přece jen nepovedlo chytit je. A taky - co když ty jedničky sledovali, pane?"

"Z takové dálky?" Přísně vzato B-1 nebyl letoun pro nepozorované přiblížení. Přímo zpředu se dal radarem zachytit hůře. Z boku byl účinný průřez cíle pro radar značně větší, ačkoliv stále ještě menší než u podobného konvenčního letounu podobných rozměrů.

"Ano, pane. Potřebuju si s těmi páskami trochu pohrát."

"Co budete hledat?"

"Ta anténa se pravděpodobně otáčí šestkrát za minutu. Impulsy, které jsme zachytili, by měly být zhruba v tomhle intervalu. Ještě trochu, a paprsek směrovali na nás."

"Fajn, četaři. Dejte se do toho."

10

Na palubu

Jamatu zlobilo, že je zpátky v Tokiu. Celých třicet let, co pracoval v oboru, byl zvyklý nařídit hlavní postup, pak nechat tým podřízených vypracovat podrobnosti, a mezitím se pustit do jiných strategických záležitostí, a v tomto případě očekával, že to půjde snadněji, a ne hůře. Nakonec, týmem jeho pracovníků bylo nyní dvacet nejvýše postavených zaibacu. Samozřejmě, oni se za pracovníky nepovažovali. Jamata-san se pro sebe usmál. Bylo to opojné pomyšlení. Dosáhnout toho, aby vláda tancovala podle jeho píšťalky, byla hračka. Dostat tyhle lidi na palubu vyžadovalo léta lichocení a slibů. Ale oni tancovali, jak on pískal, a občas jen potřebovali poblíž kapelníka. A proto sem přiletěl téměř prázdným letadlem, aby jim uklidnil nervy.

"To není možné," řekl jim.

"Ale on říkal..."

"Kozo, prezident Durling si může říkat co chce. Já vám říkám, že nemohou dokázat dát do pořádku své záznamy dřív než za několik týdnů. Když se pokusí dnes své trhy znovu otevřít, jediným výsledkem bude chaos. A chaos," připomněl mu, "pracuje v náš prospěch."

"A Evropané?" zeptal se Tanzan Itagake.

"Na konci příštího týdne se probudí a zjistí, že jsme jejich světadíl koupili," sdělil jim Jamata. "Za pět let bude z Ameriky obchod, kam si my budeme chodit nakupovat potraviny, a Evropa bude naším butikem. Do té doby bude náš jen nejsilnější měnou na světě. Do té doby budeme mít plně integrovanou ekonomiku a silného spojence na pevnině. Oba budeme soběstační ve všech zdrojích, které potřebujeme. Už nebudeme národem, který musí dělat potraty, aby se snad naše hlavní ostrovy nepřelidnily. A navíc," dodal, "budeme mít politické vedení hodné postavení našeho národa. To je náš další krok, přátelé."

Opravdu, myslel si Biniči Murakami za nepohnutým obličejem. Uvědomoval si, že se k nim připojil vlastně zčásti proto, že ho na ulici ve Washingtonu oslovil opilý žebrák. Jak je to možné, že někdo tak chytrý jako on se dal ovlivnit nějakou takovou malichernou zlobou? Ale stalo se, a nyní v tom jede s

ostatními. Průmyslník usrkával saké a myslel si své, zatímco Jamata skládal ódy na budoucnost jejich země. Samozřejmě, že mluvil o své budoucnosti, a Murakami si říkal, kolik asi lidí kolem stolu si to uvědomuje. Blázni. Ale tohle nebylo spravedlivé. Koneckonců, byl jedním z nich.

Major Boris Šerenko měl v japonské vládě nejméně jedenáct vysoce postavených agentů, z nichž jeden byl zástupce ředitele kontrarozvědky, člověk, kterého před lety zkompromitoval, když si vyrazil na Tchaj-wan za hazardní hrou a sexem. Byl to ten nejlepší člověk, kterého měl v rukou - bylo pravděpodobné, že se jednou dostane na místo šéfa agentury, a tokijská rezidentůra pak bude moci sledovat a ovlivňovat činnost kontrarozvědky v celé zemi. Co ruského důstojníka mátlo, bylo to, že žádný z jeho agentů ještě nebyl nijak moc platný.

Pak tu byla otázka spolupráce s Američany. Když se uvážily jeho profesní výcvik a zkušenosti, bylo to, jako by vedl uvítací výbor pro diplomaty, přicházející z Marsu. Depeše z Moskvy mu to usnadnila. Nebo aspoň trochu usnadnila. Vypadalo to tak, že Japonci mají v plánu oloupit jeho zemi o její nejcennější potenciální zdroj, dohromady s Čínou, a využít tuto ekonomickou základnu k tomu, aby se stali nejmocnějším národem světa. A nejdivnější ze všeho bylo, že Šerenko tento plán nepovažoval za šílený. Pak přišly příkazy pro jeho úkol.

Dvacet raket, říkal si. To bylo něco, co si nikdy nepřál sledovat. Nakonec, ty věci jim prodala Moskva. Museli uvážit možnost, že by ty rakety mohly být použity proti... ale ne, samozřejmě, že to neuvážili. Šerenko si umínil, že se s tím člověkem, s Clarkem, zkušeným chlapíkem, posadí, a až se po pár skleničkách prolomí ledy, zeptá se nenápadně, zda Američan nemá stejně hloupé politické vedení jako to, kterého se dostalo jemu, bez ohledu na to, o kterou vládu jde. Možná, že mu Američan bude moci něco užitečného povědět. Nakonec, jejich vlády se mění každé čtyři nebo každých osm let. Možná, že na to jsou zvyklí.

Dvacet raket, říkal si. Každá šest bojových hlavic. Kdysi bylo normální o raketách uvažovat jako o něčem, čeho létají tisíce, a obě strany byly skutečně natolik šílené, že tento tragický životní fakt přijaly. Nyní však - pouhých deset nebo dvacet - na koho budou doopravdy namířeny? Že by se Američané skutečně stali jejich novými... co? Přáteli? Spojenci? Společníky? Nebo to jsou pouze bývalí nepřátelé, o jejichž statusu ve Washingtonu ještě nerozhodli? Pomohou jeho zemi proti staronovému nebezpečí? Neustále se mu v myšlenkách vracelo dvacet raket krát šest bojových hlavic. Budou zaměřeny rovnoměrně, a určitě budou stačit na to, aby jeho zemi zničily. A kdyby tohle bylo pravda, docela jistě by jich bylo dost na to, aby Američany odradily od pomoci.

No, pak tedy má Moskva pravdu, usuzoval Šerenko. Této situaci se nyní dá nejlépe vyhnout úplnou spoluprací. Amerika chtěla znát umístění těch raket, pravděpodobně s úmyslem zničit je. A když to neudělají oni, uděláme to my.

Major osobně řídil tři z agentů. Ostatní řídili jeho podřízení, a pod jeho vedením se připravovaly zprávy pro mrtvé schránky kolem města. Co víte o... Kolik se jich ozve na tuto žádost o informace? Nebezpečí nezáleželo ani tak v tom, že by lidé pod jeho vedením neměli informace, které potřeboval, jako spíš v tom, že by jeden nebo více z nich využilo této příležitosti a přihlásilo se vládě. Když žádal něco tak velkého, riskoval, že některému ze svých agentů nabízí možnost vykoupit se tím, že ze sebe udělá vlastence a prozradí nové příkazy, aby ze sebe smyl veškerou vinu. Ale nějaké riziko člověk nést musel. Po půlnoci se vydal na procházku po rušných místech, položil mrtvé schránky a umístil příslušně signály, aby své lidi upozornil, že ve schránce je zpráva. Doufal, že polovina japonské kontrarozvědky, kterou řídil, má tuto oblast v patrnosti. To si alespoň myslel, ale člověk si nikdy nemůže být jist.

Kimura věděl, že riskuje, ale přes takové obavy se už přenesl. Jediné, v co mohl doufat, bylo, že jedná jako vlastenec, a že lidé tuto skutečnost nějak pochopí a budou ji chovat v úctě, až bude popraven za zradu. Další útěchou mu bylo, že nezemře sám.

"Mohu vám zařídit setkání s bývalým ministerským předsedou Kogou," řekl prostě.

A doprdele, řekl si Clark. A já jsem zatracený špion, chtělo se mu odpovědět. Nejsem z toho podělanýho ministerstva zahraničí. Jedině dobré v této chvíli bylo, že Chavez vůbec nereagoval. Asi se mu zastavilo srdce. Zrovna jako teď tobě.

"O co půjde?" zeptal se.

"Situace je vážná, ne? Koga-san na tomhle nemá podíl. Stále je to člověk s politickým vlivem. Jeho názory by měly vaši vládu zajímat."

Jo, to se ti řekne. Jenže Koga je navíc ještě politik, a je možná ochoten vyměnit životy pár cizinců za otevřené dveře zpátky do vlády; anebo je to člověk, který postavil svou zem nad svůj osobní prospěch - což se může zvrátit kterýmkoliv směrem, který si Clark dovedl představit.

"Než se do něčeho takového budu moci pustit, potřebuji instrukce od své vlády," řekl John. O čas hrál jen zřídkakdy, ale tohle bylo něco, s čím neměl nejmenší zkušenosti.

"Pak bych tedy navrhoval, abyste je dostal. A brzy," dodal Kimura, vstal a odešel.

"Vždycky jsem si říkal, jestli se mi ten můj titul magistra v oboru mezinárodních vztahů někdy bude hodit," poznamenal Chavez a hleděl do svého napůl vypitého drinku. "Ovšem, musím žít tak dlouho, abych dostal diplom." Už nedodal: Bylo by docela fajn oženit se, usadit, mít děti, a třeba někdy taky pořádný život.

"Jsem rád, že ještě máte smysl pro humor, Jevgeniji Pavloviči."

"Řeknou nám, abychom to udělali. To přece víš."

"Da." Clark přikývl, držel se svého krytí, a nyní se snažil myslet jako Rus. Měla o tomhle příručka KGB nějakou kapitolu? uvažoval. CIA nabeton ne.

Jako obvykle byly pásky zřetelnější než okamžitá analýza operátorů. Byly tři, možná čtyři - spíše čtyři, soudě podle amerických operačních zvyklostí, říkali si zpravodajští důstojníci - letouny, zkoumající japonskou protivzdušnou obranu. Určitě však ne EC-135. Ty vycházely z konstrukce staré téměř padesát let a měly dost antén, aby sledovaly všechny televizní signály na polokouli, a na stínítku by byly vytvořily daleko silnější stopy, a kromě toho, Američanům pravděpodobně čtyři takové letouny ani nezbyly. Tudíž něco jiného, pravděpodobně bombardér B-1B, odhadovali lidé z rozvědky. A B-1B byl bombardér, jehož určení bylo daleko hrozivější než sbírat elektronické signály. Takže Američané o Japonsku smýšlejí jako o nepříteli, jehož obranou je třeba proniknout, aby se rozsévala smrt, myšlenka, která v téhle válce nebyla nová pro žádnou z obou stran - jestli je to válka, dodávaly chladnější hlavy. Ale co jiného by to mohlo být? ptala se většina analytiků, když vyhodnocovali celkové vyznění nočních akcí.

Tři E-767 byly opět ve vzduchu a operovaly; opět dva z nich v činnosti a dva číhající v záloze. Tentokrát byly radary zapnuty na vyšší výkon a software pro zpracování signálů byl elektronicky měněn, aby se daly snadněji a na velkou vzdálenost sledovat radarem neviditelné cíle. Vycházelo se z fyzikálních jevů. Velikost antény v kombinaci s výkonem signálu a kmitočtem elektronických vln umožňovaly zachytit téměř všechno. To je dobré i špatné, říkali si operátoři, když teď dostávali všemožné signály. Byla tu však jedna změna. Když se domnívali, že mají slabý odraz od vzdáleného pohybujícího se předmětu, začali do toho směru navádět své stíhačky. Eagly se nikdy nepřiblížily na méně než sto šedesát kilometrů. Vratné signály se jakoby ztrácely, když E-767 přepnuly kmitočet z dlouhých vln na krátké, a pro pásmo

potřebné pro skutečné zaměření to nevěstilo nic dobrého. Ukazovalo jim to, že Američané stále ještě provádějí průzkum, a že snad vědí, že jsou sledováni. Ale, mysleli si všichni, když nic jiného, je to alespoň dobré cvičení pro stíhačky. Jestli to je doopravdy válka, říkal si každý ze zúčastněných, pak se stává víc a víc skutečností.

"Tohle neberu," řekl plukovník.

"Pane, mně připadá, že vás sledují. Ozařovali vás dvojnásobnou rychlostí; tak si vysvětluji otáčení jejich antény. Jejich radar je zcela elektronický. Mohou své paprsky směrovat, a směrovali je." Četařův hlas byl přesvědčivý a uctivý, i když důstojník, který vedl první průzkum, dával najevo trochu moc pýchy a ne dost ochoty naslouchat. Něco z toho, co mu právě bylo řečeno, už slyšel, ale odbyl to pokrčením ramen.

"No dobrá, možná se párkrát trefili. Byli jsme k nim bokem. Příště rozmístíme linii hlídek o něco dál, a budeme se přibližovat zpředu. Tím se účinné plochy našich letounů o něco zmenší. Musíme tu jejich linii trochu polechtat, abychom viděli, jak budou reagovat."

Radši ty než já, říkal si četař. Vyhlédl oknem. Letecká základna v Elmendorfu byla na Aljašce, a byla vystavena hroznému zimnímu počasí - největšímu nepříteli všech strojů, vyrobených lidmi. Proto byly B-1B v hangárech, a byly tak skryty před družicemi, které Japonci mohli, ale také nemuseli, mít. Tohle nikdo nevěděl určitě.

"Plukovníku, já jsem jenom četař, co si jen tak hraje s přístroji, ale dal bych si na to pozor. O tomhle radaru nevím dost, abych vám mohl najisto říct, jak je dobrý. Tušení mi říká, že je zatraceně dobrý."

"Budeme si dávat pozor," slíbil plukovník. "Zítra večer budeme pro vás mít lepší pásky."

"Rozumím, pane." Radši ty než já, kamaráde, řekl si znovu.

Pasadena se připojila k severnímu konci linie hlídek na západ od Midway. Ponorky se mohly ohlásit pomocí rádiových přijímačů pro komunikaci s družicemi, aniž by někomu vyzradily svou polohu, kromě operačním důstojníkům Tichomořské ponorkové flotily.

"Nijak zvláštní linie to není," poznamenal Jones, dívaje se na mapu. Právě se vrátil aby pohovořil o tom, co SOSUS zjistil o pohybech japonských plavidel, což v daném okamžiku nebylo moc. Nejlepší zpráva byla, že SOSUS neměl nic od linie Olympie, Heleny, Honolulu, Chicaga a nyní i Pasadeny, a to ani s Jonesovým zlepšeným softwarem. "Na vykrytí volně přístupného prostoru jsme mívali víc lodí než tohle."

"To jsou všechny SSN, co máme, Rone," odpověděl Chambers. "Ale jo, není to moc. Ale jestli pošlou dopředu svá dieselová plavidla, budou si muset dávat moc pozor." Tohle byly příkazy, které dostali z Washingtonu. Přesun japonských bitevních lodí na východ nebude tolerován, a vyřazení jedné jejich ponorky bude schváleno, pravděpodobně. Šlo jen o to, že plavidlo, které bude mít kontakt, to bude muset nejdříve ohlásit, aby získalo politický souhlas. Mancuso a Chambers tohle Jonesovi neřekli. Nemělo smysl zase pokoušet jeho vznětlivost.

"Máme na skladě kupu SSN..."

"Sedmnáct na západním pobřeží, abychom byli přesní," řekl Chambers. "Minimálně šest měsíců, než se uvedou znovu do provozu, a to nepočítám dobu, co potřebujeme, aby se posádky dostaly do tempa."

Mancuso vzhlédl. "Moment. A co moje 726?"

Jones se otočil. "Myslel jsem, že jsou odstavené."

Velitel ponorkového loďstva zavrtěl hlavou. "Lidi z odboru životního prostředí mi to nedovolili. Všechny mají na palubě jejich lidi."

"Všech pět," řekl Chambers potichu, "Nevada Tennessee, West Virginia Pennylvania a Maryland. Kvůli tomu stojí za to zavolat Washington, pane."

"No jo," souhlasil Jones. Třída 726, obecněji známá podle vedoucí lodi, Ohio, ze které nyní byly už jen kvalitní žiletky, byla mnohem pomalejší než menší rychlé útočné ponorky třídy 688, s mnohem nižší manévrovací schopností a o deset uzlů pomalejší, ale byly to tiché stroje. A víc než to - byly vzorem toho, co tichost znamená.

"Wally, myslíš, že pro ně můžeme schrastit posádky?"

"Nevím, proč by ne, admirále. Mohli bychom je zvednout do týdne... do deseti dnů, maximálně, když dostaneme ty správné lidi."

"No, to dokážu." Mancuso zvedl telefon, aby se spojil s Washingtonem.

Obchodování ve střední Evropě začalo v deset hodin místního času, což bylo devět hodin v Londýně a čtyři za tmy v New Yorku. To bylo šest ráno v Tokiu, po rušném a napínavém týdnu, a pak po klidném týdnu, který lidem umožnil přemýšlet o své chytrosti a bystrosti při likvidacích, které provedli.

Obchodníci s oběživem v japonském hlavním městě byli překvapeni, když vše začalo zcela normálně. Trhy zahájily tak, jako se otvírá obchod pro zákazníky, čekající venku na dlouho slibovaný výprodej za snížené ceny. Bylo oznámeno, že k němu dojde tohoto dne. Šlo jen o to, že tomu tady nikdo doopravdy nevěřil. Jako jeden muž telefonovali svým nadřízeným pro instrukce, překvapili je zprávami z Berlína a z ostatních evropských center.

V pobočce FBI v New Yorku všechny monitory, napojené na mezinárodní obchodovací síť, ukazovaly přesně totéž, co monitory na každém jiném kontinentu. Předseda Federálních rezerv a ministr Fiedler se dívali. Oba měli na uších sluchátka, napojená na kódovanou konferenční linku se svými evropskými partnery.

V Bundesbance došlo k prvnímu pohybu, prodala pět set miliard jenů za současný ekvivalent v dolarech Hongkongské bance, velmi opatrná transakce, pro osmělení. Hongkong to vzal jako samozřejmost, s vědomím výhody v marži v důsledku chyby Němců. Bundesbanka byla dost hloupá, když čekala, že znovuotevření newyorského trhu s cennými papíry dolar zvedne. Transakce se uskutečnila, jak Fiedler viděl. Otočil se k předsedovi Federálních rezerv a mrkl. Pak se hnulo Švýcarsko, a tentokrát to byl bilion jenů za zbývající americké státní dluhopisy v držení v Hongkongu. I tato transakce prošla ani ne za minutu. Další už šla víc přímo. Bernská Komerční banka vzala švýcarské franky zpátky od japonské banky a prodala za ně jeny - další nejasný tah, vyvolaný telefonátem od švýcarské vlády.

Při otevření evropského trhu s akciemi došlo ještě k dalším přesunům. Banky a další instituce, které strategicky skoupily japonské cenné papíry jako protiváhu japonskému nákupu na evropských trzích, je nyní začaly prodávat a okamžitě převáděly jeny na jiné měny. To už se v Tokiu rozsvítilo první varovné světlo. Akce Evropanů se mohly jevit jako pouhé vybírání zisku, ale převádění měny hovořilo pro to, že hodnota jenů klesne, a že dopadne hodně tvrdě, a v Tokiu byl pátek ráno, a parkety burz byly zavřeny, kromě míst pro obchodníky s oběživem a další, kteří pracovali s evropskými trhy.

"Už by měli začít být neklidní," poznamenal Fiedler.

"Já bych byl," řekl Jean-Jacques v Paříži. Nikomu se nechtělo vyslovit nahlas to, že první světová obchodní válka začala doopravdy. Bylo v tom vzrušení, i když probíhala v rozporu se všemi jejich instinkty a zkušenostmi.

"Víte, nemám model, abych tohle mohl předpovědět," řekl Gant, šest metrů od obou vládních činitelů. Akce v Evropě, jakkoliv prospěla, se příčila všem počítačovým modelům a předpokladům.

"No, poutníče, proto máme mozek a odvahu," odpověděl George Winston s nepohnutým výrazem.

"Ale co udělají naše trhy?"

Winston se usmál. "Tohle nabeton poznáme tak za sedm a půl hodiny. A ani nemusíš klopit za vstupné. Kde je tvůj smysl pro dobrodružství?"

"To jsem rád, že aspoň někdo se při tom pobaví."

Pro obchodování s oběživem jsou pravidla platná v celém světě. Obchodování se zastaví, jakmile některá měna klesne o určité procento. Tentokrát však ne. Každá evropská vláda vzala jenu půdu pod nohama a obchodování se nezastavilo, a jen začal opět klesat.

"Tohle přece nemůžou dělat!" prohlásil kdosi v Tokiu. Ale dělali to, a on sáhl po telefonu a už teď věděl, jaké budou instrukce. Na jen byl veden útok. Musí ho bránit, a jediný způsob byl obchodovat s cizí měnou, kterou již vlastnili, aby dostali jeny zpátky domů a ven ze hřiště mezinárodní spekulace. Nejhorší bylo, že pro tuhle akci nebyl žádný důvod. Jen byl silný, zvláště vůči americkému dolaru. Brzy ho nahradí jako světová referenční měna, zvlášť, když se později během dne americké finanční trhy hloupě otevřou. Evropané naletěli tak, že se to vymykalo zdravému rozumu, a protože to nedávalo smysl, jediné, co japonští obchodníci mohli dělat, bylo využít v této situaci svých zkušeností a podle toho jednat. Ironie této chvíle by byla bývala jiná, kdyby si ji dokázali vychutnat. Jejich akce byly čistě automatické. Franky, francouzské i švýcarské, britské libry, německé marky, holandské guldeny a dánské koruny byly vypláceny ve velkých množstvích pro nákup jenu, jehož poměrná hodnota, jak si byli všichni v Tokiu jistí, může jen vzrůst, zvláště když Evropané své měny budou vázat na dolar.

Byl v tom prvek nervozity, ale udělali to, podle příkazů nadřízených, kteří nyní už vycházeli z domovů a nasedali do automobilů nebo vlaků a odjížděli do svých kancelářských budov, kde probíhal světový obchod. V Evropě se obchodovalo také s cennými papíry, a místní měny se konvertovaly na jeny. I zde se čekalo, že až opět začne americký kolaps, evropské měny klesnou, a s nimi i hodnoty akcií. Pak Japonsko znovu získá ještě větší množství evropských akcií. To, co dělají v Evropě, je smutný případ špatně pochopené loajality, nebo důvěry či něčeho takového, říkali si lidé v Tokiu, ale ať je to případ smutný nebo ne, pracuje v jejich prospěch. A to bylo fajn. Do poledne londýnského času došlo k mohutnému pohybu. Individuální investoři a menší instituce, když viděli, co udělali všichni ostatní, se připojili - hloupě, jak Japonci věděli. Poledne londýnského času bylo sedm hodin ráno na americkém východním pobřeží.

"Mí američtí spoluobčané," pronesl prezident Durling přesně v 7:05 na všech televizních kanálech. "Ve středu večer jsem vám řekl, že dnes se znovu otevřou americké finanční trhy..."

"Tady to máme," řekl Kozo Macuda, který se právě vrátil z kanceláře a sledoval CNN. "Řekne, že to nejde, a v Evropě dojde k panice. Vynikající," řekl svému pobočníkovi a vrátil se k televizi. Americký prezident se usmíval a vypadal sebejistě. No, politik musí být hercem, aby mohl tím lépe svým občanům lhát.

"Potíže, které náš trh minulý týden zažil, vznikly z promyšleného a úmyslného útoku na americké hospodářství. K něčemu takovému ještě nikdy nedošlo, a já vám vysvětlím, co se stalo, jak se to stalo a proč. Tuto informaci jsme dávali dohromady celý týden, a ještě teď jsou ministr financí Fiedler a předseda Federálních rezerv v New Yorku a pracují tam s vedením velkých amerických finančních institucí, aby dali vše do pořádku.

Také mám to potěšení sdělit vám, že jsme měli možnost poradit se s našimi přáteli v Evropě, a že se naši historičtí spojenci rozhodli stát věrně při nás, jako to už udělali mnohokrát.

Takže co se tedy v pátek stalo?" otázal se Roger Durling.

Když se na obrazovce objevila první tabulka, Macuda odložil svůj drink na stůl.

Jack ho sledoval, jak probírá jednu věc za druhou. Jako vždycky šlo o to, jak ze složité věci udělat věc jednoduchou, a taková práce si vyžádala dva profesory ekonomie, polovinu Fiedlerova osobního pracovního štábu, a guvernéra Vládní komise pro regulaci prodeje cenných papírů; ti všichni pracovali dohromady s prezidentovým nejlepším tiskovým tajemníkem. I tak to trvalo pětadvacet minut, bylo třeba šesti tabulek, a bude ještě třeba plno mluvčích vlády, kteří teď byli připraveni hovořit s reportéry, jejichž zpravodajství začalo v 6:30.

"Ve středu večer jsem vám řekl, že se nám nestalo nic - nic, co by pro nás mělo nějaké následky. Nebyl dotčen jediný kus vlastnictví. Ani jediná farma o nic nepřišla. Každý z vás je stejný, jako byl před týdnem, se stejnými možnostmi a schopnostmi, stejným domem, stejným zaměstnáním, stejnou rodinou a přáteli. To, k čemu došlo v pátek, byl útok nikoliv na naši zemi samotnou, nýbrž na naši národní sebedůvěru.

Naše sebedůvěra je pevnějším a odolnějším cílem, než si lidé uvědomují, a dnes pro to přineseme důkazy."

Většina lidí, zabývajících se obchodováním, byla na cestě do svých úřadoven a projev zmeškala, ale jejich zaměstnanci ho celý nahráli na video, a na každém stole ještě ležela tištěná kopie, a kopie byla i v počítačových terminálech. Obchodovací den stejně nezačne dřív než v poledne, a všude se měla konat sezení, kde se prodiskutuje strategie, ačkoliv nikdo vlastně neměl moc ponětí o tom, co dělat. Nejzřejmější reakce na situaci byla natolik zřejmá, že nikdo nevěděl, má-li ji zkusit nebo ne.

"Tak oni nám dělají tohle," řekl Macuda, hledě na obrazovku. "Jak to můžeme zastavit?"

"To záleží na tom, co udělá jejich trh s akciemi," odpověděl jeho technik, a nevěděl, co jiného by mohl říci, a také nevěděl, co se dá očekávat.

"Myslíte, že se to podaří, Jacku?" zeptal se Durling. V deskách na stole odpočívaly dva projevy, a on nevěděl, který z nich večer přednese.

Poradce pro národní bezpečnost pokrčil rameny. "Nevím. Východisko jim to dává. Zda ho využijí nebo ne, záleží na nich."

"Takže teď si sedneme a budeme čekat?"

"Tak nějak, pane prezidente."

Druhé sezení se konalo na ministerstvu zahraničí. Ministr Hanson se krátce sešel se Scottem Adlerem, který se pak připojil ke svému týmu vyjednavačů a čekal. Japonská delegace dorazila v 9:45.

"Dobré jitro," řekl Adler přívětivě.

"Těší nás, že se s vámi znovu setkáváme," odpověděl velvyslanec a přijal podávanou ruku, už ne tak sebevědomě jako předchozího dne. Nebylo to nic divného, protože neměl čas na to, aby z Tokia dostal podrobné instrukce. Adler napůl očekával žádost, aby se sezení odložilo, ale nestalo se, to by bylo příznakem slabosti, a proto se velvyslanec, zkušený a dobrý diplomat, ocitl v nanejvýš choulostivé diplomatické situaci - byl nucen reprezentovat svou vládu a neměl nic, o co by se mohl opřít, jen svůj důvtip a znalosti. Adler ho doprovodil k jeho místu a pak se vrátil na svou stranu stolu. Protože dnes byla hostitelem Amerika, bude Japonsko mluvit první. Adler se s ministrem zahraničí vsadil o to, jaké bude velvyslancovo úvodní prohlášení.

"Nejprve je třeba říci, že moje vláda co nejrozhodněji protestuje proti útoku na naši měnu, který zorganizovaly Spojené státy..."

Tak to mi dlužíte deset babek, pane ministře, pomyslel si Adler za nehnutým výrazem.

"Pane velvyslanče," odpověděl, "tohle bychom my klidně mohli říci o vás také. Vlastně - tady máme údaje, které jsme dali dohromady z událostí minulého týdne." Na stole se objevily rychlovazače a putovaly přes stůl k japonským

diplomatům. "Musím vám sdělit, že nyní provádíme šetření, které by mohlo vést k obvinění Raizo Jamaty z podvodu při manipulaci s telegrafickým spojením a s cennými papíry."

Byla to smělá hra, z mnoha důvodů. Ukazovala, co všechno Američané vědí o útoku na Wall Street, a ukazovala na věci, které ještě bylo třeba zjistit. Jako takové to nemohlo mít jiný důsledek než ten, že by se zhroutilo obvinění Jamaty a jeho společníků ze zločinného jednání, kdyby na obvinění došlo. To však bylo vedlejší. Adler musel zastavit válku, a musel ji zastavit rychle. Starost o tu druhou věc nechá hochům a děvčatům z ministerstva spravedlnosti.

"Bylo by asi samozřejmě lepší, kdyby se tímhle člověkem a jeho činy zabývala vaše země," navrhl dále Adler a velkomyslně tak poskytl velvyslanci a jeho vládě prostor. "Konečným výsledkem tohoto činu, jak se dnes ukazuje, budou větší nesnáze pro vaši zemi než pro naši.

A nyní, můžeme-li, bych se rád vrátil k záležitosti Marianského souostroví."

Japonskou delegací tento dvojúder zjevně otřásl. Jako obvykle, téměř všechno zůstalo nevysloveno: Víme, co jste udělali. Víme, jak jste to udělali. Jsme připraveni se s tím vším vypořádat. Brutálně přímý postup měl zakrýt skutečný problém, který Američané měli - neschopnost okamžitého vojenského protiúderu -, ale také to dávalo Japonsku možnost, aby se vláda distancovala od činů některých svých občanů. A tohle, jak se Ryan s Adlerem předchozího večera shodli, byl nejlepší způsob, jak záležitost rychle a čistě ukončit. K tomuhle byl zapotřebí velký kus cukru.

"Spojené státy se snaží o víc než o návrat k normální situaci. Okamžitá evakuace Marianského souostroví nám dá možnost blahovolnějšího výkladu zákona o reformě obchodu. Tohle také chceme předložit k úvaze." Je to asi chyba, zasypávat ho tím vším najednou, říkal si Adler, ale alternativou bylo další krveprolití. Než skončilo první formální vyjednávání, stalo se cosi pozoruhodného. Žádná ze stran neopakovala, jaký je její postoj. Spíš to byla, řečeno diplomatickým jazykem, volná výměna názorů, a jen málo z nich bylo dobře promyšlených.

"Chrisi," zašeptal Adler, když vstával. "Zjistěte, co si doopravdy myslí."

"Jo, rozumím," odpověděl Cook. Vzal si kávu a zamířil ven na terasu, tam, kde na jejím okraji stál Nagumo a hleděl směrem k Lincolnovu památníku.

"Je to elegantní způsob, jak z toho ven, Seidži," začal Cook.

"Jdete na nás příliš tvrdě," řekl Nagumo, aniž se otočil.

"Jestli chcete mít šanci skončit to tak, aby nebyli zabiti další lidé, tak tahle je nejlepší."

"Nejlepší pro vás, snad. A co naše zájmy?"

"Uděláme dohodu o obchodě." Cook tomu všemu nerozuměl. Nevyznal se ve finančnictví, a dosud si nebyl vědom toho, co se na oné frontě děje. Pro něho byly vzpamatování se dolaru a ochrana americké ekonomiky samostatnou záležitostí. Nagumo věděl něco jiného. Na útok, který jeho země začala, se dalo odpovědět pouze protiútokem. Výsledkem nebude obnovený status quo ante, ale spíš vážná újma hospodářství jeho země, navrch k předchozí újmě z dopadu zákona o reformě obchodu. Tady Nagumo věděl něco, co Cook ne: pokud Američané neustoupí japonským požadavkům na určité územní zisky, je válka docela reálnou věcí.

"Potřebujeme čas, Christophere."

"Seidži, čas není. Podívejte, k médiím se to ještě nedostalo. To se může každým okamžikem změnit. Jestli se to doví veřejnost, pak to bude stát nepředstavitelně mnoho." Protože Cook měl pravdu, poskytl tak Nagumovi možnost.

"Ano, to se může lehce stát, Chrisi. Ale já jsem chráněn svým postavením diplomata, zatímco vy ne." Nic víc nemusel říkat.

"Tak počkat, Seidži..."

"Moje země potřebuje víc, než nabízíte," odpověděl Nagumo chladně.

"Nabízíme vám východisko."

"Musíme dostat víc." Teď už se nedalo couvnout. Nagumo uvažoval, zda to velvyslanec už ví. Pravděpodobně ne, usuzoval, podle způsobu, jak na něho diplomat hleděl. Náhle mu to bylo jasné. Jamata a jeho společníci zatáhli jeho zemi do akce, z níž se nešlo nijak dostat ven, a on nemohl přijít na to, zda to věděli nebo ne, když začali. To však bylo nyní vedlejší. "Něco musíme mít," pokračoval, "aby bylo vidět, že jsme něco podnikli."

Teď teprve si Cook uvědomil, jak pomalu mu to docházelo. Když hleděl Nagumovi do očí, viděl to všechno. Ani ne tak krutost, jako spíš rozhodnost. Zástupce náměstka ministra zahraničí myslel na peníze, ležící na účtu, a na otázky, které budou položeny, a na to, jaké možné odpovědi by na ně mohl mít.

Když digitální hodiny poskočily z 11:59:59 na 12:00:00, zaznělo to jako staromódní školní zvonek.

"Děkuji ti, H.G. Wellsi," vydechl jeden obchodník, stojící na dřevěné podlaze newoyrské burzy. Stroj času pracoval. Poprvé, co si vzpomínal, byl v tuto denní hodinu parket čistý. Neležel tu jediný lístek papíru. Jednotliví obchodníci ve svých stáncích se rozhlíželi, a viděli znaky normálního stavu. Nástěnný elektronický záznamový displej běžel už půl hodiny a ukazoval stejné údaje, které tam byly minulý týden, jako by synchronizoval jejich myšlenky s novým dnem, a všichni ho používali jako prubířský kámen, osobní kontakt s realitou, která byla i nebyla.

Byl to sakramentský projev, co prezident před pěti hodinami přednesl. Všichni na půdě burzy ho viděli nejméně jednou, většina z nich přímo zde, a po něm následovala povzbudivá řeč ředitele newyorské burzy, na kterou by mohl být pyšný i vyhlášený fotbalový trenér. Toho dne měli poslání, poslání, které stálo nad jejich osobním blahobytem, poslání, které, bude-li splněno, se postará o jejich dlouhodobou jistotu i o jistotu celé země. Den strávili rekonstruováním své činnosti z předchozího pátku, až do okamžiku, kdy každý obchodník věděl, jaké množství kterých akcií měl a jaká byla ta která pozice. Někteří si dokonce pamatovali tahy, které měli v plánu, ale většina z nich byly ‚nahoru', nikoli ‚dolů', a jejich kolektivní paměť jim nedovolí, aby v nich pokračovali.

Na druhé straně si také dobře vzpomínali na paniku před sedmi dny, a s vědomím, že byla jak umělá, tak zlomyslně vytvořená, si nikdo nepřál, aby nastala znovu. A kromě toho Evropa právě dala těmi nejsilnějšími argumenty najevo svou důvěru v dolar. Trh s obligacemi seděl tak pevně, jako by byl vsazen do žuly, a první obchody toho dne byly nákupy- amerických obligací, protože obchodníci chtěli využít nevídanou nabídku předsedy Federálních rezerv. Ten obchod byl největším tvůrcem důvěry, jaký kdy zažili.

Více než devadesát vteřin, podle hodinek jednoho z obchodníků, se na parketu burzy nestalo vůbec nic. Na elektronickém záznamovém zařízení prostě nic nebylo. To u lidí, jejichž myšlenky se jako o závod pokoušely tuto skutečnost pochopit, vyvolalo nevěřícné odfrkávání. Malí investoři, kteří neměli návod k situaci, telefonovali na několik míst, a těm, kdo návod měli, makléři řekli, aby vydrželi. A to také z větší části dělali. Těm, kdo dali příkaz k prodeji, vyřídily jejich příkazy makléřské firmy v místě, z vlastní zásoby peněz, které měly v ruce, tak jak zbyly z minulého týdne. Ale velcí investoři nedělali nic. Všichni čekali jeden na druhého, až ten něco udělá. Nečinnost, trvající pouhou minutu a půl, připadala lidem, zvyklým na horečnou činnost, jako věčnost, a když se objevila první větší transakce, přišlo to jako vysvobození.

První velký obchod toho dne, jak se dalo očekávat, přišel od Columbus Group. Byl to masivní nákup kmenových akcií Citibank. O několik vteřin později stiskla knoflík Merrill Lynch s podobným nákupem Chemical Bank.

"Jo," ozvalo se několik hlasů na parketu. To mělo smysl, ne ? Citibank byla na pád dolaru citlivá, ale Evropané se postarali, aby hodnota dolaru

stoupala, a to z První národní Citibank dělalo dobrou emisi, po které se dalo sáhnout. Proto první pohyb Dow Jonesova indexu průmyslového průměru byl nahoru, navzdory všem počítačovým předpovědím.

"Jo, tohle dokážeme," poznamenal další makléř na parketu. "Chci stovku Manny-Hanny za šest," oznámil. To bude další banka, která bude mít užitek ze stoupající síly dolaru, a on chtěl dostat něco, s čím by mohl jít ven za šest a čtvrt. Akcie, které minulý týden vedly pokles, nyní budou v čele vzestupu, a z téhož důvodu jako tehdy. Jakkoli to znělo bláznivě, mělo to dokonalý smysl, a to si všichni uvědomovali. A jakmile na tohle přijde celý trh, oni z toho budou inkasovat.

Elektronické dálnopisné zařízení na stěně pracovalo, a opět ukazovalo krátké výpisy z telegrafických zpráv. General Motors, hlásilo, přijímá dvacet tisíc dělníků do svých závodů v okolí Detroitu v očekávání zvýšeného prodeje automobilů. Bude to trvat devět měsíců, což oznámení neříkalo, a bylo výsledkem telefonátu od ministrů práce a obchodu, stačilo však na to, aby se vzbudil zájem o akcie automobilek, a také zájem o obráběcí stroje. Než bylo 12:05:30, byl Dow Jonesův index nahoře o pět bodů. Bylo to sotva škytnutí po pětisetbodové olovnici před týdnem, ale z parketu newyorské burzy to vypadalo jako Mount Everest za jasného dne.

"Tomuhle nevěřím," poznamenal Mark Gant, několik bloků odtud ve federální kancelářské budově.

"A kde je ksakra psáno, že počítač musí mít vždycky pravdu?" zeptal se George Winston s dalším nuceným úsměvem. Měl své starosti. Kupovat akcie Citibank nebylo bez nebezpečí, ale jeho obchod, jak viděl, měl na emisi žádoucí účinek. Když šla nahoru o tři body, začal s pomalým prodejem, aby inkasoval, a ostatní správci fondů začali sledovat trend. No, to se dalo předvídat, ne? Stádo prostě jen potřebovalo vůdce. Ukažte jim trend a počkejte, až za ním půjdou, a když je napadne něco jiného, tím lépe.

"První dojem - jde to," řekl předseda Federálních rezerv svým evropským kolegům. Všechny jeho teoretické úvahy potvrzovaly, že by to mělo jít, ale teorie se v takovýchto okamžicích zdály hubené. On i ministr Fiedler sledovali Winstona, který se nyní opíral v křesle, okusoval pero a klidně mluvil do telefonu. Slyšeli, co říká. Alespoň tedy jeho hlas byl klidný, ačkoliv tělo bylo tělem člověka, který bojuje, každý sval napjatý. Ale po dalších pěti minutách viděli, jak si napjaté svaly protáhl, usmál ,se a otočil se, aby cosi řekl Gantovi, který jen zavrtěl v údivu hlavou, když sledoval, jak monitor jeho počítače dělá věci, o nichž nevěřil, že jsou možné.

"Tak co s tamtím," řekl Ryan.

"Je to dobré?" zeptal se prezident Durling.

"Řekněme to takhle: kdybych byl vámi, dal bych své tiskové tajemnici na znamení úcty tucet dlouhých červených růží a řekl jí, aby se připravila na to, že tu bude ještě takové čtyři roky pracovat."

"Na to je ještě trochu brzy, Jacku," odpověděl prezident poněkud příkře.

Ryan přikývl. "Ano, pane, já vím. To, co vám chci říct, je, že jste to dokázal. Trhy mohou - sakra, budou po zbytek dne kolísat, ale nebudou padat jako kámen, jak jsme původně očekávali. Je to věc důvěry, šéfe. Vy jste ji obnovil, a to je hotová věc."

"A to ostatní?"

"Mají možnost couvnout. To budeme vědět, než skončí den."

"A když necouvnou?"

Poradce pro národní bezpečnost o tom chvíli uvažoval. "Pak budeme muset přijít na něco, jak s nimi bojovat, aniž bychom jim způsobili příliš mnoho utrpení. Musíme najít jejich nukleární zbraně a musíme tuhle věc v klidu vyřídit, než se doopravdy vymkne z rukou."

"Je to možné?"

Ryan ukázal na obrazovku. "Že je možné tohle, to jsme také nevěřili, ne?"

11

Následky

Stalo se to ve státě Idaho, v obci nedaleko letecké základny Mountain Home. Štábní četař, který tam sloužil, odletěl na leteckou základnu v Andersenu na Guamu, aby zde pracoval na přibližovacích radarech. Týden nato jeho žena porodila, a večer se mu pokoušela zavolat, aby mu pověděla o jeho nové dceři, ovšem dověděla se, že telefonní linky jsou hluché, kvůli bouři. Bylo jí jen dvacet a neměla žádné zvláštní vzdělání, a sdělení přijala zklamaně. Vojenské spoje jsou obsazené, řekl jí jeden z důstojníků, dostatečně přesvědčivě, takže se domů vrátila se slzami v očích. Příští den hovořila s matkou a překvapila ji sdělením, že manžel ještě o dceři neví. Taková zpráva, říkala si její matka, se vždycky dostala na místo určení třeba i v době války - a která bouřka by mohla být horší než válčení?

Zavolala tedy místní televizní stanici a žádala, aby mohla hovořit s meteorologem, rozšafným padesátiletým člověkem, který byl vynikající odborník na předpovídání tornád, jež se krajem vířivě přehnaly každé jaro, a jak se obecně pravilo, zachránil každý rok pěti nebo deseti lidem život tím, že si okamžitě propočítal, kudy se sloupec mraků bude pohybovat.

Meteorolog zase byl typ člověka, který byl rád, když ho lidé v místním supermarketu zastavovali přátelskými poznámkami, žádost vzal jako další poklonu své profesionální zdatnosti, a kromě toho - ještě se nikdy na Tichý oceán nepodíval. Ale bylo to snadné. Napojil se na družicový systém Národního úřadu pro výzkum oceánů a atmosféry a v počítači se vrátil o nějaký čas zpátky, aby se podíval, jaké bouře ty ostrovy decimovaly. Roční doba nebyla na tajfun ta pravá, to věděl, ale byl to střed oceánu, a tam se objevovaly bouře pořád.

Jenže ne letos a ne tentokrát. Družicové snímky ukazovaly pár chmýřovitých obláčků, ale jinak pěkné počasí. Několik minut uvažoval nad tím, jestli Tichý oceán, jako třeba Arkansas, netrpí vichřicemi za jasného počasí, ale, ne, to nebylo pravděpodobné, protože tyhle adiabatické bouře vznikají hlavně z kolísání teplot a z rozdílů nadmořské výšky, a oceán je plochý a teploty má umírněné. Poptal se kolegy, který býval meteorologem u námořnictva, aby mu to potvrdil, a tak mu zůstalo jen tajemství. V domnění, že informace, kterou má, je chybná, zapátral ve svém telefonním seznamu a vytočil 011-671-555-1212, protože volání na informace bylo bez poplatku. Dostal záznam, který říkal, že tam byla bouře. Až na to, že tam žádná bouře nebyla Cožpak je první, kdo si toho všiml?

Další, co udělal, bylo, že prošel svou kanceláří do zpravodajského oddělení. V několika minutách šel po telegrafu dotaz.

"Ryan."

"Bob Holtzman, Jacku. Mám na vás dotaz."

"Doufám, že to nebude o Wall Streetu," odpověděl Jack jak jen dokázal nejlhostejněji.

"Ne, je to o Guamu. Proč jsou hluché telefonní linky?"

"Bobe, zeptal jste se telefonní společnosti?" zkusil to Ryan.

"Jo. Říkají, že tam byla bouře, která strhla spoustu telefonního vedení. Až na pár věcí. Zaprvé, žádná bouře tam nebyla. Zadruhé, je tam podmořský kabel a spojení přes družici. Zatřetí, týden je dlouhá doba. Tak co se děje?" zeptal se reportér.

"Kolik lidí se na tohle ptá?"

"Teď zatím jen já a televizní stanice v Little Rocku, která poslala dotaz

na Associated Press. Ještě třicet minut a bude jich o moc víc. Co je? Nějaká..."

"Bobe, přijďte sem ke mně," navrhl Ryan. No, ne že by sis myslel, že tohle vydrží navěky, řekl si Jack. Pak zavolal kancelář Scotta Adlera. Ale proč to nemohlo ještě den počkat?

Tukon doplňovala palivo druhé skupině lodí. Naléhavost chvíle vyžadovala, aby tanker bral dvě doprovodná plavidla současně, po každé straně jedno, a jeho vrtulník zatím dopravoval různé součástky a další zásoby na ostatní plavidla formace; skoro polovinu toho všeho tvořily letecké součástky, aby letouny z Ika byly plně připraveny k akci. Slunce zapadne za třicet minut a doplňování zásob proběhne pod rouškou tmy. Dubrovo bitevní uskupení vyrazilo rychle na východ, aby se vzdálilo od indické formace, a znovu přešlo na režim zákazu vysílání, všechny radary byly vypnuty a hlídkové letouny zaujaly klamné pozice. Obě indické letadlové lodě však ztratili, a zatímco letouny Hawkeye opatrně propátrávaly oceán, Dubro se potil.

"Pozorovatelé hlásí neznámé letouny, směřují k nám, kurz dva-jedna-pět," oznámil reproduktor.

Admirál potichu zaklel, zvedl dalekohled a sledoval obzor na jihozápadě. Tamhle. Dva Sea Harriery. A dělají to šikovně, jak viděl. Byly ve výšce asi sedmnácti set metrů, natlačeny do úhledné dvoučlenné formace, používané pro taktický boj a při leteckých dnech, letěly přímo a v neměnné výšce, a dbaly na to, aby nad žádnou z lodí nepřelétly přímo. Než minuly první prstenec doprovodných plavidel, byla nad nimi a za nimi dvojice Tomcatů, připravená vyřídit je v několika vteřinách, kdyby daly najevo nepřátelské úmysly. Jenže nepřátelské úmysly znamenaly nejprve vypustit zbraň, a v těchto dobách vypuštění zbraně znamenalo s největší pravděpodobností zásah, ať už se s letounem, který ji odpálil, stalo cokoliv. Harriery přelétly nad hlavou jen jednou. Zdálo se, že nesou přídavné nádrže s palivem, a možná i podvěs s průzkumným zařízením, ale žádné zbraně, tentokrát. Admirál Chandraskatta nebyl žádný blázen, jenže něco takového Dubra nikdy ani nenapadlo. Jeho protivník hrál trpělivě, držel se svého úkolu, nespěchal, a poučoval se z každého kousku, který mu Američané předvedli. Nic z toho nebylo pro velitele bojového uskupení důvodem k nějaké velké radosti.

"Budeme je sledovat?" zeptal se komandér Harrison nevzrušeně.

Mike Dubro zavrtěl hlavou. "Dejte tam jednoho z Hummerů a sledujte to radarem."

Kdy už sakra Washington pochopí, že tady má zaděláno na bezprostřední konflikt?

"Pane velvyslanče," řekl Scott Adler, zatímco rozkládal vzkaz, který mu právě doručil pobočník, "je pravděpodobné, že během příštích čtyřiadvaceti hodin se o vaší okupaci Marianského souostroví dozví veřejnost. V tom okamžiku se situace stane pro nás už nezvládnutelnou. Vy máte zplnomocnění tuto záležitost vyřešit..."

Jenže neměl, jak začal Adler tušit, navzdory ujišťováním o opaku. Viděl, že na toho člověka tlačil příliš silně a příliš rychle. Ne, že by měl nějak moc na vybranou. Celá záležitost trvala sotva týden. Při normální diplomatické praxi takhle dlouho trvalo jenom to, než se dohodl typ židlí, na kterých vyjednavači budou sedět. V tomto ohledu bylo všechno odsouzeno k neúspěchu od samého začátku, ale Adler byl profesionální diplomat, pro něhož naděje nikdy neumírala. I teď, když dokončil své poslední prohlášení, hledal v očích toho člověka něco, co bude moci hlásit v Bílém domě.

"Během našich rozhovorů jsme vyslechli americké požadavky, ale neslyšeli jsme jediné slovo o legitimním právu mé země na hlediska bezpečnosti. Dnes jste systematicky zaútočili na naši finanční a hospodářskou základnu a..."

Adler se nahnul dopředu. "Pane velvyslanče! Před týdnem vaše země udělala

totéž nám, jak prokazuje informace, kterou máte před sebou. Před týdnem vaše země napadla námořnictvo Spojených států. Před týdnem se vaše země zmocnila území Spojených států. Ve světle těchto skutečností, pane, nemáte právo kritizovat nás za snahu obnovit naši vlastní hospodářskou stabilitu." Na okamžik se odmlčel a napomenul se za rozhodně nediplomatický jazyk svého výbuchu, jenže události překročily hranice podobných jemností - nebo je brzy překročí. "Nabídli jsme vám možnost v dobré víře, že se dohodneme na vzájemně přijatelném výkladu zákona o reformě obchodu. Přijmeme omluvu a náhradu za ztráty v našem námořnictvu. Požadujeme okamžitou evakuaci japonských vojenských sil z Marianského souostroví."

Ale na tohle už věci zašly příliš daleko, a všichni u stolu to věděli. Jednoduše nebyl čas. Adler pocítil hrozivou tíhu nevyhnutelnosti. Veškeré jeho umění bylo teď bez užitku. Věci mu vzali z rukou jiné události a jiní lidé, a z velvyslancových rukou také. V obličeji toho druhého viděl stejný výraz, jaký musel mít i ve svém vlastním.

Jeho hlas zněl jako stroj. "Než budu moci na tohle odpovědět, musím se poradit se svou vládou. Navrhuji odročit jednání, aby mohly proběhnout konzultace."

Adler přikývl, spíš smutně než zlostně. "Jak si přejete, pane velvyslanče. Kdybyste nás snad potřeboval, jsme k dispozici."

"Panebože, a vy jste to všechno udrželi v tajnosti? Jak?" otázal se Holtzman.

"Protože vy hoši jste se koukali jinam," odpověděl Jack bezvýrazně. "Stejně jste vždycky moc záviseli na informacích od nás." Svých slov ihned litoval. Až moc to vyznělo jako výzva. Stres, Jacku.

"Ale o těch letadlových lodích jste nám lhali, a o těch ponorkách jste nám neřekli vůbec!"

"Snažíme se to zastavit, dřív než to bude ještě horší," poznamenal prezident Durling. "Právě teď s nimi jednáme prostřednictvím ministerstva zahraničí."

"Měli jste nabitý týden," uznal novinář. "Kealty je venku?"

Prezident přikývl. "Teď jedná s ministerstvem spravedlnosti a s oběťmi."

"Hlavní starostí bylo dát do pořádku trhy," řekl Ryan. "To byla ta pravá..."

"Jak tohle myslíte? Oni zabili lidi!" namítl Holtzman.

"Bobe, proč jste do celé té historie na Wall Streetu celý týden tak bušili? Sakra, přece to, co bylo pro nás na jejich útoku opravdu hrozivé, byl způsob, jak rozvrátili naše finanční trhy a jak udělali útok na dolar. To jsme museli dát do pořádku první."

Bob Holtzman tohle uznal. "Jak jste to sakra skouleli?"

"Bože, koho by to bylo napadlo?" zeptal se Mark Gant. Právě se ozval zvonek, kterým se ukončoval zkrácený obchodovací den. Dow Jonesův index byl dole o čtyři a čtvrt bodu, a obchodovalo se se čtyřmi sty miliony akcií. S&P 500 byl o zlomek nahoře, stejně jako Automatické kótování Národní asociace makléřů cenných papírů, protože společnosti s výtečnými akciemi utrpěly víc v důsledku celkové nervozity než menší ryby.

Nejlepší byl trh s obligacemi, a dolar byl pevný. Japonský jen, na druhé straně, byl vzhledem k ostatním západním měnám hrozivě bit.

"Změny v obligacích příští týden způsobí pokles cen akcií," konstatoval Winston, mnul si obličej a blahořečil prozřetelnosti za své štěstí. Nervozita, která dosud na trhu cenných papírů vládla, lidi podnítí k tomu, aby pro své peníze hledali bezpečnější místa, ačkoliv síla dolaru to rychle dá do pořádku.

"Do konce týdne?" uvažoval Gant. "Snad. Nevím to jistě. Spousta akcií průmyslových výrobních odvětví je ještě podhodnocena."

"Ten váš tah s Citibank byl brilantní," řekl předseda Federálních rezerv a

usadil se vedle makléřů.

"Tu ránu, co dostali minulý týden, si nezasloužili, a všichni to věděli. Já jsem jen první koupil," odpověděl Winston věcně. "A kromě toho, v té věci jsme šli jako první." Snažil se, aby to nevypadalo, jako že si moc fandí. Byla to jen další ukázka psychologie; udělal cosi nečekaného i logického současně, aby spustil krátký trend, a pak inkasoval. Byznys jako obvykle.

"Máte nějakou představu, jak si dnes vedla Columbus Group?" zeptal se ministr Fiedler.

"Nahoru, asi deset," odpověděl ihned Gant a myslel tím deset milionů dolarů, za daných okolností slušný denní výkon. "Příští týden budeme lepší."

Přikročil k nim agent FBI. "Telefonát od Depozitní bankovní společnosti. Všechno posílají normálně. Tahle část systému vypadá, že už je v pořádku."

"Co Chuck Searls?" zeptal se Winston.

"Jeho byt jsme obrátili vzhůru nohama. Měl dvě brožurky o Nové Kaledonii, zrovna tohle. Patří to Francii, a už jsme požádali Francouze, aby po něm pátrali."

"Chcete něco poradit?"

"Pane Winstone, my přece vždycky koukáme, kdo nám co poradí," odpověděl agent s úsměvem. Nálada v místnosti byla nakažlivá.

"Dívejte se ještě také jinam."

"Kontrolujeme všechno."

"Jo, Buzzi," řekl prezident, když zvedl telefon. Ryan, Holtzman a dva agenti tajné služby viděli, jak SKOKAN zavřel oči a dlouze vydechl. Zprávy z Wall Streetu dostával celé odpoledne, ale ty pro něho nebyly oficiální, dokud je neslyšel od ministra Fiedlera. "Díky, příteli. Prosím vás, řekněte všem, že já - dobrá, díky. Nashledanou večer." Durling položil telefon. "Jacku, jste moc dobrý do nepohody."

"Jedna nepohoda je pryč."

"Takže tím to končí?" zeptal se Holtzman, který úplně nepochopil, co Durling řekl. Odpověděl Ryan.

"Ještě nevíme."

"Ale..."

"Ale incident s letadlovými loďmi se dá odepsat jako nehoda, a my nebudeme vědět s určitostí, co se stalo s ponorkami, dokud se nepodíváme na trupy. Jsou v pěti tisících metrech pod vodou," řekl mu Jack a projelo jím zamrazení, že takhle mluví. Ale tohle byla válka, a válce se člověk snaží vyhnout. Když je to možné, připomněl si. "Je tu možnost, že z toho můžeme vycouvat, prohlásit to za nedorozumění, pár lidí jednalo bez pověření, a když za to dostanou zabrat, nikdo jiný nezemře."

"A tohle všechno mi říkáte?"

"Jste v pasti, co?" otázal se Jack. "Jestli ty rozhovory na ministerstvu zahraničí vyjdou, tak máte na vybranou, Bobe. Buď nám pomůžete udržet to v tichosti, nebo můžete mít na svědomí válku se zbraněmi. Takže vítejte mezi nás, pane Holtzmane."

"Podívejte, Ryane, nemůžu..."

"Ale jistěže můžete. To už jste udělal i jindy." Jack si všiml, že prezident sedí, naslouchá a neříká nic. Bylo to zčásti proto, aby se distancoval od Ryanových tahů, zčásti, snad, byl spokojen s tím, co vidí. A Holtzman hrál s nimi.

"Takže co tohle všechno znamená?" zeptal se Goto.

"Znamená to, že budou pořvávat," řekl mu Jamata. Znamená to, že naše země potřebuje vedení, což říci nemohl. "Ostrovy si vzít zpátky nemohou. Nemají dostatek prostředků, aby nás napadli. Možná se jim podařilo prozatím zalátat svoje finanční trhy, ale Evropa a Amerika nemohou bez nás přežívat donekonečna, a než na to přijdou, nebudeme je potřebovat tolik, jako nyní. To

nechápete? Tady stále jde a šlo o nezávislost pro nás! Až jí dosáhneme, všechno se změní."

"A teď?"

"Nic se nemění. Nové americké zákony o obchodě budou mít stejný účinek jako nepřátelství. Aspoň takhle za to něco dostaneme, a budeme mít možnost vládnout si ve svém vlastním domě sami."

K tomuhle to vlastně nakonec všechno směřovalo - k jedinému, co nechápal nikdo kromě něho. Jeho země mohla vyrábět výrobky a prodávat je, ale dokud jeho země potřebovala trhy víc, než trhy potřebovaly jeho zemi, zákony o obchodě mohly Japonsko kdykoliv zmrzačit, a jeho země by neměla žádné východisko. Pořád ti Američané. Pořád oni, vymohli příliš brzké ukončení rusko-japonské války a upřeli jim jejich velmocenské ambice, dovolili jim vybudovat hospodářství, a pak pod nimi uřízli větev, nyní už potřetí, titíž lidé, kteří zabili jeho rodinu. Cožpak tohle nevidí? Nyní Japonsko úder vrátilo, a přesto ustrašenost lidem bránila pochopit realitu. Jamata jen takhle dokázal udržet na uzdě svou zlost na tohohle malého a bláhového člověka. Ale Gota potřeboval, třebaže ministerský předseda byl příliš hloupý, než aby si uvědomil, že není cesty zpátky.

"Vy jste si jist, že nemohou... odpovědět na to, co jsme udělali?" zeptal se Goto po chvíli rozmýšlení.

"Hiroši, je to tak, jak vám to už celé měsíce vykládám. Nemůžeme vyhrát - pokud se o to nepokusíme."

"Kruci, kdybych tak mohl pro naše vyměřování použít tohle." Pravé kouzlo snímkování z výšky nespočívalo v jednotlivých fotografiích, nýbrž ve dvojicích snímků, obvykle zhotovených několik vteřin po sobě touže kamerou, a pak přenesených na pozemní stanice v Sunnyvale a Fort Belvoiru. Sledování v reálném čase bylo dobré akorát k tomu, aby vyburcovalo představivost kongresmanů, kteří o tom cosi věděli, nebo aby se ve spěchu spočítaly nějaké položky. Pro skutečnou práci měl člověk tištěné výstupy, po dvojicích, na které se díval stereoskopem, který se pro přesné třírozměrné zobrazení hodil lépe než lidské oko. Bylo to stejné, jako dívat se z letícího vrtulníku. Možná ještě lepší, říkal si úředník z AMTRAK, protože člověk se mohl podívat zpátky, stejně jako dopředu.

"Družice stojí spoustu peněz," poznamenala Betsy Flemingová.

"Jo, jako náš celý roční rozpočet. Tohle je zajímavé." Tým profesionálních vyhodnocovačů snímků analyzoval každé políčko, samozřejmě, ale prostá pravda byla taková, že CIA i Národní úřad pro průzkum už nezajímala technická hlediska stavby železničních tratí tolik, jako před desítkami let. Sledování jednotlivých vlaků, naložených tanky nebo raketami, byla jedna věc. Tohle bylo něco jiného.

"A čím?"

"Šinkansen vydělává peníze. Tady z téhle vedlejší koleje moc peněz mít nebudou. Mohou třeba tudyhle prorazit tunel," pokračoval a uspořádával fotografie. "Mohou to třeba vést do tamhletoho města - ale já, já bych na to šel jinak a ušetřil peníze za technické řešení. Samozřejmě by to mohla být třeba jen posunovací kolej, která by se napojovala na hlavní trať."

"Hm?"

Ani od stereoskopu nezvedl oči. "Místo, kam se uklidí pracovní vozy, odklízeče sněhu, a podobně. Pro ten účel je to dobré místo. Až na to, že tam žádné takové vozy nejsou."

Rozlišení na fotografiích bylo přímo fantastické. Byly pořízeny kolem poledne místního času, a bylo vidět odlesk slunce na kolejích hlavní trati, a vedlejší kolej také. Říkal si, že vzdálenost mezi kolejnicemi je pro kamery hranice rozlišení - zajímavá skutečnost, kterou nesměl nikomu sdělit. Pražce byly betonové, stejně jako na trati pro superexpres, a kvalita provedení byla - no, něco, co už dávno bylo předmětem jeho závisti. Úředník váhavě vzhlédl.

"Nejde o to, že je to trať, která se musí zaplatit. Se zatáčkami je to naprosto špatné. Tadyhle by se nedalo jet ani padesátkou, a vlakové soupravy po té trati jedou přes sto šedesát. Divné ale je - že prostě mizí."

"Cože?" zeptala se Betsy.

"Podívejte se sama." Úředník vstal aby se protáhl, a pustil paní Flemingovou ke stereoskopu. Vzal mapu údolí ve velkém měřítku a podíval se, jak to vypadá. "Víte, když Hill a Stevens stavěli Great Northern..."

Betsy tohle nezajímalo. "Chrisi, podívejte se semhle, na tohle."

Jejich host vzhlédl od mapy. "Och. Nákladní auto? Nevím, jakou barvu používají na..."

"Zelenou ne."

Obvykle čas pracuje pro diplomacii, ne však v tomto případě, říkal si Adler, když vcházel do Bílého domu. Cestu znal, a měl s sebou agenta tajné služby, který by ho dovedl na místo v případě, že by zabloudil. Náměstek ministra zahraničí byl překvapen, když viděl v Oválné pracovně reportéra, a ještě víc tím, že tu směl zůstat.

"Můžete mluvit," řekl mu Ryan. Scott Adler se zhluboka nadechl a začal se svým hlášením.

"Nechtějí v ničem ustoupit. Velvyslanec se v téhle situaci necítí nijak dobře, a je to vidět. Řekl bych, že z Tokia nedostává nějak moc instrukcí, a to mě znepokojuje. Chris Cook si myslí, že chtějí vrátit Guam, pokud bude demilitarizovaný, ale ostatní ostrovy si chtějí nechat. Trochu jsem jim před očima pohoupal zákonem o reformě obchodu, ale nevzbudilo to žádný zvláštní ohlas." Za okamžik pokračoval. "Tohle nepůjde. Můžeme to udržovat týden nebo měsíc, ale nic se prostě nestane. V podstatě nevědí, do čeho jdou. Vidí kontinuum propojení vojenské a hospodářské stránky. Nevidí mezi oběma žádný protipožární příkop. Nevidí, že překročili linii, a nevidí potřebu vrátit se přes ni zpátky."

"Říkáte, že je válka," poznamenal Holtzman, aby věci vyjasnil.

Připadal si hloupě, že se ptal. Nepovšiml si aury neskutečnosti kolem všech v místnosti.

Adler přikývl. "Obávám se, že ano."

"Co tedy předpokládáte?" zeptal se prezident Durling.

Komandéra Dutche Claggetta nikdy nenapadlo, že se octne v takovéhle situaci. Od doby, co před třiadvaceti lety absolvoval Americkou námořní akademii, jako důstojník rychle postupoval, až se jeho kariéra se skřípěním zarazila na palubě Maine, kdy jakožto výkonný důstojník byl zodpovědný za jedinou ztrátu americké ponorky z flotily s balistickými raketami. Ironie byla v tom, že jeho životní ctižádostí bylo velet ponorce s nukleárním pohonem, ale velení na Tennessee teď neznamenalo vůbec nic. Byla to jen jedna položka jeho prvního formuláře životopisu, když vstupoval na trh práce v civilu. Jejím úkolem bylo nést balistické rakety Trident-II, odpalované z moře, ale rakety byly pryč, a jediným důvodem, že vůbec ještě existovala, bylo, že místní hnutí za ochranu prostředí protestovalo u Federálního okresního soudu proti tomu, aby byla demontována, a soudce, celoživotní člen Sierra clubu, uznal jejich argumenty, které byly na cestě zpátky k Odvolacímu soudu Spojených států. Claggett nyní na Tennessee velel devět měsíců, ale jeho zatím jediný přesun byl z jedné strany mola na druhou. Nebylo to přesně to, jak si svou životní dráhu představoval. Mohlo to být horší, říkal si v soukromí své kajuty. Mohl být mrtev, spolu s tolika dalšími z Maine. Ale Tennessee byla pořád ještě celá jeho - nedělil se o ni dokonce ani s druhým velícím důstojníkem - a stále ještě byl námořním důstojníkem, velícím bitevní lodi, řečeno technicky, a jeho okleštěná pětaosmdesátičlenná posádka každý den cvičila, protože život na moři už je takový, i když loď byla přivázaná u mola. Její reaktorové soustrojí, obsluze známé jako Elektrárenská společnost státu Tennessee, se zapínalo

nejméně jednou za týden. Akustici nacvičovali vyhledávací a sledovací činnost z magnetofonových pásků, a zbytek lidí na palubě provozoval kdejaký palubní systém, až po hraní si s jediným torpédem Mark 48, které loď měla. Tak to muselo být. Zbytek posádky vlastně výcvik neprodělával, a jeho povinností vůči nim bylo udržovat jejich profesionální úroveň, kdyby náhodou byli převeleni, tak jak všichni chtěli, na ponorku, která doopravdy vyplouvá na moře.

"Depeše od velitele ponorkového loďstva, pane," řekl námořník a podal mu desky. Claggett je vzal a podepsal příjem.

Hlaste nejbližší datum, kdy můžete vyplout.

"Co je ksakru tohle?" zeptal se komandér Claggett stěny. Pak si uvědomil, že depeše musela projít přinejmenším přes velitelství skupiny, a ne přímo z Pearl Harboru. Zvedl telefon a zpaměti navolil číslo velitele. "Admirála Mancusa, prosím. Tady Tennessee."

"Dutch? Jak jste na tom materiálně?" zeptal se Bart Mancuso bez úvodu.

"Všechno pracuje, pane. Přede dvěma týdny jsme dokonce měli PKBR, a dotáhli to na maximum." Hovořil o provozní kontrole bezpečnosti reaktoru, stále ještě Svatého Grálu loďstva s nukleárním pohonem, dokonce i když mělo skončit jako žiletky.

"Vím. Jak brzy?" zeptal se Mancuso. Přímočarost otázky bylo něco jakoby z minulosti.

"Potřebuji naložit potraviny a torpéda, a potřebuji třicet lidí."

"Kde potřebujete nějak posílit?"

Claggett okamžik uvažoval. Jeho důstojníci byli mladí, to mu však nevadilo, a měl dobrou skupinu vyšších náčelníků. "Vlastně nikde. Dávám těm lidem zabrat."

"Tak dobrá, Dutchi. Chystám rozkazy, abyste byl připraven plavit se do akce. Skupina se připravuje na činnost. Potřebuju, abyste vyrazil co nejrychleji. Rozkazy přijdou po cestě. Připravte se na devadesát dní na moři."

"Rozkaz, pane." Claggett slyšel, jak linka ztichla. V příštím okamžiku svolával velitele oddělení a náčelníky ke schůzce v důstojnické místnosti. Schůzka ještě ani nezačala, když se telefon ozval znovu. Volalo velitelství skupiny a chtělo znát Claggettovy přesné požadavky na doplnění posádky.

"Váš dům má pěkný výhled. Není na prodej?"

Oreza zavrtěl hlavou. "Ne, není," řekl člověku u dveří.

"Možná byste o tom mohl podumat. Vy jste rybář, viďte?"

"Ano, pane, jsem. Mám nájemní loď..."

"Ano, já vím." Muž se rozhlédl a zjevně obdivoval velikost a polohu toho, co bylo podle amerického standardu vlastně obyčejným domkem na obyčejné stavební parcele. Manuel a Isabel Orezovi ho koupili před pěti lety, a jen tak tak stihli boom obchodu s pozemky na Saipanu. "Zaplatil bych za něj hodně," řekl ten člověk.

"Ale kde bych pak bydlel?" zeptal se Portagee.

"Víc než milion amerických dolarů," naléhal muž.

Oreza kupodivu při téhle nabídce pocítil nával vzteku. Stále ještě splácel hypotéku, a účet platil každý měsíc - vlastně jeho žena, to však bylo vedlejší. Typický americký rituál, opakující se měsíc co měsíc - vytržení lístku z knížky, vyplnění šeku, vložení obojího do obálky s předtištěnou adresou a vhození do schránky každého prvního v měsíci - to všechno jim sloužilo jako důkaz, že po více než pětatřiceti letech, co s nimi různě mávali ve státních službách, skutečně vlastní svůj první dům. Ten dům byl jejich.

"Heledte, pane, tenhle dům je můj, jo? Bydlím tady a líbí se mi tu."

Muž se choval přátelsky a zdvořile, a k tomu to byl neodbytný mizera. Podal mu kartičku. "Já vím. Prosím, promiňte mi, že jsem obtěžoval. Rád bych, kdybyste se mi ozval, až budete mít chvíli čas mou nabídku uvážit." S těmi slovy se vydal k sousednímu domu.

"Co tohle ksakru je?" zašeptal Oreza, když zavíral dveře.

"Co chtěl?" zeptal se Pete Burroughs.

"Chce mi za ten dům zaplatit milion babek."

"No, fajn," poznamenal Burroughs. "Na pobřeží Kalifornie by to byla pěkná cena. Ale zase ne tak moc. Nevěřil bys, jaké jsou ceny nemovitostí v Japonsku."

"Milion babek?" A to byla jen první nabídka, připomněl si Oreza. Ten člověk měl v úzké slepé uličce zaparkovanou terénní toyotu, a zjevně chodil dům od domu a hledal, co by mohl koupit.

"Hm, šel by o hodně výš, nebo, kdyby byl chytrý, pronajal by si ho."

"Ale kde bychom pak bydleli?"

"Nebydleli byste," odpověděl Burroughs. "O kolik se vsadíš, že ti dají zadarmo lístek první třídou zpátky do Států? Pouvažuj o tom," navrhl inženýr.

"No, to je zajímavé," uvažoval Robby Jackson. "A ještě něco se děje?"

"Ty lodě, co jsme viděli, jsou teď pryč," odpověděl Oreza. "Vrací se to tu k - hergot, už to vlastně je normální, až na všechny ty vojáky kolem."

"Nějaké potíže?"

"Ne, pane, nic. Pořád ještě ty lodě s potravinami, stejné tankery, stejné všechno. Ve vzduchu je toho o moc míň. Vojáci se jakoby zakopali, ale dávají si pozor na to, jak to tu dělají. Nejsou už tak moc vidět. Na ostrově je pořád ještě spousta buše. Řekl bych, že jsou tam schovaní. Moc jsem se necoural, abych se podíval, víte?" slyšel Jackson.

"Fajn. Tak jen pěkně v klidu, vrchní nadstrážmistře. Dobrá zpráva. Tak, a teď abych zase šel něco dělat."

"V pořádku, admirále."

Jackson si udělal poznámky. Opravdu by měl tohle všechno předat někomu jinému, ale nadstrážmistr Oreza bude na druhém konci drátu chtít slyšet známý hlas, a všechno se stejně zaznamenávalo na pásku pro hochy od rozvědky.

Ale měl na starosti ještě další věci. Letectvo dnes v noci zase poletí zkoumat japonskou protivzdušnou obranu. Hlídková linie SSN se přesune o dalších sto šedesát kilometrů na západ, a shromáždí se spousta zpravodajských údajů, hlavně z družic. Enterprise dnes dorazí do Pearl Harboru. Na základně námořního letectva na Barbers Point budou dvě kompletní skupiny perutí, ale nebudou letadlové lodi, na které by se mohly dát. Ve Schofieldských kasárnách několik kilometrů odtud dosud byla Pětadvacátá lehká pěší divize pozemní armády, ale ani tam nebyly lodě, na které se mohla nalodit. Totéž s První divizí námořní pěchoty v Camp Pendletonu v Kalifornii. Když naposledy Američané udeřili na Marianské souostroví - operace FORAGER 15. června 1944, jak si zjistil -, měli 535 lodí a 127 571 vojáků. Počet plavidel celého amerického námořnictva dohromady se všemi civilními plavidly, plujícími pod hvězdami a pruhy, se dnes tomuhle počtu ani nepřibližoval; pozemní armáda a námořní pěchota dohromady by měly moc práce s tím, aby daly dohromady tehdejší počet. Pátá flotila admirála Ray Spruance - která už neexistovala - měla ne méně než patnáct rychlých letadlových lodí. Tichomořská flotila teď neměla žádnou. Při opětném zabrání ostrovů bylo nasazeno pět divizí, podporovaných více než tisícem letounů taktického letectva, bitevními loděmi, křižníky, torpédoborci... A ty jsi ten podělaný šťastlivec, co má přijít s plánem, jak Marianské souostroví dostat zpátky. S čím?

Nemůžeme s nimi jednat silou proti síle, říkal se Jackson. Ty ostrovy drží, a jejich zbraně, většinou americké výroby, budí strach. Nejhorší komplikací bylo množství civilistů. ‚Domácích' - všichni to byli američtí občané - bylo téměř padesát tisíc, většina z nich žila na Saipanu, a každý plán, při kterém by mnoho jejich životů přišlo ve jménu osvobození nazmar, by byl pro jeho svědomí závažím, které by nedokázal unést. Byl to úplně nový druh války, se souborem zcela nových pravidel, a on se zatím vyznal jen v několika málo z nich. Ale ústřední otázka zněla stejně. Nepřítel vzal něco, co je naše, a my si to musíme vzít zpátky, nebo Amerika už není velmocí. Jackson nestrávil

celý svůj život v uniformě proto, aby pak nemohl být u toho, když se píše tato stránka dějin. A kromě toho - co by řekl vrchnímu nadstrážmistru Manuelu Orezovi? Nemůžeme to udělat silou proti síle. Amerika už neměla možnost přesunovat velké armády, kromě z jedné základny na druhou. A vlastně tu ani nebyla žádná velká armáda, která by se přesunovala, ani žádné velké loďstvo, které by ji přesunovalo. Nebyly žádné předsunuté základny, které by mohly podporovat nějakou invazi. Nebo snad ano? Amerika dosud vlastnila většinu ostrovů v západním Tichomoří, a na každém byla nějaká přistávací dráha. Letouny nyní létaly dál a mohly doplňovat palivo ve vzduchu. Lodi mohly zůstávat na moři téměř bez omezení, což bylo umění, které americké námořnictvo vypracovalo už před osmdesáti lety, a které se ještě zdokonalilo s příchodem nukleární energie. Nejdůležitější bylo, že se zlepšila zbrojní technika. Už nebyl zapotřebí kyj. Nyní se používaly rapíry. A snímkování z družic. Saipan. Tam se o všem rozhodne. Saipan byl klíčem k řetězu ostrovů. Jackson zvedl telefon.

"Ryan."

"Robby. Jacku, jak moc máme volnou ruku?"

"Nemůžeme pozabíjet moc lidí. Teď nemáme rok pětačtyřicet," řekl poradce pro národní bezpečnost. "A oni mají nukleární rakety."

"Jo, ano, prý je hledáme, a já vím, že naším prvním úkolem je ty rakety najít. Ale co když je nenajdeme?"

"Musíme," odpověděl Ryan. Musíme? říkal si. Podle nejlepšího zpravodajského odhadu měl kontrolu a velení nad těmi raketami v rukou Hiroši Goto, člověk s omezenou inteligencí a s opravdovou antipatií vůči Americe. Vážnější bylo, že Ryan nevěřil ve schopnost Ameriky předpovědět, co ten člověk udělá. To, co mohlo připadat iracionální Ryanovi, se mohlo zdát rozumné Gotovi - a komukoliv jinému, na jehož radách byl závislý, pravděpodobně Raizu Jamatovi, který tohle všechno začal a jehož osobní motivace byla prostě neznámá. "Robby, musíme je vyřadit ze hry, a k tomu, jo, k tomu máš volnou ruku. Tohle si s Vrchním velením vyjasním," dodal, a měl tím na mysli vrchního velitele, suché pentagonské označení pro prezidenta.

"Nukleární zbraně?" zeptal se Jackson. Jeho profesí, to Ryan věděl, bylo uvažovat v takovýchto dimenzích, jakkoliv znění i náplň těch dvou slov byly strašné.

"Robe, to nechceme, pokud nezbude žádná jiná možnost, ale máš zplnomocnění s tou možností počítat a zahrnout ji do plánů."

"Právě mi volal náš přítel ze Saipanu. Prý někdo chce zaplatit hodně dolarů za jeho dům."

"Máme za to, že se asi pokusí sehrát volby - referendum o suverenitě. Když se jim podaří dostat lidi z ostrova, pak z toho mohou vyjít nějaké body, ne?"

"A to nechceme, co?"

"Ne, nechceme. Potřebuju nějaký plán, Robe."

"Jeden ti dáme," slíbil zástupce J-3.

Durling znovu vystoupil v televizi večer v devět hodin východního času. Vzdálené dunění se už začínalo ozývat. Televizní komentátoři pokračovali ve svých reportážích o událostech na Wall Streetu, spolu se zmatenými narážkami na nehodu ponorek minulý týden, a na naléhavé vyjednávání s Japonskem o Marianském souostroví, kde, jak upozorňovali, byly přerušeny spoje v důsledku bouře, která tam vůbec nemusela být. Silně je uvádělo do rozpaků, když museli prohlašovat, že nevědí co a jak. V té době si už washingtonští dopisovatelé vyměňovali informace a zdroje, a nešlo jim do hlavy, jak jim mohlo něco tak velkého ujít. Nevěřícnost se změnila ve vztek na vládu, že něco takového tajila. Setkání, zatím v zákulisí, která začala v osm hodin, je poněkud usmířila. Ano, Wall Street bylo to hlavní. Ano, pro blaho Ameriky to bylo důležitější než nějaké ostrovy, ze kterých jen pár stálo za to, aby musely být

na mapě. Ale, pravda, vláda nemá právo nesdělit médiím, co se děje, ksakru. Někteří z nich si však byli vědomi toho, že První dodatek k zákonu jim zaručuje, že mohou svobodně pátrat po událostech, ne vyžadovat informace od druhých. Jiní si zase uvědomovali, že vláda se snaží ukončit celou záležitost bez krveprolití, což je zčásti umírnilo. Ne však docela.

"Mí američtí spoluobčané," začal Durling, toho dne už podruhé, a bylo hned vidět, že jak byly události toho odpoledne potěšující, dnes večer to bude špatné. A bylo.

Na nevyhnutelnosti je něco, co uráží lidskou přirozenost. Člověk je tvor, jenž chová naděje a je vynalézavý, což obojí popírá myšlenku, že se věci nedají změnit. Člověk je však také tvor omylný, a to někdy činí nevyhnutelnými věci, jimž se tak často snaží vyhnout.

Čtyři bombardéry B-1B Lancer teď byly osm set kilometrů od pobřeží, opět rozvinuty do linie, směřující na východ od Tokia. Tentokrát zamířily k cíli přímo, letěly přesně na západ pod úhlem dva-sedm-nula, a letěly ve výšce pro průnik nízkým letem. Důstojníci pro vedení radioelektronického boje na palubě každého z letounů teď věděli víc než dvě noci předtím. Teď si alespoň mohli klást správné otázky. Další informace z družic upřesnily polohu každého radaru protivzdušné obrany v zemi, a věděli, že nad nimi mohou zvítězit. Důležitou součástí úkolu pro tuto noc bylo obeznámit se s možnostmi letounů E-767, a to vyžadovalo víc obezřetnosti a opatrnosti.

Bombardéry B-1B byly od sedmdesátých let mnohokrát upravovány. Nyní byly spíš pomalejší, ale také se dokázaly přibližovat nepozorovaně. Zvlášť přímo zpředu se účinná plocha cíle u Lanceru radaru jevila jako velký pták, oproti B-2A, který měl účinnou plochu vrabce, pokoušejícího se skrýt před sokolem. Měl také ohromující rychlost při nízkém letu - nejlepší způsob, jak se vyhnout střetu při napadení, k čemuž, jak posádka doufala, nedojde. Dnes v noci bylo jejich úkolem ‚polechtat' hlídkové letouny, počkat, až zareagují svými elektronickými přístroji, a pak se otočit a uhánět zpátky do Elmendorfu s lepšími údaji, než jaké získali až dosud, podle nichž by se dal sestavit plán skutečného útoku. Posádky zapomněly na jedinou věc. Na jedné části jejich letounů byla teplota vzduchu -0,55 °C, a na části druhé 1,66 °C.

Kami-Dva letěl sto šedesát kilometrů východně od Cosi a přesně sledoval linii sever-jih při rychlosti čtyř set uzlů. Každých patnáct minut letoun obrátil kurz. Hlídkoval už sedm hodin a měl být vystřídán za svítání. Posádka byla unavená, ale pozorná, ještě zcela neupadla do otupělosti z jednotvárnosti svého úkolu.

Ten pravý problém byl technický, a to operaci značně komplikovalo. Jakkoliv byl jejich radar technicky propracovaný, prokazoval jim méně laskavostí, než by se dalo předpokládat. Umožňoval sice zjistit nepozorovaně se pohybující letoun, ale dosáhl toho pomocí - snad to posádka ještě nevěděla - celé řady způsobů zvýšení výkonu. Radar sám byl nesmírně výkonný, a protože měl konstrukci solid state, byl jak spolehlivý, tak přesný. Mezi vnitřní zlepšení patřilo přijímací zařízení, chlazené tekutým dusíkem, aby se čtyřikrát zvýšila jeho citlivost, a software pro analýzu signálů, jemuž uniklo jen málo. A právě to byl problém. Radarová stínítka byly televizní obrazovky, které zobrazovaly počítačem sestavený obraz, nazývaný rastrové zobrazení, nikoliv rotující analogový výstup, známý od doby, kdy byl radar v třicátých letech vynalezen. Software byl nastaven tak, aby našel vše, co dávalo stopu, a výkon a citlivost, které nyní používali, dávaly obraz i toho, co vlastně ani nebylo. Například tažní ptáci. Počítačoví inženýři do softwaru zabudovali rychlostní limit, aby ignoroval vše, co bylo pomalejší než sto třicet kilometrů za hodinu, jinak by sledovali automobily na dálnici na západ od nich, ale software zachycoval každý vratný signál a teprve potom se rozhodl, zda ho operátorovi ukáže nebo ne, a když se o několik vteřin později něco

ukázalo na hranici nebo za ní, bylo to zaznamenáno jako možný pohybující se letoun. Tak se dva albatrosové, letící několik tisíc metrů od sebe, stali ve vědomí palubního počítače pohybujícím se letounem. Operátory to přivádělo k šílenství, a spolu s nimi i piloty dvou stíhaček Eagle, letících asi třicet kilometrů od hlídkového letounu. Výsledkem těchto nesnází se softwarem bylo rozladění, které se už změnilo v chybný úsudek. Navíc, při nynější citlivosti systému jako celku, dosud aktivní proudy civilních letadel vypadaly jako skupina bombardérů, a jediná dobrá věc byla, že si s nimi poradí Kami-jedna, operující na sever od nich; ten je klasifikoval a vyřazoval.

"Kontakt, jedna-nula-jedna, čtyři sta kilometrů," řekl do palubního telefonu kapitán u jednoho z panelů. "Výška tři tisíce metrů... sestupuje. Rychlost pět set uzlů."

"Další pták?" zeptal se příkře plukovník, který akci velel.

"Tenhle ne... kontakt je potvrzen."

Jiný letec s hodností plukovníka posunul páku dolů, aby bombardér navedl na menší výšku. Automatický pilot byl nyní vypnut. Tam a ven, říkal si a sledoval oblohu před sebou.

"Tu máme našeho přítele," řekl jeden z důstojníků REB. "Kurz dva-osm-jedna."

Pilot i drahý pilot automaticky pohlédli napravo. Pochopitelně, neviděli nic. Druhý pilot se vrátil pohledem zpátky. V noci musel člověk sledovat přístroje. Nedostatek dobrých vnějších orientačních bodů znamenal, že riskoval závrať, ztrátu prostorové orientace, a toho se všichni letci bojí. Zdálo se, že se blíží k jakýmsi navrstveným mrakům. Očima zkontroloval vnější teploměry. 1,66 °C, a to bylo dobré. O stupínek či dva méně, a hrozila by námraza, a B-1, jako většina vojenských letounů, neměl zařízení pro odstraňování námrazy. Nu, akce byla zaměřená na použití elektroniky, nebyla vizuální, a pro radarové vysílání nebo příjem mraky mnoho neznamenaly.

Jenže mraky znamenaly vlhkost, a druhý pilot zapomněl na to, že teploměr je na nose letounu, a že ocasní část je o něco výš; tam byla teplota minus 0,55 °C, a na ocasním kormidle se začala tvořit námraza. Nebylo jí tolik, aby se to nějak záporně projevilo na kontrolních přístrojích. Bylo jí však dost, aby mírně změnila tvar letounu, jehož účinná plocha cíle byla otázkou milimetrových tolerancí.

"Je to solidní kontakt," řekl kapitán v Kami-Dva. Upravoval svoje ovládací prvky, aby ho pevně zachytil, a vyslal ho na plukovníkovu obrazovku. "Teď možná ještě další."

"Mám ho." Kontakt, jak viděl, se vyrovnával a mířil přímo na Tokio. Linkový letoun to být nemohl. Žádný transpondér. Základní kurz nebyl v pořádku. Výška nebyla v pořádku. Rychlost nebyla v pořádku. Musí to být nepřítel. S tímto poznáním přikázal svým dvěma stíhačkám, aby se k němu vydaly.

"Mohl bych to ještě trochu upřesnit..."

"Ne," odpověděl plukovník do palubního telefonu.

Obě F-15J právě natankovaly plné nádrže, a pro napadení měly dobrou pozici. Alfanumerické symboly na obrazovce Kami ukazovaly, že jsou blízko, a na palubách stíhaček viděli piloti stejný obraz, a nemuseli zapínat své vlastní zaměřovači radary. Při jejich rychlosti pěti set uzlů, a při odpovídající rychlosti přibližujících se letounů, to nebude trvat dlouho.

Současně bylo vysláno hlášení na zem do velitelství oblastní protiletecké obrany, a zanedlouho elektronické drama sledovalo mnoho lidí. Nyní se zobrazily tři přibližující se letouny, vzdálené od sebe tak, jako by se chystaly k útoku. Jestli to jsou bombardéry B-1, pak všichni věděli, že mohou nést skutečné pumy nebo střely s plochou dráhou letu, a byly již blízko poloměru pro odpálení. Teď měl velitel protivzdušné obrany problém, a denní

doba to nijak neulehčovala. Jeho instrukce ještě nebyly dostatečně přesné, a na žádné rozkazy z Tokia nemohl spoléhat. Ale blížící se letouny byly uvnitř identifikační zóny protivzdušné obrany, a pravděpodobně to byly bombardéry, a - co? ptal se generál sám sebe. Zatím přikázal stíhačkám, aby se rozdělily a každá zamířila k jednotlivým cílům. Šlo to příliš rychle. Měl by mít lepší instrukce, ale nedalo se myslet na všechno, a byly to bombardéry, a byly blízko, a rychle se blížily.

"Trefují se do nás?" zeptal se velitel letounu. Neměl v úmyslu přiblížit se k radaru ve vzduchu na víc než na sto šedesát kilometrů, a už uvažoval o tom, jak unikne.

"Pane, je to negativní. Každých šest vteřin mě přejedou, ale ještě žádné elektronické navádění."

"Neřekl bych, že nás takhle mohou vidět," uvažoval nahlas pilot.

"Jestli ano, tak odtud můžeme pěkně rychle vyklusat." Druhý pilot nervózně ohýbal prsty a doufal, že jeho sebedůvěra není nemístná.

Teď žádné halali-hou. Stíhačky byly nad vrstvou mraků. Sestupovat skrz mraky za těchto okolností znamenalo riskovat. Rozkazy přišly jako antiklimax, po všem tom nacvičování a přípravách a dlouhých, nudných nocích hlídkování. Kami-Dvě změnil frekvenci a začal se elektronicky zaměřovat na všechny tři přibližující se kontakty.

"Mají nás," hlásil důstojník REB okamžitě. "Změna frekvence, a silné impuizy v zaměřovacím pásmu."

"Pravděpodobně nás zrovna zahlédli." To dávalo smysl, ne? Jakmile zaznamenali trasu přiblížení, pokoušejí se potvrdit ji. To mu ještě nějaký čas bude trvat. Budu pokračovat dál ještě několik minut, říkal si plukovník, jen tak, abych viděl, co se stane.

"Neobrací se," řekl kapitán. Měl se přece hned obrátit, ne? říkali si všichni na palubě. Pro to, proč se neobrátil, mohl být jen jediný dobrý důvod, a to, jaký bude výsledný rozkaz, bylo jasné. Kami-Dva opět změnil frekvenci na status řízení palby, a stíhačka Eagle vyslala dvě rakety naváděné radarem. Další Eagle na severu byl ještě těsně za dostřelem na svůj nově přidělený cíl. Pilot prudce zapojil forsáž, aby to změnil.

"Zachytili se - někdo se na nás zachytil!"

"Uhýbám doleva." Plukovník pohnul pákou a zvýšil výkon, aby s jekotem střemhlavě zamířil k vrcholkům vln. Z ocasu bombardéru vylétla řada světlic, spolu s oblakem dipólových odražečů. Ve studeném vzduchu se skoro okamžitě zastavily a téměř nehybně se vznášely. Technicky propracovaný radar na palubě E-767 odražeče identifikoval a automaticky je ignoroval, svůj tenoučký paprsek směroval na bombardér, který se dál pohyboval. Raketě stačilo jen ho sledovat. Všechny ty roky vývojových prací nyní začaly nést ovoce, a palubní řídící přístroje si samy pro sebe tiše komentovaly nečekanou situaci. Systém byl zkonstruován na obranu proti Rusům, ne proti Američanům. Pozoruhodné.

"Nemůžu se ho zbavit." Důstojník REB zkusil aktivní rušení, ale tužkový paprsek, bušící do hliníkového trupu jejich Lancera, měl energii dvou milionů wattů, a jeho rušíce s tím nedokázaly nic udělat. Letoun se vrhl do vývrtky. Nevěděli, kde rakety jsou, a mohli dělat jen to, co radila příručka, ale příručka, jak si uvědomili, až když bylo pozdě, nepočítala s tím, jak si poradit s tímhle druhem protivníka. Když první raketa explodovala při kontaktu s křídlem, byli příliš blízko hladiny, než aby jim byla vystřelovací sedadla něco platná.

Druhý B-1 měl větší štěstí. Dostal zásah, který vyřadil dva motory, ale i s poloviční výkonem se dokázal odpoutat od japonského pobřeží tak rychle, že ho Eagle nestačil dostihnout, a posádka si říkala, jestli se dostanou na

Shemyu dřív, než z jejich letounu za sto milionů dolarů upadne ještě něco dalšího důležitého. Zbytek perutě ustoupil také, doufaje, že jim někdo řekne, kde se stala chyba.

Víc na pováženou bylo, že došlo k dalšímu nepřátelskému aktu, a byli další čtyři mrtví, a ve válce bez nějak vymezených pravidel bude nyní cesta zpátky pro obě strany ještě těžší.

12

Úvahy

Není na tom nic nějak zvlášť překvapivého, říkal si Ryan, to vsak bude pro rodiny čtyř leteckých důstojníků malá útěcha. Měla to být jednoduchá, bezpečná akce, a jediná ponurá kladná věc na ní bylo to, že přinesla poučení. Japonsko mělo nejlepší letouny protivzdušné obrany na světě. Musí být poraženy, jestli vůbec kdy mají dostat pryč jejich mezikontinentální rakety - a ty rakety odstraněny být musí. Na stole mu ležela vysoká hromada dokumentů. Zprávy NASA o japonských SS-19. Sledování zjištěných zkušebních odpálení raket. Vyhodnocení schopností raket. Odhady užitečných nákladů raket. Vlastně to byly všechno odhady. Potřeboval víc než to, ale takový už byl charakter zpravodajských informací. Člověk jich nikdy neměl dostatek, aby mohl dělat informacemi podložená rozhodnutí, a tak se musela dělat informacemi nepodložená rozhodnutí a doufat, že tušení bylo správné. Oddechl si, když se ozval krytý telefon STU-6 a zbavil ho úkolu vymýšlet, co může prezidentovi říci o něčem, o čem nic nevěděl.

"Ahoj, Mary Pat. Něco nového?"

"Koga se chce sejít s našimi lidmi," odpověděla ihned paní Foleyová. "Zatím se ví jen to, že ho vývoj událostí příliš netěší. Ale je to riziko," dodala.

Bylo by to o tolik snadnější, kdybych ty dva neznal, uvažoval Ryan. "Schváleno," však nakonec přece jen řekl. "Potřebujeme veškeré informace, které můžeme sehnat. Potřebujeme vědět, kdo tam vlastně rozhoduje."

"Vláda to není. Ne doopravdy. Tomu nasvědčují všechny údaje. Je to jediný přijatelný důvod, proč RZR nevěděla, že se to chystá. Takže otázka bude jasně znít, zda..."

"Odpověď na tu otázku je ano, Mary Pat."

"Někdo se bude muset pod to podepsat, Jacku," řekla zástupkyně ředitele operací.

"Někdo to udělá," slíbil poradce pro národní bezpečnost.

Byl to asistent náměstka obchodního přidělence, mladý diplomat, teprve pětadvacetiletý, který byl jen málokdy přizván k něčemu důležitému, a pokud ano, jen tak postával kolem jako dvorní páže za starých časů, k ruce svému nadřízenému, nosil pití, a vůbec vypadal důležitě. Byl to zpravodajský důstojník, samozřejmě, a i v té práci byl nováček. Jeho úkolem bylo každé ráno cestou na velvyslanectví vybírat mrtvé schránky, když byly zpozorovány příslušné signály, jako tomu bylo dnes ráno, v neděli v Tokiu. Úkol byl výzvou jeho vynalézavosti, protože plánované muselo vypadat jako náhodné, a pokaždé to musel udělat jinak, ne však zase tak odlišně, aby to nevypadalo jako neobvyklé. Jako zpravodajský důstojník v terénu pracoval teprve druhým rokem, ale už teď mu nešlo do hlavy, jak někdo může tohle dělat celý život a nezbláznit se přitom.

Tamhle to je. Plechovka od limonády - tentokrát Coca Cola - ležící u chodníku mezi levým zadním kolem sedanu nissan a obrubníkem, dvacet metrů před ním, tam, kde měla být. Nemohla tam být dlouho. Někdo by ji byl zvedl a hodil do blízké nádoby na odpadky. Obdivoval čistotu Tokia i občanskou hrdost,

kterou tato čistota dokazovala. Vlastně na těchto přičinlivých a zdvořilých lidech obdivoval téměř všechno, ale to mu jen dělalo starosti s tím, jak asi je inteligentní a důkladná jejich kontrarozvědka. Nu, měl diplomatické krytí, a neměl se co obávat ničeho víc než skvrny na kariéře; zaměstnání však mohl vždycky změnit - povinnosti, které pod svým krytím vykonával, mu daly možnost dovědět se hodně o podnikání, kdyby se snad někdy rozhodl odejít ze služeb vlády, říkal si neustále. Kráčel po ranním zaplněném chodníku, sehnul se a plechovku zvedl. Dno chybělo, aby se věc dala snadno zasunout dovnitř, a jeho prsty zručně vyňaly předmět, připevněný uvnitř páskou, pak jednoduše plechovku upustil do koše na odpadky na konci bloku, než zabočil doleva a zamířil k velvyslanectví. Další důležitý úkol splněn, i kdyby to bylo vypadalo jen jako odstranění nečistoty z ulice tohoto města, které na sebe dbalo jako žádné jiné na světě. Dva roky profesního výcviku, říkal si, aby z něj byl počišťovač. Možná, že za pár let začne verbovat své vlastní agenty. Při tom aspoň zůstaly člověku čisté ruce.

Když vešel do budovy velvyslanectví, vydal se za majorem Šerenkem do jeho kanceláře, předal, co našel, a pak zamířil ke svému stolu a ke své krátké ranní práci.

Boris Šerenko měl tak napilno, jak očekával. Jeho zařazení mělo být pěkným, klidným místem pro hospodářskou špionáž, měl se učit technice průmyslové činnosti, kterou by jeho země mohla snadno napodobit - spíš obchodní funkce než čistá špionáž. Ztráta Ljalinovy sítě BODLÁK byla profesní katastrofa, kterou se po nějakou dobu pracně snažil bez valného úspěchu napravit. Zrádce Ljalin byl mistrem v tom, jak se vloudit do obchodních operací, zatímco on sám pracoval na tom, jak běžnějším způsobem proniknout do japonských vládních orgánů, a sotva jeho úsilí okopírovat jejich úspěchy začínalo nést ovoce, jeho pověření bylo změněno na něco zcela jiného, pověření stejně překvapivé pro něj, jako byla současná situace nepochybné překvapivá pro Američany, jimž jejich dřívější spojenci zasadili tolik bodných ran. Zase jedna pravda, kterou Američané opomněli. Nikomu se nedá věřit.

S balíčkem, který se mu dostal na stůl, se dalo aspoň dobře pracovat: dvě políčka černobílého pětatřicetimilimetrového negativního filmu, už vyvolaného. Stačilo jen sloupnout šedou pásku a rozvinout ho, práce, která trvala několik minut. Jakkoliv složitě byla jeho agentura vybavena, skutečná vyzvědačská práce byla často něco asi tak namáhavého jako sestavovat dohromady hračky, které děti dostaly k narozeninám. Teď k vynětí filmu použil kapesní nůž a jasné světlo, a málem se při tom řízl. Vložil obě políčka filmu do lepenkových rámečků, a ty šly jeden po drahém do diaprojektoru. Dalším úkonem bylo přepsat údaje do poznámkového bloku, což byla další náročná práce. Stála za to, jak hned viděl. Údaje se budou muset ověřit z dalších zdrojů, ale bylo to dobré.

"Tady máte ty svoje dva vozy," řekl pracovník AMTRAK. Bylo to tak samozřejmé místo, kde se mělo hledat, že trvalo celý den, než na to přišli. Dva vozy nadměrné velikosti byly na odpalovací základně v Jošinobu, a vedle nich byly tři přepravní kontejnery pro nosné rakety SS-19/H-11, a jen tak tam stály na dvoře... "Tohle by mohl být další, ten, co trčí ven z té budovy."

"Musí mít víc než dva, ne?" zeptal se Chris Scott.

"Tak to já bych tedy měla," odpověděla Betsy Flemingová. "Ale mohlo by to být jen místo kam schovat vagóny. A místo je to logické."

"Tady, nebo v montážním závodě," přikývl Scott na souhlas.

Teď čekali jen na nevizuální údaje. Jediná družice KH-12 na oběžné dráze se blížila nad Japonsko, a už byla naprogramována na to, aby se podívala na jedno malé místo v údolí. Vizuální informace jim dala velmi užitečný klíč. Padesát metrů odstavné koleje v době mezi dvěma oblety KH-11 zmizelo. Fotografie ukazovaly stožáry trolejového vedení, obvykle používané pro nadzemní troleje pro elektrické vlaky, ale na těchhle stožárech žádné troleje nebyly. Možná, že byly postaveny proto, aby se vedlejší kolej jevila očím

cestujících, jedoucích superexpresem, jako obyčejná kolej, opět ukázka, jak něco schovat tam, kam je normálně vidět.

"Víte, kdyby to byli nechali jen tak být..." řekl člověk z AMTRAK a znovu si prohlížel vedení.

"Jo," řekla Betsy a podívala se na hodinky. Ale to oni neudělali. Někdo na stožáry natahoval maskovací sítě, hned nad prvním obloukem údolí. Cestující ve vlaku si toho nevšimnou, a být to lépe načasováno, oni tři by si toho nebyli všimli také. "Kdybyste tohle dělal vy, co byste udělal potom?"

"Abych to před vámi schoval? To je jednoduché," odpověděl úředník. "Postavil bych tam vozy pro opravu kolejnic. To by vypadalo úplně normálně, a oni na to tam místo mají. Měli to udělat hned. To lidi pořád dělají takovéhle chyby?"

"Tahle není první," řekl Scott.

"A teď čekáte na co?" zeptal se ten druhý.

"Uvidíte."

Družice KH-12, vyrobená společností TRW a vynesená před osmi lety na oběžnou dráhu raketoplánem Atlantis, vydržela mnohem déle, než byla její programovaná životnost, což však platilo o mnoha přístrojích, vyrobených touto firmou - a letectvo si jí velmi cenilo. Radarová průzkumná družice však byla úplně bez paliva, které by jí umožňovalo manévrovat, a proto bylo třeba počkat, až se dostane na určité místo a doufat, že provozní výška bude stačit na to, co člověk potřeboval.

Bylo to velké válcovité těleso, dlouhé přes deset metrů, s velkoplošnými ‚křídly' solárních receptorů, které dodávaly energii palubnímu zaměřovacímu radaru. Solární články již za léta činnosti v silném radiačním prostředí ztratily na kvalitě a umožňovaly jen několikaminutový provoz během jednoho obletu. Lidem na pozemní řídící stanici připadalo, že na tuto příležitost čekali hodně dlouho. Trasa obletu vedla po ose severozápad-jihovýchod, a od přesné polohy v nadhlavníku byla odchýlena o šest stupňů, dostatečně malý úhel na to, aby viděla dovnitř do údolí. Už toho věděli hodně. Geologický vývoj toho místa byl jasný. Řeka, nyní zadržovaná hrází vodní elektrárny, vyhloubila hluboký zářez. V tomto místě to byl spíš kaňon než údolí, a o umístění raket zde rozhodly jeho příkré stěny. Rakety mohly vzlétnout vertikálně, ale přilétajícím bojovým hlavicím bránily v zásahu hory na východě a na západě. Nezáleželo na tom, čí hlavice by to byly. Tvar a směr údolí by udělaly totéž s ruskými nosiči jako s americkými. A posledním geniálním kouskem bylo, že údolí tvořily tvrdé horniny. Každé silo mělo přirozený pancíř. Ze všech těchto důvodů Scott i Flemingová sázeli hodně ze své profesní pověsti na operační příkazy pro KH-12.

"Tak teď někdy, Betsy," řekl Scott a pohlédl na hodiny na stěně.

"Co přesně uvidíte?"

"Jestli tam jsou, tak se to dozvíme. Sledujete kosmickou techniku?" zeptala se Flemingová.

"Mluvíte s člověkem zblázněným do Star Treku."

"Tehdy v osmdesátých letech vyslala NASA na oběžnou dráhu družici, a první, co družice poslala dolů, byl snímek delty Nilu s přirozenými podzemními nádržemi vody, která jde do Středozemního moře. Zmapovali jsme je."

"Ta samá zjistila zavodňovací kanály v Mexiku, od Mayů, myslím. Co mi tím chcete říct?" zeptal se člověk od AMTRAK.

"To jsme organizovali my, ne NASA. Rusům jsme říkali, že před námi svoje sila neschovají. Také jim to došlo," vysvětlovala paní Flemingová. Přesně v té chvíli začal cvrlikat fax. Signál od KH-12 byl převeden na geostacionární družici nad Indickým oceánem, a odtud na pevninskou část USA. První zobrazení budou jen tak nahrubo, ale, jak doufali, dost dobré pro rychlou orientaci. Scott vzal z faxu první obrázek a položil ho na stůl pod jasné světlo, vedle

vizuálního snímku téhož místa.
"Tak povězte, co vidíte."
"No - tady je hlavní trať... a hele - ta věc zachytí pražce. Koleje jsou moc tenké, co?"
"Správně." Betsy našla vedlejší kolej. Betonové pražce byly široké patnáct centimetrů a dávaly krásně ostré odrazné signály, které vypadaly jako řada pomlček.
"Vede to hodně daleko do údolí, že?" Obličej člověka z AMTRAK se téměř dotýkal papíru, a linii sledoval perem. "Zatáčka, a zatáčka. Co je tohle?" zeptal se a špičkou pera ukázal na řadu bílých koleček.
Scott položil na papír malé pravítko. "Betsy?"
"A taky je dali hodně blízko u sebe. Páni, my jsme chytří! Tohle je muselo stát majlant."
"Krásná práce," vydechl Scott. Vedlejší kolej se stáčela doleva a doprava, a každých dvě stě metrů bylo silo, ani ne tři metry od pochodujících řad pražců. "Tohle někdo opravdu důkladně promyslel."
"Nerozumím vám."
"Těsně vedle sebe," řekla paní Flemingová. "To znamená, že když se pokusíte zasáhnout tohle raketové pole, první hlavice vyhodí do vzduchu tolik rozdrceného materiálu, že to další přilétající hlavici roztříští."
"To znamená, že na to, abyste tohle vyřadili, nemůžete použít nukleární zbraně - aspoň ne nijak snadno," pokračoval Scott. "Teď mi shrňte všechno, co víte," přikázal.
"Tohle je trať, která nemá žádný komerční význam. Nikam nevede a proto nemůže vydělávat peníze. Není to obslužná vedlejší kolej, na to je moc dlouhá. Má standardní rozchod, pravděpodobně proto, že si to vyžaduje charakter nákladu."
"A napínají nad ní maskovací sítě," dokončila Betsy celé hodnocení, a už sestavovala zpravodajský odhad, který budou muset dnes večer sepsat. "Chrisi, tohle je ono."
"Ale napočítal jsem jich jen deset. Dalších deset musíme teprve najít."

Dalo se to jen těžko považovat za výhodu, ale snížením stavu námořnictva vznikl značný přebytek pracovních sil, takže najít dalších třicet sedm lidí nebylo nijak těžké. A tak bylo na Tennessee celkem sto dvacet lidí, o třicet sedm méně, než byl normální stav na třídě Ohio, počet, na který Dutch Claggett mohl přistoupit. Nakonec, raketové techniky nepotřeboval.
V jeho posádce bude hodně vyšších poddůstojníků, další břemeno, které snadno unese, říkal si velící důstojník, když stál na věži a sledoval, jak jeho lidé v záři silných reflektorů nakládají zásoby. Reaktorové soustrojí pracovalo. Jeho technický důstojník i teď prováděl cvičení. Přímo před věží, před pozornými zraky vedoucího obsluhy torpéd, klouzalo pozpátku otvorem pro nakládání výzbroje torpédo Mark 48 ADCAP. Těchto torpéd mohli mít jen šestnáct, ale neočekával, že jich pro svůj předpokládaný úkol bude vůbec tolik potřebovat. Asheville a Charlotte. Znal lidi z obou, a kdyby Washington dal ruce pryč, možná, že by mohl v té věci něco udělat.
U okraje mola zastavil automobil a vystoupil poddůstojník, v ruce kovový kufřík. Vstoupil na palubu a cestou se vyhýbal členům posádky, kteří nosili papírové krabice; pak sestoupil dolů průlezem.
"Tohle je zdokonalený software pro sonarové systémy," řekl Claggettův velící důstojník. "Ten, co s ním sledovali velryby."
"Za jak dlouho se nahraje?"
"Má to trvat jen pár minut."
"Chci být odtud před rozedněním, veliteli."
"To stihneme. Nejdřív do Pearl Harboru?"
Claggett přikývl a ukázal na další Ohia, do nichž také přibývalo lidí a zásob. "A nechci vidět, aby nás tamhleti mamlasové předhonili."

Nebyl to příjemný pocit, ale ten pohled za to stál. Johnnie Reb spočíval na řadě dřevěných špalků a tyčil se nade dnem suchého doku jako nějaká ohromná budova. Kapitán Sanchez se rozhodl, že si vše obhlédne, a stál vedle lodního velícího důstojníka. Zatímco se dívali, pojízdný jeřáb odvážel zbytky vrtule číslo tři. Dělníci a inženýři ve svých různobarevných přílbách ustupovali z cesty, pak se zase shromáždili zpátky u kýlové patky a odhadovali poškození. Přijel další jeřáb a začal s uvolňováním koncové sekce hřídele číslo čtyři. Musela se vytáhnout rovně, uvnitř trupu již byla oddělena od zbývající sekce.

"Hajzlové," vydechl kapitán.

"To spravíme," poznamenal Sanchez tiše.

"Čtyři měsíce. Když budeme mít štěstí," dodal kapitán. Jednoduše neměli díly, aby to udělali rychleji. Samozřejmě, hlavní byly převody. Šest kompletních převodových soukolí se muselo teprve vyrobit, a to nějaký čas trvá. Celý hnací systém Enterprise byl pryč, a tím, že chtěli loď dostat co nejrychleji do bezpečí, se zničila jediná hnací jednotka, která by se ještě bývala dala opravit. Šest měsíců, jestli se podaří dodavatele popohnat ke spěchu, a práce ve třech směnách, aby se to stihlo. Zbytek oprav byl jednodušší.

"Za jak dlouho se dá dát do kupy hřídel číslo jedna?" zeptal se Sanchez.

Kapitán pokrčil rameny. "Dva nebo tři dny, tak nějak."

Než Sanchez položil další otázku, chvíli váhal. Odpověď by měl znát, a bál se, že bude znít hloupě - ale, co! Do Barbers Point musel tak jako tak. A nejhloupější otázky, jak svým lidem už celá léta říkal, jsou ty, které se nepoloží.

"Pane, možná se ptám hloupě, ale jak rychle popluje se dvěma hřídelemi?"

Ryan si přál, aby Společnost ploché země měla pravdu. V tom případě by celý svět bylo jen jediné časové pásmo. Takhle bylo Marianské souostroví napřed o patnáct hodin, Japonsko o čtrnáct, Moskva o osm. Hlavní finanční trhy západní Evropy byly napřed o pět a šest hodin, podle té které země. Havaj byla o pět hodin pozadu. Na všech těchto místech měl kontakty, a všichni pracovali podle místního času, a ty všechny se lišily tak, že jen udržet si přehled o tom, kdo je pravděpodobně vzhůru a kdo pravděpodobně spí, zaměstnávalo většinu jeho úvah. Něco si v posteli pro sebe bručel, a s nostalgií vzpomínal na to, jak z toho byl vždycky při dlouhých letech popletený. Na některých z těch míst lidé pracovali i teď, nikdo z nich však nespadal pod něj, a on věděl, že musí spát, jestli má být schopen s kýmkoliv z nich jednat, až se slunce vrátí tam, kde žije a pracuje on. Spánek však nepřicházel, a jediné, co viděl, byl strop ložnice, obložený borovým dřevem.

"Nějaké nápady?" zeptala se Cathy.

Ryan cosi zahučel. "Měl jsem radši zůstat u obchodního bankovnictví."

"A kdo by tu pak řídil všechny ty věci?"

Dlouhý povzdech. "Někdo jiný."

"Ne tak dobře, Jacku," poznamenala zkusmo jeho žena.

"Pravda," připustil, jako by odpovídal stropu.

"Jak myslíš, že na to budou lidé reagovat?"

"Nevím. Ani pořádně nevím, jak na to reaguju sám," přiznal Jack. "Takhle to přece vůbec nemá vypadat. Jsme ve válce, která nedává žádný smysl. Teprve před deseti dny jsme se zbavili posledních nukleárních balistických raket, a teď jsou tu zpátky, a namířené na nás, a my nemáme žádné, abychom je namířili na ně, a jestli to rychle nezastavíme - tak nevím, Cathy."

"Ale nespat, to není k ničemu."

"Díky bohu, oženil jsem se s doktorkou." Podařilo se mu usmát se. "No, miláčku, povedlo se ti dostat mě aspoň z jednoho problému."

"A jak jsem to udělala?"

"Tak, že jsi byla chytrá." Že jsi pořád používala hlavu, uvažoval dál.

Jeho žena nic neudělala dřív, než si to promyslela. Podle norem své profese pracovala dost pomalu. Možná to bylo normální u někoho, kdo posouval hranice, neustále rozvažoval a plánoval a vyhodnocoval - vlastně jako dobrý zpravodajský důstojník - a pak, když bylo všechno připraveno a člověk měl všechno pohromadě - lup se svým laserem. Jo, to nebyl špatný způsob jak operovat.

"Nu, myslím, že jedno poučení dostali," řekl Jamata. Záchranný letoun vyzvedl dvě mrtvá těla a pár plovoucích trosek z amerického bombardéru. S mrtvými se bude zacházet pietně, to už bylo rozhodnuto. Jména už poslali do Washingtonu telexem prostřednictvím japonského velvyslanectví, a ostatky budou řádně předány. Prokázat milost a slitování bylo na místě, z celé řady důvodů. Jednou budou Japonsko a Amerika zase přáteli, a on nechtěl tuto možnost zahubit. Bylo by to špatné i pro obchod.

"Velvyslanec hlásí, že nám nic nenabízejí," odpověděl Goto po chvilce.

"Ještě si nevyhodnotili své postavení, ani naše."

"Dají své finanční systémy do pořádku?"

Jamata se zamračil. "Snad. Ale pořád ještě mají velké potíže. Pořád ještě musí od nás nakupovat, a pořád ještě nám musí prodávat - a nemohou na nás nijak účinně udeřit, jak se jejich čtyři letci, možná osm, právě přesvědčilo, ke své škodě." Události se neubíraly zcela podle jeho plánu, ale šly vůbec někdy podle plánu? "Příště jim musíme ukázat, že lidé na Saipanu dají přednost naší vládě před jejich. Světové mínění bude nakloněno nám, a tím se situace značně ulehčí."

A až dosud, říkal si Jamata, šlo vše dobře. Američané hned tak nebudou osahávat hlavní japonské území. Neměli možnost dostat ostrovy zpět, a než ji získají, nu, Japonsko bude mít nového spojence, a možná i nové politické vedení, kdo ví?

"Ne, nehlídají mě," ujišťoval je Koga.

"Jako reportér - vlastně ne, vy víte víc, že?" zeptal se Clark.

"Vím, že jste zpravodajský důstojník. Vím, že tadyhle Kimura byl s vámi ve styku." Seděli v pohodlné čajovně nedaleko řeky Ara. Blízko odtud byla závodní dráha pro čluny, postavená pro Olympijské hry v roce 1964. Je to také v příhodné blízkosti policejní stanice, připomněl si John. Proč, říkal si, se vždycky bál pozornosti policistů? Za daných okolností se zdálo vhodným přikývnout na znamení, že situaci chápe.

"V tom případě, Kogo-sane, jsme vám vydáni na milost a nemilost."

"Předpokládám, že vaše vláda nyní ví, co se děje. Všechno, co se děje," pokračoval Koga znechuceně. "Také jsem hovořil se svými kontakty."

"Sibiř," pronesl Clark prostě.

"Ano," odpověděl Koga. "To je jedna část celé věci. Nenávist Jamaty-sana vůči Americe je další část, ale většina toho všeho je pouhé šílenství."

"Reakce Američanů se mě nijak přímo netýká, ale mohu vás ujistit, že moje země nebude krotce přihlížet invazi na naše území," řekl John klidně.

"I když do toho bude zapojena Čína?" zeptal se Kimura.

"Zvlášť když do toho bude zapojena Čína," řekl Chavez, jen aby dal ostatním najevo, že tu je. "Předpokládám, že studujete dějiny, jako my."

"Mám o svou zemi strach. Doba na taková dobrodružství je dávno pryč, ale lidé, kteří - chápete vůbec, jak se tady dělají politická rozhodnutí? Vůle lidu je vedlejší. Snažil jsem se změnit to. Snažil jsem se skoncovat s korupcí."

Clarkův mozek pracoval na plné obrátky, snažil se přijít na to, jestli je ten člověk upřímný nebo ne. "Máme před sebou podobné problémy, jak jste pravděpodobně slyšel. Otázka je, co teď uděláme?"

Mučivé pocity byly na obličeji toho člověka jasně vidět. "Nevím. O toto setkání jsem požádal v naději, že vaše vláda pochopí, že ne všichni tady jsou

šílenci."

"Nesmíte o sobě uvažovat jako o zrádci, Kogo-sane," řekl Clark po krátké úvaze. "Opravdu jím nejste. Co člověk udělá, když má pocit, že jeho vláda dělá nějaký špatný krok? A vy máte pravdu, když soudíte, že možné důsledky nynějšího chodu událostí by mohly být vážné. Moje země nemá ani čas, ani prostředky, kterými by plýtvala v nějakém konfliktu, ale bude-li nám vnucen, nu, pak budeme muset reagovat. A nyní vám musím položit otázku."

"Ano, vím." Koga hleděl do stolu. Chtělo se mu napít se, ale bál se, že se mu bude třást ruka.

"Budete pracovat s námi, aby se tomu zabránilo?" Tohle je práce pro někoho, kdo stojí zatracené výš než já, říkal si Clark, ale je zde on, ne ti výše postavení mamlasové.

"Víte jak?"

"Nejsem tak vysoce postavený, abych vám mohl sdělit požadavky své vlády. Úplně nakonec budeme od vás chtít informace, a snad i váš vliv. Ve vládních kruzích se dosud těšíte úctě. Stále máte přátele a spojence v parlamentu. Nebudeme po vás žádat, abyste tohle ohrozil. Je to příliš cenné, než aby se to jen tak odhodilo."

"Mohu proti tomu šílenství vystoupit. Mohu..."

"Můžete udělat mnoho věcí, Kogo-sane, ale, prosím, pro blaho vaší i mé země, nedělejte nic, aniž byste předem uvážil účinek, kterého chcete svými činy dosáhnout." Moje příští zaměstnáni, říkal si Clark. Poradce pro politické záležitosti. "Jsme tedy zajedno v tom, že cílem zde je zabránit velkému válečnému konfliktu?"

"Hai."

"Válku může začít kdejaký blázen," oznámil Chavez, a děkoval prozřetelnosti za školení od svého mistra. "Ale zabránit jí vyžaduje někoho lepšího, a chce to také pečlivě vše promyslet."

"Budu naslouchat vašim radám. Neslibuji, že se jimi budu řídit. Ale naslouchat budu."

Clark přikývl. "Víc po vás nemůžeme žádat." Dál už následovala jen procedurální část. Další takové setkání by bylo příliš nebezpečné. Od nynějška bude vzkazy vyřizovat Kimura. Clark a Chavez odešli první, a do svého hotelu zamířili pěšky. Tohle bylo něco jiného než záležitost s Mohammedem Abdulem Corpem. Koga je čestný, bystrý, a je ochoten udělat správnou věc, i když za ní stojí zrada. John si však uvědomoval, že jeho řeč k tomuto člověku nebyla pouhou součástí svádivého tance. V určitém okamžiku se státní politika stala věcí svědomí, a on byl vděčný za to, že tenhle člověk ho má.

"Horní paluba uzavřena," hlásil náčelník lodi ze svého místa v levém předním rohu bojové centrály. Jako obvykle ponořování řídil povolanec s nejvyšší hodností na ponorce. Každý otvor v trupu ponorky byl těsně uzavřen, červená kolečka na řídícím panelu nyní vystřídaly červené čárky. "Hákovat loď."

"Všechny systémy propojeny a zkontrolovány před ponořením. Kompenzace zapojena. Připraveni k ponoření," hlásil palubní důstojník.

"Oukej, tak dolů s ní. Ponořit. Hloubka třicet metrů." Claggett obhlédl místnost, nejprve zkontroloval přístrojové panely, pak mužstvo. Tennessee nebyla pod vodou už víc než rok. Posádka také ne, a zatímco palubní důstojník vydával příslušné rozkazy, on pátral po prvních příznacích psychického působení na posádku. Bylo běžné, že pár mladších členů posádky potřásalo hlavami a připomínalo si, že koneckonců jsou posádka ponorky, a podle všeho jsou na tohle zvyklí. Zvuky unikajícího vzduchu to jasně naznačovaly. Tennessee se mírně sklonila dolů pod úhlem pěti stupňů. Několik dalších minut se bude ověřovat upravování osy lodi, aby bylo jisté, že ponorka je správně vyvážena a že všechny palubní systémy skutečně pracují, jak už se ověřilo zkouškami a kontrolami. Tohle trvalo půl hodiny. Claggett by to mohl udělat

rychleji, a příště to docela jistě tak udělá, ale v této chvíli bylo třeba, aby se všichni opět začali cítit volně.

"Pane Shawe, stočit doleva na nový kurz dva-jedna-nula."

"Rozkaz, kormidlo doleva deset stupňů, přejít na nový kurz dva-jedna-nula," odpověděl kormidelník podle pravidel a navedl ponorku na její základní kurz.

"Naplno vpřed," přikázal Claggett.

"Naplno vpřed, rozkaz." Na signál zvonu pro plnou rychlost ze sebe Tennessee dostane dvacet šest uzlů. Při přímé plavbě měla rezervu čtyř uzlů. Bylo málo známou skutečností, že kdosi u raketových ponorek třídy Ohio udělal chybu. Byly zkonstruovány na maximální rychlost něco přes dvacet šest uzlů, ale úvodní zkoušky první ponorky této třídy překonaly při plném výkonu hranici dvaceti devíti uzlů, a pozdější modely byly ještě o něco rychlejší. No, uvažoval Claggett s úsměvem, americké námořnictvo nikdy nemělo zájem o pomalá plavidla; byla menší pravděpodobnost, že se budou vyhýbat střetnutí.

"Zatím je to dobré," poznamenal ke svému palubnímu důstojníkovi.

Poručík Shaw přikývl. Další důstojník, který odešel od námořnictva; vybrali ho jako navigátora, a protože s Dutchem Claggettem sloužil už dřív, neměl nic proti tomu, aby se ještě jednou vrátil. "Rychlost nabírá krásně, kapitáne."

"V poslední době jsme ušetřili spoustu neutronů."

"Jaký máme úkol?"

"Ještě nevím, ale ať se propadnu, jestli nejsme ta největší rychlá útočná ponorka," poznamenal Claggett.

"Je čas to rozjet."

"Tak to udělejte, pane Shawe."

Za minutu se už za ponorkou táhl dlouhý vlečený sonar, navedený do vodního proudu za ponorkou z křídla na pravoboku. I při vysoké rychlosti začal tenký kabel vysílat akustikům do bojové centrály vpředu údaje. Tmnessee nyní plula plnou rychlostí a ponořovala se hlouběji, do téměř tří set metrů. Zvýšený tlak vody odstraňoval kavitaci, vznikající od jejího promyšleného a složitého systému vrtulí. Její reaktorové soustrojí s přirozeným oběhem nevydávalo žádný hluk, na rozdíl od čerpadel. Její hladké linie vylučovaly, že by vznikal hluk od proudění vody. Posádka uvnitř měla boty s gumovými podešvemi. Turbíny byly uloženy na palubě a připevněny k ní pomocí pružin, aby se izolovaly a oddělily zvuky pohonu. Tato třída, zkonstruovaná tak, aby nevznikal žádný hluk, byla skutečně to nejtišší, co kdy bylo spuštěno na vodu, a mezi lidmi z rychlých útočných ponorek se jí dokonce všeobecně říkalo ‚černá díra'. Velká Tennessee svou rychlostí a manévrovacími schopnostmi sice zůstávala daleko za menšími útočnými ponorkami, byla však spolu se svými sestrami stále v čele, pokud šlo o nejdůležitější součást provozu. I velryby měly co dělat, aby ji uslyšely.

Síla proti síle, uvažoval znovu Robby Jackson. Jestli není možné tohle, tak tedy co? "No, když to nemůžeme sehrát jako boxerské utkání, tak z toho uděláme karetní hru," říkal si, sám ve své pracovně. Překvapeně vzhlédl a pak si uvědomil, že slyšel svá vlastní slova, pronesená nahlas.

Nebylo příliš profesionální zlobit se, ale kontradmirál Jackson se v této chvíli svou zlostí kochal. Nepřítel - to byl výraz, který nyní používal - se domníval, že on a jeho kolegové v J-3 nedokážou na jeho akce účinně reagovat. Pro něj to byla otázka prostoru, času a síly. Prostor se měřil v tisících kilometrů. Čas se měřil v měsících a letech. Síla se měřila v divizích a flotilách.

Co jestli se pletou? tázal se sám sebe Jackson.

Ze Shemyi do Tokia to bylo kolem tří tisíc dvou set kilometrů. Z Elmendorfu do Tokia dalších šestnáct set. Ale prostor je čas. Pro ně čas byl počet měsíců nebo let, potřebných ke znovuvybudování loďstva, schopného udělat to, co se udělalo v roce 1944; to však v kartách nebylo, a proto to bylo

irelevantní. A síla není to jediné, co člověk má. Síla je to, co se podaří dopravit na místa, která je třeba zasáhnout. A všechno ostatní je vyplýtvaná energie.

Důležitější byl způsob nahlížení. Jeho protivníci nahlíželi na věc tak, jako by jejich vlastní omezení platila i pro druhé. Utkání vymezili podle svých vlastních pravidel, a jestli budou Američané podle nich hrát, pak také prohrají. Proto jeho nejdůležitějším úkolem bylo sestavit svá vlastní pravidla. A ta také sestavím, říkal si Jackson. A tam tedy začal, na čistém listu nelinkovaného papíru, a často přitom hleděl na mapu světa na stěně.

Ať měl noční službu v CIA kdokoliv, je to inteligentní člověk, říkal si Ryan. Inteligentní natolik, aby věděl, že informace, která přišla ve tři hodiny ráno, může počkat do šesti, což hovořilo o takové úrovni schopnosti uvažovat, jaká byla mezi pracovníky výzvědné služby vzácná, a za kterou byl Ryan vděčný. Rusové depeši vyslali do washingtonské rezidentury, a odtud ji osobně doručili do CIA. Ryan by byl strašně rád věděl, co si myslely uniformované stráže v CIA, když pouštěly branou ruské špiony. Odtamtud šla zpráva automobilem do Bílého domu, a když Ryan vcházel do předpokoje své kanceláře, kurýr už na něj čekal.

"Zdroje hlásí celkem devět (9) raket H-11 v Jošinobu. Další raketa je v montážním závodě, používá se při inženýrských zkouškách pro navrhovaná konstrukční zlepšení. Tak zbývá deset (10) nebo jedenáct (11) raket, o kterých nejsou zprávy, pravděpodobně počet, uvedený na prvním místě, umístění dosud není známo. Dobrá zpráva, Ivane Emmetoviči. Myslím, že vaši lidé od družic mají napilno. Naši také. Golovko."

"Ano, to mají, Sergeji Nikolajiči," zašeptal Ryan a rozevřel druhé desky, které kurýr přinesl. "Ano, to tedy mají."

Tady z toho nic nebude, říkal si Sanchez.

Velitelem tichomořského letectva byl viceadmirál, a v tak špatné náladě, jak jen vůbec důstojník na námořní základně v Pearl Harboru mohl být. Měl na starosti veškeré námořní letectvo a letové paluby od Nevady na západ, a měl by být nejvyšším velitelem ve válce, která začala teprve před několika dny, ale nejen že nemohl svým dvěma letadlovým lodím v Indickém oceánu sdělit, co potřebuje, ale ještě k tomu dvě své další letadlové lodě viděl sedět jednu vedle druhé v suchých docích.

A pravděpodobně v nich zůstanou řadu měsíců, jak to nyní předváděl tým kameramanů CNN divákům celého světa.

"Tak co je?" zeptal se svých návštěvníků.

"Máme v plánu navštívit západní Pacifik?" zeptal se Sanchez.

"V nejbližší době ne."

"Mohu být připraven k vyplutí za necelých deset dní," oznámil velící důstojník Johnnie Reba

"A to je fakt?" zeptal se velitel tichomořského letectva sžíravě.

"Hřídel číslo jedna je v pořádku. Když spravíme číslo čtyři, mohu udělat devětadvacet uzlů, možná třicet. Pravděpodobně víc. Při zkouškách se dvěma hřídeli nebyly odmontovány vrtule. Když se vyloučí jejich hydrodynamický odpor, možná třicet dva."

"Pokračujte," řekl admirál.

"Oukej, prvním naším úkolem bude zbavit se jejich letounů, je to tak?" utvrzoval se Sanchez. "K tomu nepotřebuju Hoovery a Intrudery. Johnnie Reb může nést čtyři perutě Tomcatů a čtyři další Plastikové štěnice, vyčleněnou skupinu Queers, vedenou ‚Robberem' Peachovou na rušení, plus další vyčleněnou skupinu Hummerů. A hádejte co?"

Velitel tichomořského námořního letectva přikývl. "To se skoro vyrovná jejich stíhačkám." Byla to sázka do loterie. Jedna letadlová loď proti dvěma velkým ostrovním základnám nebylo úplně... ale ostrovy jsou hodně daleko od

sebe, ne? Japonsko tam mělo další lodě, i ponorky, a toho se zvlášť obával. "To je začátek, snad."

"Potřebujeme něco dalšího," přikývl Sanchez. "Odmítne někdo, když si řekneme?"

"V tomhle případě ne," odpověděl admirál po krátké úvaze.

Zpravodajka CNN udělala své první živé záběry shora z okraje suchého doku, a ty ukazovaly obě letadlové lodě na jaderný pohon, jak sedí na špalcích, ne nepodobné dvojčatům v kolébkách, postavených vedle sebe. Někdo na vrchním velitelství pro oblast Tichomoří musel pořádně zaplatit za to, že ji tam pustil, říkal si Ryan, protože další záběry už byly z mnohem větší dálky; ‚letadlovky' byly až na druhé straně přístavu, ale i tak byly jasně viditelné za jejími zády, když říkala téměř stále totéž a dodala, že by mohlo trvat až šest měsíců, než Stennis a Enterprise budou moci být zase spuštěny na vodu.

Není to prostě úžasné, bmčel si sám pro sebe Jack. Její odhad byl téměř tak přesný jako ten, co mu ležel na stole v deskách s červeným nápisem Přísně tajné. Možná, že byl ještě přesnější, protože jejím zdrojem byl pravděpodobně dělník z doku, který měl v téhle vůbec největší karosárně opravdové zkušenosti. Doprovázel ji učený komentátor - tím byl admirál ve výslužbě, který pracoval ve washingtonské výzkumné studnici vědomostí - a říkal, že znovuzískání Marianského souostroví bude přinejmenším nanejvýš obtížné.

Problém se svobodným tiskem je v tom, že dává informace každému, a v průběhu minulých dvou desetiletí se stal tak dobrým zdrojem informací, že se k němu vlastní výzvědné služby v zemi uchylovaly vždy, když šlo o všechny možné časově kritické údaje. Tak se stalo, že veřejnost začala být v požadavcích na zprávy vybíravější a náročnější, a sítě médií na to reagovaly zlepšením sběru i analýzy údajů a zpráv. Tisk měl samozřejmě slabiny. Aby dostal opravdu zasvěcené informace, příliš závisel na jejich úniku a ne dost na důkladném průzkumu situace, zvláště ve Washingtonu, a pro analýzu si často vybíral lidi, kteří byli vedeni fakty méně než tím, co si jen představovali jako další postup. Ale tam, kde šlo o věci, které člověk mohl vidět, tisk pracoval často lépe než vycvičení pracovníci výzvědné služby na vládní výplatní listině.

Druhá strana na tom závisí také, uvažoval Jack. Právě tak jako se dívá ve své kanceláři na televizi on, tak se také dívají i ostatní, na celém světě...

"Vypadáš zaměstnaně," pronesl admirál Jackson ode dveří.

"Čekám, jak nejrychleji můžu." Pokynul mu k židli. "CNN právě vysílala zprávy o těch letadlových lodích."

"Dobrý," kývl na to Robby.

"Dobrý?"

"Stennise můžeme mít zpátky na moři za sedm až deset dní. Jeden z mých starých kamarádů, Bud Sanchez, je na něm velitelem, a má nějaké nápady, které se mi zamlouvají. A taky veliteli tichomořského námořního letectva."

"Týden? Moment. "Televizní zprávy měly ještě jeden účinek, lidé jim často věřili spíš než oficiálním údajům, i když v tomto případě tajná zpráva byla totožná s..."

Tři byly ještě v Connecticutu, a další tři se zkoušely v Nevadě. Všechno na nich bylo netradiční. Výrobní závod, například, vypadal spíš jako krejčovská dílna než jako závod na výrobu letadel. Výchozí materiál pro trupy přicházel v rolích, které se pokládaly na dlouhý tenký stůl, kde počítačem řízené laserové řezačky vykrajovaly příslušné díly. Ty se pak laminovaly a vypalovaly v peci, až tkanina z uhlíkového vlákna vytvořila sendvičový laminát, pevnější než ocel, ale daleko lehčí - a na rozdíl od oceli propustný pro elektromagnetickou energii. Padlo na to téměř dvacet let výzkumné práce, a první krátký soubor požadavků narostl do knihy tlusté téměř jako mnohosvazková encyklopedie. Typický program Pentagonu, trval příliš dlouho a stál příliš mnoho peněz, avšak konečný produkt, i když tak úplně nestál za to čekání,

určitě stál za to, aby ho člověk měl, i za dvacet milionů dolarů za vytisk, nebo, jak to formulovaly posádky, deset milionů dolarů za sedadlo.

Když dorazili zaměstnanci společnosti Sikorsky, byly ty tři v Connecticutu usazeny pod přístřeškem bez přední stěny. Palubní systémy byly plně funkční, a s každým z nich zkušební piloti společnosti nalétali jen tolik, kolik potřebovali, aby se přesvědčili, že létat budou. Všechny systémy byly náležitě prozkoušeny pomocí palubního diagnostického počítače, který samozřejmě také udělal diagnózu sebe sama. Když měly nádrže naplněné palivem, odvezli je na stojánku a odletěli s nimi hned po setmění, na sever na leteckou základnu Westover v západní části státu Massachusetts, kde je naloží na transportní letoun Galaxy, patřící k 327. peruti pro přepravu vojenského materiálu a vojsk, a poletí s nimi na jedno místo severovýchodně od Las Vegas, které nebylo na žádné oficiální mapě, ačkoliv jeho existence nebyla zase tak moc velkým tajemstvím. V Connecticutu byly pod přístřešek zavezeny tři dřevěné makety, na otevřenou stranu bylo vidět z obydlené oblasti a z dálnice tři sta metrů odtud na kopci. Dokonce bylo vidět i na lidi, kteří kolem nich celý týden pracovali.

I kdyby člověk ještě nevěděl, jaký má bojový úkol, požadavky byly z velké části tytéž. Tennessee snížila rychlost na dvacet uzlů, osm set kilometrů od pobřeží.

"Strojovna hlásí přímý směr, rychlost dvě třetiny, pane."

"Dobrá," odpověděl komandér Claggett. "Kormidlo doleva dvacet stupňů, nový kurz nula-tři-nula." Kormidelník rozkaz opakoval a Claggettův další rozkaz zněl: "Připravit loď na ultratichý chod."

Nyní už znal fyzikální podstatu toho, co dělá, ale přesto šel ke stolní mapě na zádi, kde se graficky zakreslovala situace na moři, aby znovu zkontroloval okruh obrátky, kterou loď udělala. I kapitán musí zkontrolovat všechno, co udělá. Účelem ostré změny kurzu bylo zkontrolovat vlastní hlučnost plavidla. V celé ponorce byla vypnuta všechna nepotřebná zařízení, a členové posádky, kteří právě neměli službu, ulehli během otáčení lodi na své palandy. Posádka, jak si Claggett povšiml, už začínala chytat rytmus.

Za Tennessee se táhl tisíc metrů dlouhý kabel, a na jeho konci byl vlečený sonar. V další minutě se ponorka chovala jako pes, který se honí za vlastním dlouhým ocasem, sotva tisíc metrů od svého boku, a stále plula rychlostí dvaceti uzlů, a akustici na svých přístrojích naslouchali, zda neuslyší hluk vlastní lodi. Další Claggettovou zastávkou byla místnost akustiků, aby mohl displeje sám sledovat. Byl to jakýsi elektronický incest, kdy se vůbec nejlepší sonarové systémy pokoušely lokalizovat nejtišší loď.

"Tady jsme, pane." Vedoucí akustik označil mastnou tužkou místo na svém displeji. Kapitán se snažil nevypadat příliš zklamaně. Tennessee plula rychlostí dvaceti uzlů, a zařízení bylo jen necelých tisíc metrů od něj, po několik vteřin, potřebných pro průchod.

"Nikdo není takhle neviditelný, pane," poznamenal poručík Shaw.

"Naveďte ji na základní kurz. Zkusíme to znova v patnácti uzlech." A k náčelníkovi akustiků dodal: "Dejte někoho dobrého k páskám. Ať najdeme to rachocení na zádi, ano?" Za deset minut Tennessee zahájila druhou kontrolu vlastní hlučnosti.

"Všechno to bude práce v sedle, pěkně hbitě, Jacku. Jak to vidím, čas pracuje pro ně, ne pro nás." Ne, že by se to admirálu Jacksonovi líbilo. Nezdálo se, že by to šlo udělat jinak, a tahle válka bude typu ‚všeho nech a přijď, tak jak jsi', a pravidla si dělej svoje vlastní za pochodu.

"Můžeš mít pravdu z politického hlediska. Chtějí sehrát ty volby brzy, a zdá se, že jsou moc přesvědčení..."

"Tos to neslyšel? Dopravují tam letadly civilisty, tak rychle jak se jen dá," řekl Jackson. "A proč? Myslím, že se všichni okamžitě stanou místními

obyvateli, a všichni budou hlasovat Ja pro Anschluß. Naši přátelé s telefonem vidí na letiště. Lety tam trochu polevily, ale podívej se na ty počty. Pravděpodobně patnáct tisíc vojáků. Ti všichni mohou hlasovat. Přihoď si k tomu ještě japonské turisty, kteří tam už jsou, a ty, které tam letecky dopravili, a, kamaráde, to je všechno, napsala."

Poradce pro národní bezpečnost se bolestně zašklebil. "Je to jednoduché, co?"

"Pamatuju, když se odhlasoval zákon o volebním právu. V Mississippi z toho pak bylo hodně věcí jinak, když jsem byl malý. Je to prostě nádhera, jak lidi dovedou využít zákon ve svůj prospěch."

"Tohle je ale civilizovaná válka, ne?" Nikdo ještě nikdy neřekl, že jsou pitomí, říkal si Jack v duchu. Výsledky voleb budou fraška, ale jim úplně stačilo, když věci zamlží. Použití síly vyžadovalo nějaký jasný důvod. A tak vyjednávání byla součástí strategie oddalování. Pravidla hry stále ještě určovala druhá strana. Amerika pro nějakou akci ještě neměla vlastní strategii.

"A tohle je potřeba změnit."

"Jak?"

Jackson mu podal desky. "Tadyhle jsou informace, které potřebuju."

Mucu měla spojení na družici, k němuž patřilo i videozařízení, které se dalo napojit na příjem z hlavního stanu flotily v Jokohamě. Je to krásný pohled, opravdu, říkal si admirál Sató, a od CNN je to moc pěkné, že mu ho nabízí. Enterprise se třemi vrtulemi zničenými a se čtvrtou viditelně poškozenou. John Stennis se dvěma již vymontovanými, s třetí jasně neopravitelnou; čtvrtá, bohužel, vypadala funkční. To, co neviděl, bylo vnitřní poškození. Jak si všiml, z té druhé lodě za pomoci jeřábu demontovali jednu z velkých vrtulí ze slitiny manganu a bronzu, a připojil se ještě další jeřáb, aby, jak důstojník torpédoborce viděl, vytáhl venkovní část hřídele na pravoboku.

"Pět měsíců," pronesl nahlas, pak slyšel reportérčin odhad šesti měsíců, ke své radosti odhad nějakého nejmenovaného dělníka z doku.

"Právě tohle si myslí v hlavním stanu."

"Nemohou nás porazit bez torpédoborců a křižníků," poznamenal kapitán Mucu. "Ale nestáhnou své dvě letadlové lodě z Indického oceánu?"

"Nestáhnou, když na ně naši přátelé budou dál tlačit. A kromě toho," pokračoval Sató tiše, "dvě letadlové lodě nestačí, určitě ne proti stovce stíhaček na Guamu a na Saipanu - a ještě víc stíhačkám, když o to požádám, a to pravděpodobně udělám. Teď je to vlastně už jen záležitost politiky."

"A jejich ponorky?" rozvažoval velící důstojník torpédoborce, silně zneklidněn.

"Tak proč nemůžeme?" zeptal se Jones.

"Vedení války bez omezení už je pryč," řekl velitel Tichomořské ponorkové flotily.

"Dřív to šlo."

"Dřív neměli nukleární zbraně," řekl kapitán Chambers.

"Aha." Je to tak, připustil sám pro sebe Jones. "Už máme nějaký plán?"

"Pro tuhle chvíli je to držet se od nich dál," řekl Mancuso. Nebylo to tak úplně něco, z čeho by se Chester Nimitz radoval, ale někde se začít muselo. "Co pro mě máte?"

"Dostal jsem pár tref na ponorky se snorkelem venku, na východ od ostrovů. Nic, co by stačilo k tomu, aby se zahájilo pronásledování, ale stejně si nemyslím, že tam pošleme P-3. Ale od SOSUS jsou připraveni na rychlé akce. Nic kolem nás neprojde." Odmlčel se. "A mám pro vás ještě něco. O někoho jsme se otřeli" - ‚otření" nebylo tak určité jako ‚trefa' - "u pobřeží Oregonu."

"Tennessee," řekl Chambers. "To je Dutch Claggett. Má tu být v nula-dva-

nula-nula v pátek."

Jones byl sám se sebou navýsost spokojen. "Hergot, trefa do Ohia. Kolik dalších?"

"Ještě čtyři, poslední odráží od mola asi za hodinu." Mancuso ukázal na nástěnnou mapu. "Řekl jsem jim všem, aby projeli přes SOSUS kvůli kontrole hlučnosti. Věděl jsem, že tu budete, abyste po nich čmuchal. Moc se kvůli tomu nenaparujte. Uhánějí do Pearl Harboru."

Jones přikývl a otočil se. "Prima, kapitáne."

"Ještě nám něco zůstalo, doktore Jonesi."

"Krucifix, náčelníku!" zaklel komandér Claggett.

"Moje chyba, pane. Fakt." Vzal to jako muž. Byla to bedničkа s nářadím. Našli ji vzpříčenou mezi trubkou a trupem, a v ní od slabých vibrací paluby, zavěšené na pružinách, řinčely montážní klíče, dost na to, aby vlečený sonar hluk zjistil. "Není naše, asi ji tam nechal některý dělník z doku."

Lekce se dostalo ještě dalším třem poddůstojníkům. Tohle se mohlo stát každému. A věděli také, co přijde teď. Kapitán se zhluboka nadechl, než pokračoval. Bylo třeba předvést nějakou pěknou ukázku zlosti, i před poddůstojníky.

"Každý centimetr trupu od kolizní příčky až po koncovou hřídel. Každý uvolněný šroub, každou matku, každý šroubovák. Jestli to bude ležet na palubě, zvednout. Když to bude volné, utáhnout. A nezastavovat se dřív, než to bude hotovo. Tahle loď bude tak tichá, že uslyším i ty sprosťárny, co si o mně myslíte."

"Dohlédnu na to, pane," slíbil náčelník lodi. Mohl bych si taky zvyknout vůbec nespat, už ale neřekl, a docela jistě...

"Jo, to jste uhodl, žádný spánek, dokud vedle téhle lodi nebude hrobka vypadat jako místo pro mejdan." Když to Claggett uvážil, řekl si, že si také mohl vymyslet lepší přirovnání.

Velící důstojník se vypravil zpátky na předek a umiňoval si, že musí svému vedoucímu akustikovi poděkovat za to, že zjistil zdroj hluku. Bylo líp najít ho hned první den, a on musí kvůli tomu udělat kravál. Taková byla pravidla. Musel se přemáhat, aby se neusmíval. Nakonec, od kapitána se očekávalo, že to bude přísný parchant - tedy, když zjistí něco, co je špatně, a za pár minut náčelníci všechnu jeho zlost přenesou na ostatní a budou si o tom myslet totéž.

Vše už vypadalo jinak, jak viděl, když procházel strojovnou s reaktorem. Služba u reaktoru, jako lékaři na operačním sále, stála nebo seděla na svých určených místech a především dávala pozor, a když přišel čas, dělala si poznámky. Byli na moři ani ne celý den, a na všech vodotěsných dveřích byly z obou stran přilepeny xeroxové kopie s nápisem Myslete potichu. Těch pár členů posádky, které potkal v chodbičkách, mu ustoupilo z cesty, často s krátkou, pyšnou úklonou. Jo, my jsme taky profíci, pane. V místnosti pro rakety, dlouhé a nyní bez užitku, poklusávali dva z posádky a Claggett jim ustoupil z cesty, jak to vyžadovala služební etiketa, a málem se přitom znovu usmál.

"Tak bedničkа s nářadím?" řekl výkonný důstojník, když velící důstojník vešel do bojové centrály. "Tohle se mi stalo na Hamptonu, po první údržbě."

"Jo," přikývl Claggett. "Až se budou střídat služby, projdeme to od příde k zádi."

"Mohlo to být horší, pane. Jednou jeden můj známý musel po generálce v loděnici zpátky do suchého doku. V přední zátěžové nádrži našli pitomý vysouvací žebřík." Při takovýchhle příbězích posádkám ponorek přecházel mráz po zádech.

"Bedničkа s nářadím, pane?" zeptal se hlavní akustik.

Teď se Claggett už mohl usmát. Opřel se o dveřní zárubeň, přikývl a vytáhl pětidolarovou bankovku. "Dobrá hláška, náčelníku."

"No, zase nic tak moc." Ale poddůstojník přece jen strčil bankovku do

kapsy. Na Tennessee, stejně jako na spoustě ostatních ponorek, měl každý montážní klíč rukojeť potaženou vrstvou vinylu; jednak se klíč o něco lépe držel v ruce, zvlášť když byla zpocená, a jednak se tak hodně zmenšilo nebezpečí, že bude slyšet cinkání kovu o kov. "Vsadím se, že to byl nějaký pitomeček z loděnice," prohlásil s mrknutím.

"Platím jen jednou," poznamenal Claggett. "Nějaké nové kontakty?"

"Jedna vrtule, nízká rychlost, hladinová loď s dieselovým motorem, kurz tři-čtyři-jedna, vzdaluje se. Je to kontakt z konvergentní zóny, označený Sierra-Třicet. Teď sestavují souřadnice, pane." Okamžik mlčel, a pak se jeho chování změnilo. "Kapitáne?"

"Copak, náčelníku?"

"Asheville a Charlotte - je to pravda?"

Komandér Claggett opět přikývl. "Takhle mi to řekli."

"To skóre vyrovnáme, pane."

Roger Durling zvedl list papíru. Písmo bylo psané rukou, což bylo něco, co prezident viděl jen zřídka. "Tohle je dost chabé, admirále."

"Pane prezidente, nemáte přece v úmyslu dát svolení k soustředěnému útoku na jejich zemi?" otázal se Jackson.

Durling zavrtěl hlavou. "Ne, to by bylo víc, než si přeju. Cílem je dostat zpátky Marianské souostroví, a zabránit jim v provedení druhé části plánu."

Robby se zhluboka nadechl. Na tohle se připravoval.

"Ještě je třetí část," oznámil Jackson.

Ostatní dva muži ztuhli.

"Co je to, Robby?" zeptal se Ryan za okamžik.

"Zrovna jsme si to dali dohromady, Jacku. Velitel indické skupiny se zvláštním určením Chandraskatta? Před nějakou dobou chodil do Newportu. A hádej, kdo s ním byl ve stejné třídě." Odmlčel se. "Jistý japonský admirál jménem Sató."

Ryan zavřel oči. Proč s tímhle někdo nepřišel dřív? "Takže - tři země s velmocenskými ambicemi..."

"Tak se mi to jeví, Jacku. Pamatuješ na Sféru společné prosperity Velké Východní Asie? Dobré nápady se vracejí. To se musí zarazit," řekl Jackson naléhavě. "Strávil jsem přes dvacet let tím, že jsem se připravoval na válku, ve které nikdo nechtěl bojovat - s Rusy. Radši bych se připravoval na to, jak udržet mír. To znamená tyhle hochy zarazit, hned teď."

"Vyjde to?" zeptal se prezident.

"Žádné záruky, pane. Jack říká, že tu jsou ve hře diplomatické a politické zájmy. Tohle není Irák. Jediný mezinárodní konsensus máme s Evropou, a ten se dřív nebo později stejně vypaří."

"Jacku?" vyzval ho prezident.

"Jestli se do toho dáme, je to pravděpodobně způsob jak na to."

"Riskantní."

"Pane prezidente, je to riskantní, to ano," souhlasil Robby Jackson. "Když myslíte, že Mariany dostaneme zpátky diplomacií, dobrá. Nijak zvlášť se mi nechce někoho zabíjet. Ale kdybych já byl v jejich kůži, ty ostrovy bych nevracel. Potřebují je pro Fázi dvě, a když dojde na ni, a když Rusové do toho nepůjdou s nukleárními zbraněmi..."

Mílový krok zpátky, říkal si Ryan. Nějaká nová aliance, aliance, která se rozprostírá od severního polárního knihu až k Austrálii. Tři země s jadernými zbraněmi, s rozsáhlou základnou zdrojů, mocným hospodářstvím, a s politickou vůlí použít k dosažení svých cílů násilí. Celé devatenácté století znova, a rozehrané na mnohem větším hřišti. Hospodářská soutěž podporovaná silou, klasický vzorec pro nikdy nekončící válku.

"Jacku?" vyzval ho prezident ještě jednou.

Ryan zvolna přikývl. "Myslím, že musíme. Můžete si vybrat, jaký chcete důvod. Všechny nakonec vyjdou nastejno."

"Schváleno."

13

Do hloubky

,Normální stav' - tahle slova různí komentátoři používali neustále, obvykle s adjektivy jako ,ne zcela jasný', případně také ,slibný', když popisovali běžné události týdne. Lidé z politické levice byli rádi, že vláda k řešení krize používá diplomatické prostředky, zatímco politická pravice zuřila, že Bílý dům všechno prezentuje ve vyrovnaných, světlých odstínech. Byla to absence vůdcovství, i absence jasných politických prohlášení, která všem ukazovala, že Roger Durling je prezident, který dbá na domácí politiku a kterému se nedostává klíč k tomu, aby si poradil s mezinárodními krizemi. Další kritika směřovala na poradce pro národní bezpečnost, Johna P. Ryana, jenž se i přes dobrozdání, získaná v oboru výzvědné činnosti, nikdy neuvedl jako hráč ve věcech mezinárodní bezpečnosti per se, a nyní docela určitě nezastával nijak zvlášť tvrdou pozici síly. Jiným zase jeho obezřetnost připadala obdivuhodná. Omezení amerických ozbrojených sil, připomínali učení teoretici, dělalo z účinných protiopatření záležitost přinejlepším nesmírně obtížnou, a ačkoliv v Pentagonu světla svítila celé noci, se situací na Marianském souostroví se zřejmě stále nedalo nic dělat. Výsledkem bylo, jak jiní komentátoři prohlašovali před kdejakou kamerou, na které svítilo červené světélko, že vláda udělá co jen bude moci, aby vypadala klidně a stabilně, zatímco bude dělat co jen bude moci. A odtud pramenila iluze normálního stavu, která měla zakrýt slabost americké pozice.

"Vy žádáte, abychom nic nedělali?" otázal se Golovko ohromeně.

"Tuhle bitvu musíme vybojovat my. Když se hnete moc brzy, znepokojí to Čínu, a znepokojí to i Japonsko." A kromě toho, nechal si Ryan pro sebe, co můžete dělat? Ruské vojenské síly byly v ještě horším stavu než americké. Mohli přesunout víc letadel na Východní Sibiř. Přesuny pozemních jednotek na posílení slabých útvarů pohraniční stráže by mohly vyvolat reakci Číny. "Vaše družice vám sdělují totéž co nám, Sergeji. Čína nemobilizuje."

"Zatím." Tohle jediné slovo mělo v sobě osten.

"Správně. Zatím. A když budeme správně vynášet, tak k tomu nedojde." Ryan okamžik mlčel. "Jsou nějaké další informace o raketách?"

"Sledujeme řadu míst," hlásil Golovko. "Potvrdili jsme si, že rakety v Jošinobu se používají pro civilní účely. Je to pravděpodobně krytí pro vojenské zkoušky, ale nic víc. Moji technici si tím jsou jisti."

"Není to krása, jak si jsou jisti?" poznamenal Ryan.

"Co budete dělat, Jacku?" zeptal se ředitel RZR přímo.

"Zatímco tady spolu hovoříme, Sergeji Nikolajiči, říkáme jim, že jejich okupace ostrovů je nepřijatelná." Jack se odmlčel, aby se nadýchl, a připomněl si, že ať se mu to líbí nebo ne, musí tomu člověku důvěřovat. "A když neodejdou sami, najdeme způsob, jak je donutit."

"Ale jak?" zeptal se Rus a pohlédl na hlášení s vyhodnocením situace, které vypracovali vojenští odborníci na nedalekém ministerstvu obrany.

"Před deseti či patnácti lety, neříkal jste svým politickým pánům, že stojíme za to, abyste se nás báli?"

"Jako vy nás," potvrdil Golovko.

"Teď máme větší štěstí. Oni se nás nebojí. Myslí si, že už vyhráli. V tuto chvíli nemohu říct víc. Možná zítra," rozvažoval Jack. "Prozatím jsou na cestě k vám instrukce, které předejte vašim lidem."

"To udělám," slíbil Sergej.

"Moje vláda bude respektovat přání lidu na všech těch ostrovech," opakoval velvyslanec, a pak doplnil nové opatření. "Budeme možná také ochotni projednat rozdíl ve statutu Guamu a ostatních ostrovů Marianského souostroví. Americké zájmy na tom ostrově se datují do doby před téměř sto lety," připustil, poprvé.

Adler toto prohlášení vzal na vědomí, aniž dal najevo nějaké pocity, jak si to vyžadoval postup vyjednávání. "Pane velvyslanče, lidé na všech těch ostrovech jsou američtí občané. Jsou jimi podle své svobodné volby."

"A opět dostanou možnost svou volbu vyjádřit. Zastává vaše vláda stanovisko, že sebeurčení je dovoleno si volit jen jednou?" otázal se místo odpovědi. "To vypadá divně u země, jež má ve svých tradicích zásadu umožňovat snadné přistěhovalectví i vystěhovalectví. Jak jsem již řekl dříve, rádi umožníme dvojí občanství těm místním obyvatelům, kteří dají přednost tomu, že si ponechají americké pasy. Vyplatíme jim náhradu za jejich majetek, kdyby se rozhodli odejít, a..." Zbytek jeho prohlášení byl stejný jako dřív.

Když Adler sledoval diplomatická jednání nebo když se jich účastnil, pokaždé si říkal, je to kombinace toho nejhoršího, co obnáší vysvětlování věcí batoleti a povídání si s tchyní. Bylo to nudné. Bylo to pracné. Bylo to beznadějně vyčerpávající. A bylo to nutné. Před okamžikem Japonsko udělalo určitý ústupek. To se čekalo. Cook tu informaci před týdnem z Nagumy vymámil, a nyní byla na jednacím stole. To bylo dobré. Špatné bylo, že se od něj nyní čekalo, že nabídne něco na oplátku. Pravidla diplomatického vyjednávání spočívala na kompromisech. Člověk nikdy nedostal všechno, co chtěl, a nikdy nedal tomu druhému to, co chtěl on. Problém byl v tom, že diplomacie předpokládala, že žádná ze stran se nikdy nedá donutit k tomu, aby se vzdala něčeho, co má životní význam - a že obě strany vědí, co životní význam má. Jenže - tak často se přece stávalo, že to nevěděly - a pak byla diplomacie odsouzena k neúspěchu, k žalu těch, kdo se nesprávně domnívali, že války jsou vždycky výplodem neschopných diplomatů. Mnohem častěji byly důsledkem národních zájmů natolik neslučitelných, že kompromis jednoduše nebyl možný. A tak velvyslanec nyní očekával, že Adler poskytne alespoň trochu prostoru.

"Pokud mluvím za sebe, jsem rád, že uznáváte nesporné právo obyvatel Guamu na to, aby zůstali americkými občany. Dále také s potěšením kvituji, že vaše vláda dovolí lidem na severních Marianách zvolit si svůj další osud. Zaručujete mi, že se vaše země bude řídit výsledky voleb?"

"Domnívám se, že jsme to dali jasně najevo," odpověděl velvyslanec a vrtalo mu hlavou, zda právě něco získal nebo ne.

"A k volbám bude mít přístup..."

"Všichni obyvatelé ostrovů, samozřejmě. Má země věří ve všeobecné volební právo, tak jako vaše. Vlastně," dodal, "uděláme ještě další ústupek. V Japonsku je věková hranice dvacet let, ale pro účely těchto voleb tuto hranici snížíme na osmnáct let. Nechceme, aby měl kdokoli důvod stěžovat si, že plebiscit byl z nějakého hlediska nespravedlivý."

Ty prohnaný parchante, myslel si Adler. Bylo to jasné. Všichni vojáci, co tam teď jsou, by mohli volit, a mezinárodním pozorovatelům by tenhle tah připadal přímo roztomilý. Náměstek ministra zahraničí přikývl, jako by tím byl překvapen, a pak si zapsal pár poznámek do bloku. Na drahé straně stolu si velvyslanec v duchu připočítal bod. Že to ale trvalo.

"Je to nádherně prosté," řekl poradce pro národní bezpečnost. "Pomůžete nám?"

Nepočítalo se s tím, že pravidla schůzky někoho oblaží. Ta začala vysvětlením právničky z ministerstva spravedlnosti, jak se Zákon o špionáži, svazek 18 Právního řádu Spojených států, paragraf 793E, vztahuje na všechny americké občany, a že svoboda mluveného i psaného projevu nejde tak daleko, aby tento zákon porušovala.

"Žádáte po nás, abychom vám pomohli lhát," řekl jeden z novinářů.

"Přesně tak," odpověděl Ryan.

"Naše povolání od nás vyžaduje..."

"Jste američtí občané," připomněl jim Jack. "Jsou jimi i lidé na těch ostrovech. Mou prací není využívání těch práv, která máte nyní na mysli. Mou prací je zaručit tato práva vám i všem ostatním v zemi. Buď nám pomůžete, nebo ne. Když ano, pak svou práci uděláme snadněji, levněji a s menším krveprolitím. Když ne, pak přijdou k újmě ještě další lidé."

"Pochybuji, že Madison a ti ostatní měli kdy v úmyslu, aby americký tisk v době války pomáhal nepříteli," řekla paní z ministerstva spravedlnosti.

"To bychom nikdy neudělali," protestoval člověk od NBC. "Ale ubírat se tím druhým směrem..."

"Dámy a pánové, nemám čas rozebírat tady ústavní zákony. Tohle je doslova otázka života a smrti. Vaše vláda vás žádá o pomoc. Když pomoc neposkytnete, dříve či později budete muset americkému lidu vysvětlit, proč jste to neudělali." Jack by byl rád věděl, jestli jim už někdy někdo takhle vyhrožoval. Udělat čelem vzad, říkal si, je fair play, i když nečekal, že se na věc budou také dívat zrovna takhle. Byl čas na olivovou ratolest. "Já tohle beru na sebe. Když nám pomůžete, ode mne se to nikdo nedozví."

"S tímhle na mě nechoďte. To se ven dostane," protestovala CNN.

"Pak budete muset americkému lidu vysvětlit, že jste jednali jako občané a vlastenci."

"Tak to nebylo myšleno, doktore Ryane!"

"Já jsem to tak myslel," řekl Jack s úsměvem. "Rozvažte si to. Co vám to uškodí? A kromě toho, jak se to dostane ven? Kdo jiný to udá?"

Novináři byli natolik cyničtí - jejich profese to téměř vyžadovala -, aby pochopili, jaká je to legrace, ale předchozí Ryanův výrok se cíle neminul. Byli v hlubokých rozpacích, z hlediska své profese, a přirozeným výsledkem bylo, že se snažili vyhnout se jim tím, že budou uvažovat v jiných kategoriích. V tomto případě to byl byznys. Kdyby neposkytli své zemi podpora, jakkoliv se přitom hlásili k zásadám a k profesní etice - nu, na lidi, kteří sledovali jejich televizní zpravodajství, ony vysoké morální standardy nepůsobily tolik, kolik by měly. A navíc, Ryan toho zase tolik nechtěl. Chtěl jen jediné - a když budou chytří, třeba si toho opravdu nikdo nevšimne.

Lidé z vedení zpravodajství by byli rádi vyšli ven a prohovořili si věc v soukromí, ale nikdo jim k tomu nedal možnost, a nikdo z nich neměl odvahu o to požádat. Takže hleděli jeden na drahého, a všech pět přikývlo.

Za tohle jednou zaplatíš, říkaly Ryanovi jejich oči. S tím jsem ochoten se vypořádat, říkal si.

"Děkuji vám." Když vyšli, Ryan se vydal do Oválné pracovny.

"Máme to," řekl prezidentovi.

"Lituji, že jsem vám při tom nemohl být nápomocen."

"Je rok voleb," poznamenal Jack s pochopením pro věc. Do předvolebního sjezdu v Iowě scházely dva týdny, pak New Hampshire, a ačkoliv Durling neměl ve své straně opozici, dal by vcelku docela přednost tomu být někde jinde. Také si nemohl dovolit nějak se dotknout médií. Ale proto měl poradce pro národní bezpečnost. Ustanovení činitelé byli vždycky nahraditelní.

"Až tohle všechno bude za námi..."

"Zpátky ke golfu? Trénovat tedy opravdu potřebuji."

Tohle se mi na něm také líbí, říkal si Durling. Ryan docela klidně tu a tam pronesl nějaký žert, ačkoliv kruhy pod očima měl také, jako on sám. To byl další důvod, proč Bobu Fowlerovi děkovat za to, že mu dával opačnou radu, a snad je to také důvod, proč litovat toho, jakou politickou příslušnost si Ryan zvolil.

"Chce pomoci," řekl Kimura.

"Nejlíp, jak to bude moci udělat," odpověděl Clark, "je jednat a chovat se normálně. Je to ctěný člověk. Vaše země potřebuje umírněný hlas." Nebyla to

přesně ta instrukce, kterou čekal, ale doufal, že ve Washingtonu vědí, co ksakru dělají. Příkazy šly přes Ryanovu kancelář, což dávalo trochu útěchy, ne však moc. Přinejmenším jeho místnímu agentovi se ulevilo.

"Děkuji. Nepřeji si vydávat jeho život všanc."

"Na to je příliš cenný. Možná, že by Amerika a Japonsko mohly dosáhnout diplomatického řešení." Clark tomu nevěřil, ale diplomaty vždycky potěšilo, když se takové věci říkaly. "V tom případě Gotova vláda padne, a Koga-san snad bude moci znovu získat dřívější místo."

"Podle toho, co slyším, Goto neustoupí."

"Tohle já slyším také, ale věci se mohou změnit. V každém případě, tamto je to, co od Kogy žádáme. Nějaké další naše setkání by bylo nebezpečné," pokračoval ,Klerk'. "Děkuji vám za pomoc. Když vás budeme zase potřebovat, kontaktujeme vás normálními kanály."

Kimura na znamení vděčnosti zaplatil před odchodem účet.

"A to je všechno, jo?" zeptal se Ding.

"Kdosi si myslí, že ano, a my máme na práci jiné věci."

Zpátky v sedle, říkal si Chavez. Ale aspoň měli příkazy, i když nepochopitelné. Bylo deset hodin dopoledne, místního času, a když vyšli na ulici, rozešli se a příštích několik hodin trávili nákupem mobilních telefonů, každý po třech, nový digitální model, a pak se znovu sešli. Přístroje byly kompaktní a vešly se do kapsy košile. I krabičky, ve kterých byly zabalené, byly malé, a ani jeden z nich neměl nejmenší potíže s tím, jak je ukrýt.

Chet Nomuri už udělal totéž, jako adresu udal byt v Hanamacu, předem vybraný konspirační byt, i s kreditními kartami a řidičským průkazem. Ať se dělo cokoliv, měl necelých třicet dní na to, aby to provedl. Dál udělal to, že se vrátil do lázní, naposledy před tím, než zmizí z povrchu země.

"Jednu otázku," řekl Ryan tiše. Z výrazu jeho očí se Trenta a Fellowse zmocnila nejistota.

"Máme tady na ni čekat?" zeptal se Sam.

"Znáte potíže, které proti nám stojí v Tichomoří."

Trent se na svém místě zavrtěl. "Jestli myslíte, že nemáme koně, abychom..."

"Záleží na tom, jaké koně použijeme," řekl Jack. Oba zasvěcení o tom okamžik uvažovali.

"Bez rukavic?" zeptal se Al Trent.

Ryan přikývl. "Všechno. Budete nám kvůli tomu znepříjemňovat život?"

"Záleží na tom, co tím myslíte. Povězte nám to," vyzval ho Fellows. Ryan to udělal.

"Opravdu to chcete hnát tak daleko?" zeptal se Trent.

"Nemáme na vybranou. Určitě by bylo lepší vybojovat to jako útok jízdy na poli cti a slávy, ale nemáme koně, pamatujte na to. Prezident potřebuje vědět, jestli ho Kongres podpoří. Jen vy budete znát tu část, co je načerno. Když nás budete podporovat vy, pak se ostatní na Kapitolu připojí."

"A když to nevyjde?" chtěl vědět Fellows.

"Tak pak tu je parta s oprátkami, pro všechny. Včetně vás," dodal Ryan.

"Výbor bude držet krok," slíbil Trent. "Hrajete hodně riskantní hru, příteli."

"Hm, to je pravda," souhlasil Jack a přemýšlel o životech, které jsou ohroženy. Věděl, že Al Trent mluví o politické stránce, to také, ale Ryan si uložil ponechat tyto věci stranou. Říci to nemohl, pochopitelně. Trent by to považoval za slabost. Bylo podivuhodné, v kolika věcech se neshodnou. Důležité však bylo, že Trentovo slovo platilo.

"Budete nás informovat?"

"V souladu se zákonem," odpověděl poradce pro národní bezpečnost s úsměvem. Zákon vyžadoval, aby Kongres byl uvědoměn poté, co byla ,černá'

operace provedena.

"A co prezidentský výnos?" Výnos, z dob vlády prezidenta Forda, zakazoval americkým výzvědným agenturám provádět atentáty.

"Máme Dekret," odpověděl Ryan. "Neplatí v době nepřátelství." Dekret byl v podstatě prezidentský výnos, který pravil, že zákon znamená to, co si prezident myslí, že znamená. Zkrátka a dobře, vše, co Ryan navrhoval, bylo nyní, technicky řečeno, legální, pokud s tím souhlasil Kongres. Byl to sakra prapodivný způsob jak řídit podnik, ale v demokraciích to už tak chodí.

"Takže záležitost je vyřízena," poznamenal Trent. Fellows přikývl na souhlas. "A ruka je v rukávě." Oba členové Kongresu se dívali, jak jejich hostitel zvedl telefon a stiskl tlačítko rychlovolby.

"Tady Ryan. Spusťte to."

První akce byla elektronická. Přes zuřivé protesty vrchního velitele pro oblast Tichomoří tři televizní štáby rozestavily své kamery na okraji vedle sebe ležících suchých doků, ve kterých nyní byly Enterprise a John Stennis.

"Nemáme svolení ukázat vám poškození zádí, ale z informovaných zdrojů víme, že je větší, než jak se jeví," říkali všichni reportéři, jen s malými obměnami. Když byly skončeny živé přenosy, byly kamery přeneseny a ukazovaly další a další záběry letadlových lodí, a pak ještě další z druhé strany přístavu. Tvořily jen pozadí, jako archivní záběry, a ukazovaly lodi a loděnice bez překážejících reportérů. Tyhle pásky byly předány někomu jinému, a digitalizovány pro další použití.

"Tamto jsou dvě nemocný lodě," poznamenal Oreza stručně. Každá představovala víc než celkovou tonáž veškerých plavidel Pobřežní stráže Spojených států, a námořnictvo, při vší své chytrosti, dopustilo, aby je střelili do zadku. Bývalý vrchní nadstrážmistr cítil, jak se mu zvedá tlak.

"Jak dlouho to bude trvat, než je dají do pořádku?" zeptal se Burroughs.

"Měsíce. Dlouho. Šest měsíců... a do té doby tu už budeme mít tajfuny," uvědomil si Portagee, a to jeho rozladění jen zvětšilo. A další úvahy mu ještě dodaly. Vůbec si neliboval při představě, že je na ostrově, na který útočí námořní pěchota. Byl zde, na vyvýšeném místě, na dohled od baterie raket země-vzduch, která určité spustí palbu. Možná prodat to za milion babek není nakonec tak špatný nápad. Za ty peníze mohl koupit další loď, jiný dům, a vyjíždět za rybařením z Florida Keys.

"No tak, nač ten spěch?"

Již se tiskly a vyvěšovaly předvolební plakáty. Místní televize na ostrově každých několik hodin upřesňovala, jaké jsou se Saipanem plány. Když nic jiného, atmosféra na ostrově byla nyní aspoň volnější. Japonští turisté byli neobyčejně zdvořilí, a vojáci byli nyní většinou neozbrojeni. Vojenská vozidla používali k pracím na silnici. Vojáci navštěvovali školy, aby se tam přátelsky představovali. Vznikla dvě nová baseballová hřiště, doslova přes noc, a byla zahájena nová liga. Říkalo se, že na Saipanu začnou od jara trénovat dvě mužstva z vyšší ligy, a pro ně se bude muset postavit stadion, a možná, šeptalo se nyní, že Saipan bude mít svoje vlastní mužstvo. A to bylo rozumné, uvažoval Oreza. Ostrov byl blíž k Tokiu, než Kansas City k New Yorku. Ne že by se obyvatelstvo z okupace nějak radovalo. Jen neočekávali žádnou záchranu, a tak, jako většina lidí v takové situaci, se s ní naučili žít. Japonci se překonávali v tom, aby ji udělali co nejpřijatelnější.

Během prvního týdne docházelo denně k protestům. Ale japonský velitel, generál Arima, se vždy s takovou skupinou setkal, s televizními kamerami všude kolem, a její vůdce pozval do své kanceláře popovídat si, a tyto hovory se často vysílaly živě. Pak přišly složitější reakce. Civilní vládní zaměstnanci, obchodníci a podnikatelé uspořádali dlouhou tiskovou konferenci, na které dokumentovali, kolik peněz se na ostrově proinvestovalo, na grafech ukazovali rozdíly, které z toho vyplývaly pro místní hospodářství, a slibovali, že

udělají ještě víc. Ne že by nějak moc skoncovali s odporem, jako spíš prokázali vůči němu shovívavost, a při každé příležitosti slibovali, že se budou řídit výsledky voleb, které se budou už brzy konat. My tu také žijeme, říkali neustále. My tu také žijeme.

Musela být nějaká naděje. Zítra už to budou dva týdny, říkal si Oreza, a jediné, co slyšeli, byly zprávy o nějakém zatraceném vyjednávání. Odkdy Amerika o něčem takovémhle vyjednává? V tom to možná bylo. Možná, že to byl jen zjevný příznak slabosti jeho země, který mu vnukal pocit beznaděje. Nikdo údery nevracel. Řekněte nám, že vláda něco dělá, chtělo se mu říci admirálovi na druhém konci družicového telefonu...

"Ale co, krucifix." Oreza přešel do obývacího pokoje, vložil do telefonu baterie, vysunul anténu otvorem ve dně mísy a navolil číslo.

"Admirál Jackson," uslyšel.

"Tady Oreza."

"Něco nového?"

"Jo, admirále. Jak budou probíhat volby."

"Nerozumím, vrchní nadstrážmistře."

"Tady CNN nám říká, že máme dvě beznohý letadlový lodě, a lidi říkají, že nemůžeme dělat ani hovno. Proboha, admirále, když Argentinci zabrali Falklandy, tak Britové řekli, že se vrátí. A tady nic. Co si ksakru máme myslet?"

Jackson svou odpověď několik okamžiků rozvažoval. "Nemusím vám snad opakovat pravidla jak mluvit o operačních věcech. Vaší prací je dodávat mi informace, na to pamatujte."

"Pořád slyšíme, jak tady budou pořádat volby, jo? Baterie raket na východ od nás je teď zamaskovaná..."

"To vím. A vyhledávací radar na Mount Takpochao pracuje, na letišti a v Kobleru je asi čtyřicet stíhaček. V Andersenu na Guamu jsme jich napočítali dalších šedesát. Na východ od vás křižuje osm lodí, a z neznámého směru se přibližuje skupina tankerů. Ještě něco chcete vědět?" I kdyby Oreza byl ‚kompromitován', což byl zdvořilý termín pro uvěznění, o čemž Jackson pochyboval, tohle nebylo nic tajného. Každý věděl, že Amerika má výzvědné družice. Na druhé straně Oreza potřeboval vědět, že Jackson má nejnovější informace, a co bylo důležitější, že se o věc zajímá. Trochu se styděl za to, co musel říci pak. "Vrchní nadstrážmistře, od člověka jako vy jsem čekal víc." Po odpovědi se však cítil líp.

"To jsem potřeboval slyšet, admirále."

"Jak se bude dít něco nového, řekněte nám o tom."

"Rozkaz, pane."

Jackson zavěsil a vzal si nedávno došlou zprávu o Johnnie Rebovi.

"Brzy, vrchní nadstrážmistře," zašeptal. Pak byl čas setkat se s lidmi z letecké základny MacDill, kteří, naprosto protismyslně, byli oblečeni do zelených uniforem pozemní armády. Netušil, že mu připomenou něco, co viděl před několika měsíci.

Všichni ti lidé museli mluvit španělsky, a také španělsky vypadat. Naštěstí to nebylo těžké. Z Langley přiletěl do Fort Stewartu odborník na dokumenty, se vším vybavením, které potřeboval, včetně nevyplněných pasů. Kvůli jednoduchosti budou používat svoje pravá jména. Četař Julio Vega se posadil před fotoaparát, ve svých nejlepších šatech.

"Neusmívejte se," řekl mu technik CIA. "Evropané se na fotografiích v pasech neusmívají."

"Ano, pane." Jeho služební přezdívka byla Oso, ‚medvěd', ale tak mu nyní říkali jen jeho spolupracovníci. Pro ostatní Rangery v rotě Foxtrot, druhý prapor, 175. hraničářský pluk, bylo jeho jediné jméno ‚četař', a znali ho jako zkušeného poddůstojníka, který bude ku pomoci svému kapitánovi při úkolu, k němuž se právě dobrovolně přihlásil.

"Také potřebujete lepší šaty."

"Kdo je koupí?" zeptal se Vega, teď s úsměvem, ačkoliv na fotografii bude zachmuřený obličej, který si obvykle nechával pro vojáky, kteří nevyhověli jeho představám o tom, jak se chovat. Tady to tak nebude, říkal si. Osm mužů, všichni s parašutistickým výcvikem (jako všichni Rangeři), do jednoho lidé, kteří už na různých místech prošli bojem, a - což bylo pro příslušníky 175. pluku nezvyklé, všichni to byli lidé, kteří si neoholili hlavy na způsob Mohawků. Vega si vzpomněl na jinou takovouhle skupinu a jeho úsměv ztuhl. Ne všichni z nich vyšli z Kolumbie živí.

Lidé, co mluví španělsky, říkal si, když vycházel z místnosti. Španělsky se pravděpodobně mluví na Marianském souostroví. Jako většina poddůstojníků pozemní armády získal titul bakaláře ve večerní škole, jako hlavní obor měl historii vojenství - zdálo se, že pro člověka s jeho profesí je to to pravé, a kromě toho, studium zaplatila armáda. Jestli se tam na těch ostrovech mluví španělsky, pak mu to dávalo další důvod, aby o úkolu uvažoval s kladnými pocity. Název operace, který náhodně zaslechl při krátkém rozhovoru s kapitánem Diego Checou, mu také připadal příznivý. Nazývala se Operace ZORRO, a to kapitána pobavilo natolik, že se o její název se svým četařem podělil. ‚Opravdový' Zorro se jmenoval Don Diego, ne? Banditovo příjmení už zapomněl, ale jeho poddůstojník ne. S takovým jménem jako je Vega, jak můžu takovýhle úkol odmítnout? ptal se Oso sám sebe.

Je dobré, že jsem ve formě, říkal si Nomuri. Už jen dýchat zde bylo obtížné. V Japonsku se většina návštěvníků ze Západu zdržovala ve větších městech a nikdy si neuvědomila, že země je právě tak hornatá jako Colorado. Točimoto byla malá osada v kopcích, která v zimě chřadla a rozrůstala se v létě, kdy se občané, kterým se zajídala lidmi přeplněná jednotvárnost měst, vydávali na venkov na průzkumné výpravy. Vesnička, na konci státní silnice číslo 140, byla v podstatě na kraji světa, ale Chetovi se podařilo najít místo, kde si pronajal malou terénní čtyřkolku a majiteli řekl, že prostě potřebuje na pár hodin vypadnout. Za jeho peníze a svazek klíčů se mu dostalo důrazného, byť zdvořilého, upozornění, že musí jet po cestě a dávat pozor, za což zdvořile a vděčně poděkoval, a vyrazil podél řeky Taki, spíš pěkného potoka než řeky, do hor. Po první hodině a asi deseti kilometrech, jak odhadoval, vypnul motor, vytáhl z uší ucpávky a jen naslouchal.

Nic. Na blátivé štěrkové cestě podél potoka, skákajícího po balvanech, nespatřil žádné koleje, ani žádné stopy obyvatel v hrstce rekreačních domků ve venkovském stylu, kolem kterých projel, a teď, když naslouchal, neslyšel nic než vítr. O necelé čtyři kilometry výše byl podle mapy brod, byl označený i použitelný, a on pak mohl pokračovat dál na východ směrem k hoře Širaiši-san. Jako u většiny hor, i její úbočí vymodelovaly čas a voda do mnoha slepých údolí, a Širaiši měla zvlášť krásné údolí, dosud nepokažené domy nebo chatami. Možná sem v létě přicházeli skauti tábořit a užívat přírody, kterou se lidé všude jinde kolem ze všech sil snažili vyhubit. Spíš to však bylo místo, kde se nevyskytovaly žádné nerosty cenné natolik, aby stálo za to postavit zde silnici nebo železnici. Také to bylo sto osmdesát kilometrů od Tokia, a podle všech praktických hledisek to tady mohla také být docela klidně Antarktida.

Nomuri zamířil na jih a vylezl po hladkém úseku svahu na hřeben jižního pohoří. Chtěl se ještě rozhlédnout a naslouchat, několik kilometrů dole však spatřil napůl dokončené stavení, ale nikde neviděl sloupec dýmu od hořícího dřeva, ani páru, stoupající z něčí horké lázně, a neslyšel nic, co by nepatřilo k přírodě. Nomuri třicet minut propátrával okolí triedrem, nespěchal a dával si záležet, a pak obhlédl severní a západní stranu, a i tam zjistil pozoruhodnou nepřítomnost lidí. Když byl hotov se vším, co potřeboval, zamířil dolů k Taki a pak cestou zpátky do města.

"Teď sem nikdo nejezdí," řekl majitel půjčovny, když se Nomuri krátce po západu slunce vrátil. "Mohu vám nabídnout čaj?"

"Dozo," řekl důstojník CIA. Vzal si čaj s přátelským pokývnutím. "Je to tu nádherné."

"Udělal jste moudře, že jste přijel v tuhle roční dobu." Ten člověk si ze všeho nejvíc potřeboval popovídat. "V létě jsou stromy obalené listím a moc krásné, ale ten hluk tady od těch věcí," - ukázal na řadu vozítek - "no, ničí to klid hor. Ale dobře mě to živí," připustil.

"Musím se sem ještě někdy vrátit. V kanceláři je všechno tak hrozně uspěchané. Přijdu sem a budu vnímat to ticho."

"Třeba byste mohl říci pár přátelům," navrhl muž. Zjevně potřeboval peníze, aby měl mimo sezónu z čeho žít.

"Ano, to určitě udělám," ujistil ho Nomuri. Na cestu ho vyprovodila zdvořilá úklona, a důstojník CIA nastartoval automobil a vydal se na tříhodinovou cestu zpátky do Tokia, a neustále mu vrtalo hlavou, proč mu agentura přidělila úkol vypočítaný na to, aby se dostal na jiné myšlenky.

"Tak opravdu vám to takhle vyhovuje?" zeptal se Jackson lidí ze strategického velitelství.

"Teď je už trochu pozdě na další rozmýšlení, Robby," poznamenal jeden vyšší důstojník. "Když jsou tak hloupí, že nechají americké civilisty potloukat se po jejich zemi, no tak toho využijeme."

"To proniknutí mi pořád dělá starosti," řekl zástupce vojenského letectva a hleděl střídavě na letecké mapy a družicové snímky. "Máme dobrý výchozí bod - sakra, na moři je to dobré -, ale někdo by se měl postarat o ty radarové hlídkové letouny, aby to vyšlo."

"O to je postaráno," ujistil ho plukovník z velitelství vzdušného boje. "Spustíme všechny radary, a vy můžete využít tenhle průchod." Poklepal ukazovátkem na třetí mapu.

"A co posádky vrtulníků?" zeptal se Robby potom.

"Teď pracují se svými trenažéry. Když budou mít štěstí, budou moci během letu spát."

Trenažér pro plánování akce dokonale stačil na to, aby Sandy Richterovi oklamal vnitřní ucho. Zařízení bylo něco mezi novou hrou Nintendo s virtuální realitou jeho nejmladšího syna, a kompletním leteckým trenažérem; přílba přehnaných rozměrů, kterou měl na hlavě, byla stejná jako ta, kterou nosil ve svém vrtulníku Comanche, ale nekonečně složitější. To, co začalo jako jednoúčelový displej na AH-64 Apache, bylo nyní reálným trojrozměrným zobrazením okolního světa, které měl člověk na hlavě. Mohlo by to být ještě složitější, ale ukazovalo to počítačem sestavený pohled na terén, spolu s veškerými letovými informacemi, a jeho ruce jako by byly na ovládací a plynové páce dalšího skutečného vrtulníku, když ho řídil přes vodu a k blížícím se vysokým břehům.

"Točím doprava do průřezu," řekl svému společníkovi ze zadního sedadla, který tu však seděl vedle něj, protože trenažér zase takové věrné reprodukování skutečnosti nevyžadoval. V tomhle umělém světě bylo skutečností to, co viděli, bez ohledu na to, kde byli, ačkoliv letec na zadním sedadle, sedící vedle něj, měl dva přístroje navíc.

To, co viděli, byl výsledek šesti hodin práce superpočítače. Soubor družicových snímků, pořízených během minulých tří dnů, se analyzoval, složil, zkompletoval a zmrzačil do třírozměrného obrazu, který vypadal jako poněkud zrnitý videozáznam.

"Obydlené centrum vlevo."

"Rozumím. Vidím to." To, co viděl, byla modře světélkující skvrna, která by ve skutečnosti byla oranžovožluté zářivkové osvětlení, a kvůli němu vystoupil výš ze svých necelých dvaceti metrů, ve kterých během posledních dvou hodin letěl. Pohnul řídící pákou, a ostatní v zatemněné místnosti, kteří letovou posádku sledovali, byli ohromeni tím, jak se obě těla zaklonila, aby vyrovnala síly přetížení při zatáčce, která existovala jen v počítači, který

simulaci řídil. Bylo to docela k smíchu, až na to, že Sandy Richter nebyl někdo, komu by se člověk smál.

Od okamžiku, kdy překročí skutečné pobřeží, vystoupá až na jeho hřeben a pak ho bude sledovat. Takhle si to Richter představoval. V údolích řek, které ústily do Japonského moře, byly silnice a domy. Bude lepší, říkal si pilot, zůstat co nejvíc akusticky krytý a zkusit sledovat terén pod sebou. V opravdovém, spravedlivém světě by si s tou hrozbou, která se k němu blížila, poradil, ale tohle nebyl tak docela spravedlivý svět.

"Stíhačky nad vámi," varoval ženský hlas, přesně tak, jak by to udělal při skutečné akci.

"Trochu sestoupím," odpověděl Richter hlasu z počítače a sklouzl dolů pod linii pohoří napravo. "Jestli mě dokážeš najít osmnáct metrů nad zemí, tak prohrávám, holčičko."

"Doufám, že tahle bejkárna s nepozorovaným přiblížením vyjde." První zpravodajské informace a hlášení se se znepokojením zmiňovaly o radarech na japonských stíhačkách F-15. Nějak se jim podařilo sundat jeden B-1 a poškodit druhý, a nikdo pořádně nevěděl, jak se to stalo.

"To zjistíme." Co jiného mohl pilot říci? V tomhle případě počítač rozhodl, že bejkárna s nepozorovaným přiblížením funguje. Poslední hodina skutečného letu byl běžný let při kopírování terénu, ale ten byl tak vysilující, že když Richter se svým Comanchem přistál, potřeboval se osprchovat, což si docela jistě nebudou moci dopřát tam, kam poletí. Mohl by se ale hodit pár lyží.

"A co když tamti..."

"Tak se asi budeme muset naučit jíst s chutí rýži." Člověk si nemohl dělat starosti se vším. Světla se rozsvítila, hledí sklesla dolů, a Richter seděl v místnosti středních rozměrů.

"Proniknutí úspěšné," prohlásil major, který cvičení organizoval. "Jste, hoši, připraveni na malý výlet?"

Richter si ze stolu vzadu v místnosti vzal sklenici s ledovou vodou. "Víte, nikdy mě nenapadlo, že bych vrtulník řídil tak daleko."

"A co to ostatní?" chtěl vědět zbrojíř.

"Naloží se to, až tam budete."

"A jak zpátky?" zeptal se Richter. Bylo by bývalo líp, kdyby mu o tomhle také něco řekli.

"Máte dvě možnosti. Možná tři. O tomhle jsme ještě nerozhodli. Ale pracuje se na tom," ujistil je důstojník od strategického velení.

Dobré bylo, že všichni zřejmě měli ateliérové byty. To se dalo čekat, říkal si Chavez. Takovíhle bohatí prevíti dostanou horní poschodí kterékoliv budovy, kde si zamanou. Potom se asi cítí jako velikáni, když mohou shlížet na ostatní, jako lidé ve výškových budovách v Los Angeles, kteří shlíželi dolů na chudinské čtvrti, barrios, jeho mládí. Ani jeden z nich ale nebyl voják. Nikdo nestojí nějak moc o to, aby se takhle rýsoval proti obloze. Lepší bylo být při zemi, mezi trávou, s myšmi a s peóny. Každý má holt své hranice, říkal si Ding.

Takže šlo o to najít místo někde vysoko. To bylo nakonec snadné. V jejich prospěch opět zapracovala bezpečnost a klid ve městě. Stačilo jen vybrat si vhodnou budovu, vejít dovnitř, vyjet výtahem do horního poschodí a odtud vystoupit na střechu. Chavez připevnil na stativ fotoaparát, vybral si nejdelší objektiv a začal s fotografováním. Ani to, že tohle všechno dělali za plného denního světla, neznamenalo žádné komplikace, jak se pravilo v instrukcích, a bohové počasí jim byli nakloněni, protože poslali šedé, zatažené odpoledne. Každou budovu vyfotografoval desetkrát, převíjel a vyměňoval kazety s filmem, a ty pak šly do krabic a byly označeny nálepkou. Celé to trvalo půl hodiny.

"Už ses naučil tomu chlapovi důvěřovat?" zeptal se Chavez, když byli

hotovi.
"Dingu, zvykl jsem si důvěřovat akorát tobě," odpověděl Clark tiše a uvolnil tím napětí chvíle.

14

Rubikon

"Takže?"
Ryan nad odpovědí nějakou dobu rozvažoval. Adler si zasloužil, aby něco věděl. Při vyjednávání se očekávala čestnost. Člověk nikdy neřekl celou pravdu, ale také se od něj nečekalo, že bude lhát.
"Takže se pokračuje jako předtím," řekl poradce pro národní bezpečnost.
"Něco děláme." Nebyla to otázka.
"Nesedíme se založenýma rukama, Scotte. Nepůjdou do toho, co?"
Adler zavrtěl hlavou. "Pravděpodobně ne."
"Měj je k tomu, aby znovu uvážili své postavení," radil Jack. K ničemu moc to nebylo, ale aspoň se něco řeklo.
"Cook si myslí, že tam u nich existují politické síly, které věci umírňují. Jeho partner z druhé strany mu dává nadějné a podnětné informace."
"Scotte, máme tam dvojici důstojníků CIA, s krycí totožností ruských novinářů. Kontaktovali Kogu. Ten nemá z vývoje událostí žádnou zvláštní radost. Řekli jsme mu, aby se nechoval nijak nápadně. Nemá cenu nějak ho poškodit, ale kdyby... nejlíp bude, když Cook toho chlapíka prosonduje, aby se dověděl, jaké jsou doopravdy opoziční prvky v jejich vládě, a jakou moc asi tak mají. A nesmí prozradit, s kým jsme v kontaktu."
"Dobrá. Takhle to vyřídím. Jinak všechno zůstává jako dřív?" zeptal se Adler.
"Neříkej jim nic podstatného. Můžeš trochu tancovat, ne?"
"Jo." Adler se podíval na hodinky. "Dneska je to u nás. Musím si ještě sednout s Brettem, než to začne."
"Dej mi vědět."
"Dám," slíbil Adler.

V Groom Lake bylo teprve před rozedněním. Dvojice transportních letounů C-5B dojela na konec ranveje a vzlétla. Náklad byl lehký, jen tři vrtulníky v každém, spolu s dalším vybavením - na letouny, konstruované na to, aby přepravovaly dva tanky, to nebylo moc. Ale pro jeden z nich to bude dlouhý let, přes osm tisíc kilometrů, a kvůli protivětru bude nutné dvakrát tankovat ve vzduchu, a pro každý z letounů to také znamenalo kompletní posádku na vystřídání. Letová posádka navíc odkázala pasažéry do prostoru vzadu za křídly, kde byla sedadla méně pohodlná.
Richter odstranil opěradla mezi třemi sedadly a dal si do uší ucpávky. Hned, jak letoun vzlétl, šáhla jeho ruka automaticky do kapsičky letecké kombinézy, kde měl cigarety - nebo vlastně kde je míval, než toho před několika měsíci nechal. Kruci. Jak může člověk jít do bitvy bez cigaret? ptal se sám sebe, pak se opřel o podhlavník a upadl do spánku. Ani necítil prudké nárazy, když letoun stoupal do vzdušných proudů nad horami Nevady.
Vpředu letová posádka stočila letoun na sever. Obloha byla temná a zůstane taková téměř až do konce letu. Jejich nejdůležitějším úkolem bude zůstat bdělí. Automatika se postará o navigaci, a v tuto hodinu už byla civilní letadla z časných ranních spojů pryč, a pravidelné obchodní lety teprve začínaly. Nebe bylo jejich, s roztrhanými mraky a mrazivým vzduchem venku za hliníkovým pláštěm letounů na cestě za tím nejzatracenějším cílem, jaký si záložní posádka vůbec kdy dokázala představit. Posádka druhé Galaxy měla větší štěstí. Stočila se na jihozápad, a po necelé hodině letu byla nad Tichým

oceánem na kratší cestě na leteckou základnu v Hickamu.

Tennessee vplula do Pearl Harboru o hodinu dřív, a na vlastní pohon pokračovala k vysunutému molu, bez přístavního lodivoda a jen s jediným vlečným člunem amerického námořnictva, který ji usadí u úvaziště.

Nesvítila tu žádná světla, a všechno se odbylo v odlescích z ostatních osvětlených mol v přístavu. Překvapivá byla přítomnost velké cisterny na břehu. Služební auto a admirál, stojící vedle něj, se čekat dali, říkal si komandér Claggett. Rychle byl spuštěn můstek a velitel Tichomořské ponorkové flotily přes něj spěšně přešel, ještě než byla na zadní části věže vyvěšena vlajka. Přesto tím směrem zasalutoval.

"Vítejte na palubě, admirále," zavolal velící důstojník ze svého řídícího stanoviště, a pak zamířil po žebříku dolů, aby admirála Mancusa přijal ve své kajutě.

"Dutchi, jsem rád, že se vám podařilo dát ji do provozu," řekl Mancuso s úsměvem, odpovídajícím situaci.

"A já jsem rád, že si konečně s tou holkou taky můžu zatancovat," přiznal Claggett. "Všechnu motorovou naftu, co potřebuju, mám, pane," dodal.

"Musíme jednu z vašich nádrží vyčerpat." Při své velikosti měla Tennessee pro svůj pomocný dieselový motor víc než jednu nádrž.

"Proč, pane?"

"Nějaké JP-5." Mancuso otevřel svůj kufřík a vytáhl rozkazy. Inkoust na nich stačil sotva uschnout. "Začnete se speciální operací." Automatickou reakcí by pro Claggetta bylo zeptat se Proč já?, ale zdržel se. Místo toho otočil první stránku a začal studovat své programované postavení.

"Mohl bych tam mít nějakou práci, pane," poznamenal kapitán.

"Účelem je zůstat nepozorovaný, ale platí obvyklé pravidlo." Obvyklé pravidlo znamenalo, že Claggett bude vždycky mít možnost použít svůj velitelský úsudek.

"Pozor, hlášení všem," oznámil systém 1-MC. "Na celé lodi se ruší zákaz kouření. Na celé lodi se ruší zákaz kouření."

"Vy necháváte lidi na palubě kouřit?" zeptal se velitel Tichomořské ponorkové flotily. Pár z jeho kapitánů to nedělalo.

"A co velitelský úsudek?"

Deset metrů odtud v sonarové místnosti byl Ron Jones a z kapsy vytahoval počítačovou disketu.

"Máme zdokonalený software," sdělil mu velitel akustiku.

"Tohle je zbrusu nové." Jones disketu zasunul do mechaniky záložního počítače. "Trefil jsem vás hned první večer, když jste přecházeli zařízení SOSUS v Oregonu. Neuvolnilo se vám něco na zádi?"

"Bedničkа s nářadím. Už je pryč. Přecházeli jsme pak ještě přes dvě," upozornil velitel.

"Jakou rychlostí?" zeptal se Jones.

"Při tom druhém to bylo těsně pod plnou rychlostí, a trochu jsme si nad tím zajezdili."

"Dostal jsem jen ťuknutí, nic víc, a to tam byl tentýž software, co jsem vám právě dal. Tichou loď teda máte, náčelníku. Seřval vás?"

"Jo, kapitán se trochu navztekal, ale teď už na palubě není nic uvolněného." Odmlčel se. "Leda kdybyste do toho počítal konce rolí toaletního papíru."

Jones se usadil v jedné z židlí a rozhlédl se po přeplněném pracovišti. Tohle bylo jeho místo. O rozkazech pro loď měl jen kusou představu - Mancuso se ho vyptával, co si myslí o tom, jak to vypadá s vodou, a dělal si starosti s tím, že Japonci možná zabrali nedotčenou stanici amerického systému SOSUS na ostrově Honšú, a to tedy bylo až dost. Tahle ponorka nabeton jde do nebezpečí, a z tichomořské flotily jde možná jako první. Panebože, a je to ponorka s raketami, říkal si. Velká a pomalá. Jednou rukou se dotkl panelu.

"Já vím, kdo jste, doktore Jonesi," řekl náčelník, jako by četl jeho myšlenky. "Ve své práci se vyznám taky, víte?"

"Ponorky tamtěch hochů, když mají venku snorkel..."

"Čára tisíc hertzů. My vlečeme pomlčka-pět, a máme všechna vylepšení. Včetně toho vašeho, myslím." Náčelník sáhl po kávě a po úvaze nalil do hrnku svému hostovi.

"Díky"

"Asheville a Charlotte?"

Jones přikývl a zahleděl se do své kávy. "Znáte Lavala - toho Frantíka?"

"To byl jeden z mých instruktorů na škole, už dávno."

"Frantík byl mým šéfem na Dallasu, pracoval pro admirála Mancusa. Jeho syn byl na Asheville. Znal jsem ho. Tohle se mě týká osobně."

"Jasně." Víc náčelník říkat nemusel.

"Spojené státy americké neakceptují nynější situaci, pane velvyslanče. Domníval jsem se, že jsem to vyjádřil jasně," řekl Adler po dvou hodinách sezení. Vlastně to vyjádřil jasně už nejméně osmkrát každý den od té doby, co jednání začala.

,,Pane Adlere, pokud si vaše země nepřeje v téhle válce pokračovat, což nebude na prospěch nikomu, stačí jen když budete respektovat volby, které máme v úmyslu uspořádat - pod mezinárodním dohledem."

Kdesi v Kalifornii, vzpomínal Adler, byla rozhlasová stanice, která celé týdny hrála všechny známé verze nahrávky ‚Louie Louie'. Možná, že by to ministerstvo zahraničí mohlo zavést sem do téhle budovy místo hudby, co se pouští v chodbách jako kulisa. Pro tohle tady by to byl vynikající trénink. Japonský velvyslanec čekal na americkou odpověď na dobrotivou nabídku své země, že vrátí Guam - jako kdyby nebyl zabrán silou, to zaprvé -, a teď dával najevo zoufalství nad tím, že Adler oplátkou na toto přátelské gesto nic nenabízí. Má ještě nějakou jinou kartu? Jestli ano, pak ji nevyloží, dokud ho Adler nenechá trochu se podívat.

"Těší nás, samozřejmě, že vaše země souhlasí s mezinárodním dohledem nad volbami, a jsme také potěšeni tím, že se zavazujete řídit se jejich výsledky, to však nic neměnní na skutečnosti, že tu je řeč o suverénním státním řízení s obyvatelstvem, které si politický svazek se Spojenými státy již svobodné zvolilo. Bohužel naše možnost přijmout tento závazek je znehodnocena situací, která k němu vedla."

Velvyslanec zvedl ruce, rozrušen diplomatickou obměnou obvinění ze lži. "Jak bychom to mohli dát jasně na srozuměnou?"

"Tím, že ostrov hned vyklidíte, samozřejmě." odpověděl Adler. Ale určitý ústupek už učinil. Tím, že řekl, že Amerika není tak zcela rozladěna slibem Japonců, že uspořádají volby, něco velvyslanci vrátil. Ne moc, určitě ne tolik, kolik chtěl - souhlas s myšlenkou uspořádat volby, které by rozhodly o osudu ostrovů -, ale přece jen něco. Vzájemné pozice byly ještě jednou oběma stranami zopakovány, než dopolední odročení dovolilo všem se trochu protáhnout.

Na terase bylo zima a foukal tam vítr, a jako předtím, Adler a velvyslanec se uchýlili na opačné strany; v létě terasa sloužila jako místo, kde se pořádaly večeře pod širým nebem. Členové obou pracovních štábů se navzájem promísili, aby prozkoumali možnosti, v nichž se hlavní vyjednavači nemohli přímo angažovat.

"Žádný zvláštní ústupek," poznamenal Nagumo a upíjel čaj.

"Je pro vás štěstí, že jste dostali aspoň to, ale my víme, že ne všichni ve vaší vládě podporují akci, kterou jste podnikli."

"Ano," odpověděl Seidži, "to jsem vám řekl."

Chris Cook potlačil pokušení rozhlédnout se kolem, zda někdo neposlouchá. Bylo by to až příliš teatrální. Místo toho upil ze svého šálku a hleděl k jihozápadu směrem ke Kennedyho středisku. "Došlo k neformálním kontaktům."

"S kým?"

"S Kogou," řekl Cook potichu. Když hru neumí hrát pořádně Adler, pak to aspoň umí on.

"Ah, ano. To je člověk, který připadá logicky v úvahu."

"Seidži, když tohle správně sehrajeme, můžeme z toho oba vyjít jako hrdinové." Což by pro každého bylo ideální řešení, ne?

"Jaký druh kontaktů?" zeptal se Nagumo.

"Jediné, co vím, je, že jsou velmi nepravidelné. A teď se vás chci zeptat - Koga vede tu opozici, na kterou jste narážel?"

"Je jeden z nich, samozřejmě," odpověděl Nagumo. Tohle byla skutečně perfektní informace. Američané poskytovali jen velmi málo ústupků, a teď byl důvod jasný: doufali, že se Gotova křehká parlamentní koalice zhroutí pod tlakem času a nejistoty. A jemu jen stačilo zlomit Američany na duchu, a tak pro svou zemi získat pozici... ano, to bylo elegantní. A Chrisova předpověď hrdinského konce hry se tedy napůl splní.

"Jsou ještě další?" zeptal se Cook. Odpověď se dala předpokládat a byla automatická.

"Samozřejmě že jsou, ale neodvážím se sdělit vám jejich jména." Nagumo nyní promýšlel scénář. Jestli Američané sázejí na politický převrat v jeho zemi, znamená to, že jejich vojenské možnosti jsou slabé. Jaká tohle byla nádherná zpráva.

První tanker KC-10 vzlétl z Elmendorfu a připojil se k C-5 na východ od Nome. Několik minut trvalo, než se našlo vhodné místo, kde byl vzduch dostatečně klidný, a i pak bylo třeba dávat pozor, protože se uskutečňovalo něco, co musí být tím nejnepřirozenějším úkonem, jaký člověk znal - spojení dvou mnohasettunových letounů ve vzduchu, jako vážky. Bylo to nebezpečnější tím spíš, že pilot C-5 neviděl vlastně o moc víc než nos tankeru, a v těsné formaci musel letět pětadvacet minut. Nejhorší bylo, že ocasní motor třímotorového KC-10 vrhal své zplodiny přímo na ocas Galaxy ve tvaru písmene T, a tak docházelo k silným a nepřetržitým nárazům, které vyžadovaly neustálé opravy směru. Tohle, říkal si pilot, který se uvnitř své letecké kombinézy potil, je to, za co nás tolik platí. Konečně byly nádrže naplněny a letouny se od sebe odpojily; Galaxy mírně poklesla a tanker se stočil doprava. Žaludky na palubě transportního letounu se usadily, a letová dráha je vedla na západ přes Beringovu úžinu. Zanedlouho odstartuje další tanker ze Shemyi a také vstoupí do ruského vzdušného prostoru. Nevěděli o tom, že totéž už udělal jiný americký letoun, a vedl tajné procesí k místu, které bylo na amerických leteckých mapách označeno jako Verino, město na Transsibiřské magistrále, postavené na přelomu století.

Nová koncová sekce hřídele byla konečně na místě po době, která kapitánovi připadala jako ta nejdelší a nejpracnější oprava, kterou kdy zažil. Uvnitř v trupu byla usazována na svá místa ložiska, a v hřídelovém tunelu se ukládalo těsnění. Na tomhle pracovala stovka mužů a žen. Posádka strojovny se střídala ve dvacetihodinových cyklech, sotva déle, než směny civilních dělníků z loděnice, které byly vyžádány a uvolněny; ti obsluhovali těžké mechanismy kolem ohromné betonové krabice doku. Už brzy dojde na poslední úkon. Ohromný pojízdný jeřáb už začal s přenášením nové lesklé vrtule dozadu ke konci hřídele. Deset metrů v průřezu, dokonale vyvážená, bude za další dvě hodiny upevněna na to, co se stane nejdražší dvouvrtulovou lodí na světě.

Zpráva CNN přišla se svítáním. Záběr, jak Ryan viděl, byl přes přístav, s reportérkou držící mikrofon, a s nápisem ‚Přímý přenos' v pravém dolním rohu obrazovky. Z Pearl Harboru nejsou žádné nové zprávy, říkala.

"Jak vidíte za mnou, lodi Enterprise a John Stennis zůstávají v suchém doku. Dvě z nejdražších bitevních lodí jsou nyní v rukou armády pracovníků,

kteří je dávají do pořádku, úkol, který si vyžádá..."
"Měsíce," dopověděl Ryan. "Jen jim tohle říkej pořád."
Ostatní televizní sítě brzy přijdou s podobnou informací, ale na CNN mu záleželo nejvíc. Je to zdroj, přejímaný pro zprávy do celého světa.

Tennessee se právě ponořovala, několik minut poté, co proplula kolem mořské bóje. Doprovodily ji dva vrtulníky protiponorkového loďstva a na dohled byl torpédoborec třídy Spruance, který ve spěchu prováděl výcvik a žádal pomocí světelných signálů, aby se ponorka přiblížila k jeho boku, aby se provedlo rychlé cvičení ve sledování.
Těsně před vyplutím přišlo na palubu pět příslušníků pozemní armády. Rozmístili je podle hodností. Důstojník, nadporučík, dostal lůžko, které by bylo patřilo důstojníkovi obsluhy raket, kdyby ponorka nějaké nesla. Vyšší poddůstojník, podle pořadí hlavní námořní poddůstojník, dostal místo v oddělené kajutě, které říkali kotec. Ostatní byli uloženi spolu s povolanci. První věcí bylo všem dát nové boty s gumovými podešvemi, spolu s instrukcí, jak je důležité být potichu.
"Proč sem? Co je to za hovadinu?" zeptal se vyšší poddůstojník, hleděl na svůj kavalec v prostoru pro velící poddůstojníky a říkal si, že snad i rakev bude pohodlnější, jestli se nějaké dožije. Boa-wam!
"Proto," odpověděl pomocník hlavního elektroinženýra. Ne že by se zachvěl, ale dodal: "Na tenhle zvuk si nikdy nedokážu zvyknout."
"Ježíši! Co to bylo, ksakru?"
"To je sonar SQS-53 z lodě na hladině. A když ho uslyšíte takhle nahlas, znamená to, že vědí, že jsme tady. Japončíci to mají taky, četaři."
"Prostě si toho nevšímejte," řekl hlavní akustik zpředu ze svého stanoviště. Stál za novým akustikem a díval se na displej. Opravdu, s tím novým softwarem se dal Prairie/Masker vytáhnout mnohem líp, zvláší když člověk věděl, že nad hlavou je modrá obloha a není důvod si myslet, že povrch bičuje bouřkový liják.
"Dostal nás jak na pekáči, náčelníku."
"Akorát proto, že kapitán povídal, ať si nás chvilku sleduje. A od teďka už nikomu nic zadarmo."

Verino byla jen jedna z bývalých základen Migů na území, kde jich byly desítky. To, čeho se Rusové vlastně báli, bylo jako na dlani. Z tohoto místa mohli udeřit proti Japonsku nebo Číně, nebo se bránit proti útoku odtud nebo odtamtud, podle toho, kdo dostal paranoidní myšlenky a kdo byl v tom kterém politickém okamžiku namíchnutý, říkal si pilot. Nikdy tady poblíž nebyl, a při nynějších změnách ve vztazích obou zemí neočekával, že by udělal něco víc, než že by snad přiletěl na přátelskou návštěvu do evropské části Ruska, jak to americké letectvo periodicky dělalo. Teď tu tisíc metrů napravo před ním byla přepadová stíhačka Suchoj-27, s opravdovými raketami zavěšenými na trupu, a pravděpodobně s nevyzpytatelnými a všelijakými myšlenkami v pilotově hlavě. Páni, takový velikánský cíl. Oba tolik si nepodobné letouny se k sobě přiblížily už před hodinou, protože nebyl čas sehnat pro tuto výpravu rusky mluvícího důstojníka, a na frekvenci pro řízení letového provozu nechtěli riskovat povídání v angličtině. A tak transportní letoun následoval stíhačku, jako ovčácký pes poslušně následuje teriéra.
"Ranvej v dohledu," řekl druhý pilot unaveně. Opět tu byly nárazy od turbulence při sestupu do malé výšky, které ještě zesílily, jak se vysunuly klapky i podvozek a narušily tak proudění vzduchu. Přes to všechno bylo přistání běžnou záležitostí, dokud pilot těsně před dosednutím nespatřil na stojánce dvojici C-17. Takže on není prvním americkým pilotem, který tohle místo navštívil. Možná, že mu Úde z těch dvou posádek řeknou, kde se tady dá odpočinout.

JAL 747 vzlétl se všemi sedadly obsazenými a zamířil na západ do převládajících větrů nad Tichým oceánem, a nechal Kanadu za sebou. Kapitán Satō neměl jasno v tom, co si má o všem myslet. Jako vždycky měl radost, že dopravuje tolik svých krajanů zpátky domů, ale také měl pocit, že před Amerikou utíkají, a nebyl tak docela přesvědčen o tom, že se mu to zamlouvá. Od syna dostal zprávu o sestřelení B-1, a když jeho země dokázala poškodit dvě americké letadlové lodi, zničit dvě jejich údajně neporazitelné ponorky a pak ještě zachytit jeden nebo dva jejich vychvalované strategické bombardéry, čeho se tedy mají od těchto lidí obávat? Teď už stačí jen vyčerpat je čekáním, říkal si. Napravo viděl další 747, tentokrát v barvách Northwest/KLM, přilétající z Japonska, nepochybně plný amerických byznysmenů, kteří opravdu prchají. Ne, že by se měli čeho obávat. Možná, že je to ostuda, před kterou utíkají, říkal si. Ta myšlenka ho potěšila, a Satō se usmíval. Zbytek cesty už byl snadný. Čtyři tisíce šest set námořních mil, doba letu devět a půl hodiny, pokud četl předpověď počasí správně, a jeho náklad tří set šedesáti šesti cestujících bude doma ve znovuzrozené zemi, střežené jeho synem a jeho bratrem. Až přijde čas, zase se do Severní Ameriky vrátí, vzpřímenější a o trochu víc hrdí, jak se sluší na lidi, reprezentující můj národ, říkal si Satō. Litoval, že už není v armádě, která obnovila onu hrdost na své postavení, ale chybu udělal už před příliš dlouhou dobou, než aby ji teď mohl napravit. Tak tedy aspoň sehraje svou malou roli při velké změně dějin tak, že bude řídit svůj dopravní letoun jak jen dokáže nejlíp.

Zpráva se k Jamatovi donesla ráno toho dne, kdy měl v plánu vrátit se na Saipan, aby zahájil svou kampaň na úřad guvernéra ostrova. On a jeho společníci zprávu dostali prostřednictvím vládních agentur. Všechno, co přicházelo ke Gotovi a k ministrovi zahraničí, šlo nyní také přímo k nim. Nebylo to nijak těžké. Země se měnila, a nastala doba, aby se s lidmi, kteří drželi v ruce skutečnou moc, zacházelo podle toho, jak si skutečně zaslouží. V pravý čas to bude zřejmější i obyčejným lidem, a do té doby poznají, kdo v téhle zemi je doopravdy důležitý a na kom záleží, tak jak si to poněkud opožděně uvědomovali úředníci.

Kogo, ty zrádce, říkal si průmyslník. Nebylo to tak docela nečekané. Bývalý ministerský předseda choval jakési bláhové představy o čistotě procedur ve vládě, a o tom, jak je třeba se snažit získat podporu prostých pracujících; jak typické pro jeho názorové zaměření, že cítí jakýsi bláhový stesk po něčem, co, v prvé řadě, nikdy doopravdy neexistovalo. Politické osobnosti potřebují samozřejmě vedení a podporu od lidí, jako je on, Jamata. Samozřejmé, že je normální, že prokazují náležitou a důstojně uctivou poslušnost svým pánům. Co vlastně dělají jiného, než že pracují pro to, aby uchovali blahobyt, který ti druzí, jako jsou Jamata a ostatní, s takovou námahou a úsilím pro svou zem vymohli? Kdyby Japonsko spoléhalo na to, že jeho vláda bude pečovat o obyčejné lidi, kde by dnes země byla? Ale jediné, co lidé jako Koga měli, byly ideály, které nikam nevedly. Prostí lidé - co ti vědí? Co ti dělají? Věděli a dělali to, co jim ti, kteří byli lepší než oni, řekli, a tím, že to dělali, a tím, že si uvědomovali a uznávali své místo v životě a pracovali na úkolech, které jim byly přiděleny, přinesli lepší život sobě i své zemi. Cožpak je na tom něco složitého?

Ne že by to bylo jako v klasickém období, kdy zem řídila dědičná šlechta. Ten způsob vlády snad stačil na dvě tisíciletí, nehodil se však do průmyslového věku. Šlechtická krev a vztahy se zředily hromadící se arogancí. Ne, jeho skupina urozených se skládala z lidí, kteří si své místo vysloužili, nejprve tím, že jako nízko postavení sloužili ostatním, a pak se vlastní přičinlivostí, pílí a inteligencí - a díky štěstí, přiznal sám sobě - pozvedli k moci, kterou tak získali po zásluze. To oni z Japonska udělali to, čím nyní bylo. To oni vedli malý ostrovní národ z popele a rozvalin k výjimečnému postavení v průmyslovém světě. To oni pokořili jednu ze světových ‚velmocí',

brzy pokoří i další, a přitom vynesou svou zemi na první místo ve světě, a dosáhnou všeho, co se nepodařilo vojenským tupcům, jako byl Tódžó.

Pro Kogu docela jasně neexistovala jiná volba než buď jít z cesty, nebo se přizpůsobit, jako se to naučil Goto. On ale neudělal ani jedno, ani druhé. A teď kuje pikle, aby své zemi vzal historickou příležitost dosáhnout opravdové velikosti. Proč? Protože to nezapadalo do jeho bláhových estetických představ o správném a špatném - nebo protože to bylo nebezpečné, jako kdyby opravdové úspěchy někdy přicházely bez nebezpečí.

Nu, tohle nesmím dopustit, říkal si Jamata, sáhl po telefonu a zavolal Kanedu. Goto by před tímhle mohl couvnout. Radši to vyřídit doma. Měl by si zvykat na uplatňování osobní moci?

V továrně v Northropu tomu letounu přezdívali pásovec. Ačkoliv jeho trup byl tak hladký, že by jím příroda mohla obdařit mořského ptáka, B-2A nebyl vůbec tím, na co vypadal. Břidlicově šedé slitiny, tvořící jeho viditelný povrch, byly jen částí technologie jak dosáhnout neviditelnosti pro radary, kterou pro letoun použili. Vnitřní kovové konstrukční prvky byly hranaté a segmentované jako oko hmyzu, aby lépe odrážely energii radarů do směrů pryč od vysílače, nad nímž letoun chtěl zvítězit. Elegantní vnější plášť měl hlavně za úkol zmenšit aerodynamický odpor a tak prodloužit dolet a zlepšit využití paliva. A všechno to fungovalo.

Na letecké základně ve Whitemanu ve státě Missouri si 509. bombardovací skupina už léta žila klidně, letouny vzlétaly a prováděly výcvik bez nějakého hlasitého vytrubování. Bombardéry, původně určené k tomu, aby pronikaly sovětskou protivzdušnou obranou a sledovaly mobilní mezikontinentální rakety, aby se molily selektivně ničit - to nikdy nebyl reálný úkol, jak posádky věděly -, měly schopnost nepozorovaně proniknout téměř jakoukoliv obranou. Nebo si to aspoň lidé až donedávna mysleli.

"Je velký, je silný, a vyčmuchal B-1," řekl jeden důstojník jinému, z operační skupiny. "Konečně jsme na to přišli. Je to fázové zařízení. Pracuje s proměnlivou frekvencí a může se použít při řízení palby. U tamtoho, co se dobelhal na Shemyu," - ještě tam byl a zdobil jedinou ranvej na ostrově, zatímco se technici snažili opravit ho aspoň natolik, aby se mohl vrátit na Aljašku - "přilétla raketa z jednoho směru, ale radarové paprsky přišly z jiného."

"Chytré," poznamenal plukovník Mike Zacharias. Okamžitě to bylo jasné: Japonci dovedli ruský nápad o krok dál. Zatímco Rusové zkonstruovali stíhací letouny, které se daly účinně řídit z pozemních stanic, Japonsko vyvinulo techniku, při níž stíhačky zůstaly úplně skryté, i přitom, když odpalovaly své rakety. To byl problém týkající se i B-2, jejichž neviditelnost si měla poradit s vyhledávacími radary, pracujícími s dlouhými vlnami, i s vysokofrekvenčními sledovacími a a zaměřovacími radary na letounech. Neviditelnost pro radary byla technologie; žádná kouzla a čáry. Radar na letounu, s takovým výkonem a proměnlivou frekvencí, mohl od ‚dvojek' zachytit tolik stop, že by plánovaná akce byla sebevražedná. Jakkoliv byl B-2 svižný a hbitý, pořád to byl bombardér a ne stíhačka, a pro kteroukoliv moderní stíhačku to byl obrovský cíl. "Takže co uslyšíme dobrého?" zeptal se Zacharias.

"Ještě si s nimi párkrát pohrajeme a pokusíme se dostat lepší představu o tom, co dokážou."

"Můj táta byl u strategických protiletadlových raket. Nakonec skončil na dlouhodobém pobytu v Severním Vietnamu."

"No, na Plánu B pracujeme také," dodal zpravodajský důstojník.

"Ale, to je pěkné," řekl Chavez.

"A nejsi ty ten, co se mu nelíbí být špionem?" zeptal se Clark a zavřel laptop, když předtím vymazal příkazy. "Myslel jsem, že chceš zpátky k

polovojenským akcím."
"Já a moje ukecaná huba." Ding na parkové lavičce poposedl.
"Pardon," ozval se třetí hlas. Oba důstojníci CIA uviděli policistu v uniformě, s pistolí v pouzdře na opasku.
"Buďte zdráv," řekl John s úsměvem. "Hezké ráno, viďte?"
"Ano, hezké," odpověděl policista. "Je Tokio o hodně jiné než Amerika?"
"Je o hodně jiné než Moskva, v tuhle roční dobu."
"Moskva?"
Clark sáhl do kabátu a vytáhl svůj pas. "Jsme ruští novináři."
Policista si knížečku prohlédl a vrátil mu ji. "V Moskvě je v tuhle roční dobu o moc větší zima?"
"O moc," potvrdil Clark s přikývnutím. Policista se vzdálil, když pro dnešek uspokojil svou dávku zvědavosti.
"Nebyl bych si tím tak jistý, Ivane Sergejeviči," poznamenal Ding, když byl policista pryč. "Tady se taky může pořádně ochladit."
"No, vždycky můžeš dostat jinou práci."
"A přijít o všechnu tuhle legraci?" Oba muži vstali a vykročili ke svému zaparkovanému autu. V přihrádce byla mapa.

Personál ruské letecké základny ve Verinu projevoval přirozenou zvědavost, ale Američané ji nijak neuspokojovali. Na jejich základně jich nyní bylo přes stovku, uložených v nejlepších ubytovnách. Tři vrtulníky a dva návěsy zavezli do hangárů, původně postavených pro stíhačky MiG-25. Transportní letoun na to měl příliš velké rozměry, ale zavezli ho dovnitř tak daleko, nakolik to jeho velikost dovolovala; ocasní kormidla čouhala ven, ale ta se dala snadno zaměnit za kormidla IL-86, které se tu občas stavily. Ruská pozemní posádka zajistila bezpečný okruh, který zabraňoval jakémukoliv styku mezi oběma skupinami personálu, k velkému zklamání Rusů.
Oba tahače uvnitř hangáru na nejvýchodnějším konci základny byly spojeny pomocí tlustého černého koaxiálního kabelu pro přenos elektronických dat. Další kabel vedl ven k přenosnému přístroji pro spojení s družicí, který byl střežen podobně.
"No, tak to roztočíme," řekl četař. Ruský důstojník přihlížel - protokol vyžadoval, aby k tomu Američané někoho pustili; tenhle byl docela určitě zpravodajský důstojník -, když se obraz na počítačovém monitoru, podobný kleci, začal otáčet jako deska na gramofonu. Pak se obraz pohnul podél vertikální osy, jako by přelétal nad zobrazením řídící páky. "No, tak to bychom teda měli," poznamenal četař, zavřel na počítačovém monitoru jedno z oken a stiskl příkaz NAHRÁT, aby vše vyslal do tří stojících vrtulníků.
"Co jste to teď dělali? Mohu se zeptat?" otázal se ruský důstojník.
"Pane, právě jsme počítače naučili, co mají hledat." Odpověď Rusovi nic neříkala, ačkoliv byla pravdivá.
Činnost ve druhém voze byla srozumitelnější. Kvalitní fotografie řady vysokých budov byly rozloženy a digitalizovány, jejich poloha naprogramována s přesností jen několika metrů, a pak byly porovnány s jinými fotografiemi, pořízenými pod velmi vysokým úhlem, který s určitostí napovídal, že byly pořízeny kamerami na družicích. Důstojník se naklonil, aby si přivykl na ostrost zobrazení, amerického důstojníka tím trochu přivedl do nepříjemných rozpaků - měl však rozkaz nedělat nic, co by se mohlo Rusů jakkoliv dotknout.
"Vypadá to jako obytný dům, co?" zeptal se Rus s opravdovým zaujetím.
"Ano, vypadá," odpověděl americký důstojník a po kůži mu přejížděl mráz, navzdory pohostinnosti, které se jim všem zde dostávalo. Rozkazy nerozkazy, ukazovat tohle někomu, kdo neměl patřičné prověření, i kdyby to třebas byl i Američan, bylo zločinem proti federálním zákonům.
"Kdo tam bydlí?"
"Nevím." Proč ten chlap prostě nejde pryč'?
Ostatní Američané byli na nohou až do večera. S nepochopitelně

rozcuchanými vlasy, jako by to ani nebyli vojáci, začali klusat po obvodu hlavní dráhy. Několik Rusů se k nim připojilo a začalo něco jako závody, obě skupiny běhaly v útvaru. To, co začalo přátelsky, se brzy změnilo v urputnost. Brzy bylo jasné, že Američané jsou elitní jednotka, nezvyklá na to, aby někdo byl v čemkoli lepší než oni, a proti tomu Rusové zase byli hrdí na domácí prostředí a byli lépe aklimatizovaní. Specnaz, ‚oddíly zvláštního určení', začali si zanedlouho mezi sebou Rusové udýchaně říkat, a protože to tu byla nudná základna s náročným velitelem, byli v dobré kondici a drželi se i po deseti kilometrech. Potom se obě skupiny promíchaly na tak dlouho, aby přišly na to, že jazyková bariéra hodně brání konverzaci, ačkoliv napětí v obličejích návštěvníků bylo zřejmé i beze slov.

"Vypadají prapodivně," řekl Chavez.

"Máme zrovna štěstí, že si vybrali tohle místo." Zase tady jde o utajení a bezpečnost, říkal si John, přesně jako u stíhaček a bombardérů v Pearl Harboru - všechny v jedné kupě, aby byly chráněny proti sabotáži a podobným nesmyslům, díky špatnému zpravodajskému vyhodnocení. Dalším faktorem mohla být snadnost údržby takhle na jednom místě, avšak pro tuhle základnu se s nimi původně nepočítalo, a hangáry nebyly proto dost velké. A tak šest E-767 sedělo venku na otevřeném prostranství, necelé čtyři kilometry odtud, a daly se snadno poznat podle svého divného tvaru. Ještě lepší bylo, že okolí tady bylo tak hustě osídlené, že základna nemohla být nijak zvlášť izolována. Stejné důvody, které vedly k tomu, že se města stavěla na plochém terénu, vedly i k tomu, že se na takovém terénu budovala i letiště, jenže města vyrostla dřív. Všude kolem byly podniky lehkého průmyslu, a po všech stranách v podstatě čtverhranné základny vedly dálnice. Další samozřejmou věcí bylo sledovat stromy, aby se poznal směr větru. Vítr od severozápadu. Přistávající letouny se budou přibližovat od jihovýchodu. S tímto poznatkem teď bylo třeba najít si místo, kde se usadí.

Teď bylo v provozu všechno. Špionážní družice na nízké oběžné dráze také shromažďovaly elektronické signály, zachycovaly polohy hlídkujících radarových letounů, ne sice tak dobře jako to dokázaly letouny pro elektronickou špionáž, ale s daleko větší jistotou. Dalším krokem bude zapojit ponorky, to však může nějaký čas trvat, jak jim kdosi řekl. Ponorek zase tolik nebylo, a ty, co zbyly, práci už měly. Sotva něco objevného. Potvrzovalo se, že střetnutí budou mít charakter boje vedeného elektronickými prostředky, a ačkoliv nebylo k potřebě všechno, co techničtí pracovníci elektronickou špionáží odhalili, měli alespoň údaje, podle nichž by se dal sestavit jakýs takýs operační plán. Prozatím byly napevno zachyceny trasy tří E-767. Zdálo se, že zůstávají každý den celkem neměnné. Menší denní odchylky mohly mít co dělat s místními větry, stejně dobře jako s čímkoliv jiným, a proto bylo nutné vysílat informace na jejich stanice pozemní kontroly. A to bylo také užitečné.

Hotel střední kategorie byl víc, než by si normálně mohli dovolit, ale stál přímo pod trasou, po níž se letouny přibližovaly na ranvej tři-dva-levá na nedaleké letecké základně. Hluk tu je snad natolik běžný, že se ho lidé naučili nevnímat, říkal si Chavez a vzpomínal na neutuchající rámus z ulice, když byli ubytováni v Tokiu. Vzadu je to lepší, ujišťoval je recepční, ale to nejlepší, co může nabídnout, je rohový pokoj. Doopravdy obtížný hluk byl v přední části hotelu: ranvej končila jen půl kilometru od hlavních dveří. Všechno se roztřáslo, hlavně když letouny startovaly. Když přistávaly, člověka to třeba ani nemuselo probudit.

"Moc se mi to nelíbí," poznamenal Ding, když dorazili do pokoje.

"A kdo říkal, že se nám to má líbit?" John přisunul židli k oknu a ujal se první hlídky.

"Je to jako vražda, Johne."

"Jo, řek' bych že jo." Nejhorší bylo, že Ding měl pravdu, ale kdosi jiný řekl, že to takové není, a to bylo hlavní. Tak nějak.

"Žádné jiné možnosti?" zeptal se prezident Durling.

"Ne, pane, žádné jiné nevidím." Pro Ryana to znamenalo prioritu. Podařilo se mu zastavit válku. Dokončil ‚černou' operaci, která by byla jeho zemi pravděpodobně způsobila značnou politickou újmu. Nyní se chystal jednu operaci začít - nu, ne tak docela přesně, říkal si. Tuhle válku začal někdo jiný, ale ať si tomu tak bylo, to, co se chystal udělat, se mu příliš nezamlouvalo. "Oni nepovolí."

"Vůbec nic z toho jsme netušili," pronesl Durling tiše, a věděl, že na takovéhle úvahy je už pozdě.

"A možná, že je to moje chyba," odpověděl Ryan s pocitem, že je jeho povinností vzít vinu na sebe. Národní bezpečnost nakonec byla jeho polem působnosti. Kvůli tomu, co on udělal špatně, budou umírat lidé, a budou umírat i kvůli tomu, co snad udělá dobře. Přes všechnu tu moc, která z téhle místnosti vycházela, asi opravdu nebyla jiná možnost.

"Povede se to?"

"Pane, na to si teprve budeme muset počkat."

Ukázalo se, že je to snadnější, než se čekalo. Tři nemotorné letouny zajely v řadě za sebou na konec dráhy, kde se každý natočil proti severozápadnímu větru, zastavily se, pustily motory na plný výkon, pak výkon snížily, aby bylo vidět, zda z motorů nevyšlehne plamen při zapnutí forsáže, a když se tak nestalo, opět přešly na plný výkon, tentokrát však uvolnily brzdy a nabíraly rychlost k rozjezdu na vzlet. Clark se podíval na hodinky a rozložil si silniční mapu ostrova Honšú.

Bylo třeba jen zatelefonovat. Dopravní sekce společnosti Boeing vydala Vyhlášku o nezpůsobilosti k provozu, která se týkala automatického přistávacího systému jejího civilního letounu 767. Závada neznámého původu ovlivnila konečné přiblížení linkového letounu TWA na letiště v St. Louis, a do té doby, než bude příčina závady zjištěna, bylo operátorům důrazně doporučeno tento prvek systému řízení letu až na další vyřadit. Směrnice byla vyslána elektronickou poštou, telexem a doporučenými dopisy všem, kdo 767 provozovali.

15

Utajení

Nikoho nijak zvlášť nepřekvapilo, že japonské konzuláty v Honolulu, San Francisku, New Yorku a Seattlu jsou zavřené. Ve všech současně se objevili agenti FBI a vysvětlili, že se mají vyklidit. Po nijak důrazných protestech, které byly přijímány zdvořile, avšak bez zájmu, diplomatický personál své budovy zamkl a odešel pod dohledem stráží - hlavně aby byl chráněn před divoce vyhlížejícími demonstranty, které všude sledovala místní policie - do autobusů, které je odvezou na nejbližší letiště, odkud odletí do Vancouveru v Britské Kolumbii. V Honolulu jel autobus tak blízko námořní základny v Pearl Harboru, že se úředníci mohli naposledy podívat na obě letadlové lodě v jejich docích, a z autobusu si pořizovali snímky, aby tuto skutečnost dokumentovali. Úředník konzulátu, který snímky dělal, si vůbec neuvědomil, že personál FBI vpředu v autobuse proti tomu nijak nezasáhl. Nakonec, americká média ukazovala všechno, jak se od nich očekávalo. Celý postup probíhal profesionálně do všech podrobností. Jejich zavazadla byla zkontrolována rentgenem, zda nepřepravují zbraně nebo výbušniny - samozřejmě, že žádný z těchhle nesmyslů v nich nebyl -

, nebyla však otevřena, protože byli diplomatický personál s imunitou, zaručenou v dohodě. Amerika pro ně najala letadlo, United 737, který odstartoval a opět letěl přímo nad námořní základnou, a úředník mohl skrz dvojitá okénka udělat dalších pět snímků z výše skoro dvou tisíc metrů. Gratuloval si, že měl tolik předvídavosti a kameru měl po ruce. Pak při pětihodinovém letu do Vancouveru většinu času prospal.

"Jednička a čtyřka jsou jak nové, kapitáne," ujišťoval velícího důstojníka Johnnie Reba hlavní inženýr strojovny. "Dáme vám třicet, možná čtyřicet uzlů, kdy si jen řeknete."

Dvojka a trojka, hřídele na vnitřní straně, byly uzavřeny, otvory v trupu do kýlových patek zavařeny, a s nimi i dalších asi patnáct uzlů, o které měl John Stennis víc při nejvyšší rychlosti, ale odstranění vrtulí zase snížilo hydrodynamický odpor a umožnilo tak docela slušnou maximální rychlost, která bude muset stačit. Nejchoulostivější operací bylo znovunastavení pohonného soustrojí číslo čtyři, které se muselo vyvážit mnohem jemněji než kolo závodního automobilu, aby samo sebe při maximálních otáčkách nezničilo. Zkoušky se udělaly stejným způsobem, rotací vrtule a kontrolou každého ložiska po celé dlouhé hřídeli. To teď bylo hotovo, a suchý dok se dnes v noci mohl naplnit vodou. Velící důstojník unaveně vyšel po betonových schůdcích nahoru, ven z tohoto člověkem stvořeného kaňonu, a odtamtud pak na nástupní můstek. Do jeho obývací kajuty vzadu na můstku to byl docela slušný výstup; odtamtud zatelefonoval.

Pomalu byl čas začít. Clark ze zadního okna jejich pokoje vyhlížel na jihovýchod. Studený vzduch byl jasný a suchý, v dálce několik světlých mráčků, dosud bílých v přímém slunečním světle, zatímco zem už začala temnět stmíváním.

"Připraven?" zeptal se.

"Aby ne, člověče." Dingova velká kovová bednička na fotoaparáty ležela otevřená na zemi. Obsah prošel celnicí už před několika týdny a vypadal nenápadně, typické věci, které s sebou mohl zpravodajský fotograf vzít, i když o něco lehčí, než většina z nich nosila. Vnitřek, vyplněný lehčeným polystyrénem, měl tři výřezy pro tři korpusy aparátů a několik různých objektivů, a k tomu další dutiny pro reflektory, které také vypadaly obyčejně, ale nebyly. Jediné zbraně, které s sebou měli, také vůbec nevypadaly jako zbraně, což se jim vyplatilo už ve východní Africe. Chavez jednu z nich zvedl, zkontroloval napětí na bloku baterií a rozhodl se, že je nebude zapojovat do zásuvky ve zdi. Zapnul spínač do pohotovostní polohy a slyšel tenoučké elektronické pískání nabíjejících se akumulátorů.

"Tak, tamhle je," řekl John potichu, když viděl přibližující se světla, a jeho úkol se mu nezamlouval o nic víc než jeho partnerovi. Ale to přece nikdo po nich nechtěl.

Když přibližující se E-767 sestoupil pod hranici tří tisíc metrů, rozsvítil svá polohová světla a nyní vysouval podvozek. Pak přišly na řadu vyklápěcí přistávací světlomety. Ze vzdálenosti necelých osmi kilometrů a z výšky šesti set metrů nad průmyslovou čtvrtí, obklopující leteckou základnu, viděl pilot světla na přistávací dráze a říkal si, že ještě není čas polevit v pozornosti po dlouhém a nudném hlídkovém letu.

"Klapky dvacet pět," řekl.

"Klapky dvacet pět," opakoval druhý pilot a sáhl po řídící páce, kterou se ovládaly přistávací klapky na zadní hraně plochy křídel a sloty na straně přední, čímž křídlo dostalo potřebný vztlak a letoun bylo možno ovládat při snižující se rychlosti.

"Kami-Tři na finále, dráha v dohledu," řekl pilot, tentokrát do rádia pro letového dispečera, který ho až do této chvíle zcela zbytečně vedl. Věž

vyslala řádnou odpověď a pilot poněkud víc stlačil páky, svoje nepatrné pohyby spíš pronášel v duchu, než že by je dělal ve skutečnosti, přizpůsoboval je větrům v malé výšce, a propátrával okolí, zda v zakázaném vzdušném prostoru není nějaký letoun, který unikl pozornosti. K většině leteckých neštěstí přece došlo během přistávání, a proto letová posádka musela být v této chvíli zvlášť pozorná.

"Mám to," řekl Chavez hlasem bez pohnutí, protože poručil svému svědomí aby bylo zticha. Jeho země byla ve válce. Lidé v letadle měli na sobě uniformy, a byla to tedy poctivá hra a poctivá kořist, a tím to končilo. Jen to bylo až zatraceně moc snadné, a připamatovával si, jak poprvé zabil, a to mu nyní, s odstupem doby, připadalo také snadné, tak snadné, že to byla skoro vražda. Tehdy skutečně prožíval povznášející pocit, vzpomínal Chavez se zahanbením.

"Potřebuju horkou koupel a masáž," řekl druhý pilot a dovolil si myslet na sebe, zatímco jeho oči sledovaly okolí do vzdálenosti necelých tří kilometrů. "Vpravo volno. Dráha volná."

Pilot přikývl a pravou rukou šálil po ovládání plynu, přivřel klapky a nechal letoun, aby se třením vzduchu ještě zpomalil na programovanou rychlost 145 uzlů při dosednutí, což bylo dost, protože letouny Kami nesly rezervu paliva navíc. Vždy létaly těžce naložené. "Dva kilometry, vše normální," sděloval druhý pilot.

"Teď," zašeptal Chavez. Válcovitý nástavec na reflektoru měl na rameni, namířený téměř jako pušku, nebo spíše jako protitankový raketomet, na nos blížícího se letounu. Pak se jeho prst dotkl tlačítka.

‚Kouzlo', které použili v Africe, nebylo v podstatě nic jiného než baterka se zvýšeným výkonem, tahle však měla baňku s xenonovým obloukem a vysílala tři miliony kandel. Nejdražší součástí celého zařízení byl reflektor, přesně obrobený kus ze slitiny oceli, který paprsek soustředil na průměr asi třinácti metrů na vzdálenost půldruhého kilometru. V té vzdálenosti se při tomhle světle daly snadno číst noviny, ale přímý pohled do světla byl i při téhle vzdálenosti oslepující. Protože baňka byla vyvinuta a dána do používání, aniž by se měla stát smrtící zbraní, bylo odstíněno ultrafialové záření, které by mohlo trvale poškodit lidskou sítnici. Tahle myšlenka proběhla Dingovou myslí, když tiskl tlačítko. Nesmrtící. Jistě.

Intenzita modrobílého světla se vpalovala pilotovi do očí. Bylo to jako podívat se přímo do slunce, jenže horší, a on bolestí pustil páky a dal si ruce před obličej, a zakřičel do interkomu. Druhý pilot se nedíval přímo do osy záblesku, jenže světlo lidské oko přitahuje, hlavně ve tmě, a jeho mysl neměla čas varovat ho před touto zcela normální reakcí. Oba letci byli oslepeni a zasaženi bolestí, v letounu téměř tři sta metrů vysoko nad zemí a půl druhého kilometru od místa, kde měli přistát. Oba byli velmi dobře vycvičení, a oba se také velmi dobře vyznali ve své práci. Pilot, s očima stále ještě zavřenýma bolestí, sáhl po páce a pokusil se ji ustálit. Druhý pilot dělal přesně totéž, ale jejich pohyby nebyly úplně stejné, a okamžik zápolili spíše spolu než s letounem. Oba také byli bez jakékoliv vizuální kontroly, a okamžitá dezorientace oběma pilotům způsobila závrať, která byla nutně u každého z nich jiná. Jeden letec měl dojem, že se jejich letoun odchyluje v jednom směru, druhý se snažil tahat za páku, aby opravil odlišný pohyb, a s pouhými třemi sty metry vzduchu pod sebou neměli čas dohodnout se, kdo má pravdu a kdo ne, a zápas o páku znamenal jen to, že až se ten z nich, který bude silnější, páky zmocní, rozhodne o konečném osudu všech. E-767 se stočil o devadesát stupňů doprava a mířil k severu směrem k prázdným výrobním halám, a přitom rychle padal. Z kontrolní věže křičeli do rádia, ale letci

varování vůbec nezaslechli. Poslední, co pilot udělal, bylo, že hmátl po tlačítku na ovládací páce plynu v zoufalé snaze dostat letoun zpátky do výše. Jeho ruka ho sotva nahmátla, když mu jeho smysly řekly, o vteřinu dříve, že jeho život končí. Jeho poslední myšlenkou bylo, že nad jeho zemí opět explodovala jaderná puma.

Jesucristo, zašeptal Chavez. Jen vteřinu, a ani to ne. Nos letounu v setmělé obloze vzplál jako od exploze, a pak celá ta věc padala pryč, k severu, jako umírající pták. Přinutil se nedívat se na místo, kam dopadne. Nechtěl vidět ani vědět, kde narazí na zem. Ne, že by na tom záleželo. Ohnivá koule, která vyrazila do výše, osvětlila všechno kolem, jako kdyby tam udeřil blesk. Dinga to zasáhlo jako úder do žaludku, když si uvědomil, co způsobil, a pak se ho zmocnila náhlá a prudká nevolnost.

Kami-Pět to viděl, patnáct kilometrů odtud, hrůzyplné žluté vzplanutí na zemi vpravo nedaleko od letiště, které mohlo znamenat jen jediné. Letci jsou ukáznění. Pilota i druhého pilota dalšího E-767 také přepadl pocit náhlé prázdnoty kolem žaludku, a svaly se napjaly. Říkali si, který asi z jejich kamarádů z peruti se právě rozbil napadrť o zem, čí rodiny dostanou nezvané návštěvníky, čí obličeje už nikdy nespatří, čí hlasy už nikdy neuslyší, a vyčítali si, že neposlouchali pozorněji rádio, jako kdyby to bylo k něčemu dobré. Oba instinktivně zkontrolovali své kokpity, zda neuvidí něco neobvyklého. Stroje v pořádku. Elektronika v pořádku. Hydraulika v pořádku. Ať se tamtomu letounu stalo cokoliv, s jejich letounem nic není.

"Věž, pětka, co se stalo? Přepínám."

"Pětko, věž. Trojka se právě zřítila. Nevíme proč. Dráha je volná."

"Pětka, rozumím, pokračujeme v přibližování, dráha v dohledu." Sundal ruku z tlačítka rádia, ještě než mohl něco dodat. Oba letci si vyměnili pohledy. Kami-Tři. Dobří přátelé. Pryč. S nepřátelskou akcí by se byli smířili snadněji než s pohanou od něčeho tak obyčejného, jako je havárie při přistávání, ať už byla příčina jakákoliv. Nyní však otočili hlavy zpátky k letové dráze. Museli dokončit úkol, a dvacet pět kamarádů vzadu v letadle museli bezpečně dopravit domů, navzdory svému smutku.

"Nemám to vzít za tebe?" zeptal se John.

"To je moje práce, člověče." Ding opět zkontroloval nabití akumulátorů, pak si otřel obličej. Sevřel pěsti, aby zastavil lehký třes, který si uvědomil, a jež ho zahanbil, a současně pocítil úlevu z toho, že se dostavil. Přistávací světla, široce rozestavená, mu pověděla, že tohle je další cíl, a on sloužil své zemi, stejně jako oni sloužili své, a tím to končilo. Ale bylo by líp udělat to s normální zbraní, říkal si. Možná, říkal si v duchu, hoši, co měli radši meče, si mysleli totéž, když se objevily muškety. Chavez ještě naposledy potřásl hlavou, aby si ji pročistil, a namířil své světlo otevřeným oknem; zatímco ho zaměřoval na přibližující se letoun, ustupoval dozadu. Vpředu byla clona, aby lidé venku záblesk nezpozorovali, ale nechtěl riskovat víc, než bylo třeba...

...zrovna...

...teď...

Znovu stiskl tlačítko, a opět stříbřitý hliníkový plášť kolem kokpitu letounu jasně zazářil, na vteřinu. Zleva slyšel kolísavé ječení hasičských vozů, nepochybně mířících k místu první havárie. Není to jako hasičské vozy doma, pomyslel si bez souvislosti. S E-767 se nejprve nic nedělo, a jeho na okamžik napadlo, jestli to udělal správně. Pak úhel světla na nose letounu zamířil dolů, ale letoun se nestáčel, jen zvýšil rychlost klesání. Možná zasáhne nás, tady v hotelovém pokoji, říkal si Chavez. Na útěk bylo pozdě, a možná, že ho bůh potrestá za to, že zabil padesát lidí. Zavrtěl hlavou a rozmontoval své světlo, pomalu, a v mechanické činnosti nacházel úlevu.

Clark to viděl také, a také věděl, že nemá význam hnát se ven. Letoun by nyní už měl hořet... možná, že pilot si tohle říká také. Nos se zvedl, a výrobek společnosti Boeing se s řevem přehnal snad deset metrů nad střechou budovy. John se přesunul k vedlejšímu oknu a viděl, jak křídlo míjí střechu, a stáčí se. Letoun začal stoupat, nebo se o to alespoň pokusil, pravděpodobně proto, aby mohl udělat oblouk, neměl však dost velký výkon, a na polovině cesty nad dráhou se zakymácel, necelých dvě stě metrů vysoko, a prudce se stočil na pravé křídlo a ve spirále padal, a pak z něj byla další ohnivá koule. Ani on, ani Ding neděkovali bohu za spasení, které si snad ani nezasloužili.

"Sbal světla a vezmi si aparát," přikázal Clark.

"Proč?"

"Jsme novináři, ne?" řekl, tentokrát rusky.

Dingovy ruce se třásly tak, že měl s rozebíráním světla potíže, ale John mu nepomohl. Každý potřebuje čas, aby se s takovými pocity vypořádal. Pravdou bylo, že nezabili ty špatné, kteří si smrt zasloužili. Připravili o život lidi nijak nepodobné jim samým, takové, které jejich přísaha osudově určila, aby sloužili někomu, kdo si jejich loajalitu nezasloužil. Chavez konečně fotoaparát vytáhl, vybral si objektiv s ohniskovou vzdáleností sto milimetrů pro korpus Nikon F5, a následoval svého šéfa ze dveří. Malou hotelovou halu už zaplnili lidé, skoro všichni Japonci. ‚Klerk' a ‚Čekov' prošli mezi nimi, přeběhli přes dálnici k plotu, obklopujícímu letiště, a ‚Čekov' začal dělat snímky. Zmatek byl všude takový, že trvalo deset minut, než se přiblížil policista.

"Co to děláte!" Ani ne otázka, spíš obvinění.

"Jsme novináři," odpověděl ‚Klerk' a podal mu svá pověření.

"Přestaňte s tím!" přikázal pak policista.

"Porušili jsme nějaký zákon? Byli jsme v hotelu tamhle za silnicí, když se to stalo." Ivan Sergejevič se otočil a shlédl na policistu. Okamžik mlčel. "Och! Napadli vás Američané? Chcete náš film?"

"Ano!" řekl policista, když si náhle uvědomil, o co tu jde. Natáhl ruku, potěšen jejich okamžitou vstřícnou ochotou ke spolupráci při jeho úředním poslání.

"Jevgeniji, dej mu ten film."

‚Čekov' film převinul, vyňal kazetu a předal ji.

"Prosím, vraťte se do hotelu. Přijdeme za vámi, když vás budeme potřebovat."

To se vsadím, že budete. "Pokoj šestnáct," sdělil mu Clark. "To je hrozné. Přežil někdo?"

"Nevím. Prosím, teď jděte," řekl policista a posunkem je poslal na druhou stranu silnice.

"Ať se nad nimi Bůh slituje," řekl Chavez anglicky, a myslel to upřímně.

O dvě hodiny později nad oblastí přelétala KH-11, její infračervená kamera sledovala kromě jiného celou oblast Tokia. Odborníci na fotografickou špionáž v Národním úřadu pro průzkum si ihned všimli dvou dýmajících požárů a kusů letounů, rozházených kolem nich. Oba E-767 šly k zemi, jak s nemalým uspokojením viděli. Byli to hlavně lidé od letectva, a odsud, daleko od lidských jatek na místě havárie, viděli jen dva mrtvé cíle. Snímky se v reálném čase dostaly na různá místa určení. V Pentagonu, v J-3 konstatovali, že Operace ZORRO, dějství první, proběhla zhruba tak, jak plánovali. Byli by řekli, že tak, jak doufali, avšak tím by to mohli zakřiknout. No, říkali si, CIA není tak úplně k ničemu.

V Pearl Harboru byla tma. Zaplnit suchý dok vodou trvalo deset hodin, a to posunulo čas na bezpečnou hranici, ne-li ještě kousek za ni, ale válka má jiná pravidla bezpečnosti. Když byla vrata otevřena, John Stennis vyplul za pomoci

dvou velkých přístavních vlečných člunů z doku, obrátil se a nechal Enterprise za sebou. Přístavní lodivod dostal se spěchem loď ven v rekordním čase; potom ho na břeh dopraví vrtulník, a před půlnocí byl Johnnie Reb v hluboké vodě a stranou od normálních plavebních drah, a směřoval na západ.

Skupina pro vyšetřování nehod dorazila z tokijského střediska téměř ihned. Byla to smíšená skupina vojáků a civilistů, z nichž civilisté měli větší zkušenosti, protože tohle byly civilní letouny, upravené pro vojenské účely. ‚Černá skříňka' z Kami-Pět, ve skutečnosti natřená fosforeskující oranžovou barvou Day-Glow, byla šťastně nalezena za několik minut, zatímco skříňka z Kami-Tři se hledala hůř. Vzali je do Tokia k analýze v laboratoři. Pro armádu byl problém mnohem složitější. Dva z jejích cenných E-767 byly nyní pryč, a další byl v servisním hangáru v opravě, a také jeho radarové systémy měly být vylepšeny. Tak jich zbývalo sedm, a mít tři neustále v pohotovosti nebude možné. Byly to snadné počty. Každý letoun vyžadoval servis, a posádky musely odpočívat. I s devíti provozuschopnými letouny mít tři neustále ve vzduchu, tři další na zemi a další tři v pohotovosti bylo vražedně ničivé jak pro lidi, tak pro stroje. Také tu byla otázka bezpečnosti letounů. Jeden z členů vyšetřovací skupiny objevil Vyhlášku o 767 a prohlásil, že se týká modelu, který Japonci upravili pro radioelektronický boj. Automatické přistávací systémy byly ihned vyřazeny, a prvním přirozeným závěrem civilních vyšetřovatelů bylo, že letové posádky, snad unavené z dlouhých hlídkových letů, je při přibližování použily. Vyšší uniformovaný důstojník byl v pokušení tuto verzi přijmout, až na jednu věc: jen málo letců mělo rádo automatické přistávací systémy, a vojenští piloti byli ti poslední, kdo by své letouny svěřili něčemu, co pracovalo s mikročipy a softwarem, když na tom závisel jejich život. A tělo pilota Kami-Tři bylo nalezeno s rukou na pákách pro ovládání plynu. Nedávalo to moc smysl, ale důkazy ukazovaly tím směrem. Možná nějaká nesrovnalost v softwaru, kdesi v systému - hloupá a pobuřující příčina ztráty dvou letounů nevyčíslitelné hodnoty, i když ve věku počítačem řízených letů se něco takového už stalo. V této chvíli realita situace byla taková, že mohou trvale hlídkovat jen se dvěma letouny, s třetím připraveným okamžitě vzlétnout.

Přelétající elektronické výzvědné družice ELINT zaznamenaly pokračující hlídkové lety tří E-767, a znepokojení technici z Letecké výzvědné služby a Národní bezpečnostní služby uvažovali nad tím, zda se japonské letectvo pokusí pohrdnout pravidly leteckého provozu. Zkontrolovali čas a řekli si, že se víc dovědí během příštích šesti hodin; zatím družice při svých přeletech nadále zaznamenávaly a graficky zpracovávaly elektronické signály.

Jackson se nyní zabýval dalšími informacemi z družic. Na Saipanu mělo být osmačtyřicet stíhaček, a dalších čtyřiašedesát na bývalé letecké základně v Andersenu na Guamu, jejíž dvě široké dráhy a obrovské podzemní nádrže na palivo pro přilétající letouny bohaté stačily. Oba ostrovy byly od sebe vzdáleny zhruba sto devadesát kilometrů. Musel také brát v úvahu rozptylová letiště, která Velitelství strategického letectva postavilo na ostrovech během studené války. Uzavřené letiště v severozápadní části Guamu mělo dvě souběžné dráhy, obě použitelné, a uprostřed ostrova bylo Agana International. Na ostrově Rota bylo navíc civilní letiště, pak další opuštěná základna na Tinianu, a ještě Kobler na Saipanu, kromě provozovaného letiště. Bylo divné, že Japonci vedle Kobleru nevyužívali žádná ostatní pomocná zařízení. Družice však ukazovaly, že Tinian nebyl vůbec obsazen - alespoň tedy snímky neukazovaly žádná těžká vojenská vozidla. Musí tam být nějaká lehká technika, uvažoval, pravděpodobně podporovaná vrtulníky ze Saipanu - ostrovy odděloval jen úzký průliv.

Admirál se v myšlenkách zabýval hlavně sto dvanácti stíhačkami. K

dispozici bude i podpora letounů E-2 s bojovou avionikou, a k tomu obvyklé vrtulníky, které s sebou armády berou všude, kam přijdou. Stíhačky F-15 a F-3, podporované protiletadlovými raketami země-vzduch a protiletadlovým dělostřelectvem. Na jednu letadlovou loď to bylo až dost, i s nápadem Buda Sancheze udělat z ní něco, co bude vzbuzovat větší strach. Klíčem však nebylo bojovat s pažemi nepřítele. Byl jím útok na jeho ducha, trvalá realita existence válek, kterou si v průběhu staletí lidé uvědomovali a hned zase zapomínali. Doufal, že na to jde správně. Ale i tak cosi jiného přišlo dřív.

Policie se už nevrátila, a to Clarka trochu překvapilo. Možná, že se jim fotografie hodily, ale spíš ne. V každém případě se nezdržovali tím, aby na to přišli. Když byli zpátky ve svém pronajatém autě, naposledy pohlédli na zuhelnatělé místo za koncem dráhy, právě když na základně přistál první ze tří letounů vyzbrojených elektronickými obrannými systémy, zcela normálně, jak si každý říkal. Před hodinou, jak si všiml, vzlétly dva místo obvyklých tří E-767, a to ukazovalo, jak doufal, že jejich hrůzyplný úkol přinesl jakési ovoce. Tuto skutečnost už potvrdila družice a dala tak zelenou další akci, o které žádný z obou důstojníků CIA nevěděl.

Všechno to bylo stále jaksi neuvěřitelné. Noviny, psané v angličtině, které si při snídani koupili v hale hotelu, měly na přední straně zprávy, jež se moc nelišily od toho, co četli, když byli v Japonsku první den. Dvě reportáže z Marianského souostroví a dvě z Washingtonu, ale zbytek bylo hlavně hospodářské zpravodajství, spolu s úvodníkem o tom, jak je žádoucí obnovení normálních vztahů s Amerikou, i za cenu rozumných ústupků u jednacího stolu. Snad byla realita situace příliš bizarní na to, aby ji lidé přijali, ačkoliv velkou částí této reality byl přísný dozor nad zprávami. Například tu nebylo dosud ani slovo o kdesi zahrabaných nukleárních zbraních. Někdo byl prostě buď moc chytrý nebo moc hloupý - možná obojí, podle toho, jak se věci vyvinou. John a Ding nakonec uzavřeli své úvahy tím, že tohle všechno je nesmysl, což však bude rodinám lidí, zabitých na obou stranách, malou útěchou. I ve válce o Falklandské ostrovy, vedené s šílenými emocemi, tu byly plamenné projevy a řeči, které měly podnítit masy, ale v tomto případě to bylo stejné, jako kdyby přepsali Clausewitze - že válka je pokračováním jinými prostředky spíš ekonomiky než politiky, a byznys, určitým způsobem hrdlořez, je stále ještě civilizovanější formou činnosti než to, co se provozuje na politické scéně. Avšak pravda šílenství stála před ním. Vozovky byly plné lidí s jejich běžnými každodenními starostmi, i když s občasnými pohledy na trosky na letecké základně, a tváří v tvář světu, který jako by se obracel naruby, se prostý občan držel reality, kterou znal, a tu její část, kterou nechápal, přenechával druhým, jež se zase divili tomu, že si toho nikdo jiný nevšímá.

Tady jsem, říkal si Clark, cizí špion, s doklady krycí totožnosti ještě další, třetí země, a dělám věci, odporující Ženevským dohodám o civilizované válce - už tohle je prapodivná koncepce sama o sobě. Před necelými dvanácti hodinami byl nápomocen při zabití padesáti lidí, a přesto jel pronajatým automobilem zpátky do hlavního města nepřítele, a jeho největší starostí teď bylo nezapomenout jet po levé straně vozovky a nesrazit se s někým ze všech těch, kdo jeli do práce a nemysleli na nic jiného než na to, že tříметrová vzdálenost mezi automobily znamená, že se nedrží v proudu.

To všechno se změnilo tři bloky od jejich hotelu, když Ding spatřil špatně zaparkovaný automobil se sklopenou protisluneční clonou na místě spolucestujícího. Bylo to znamení, že Kimura naléhavě žádá o schůzku. Naléhavost signálu byla cosi jako ujištění, že tohle všechno není žádný zvrhlý sen. Do jejich životů opět vstoupilo nebezpečí. Aspoň něco bylo skutečné.

Letecké operace začaly hned po rozednění. Na palubě byly nyní čtyři kompletní perutě F-14 Tomcatů, a další čtyři F/A-18 Kornety, spolu se čtyřmi E-3C Hawkeye. Běžné podpůrné letouny zůstaly zatím na základně na Midway, a

bojová skupina jedné letadlové lodi bude zatím používat Tichomořské ostrovy jako pomocná podpůrná zařízení pro plavbu na západ. Prvním úkolem bylo nacvičit tankování ve vzduchu z tankerů vojenského letectva, které budou flotilu následovat na západ také. Jakmile minuli Midway, byla vytvořena stálá bojová letecká hlídka čtyř letounů, ale bez obvyklé podpory letounů Hawkeye. Od E-2C bylo plno elektronického šumu, a hlavním úkolem oklešťěné bojové síly bylo zůstat nepozorovaná, ačkoliv v případě Johnnie Reba to znamenalo udělat neviditelným něco, co se velikostí vyrovnalo celé jedné straně ostrova.

Sanchez byl dole v operační místnosti letectva. Jeho úkolem bylo přijmout to, co vypadalo jako rovnocenná bitva, a udělat z toho jednostrannou záležitost. Idea férového boje mu byla cizí, stejně jako každému jinému v uniformě. Člověku jen stačilo podívat se kolem, aby věděl proč. Znal lidi na tomhle pracovišti. Neznal letce na ostrovech, a to bylo jediné, na čem mu záleželo. Mohly to být lidské bytosti. Třeba mají manželky a děti a domy a auta, a všechny ty ostatní běžné věci, co lidé v zelených uniformách mají, ale na tom veliteli nezáleželo. Sanchez by nenařídil ani netrpěl takové filmové fantazie jako plýtvání municí na lidi na padácích - ti stejně byli příliš nesnadné cíle -, ale musel ničit jejich letouny, a ve věku raket to často znamenalo, že pilot pravděpodobně nebude mít možnost katapultovat se. Naštěstí v moderní době člověk cíl sotva viděl jinak než jako bod, který se musel dostat do kroužku, vytvořeného na čelním průhledovém displeji systémem pro řízení palby. Věci tak byly mnohem jednodušší, a kdyby se z trosek vynořil padák, neměl nic proti tomu přivolat na pomoc kolegovi letci pátrací a záchrannou skupinu, když už ten člověk nemohl ohrozit nikoho z jeho vlastních lidí.

"Koga zmizel," řekl jim Kimura, hlas naléhavý a obličej bledý.

"Zatčen?" zeptal se Clark.

"Nevím. Nemáme někoho uvnitř vaší organizace?"

John se silně zachmuřil. "Víte, co děláme se zrádci?" To věděli všichni. "Mé zemi na tom člověku také záleží. Budeme se tím zabývat. Teď jděte."

Chavez se za ním díval, jak odchází, a pak teprve promluvil. "Unik informací?"

"Snad. Je taky možné, že ti hoši, co tuhle show řídí, nechtějí žádné vůdce opozice z vnějšku, kteří by jim to teď pohnojili." Teď jsem politický analytik, říkal si John. No, je plně akreditovaný reportér agentury Interfax. "Co bys říkal tomu, kdybychom navštívili naše velvyslanectví, Jevgeniji?"

Šerenko byl na cestě ven na svou vlastní schůzku, když se ve dveřích jeho kanceláře objevili dva lidé. Není tohle něco, co tu ještě nebylo, pomyslel si - dva důstojníci CIA vstupují na ruské velvyslanectví a přicházejí na pracovní schůzku s RZR. Pak začal uvažovat o tom, co je k tomu vedlo.

"Co se děje?" zeptal se, a odpověď sdělil John Clark.

"Koga je pryč." Major Šerenko se posadil a pokynem vyzval své návštěvníky, aby si sedli také. Aby zavřeli dveře, jim nikdo nemusel říkat. "Mohlo se to stát jen tak, samo od sebe," zeptal se Clark, "nebo to někdo vyzradil?"

"Neřekl bych, že to udělala kontrarozvědka. Ani na Gotův příkaz ne. Je v tom moc politiky a žádné skutečné důkazy. Politická situace tady je - jak moc ji znáte?"

"Povězte nám o ní," vybídl Clark.

"Ve vládě je zmatek. Goto má věci v rukou, ale s moc lidmi se o informace nedělí. Jeho koalice je ještě slabá. Koga se těší velké vážnosti, příliš velké na to, než aby ho mohli veřejně zatknout." Řekl bych, už Šerenko nedodal. To, co se snad dalo tvrdit přede dvěma týdny, bylo teď mnohem spornější.

Američanům to však šlo dohromady. Clark okamžik uvažoval, než promluvil. "Měl byste se na to podívat, Borisi Iljiči. Toho člověka oba potřebujeme."

"Kompromitovali jste ho nějak?" zeptal se Rus.

"Ne, vůbec ne. Řekli jsme mu, aby se choval tak jako normálně - kromě toho si myslí, že jsme Rusové. Neměl jsem žádné jiné instrukce než proklepnout ho, a pokoušet se řídit takového člověka je příliš riskantní. Docela klidně na nás může přijít se supervlastenectvím a říci nám, abychom to zabalili. Lidi, jako je on, je nejlíp nechat, aby správnou věc udělali sami od sebe."

Šerenko si opět říkal, že svazek, který o tomhle člověku v moskevské centrále mají, má pravdu. Clark měl všechny správné instinkty pro výzvědnou práci v terénu. Přikývl a čekal, až Clark bude pokračovat.

"Jestli máte kontrarozvědku pod kontrolou, potřebujeme hned teď vědět, jestli toho člověka mají."

"A když ano?"

Clark pokrčil rameny. "Pak musíte vědět, jestli ho můžete dostat ven. Tahle část operace je vaše. Ale jestli ho sebral někdo jiný, pak bych řekl, že něco můžeme udělat my."

"Potřebuji promluvit s Moskvou."

"To jsme si mysleli. Jen mějte na paměti, že Koga je naše nejlepší šance, jak tenhle binec vyřešit politicky. A pak dejte vědět do Washingtonu."

"Stane se," slíbil Šerenko. "A potřeboval bych se zeptat - ta dvě letadla, co se včera večer zřítila?"

Clark a Chavez už byli na cestě ke dveřím. Promluvil ten mladší, aniž se otočil. "Hrozné neštěstí, viďte?"

"Jste šílenec," řekl Mogataru Koga.

"Jsem vlastenec," odpověděl Raizo Jamata. "Udělám svou zemi skutečně nezávislou. Udělám Japonsko opět velké." Z opačných konců stolu v Jamatově ateliérovém bytě se jejich oči setkaly. Jamatova ochranka byla za dveřmi. Tato slova byla jen pro ně dva.

"Odvrhl jste našeho nejdůležitějšího spojence a obchodního partnera. Přinášíte nám hospodářské zhroucení. Zabil jste lidi. Podvedl jste naši vládu a naši armádu."

Jamata přikývl, jako by potvrzoval obchodní transakci. "Hai, tohle všechno jsem udělal, a nebylo to těžké. Povězte mi, Kogo, jak těžké je politika k něčemu přimět?"

"A vaši přátelé, Macuda a ti ostatní?"

"Každý potřebuje občas vedení." Skoro každý, už Jamata neřekl. "Až tohle všechno skončí, budeme mít plné integrovanou ekonomiku, dva pevné a mocné spojence, a časem budeme zase mít i svůj obchod, protože ostatní svět nás potřebuje." Cožpak to tenhle politik nechápe? Cožpak to nevidí?

"To Americe takhle špatně rozumíte? Naše nynější potíže začaly proto, že jedna rodina zaživa uhořela. Jsou jiní než my. Uvažují jinak. Jejich náboženství je jiné. Mají tu nejnásilnější kultůru na světě, a přesto se klaní spravedlnosti. Uctívají vydělávání peněz, ale jejich kořeny vycházejí z ideálů. Cožpak to nedokážete pochopit? Nestrpí to, co jste udělal!" Koga se odmlčel. "A váš plán s Ruskem - opravdu si myslíte, že..."

"Když nám Čína bude pomáhat?" usmál se Jamata. "My dva si s Ruskem dokážeme poradit."

‚A Čína zůstane naším spojencem?" zeptal se Koga. "Ve druhé světové válce jsme zabili dvacet milionů Číňanů, a jejich politické vedení nezapomnělo."

"Potřebují nás, a vědí, že nás potřebují. A společně..."

"Jamato-sane," řekl Koga tiše, zdvořile, protože taková byla jeho povaha, "politice nerozumíte tolik, jako rozumíte obchodu. Bude to vaše zkáza."

Jamata odpověděl stejným způsobem. "A vaší zkázou bude zrada. Vím, že máte styky s Američany."

"Ne. S americkým občanem jsem nemluvil celé týdny." Opovržlivá odpověď by nebyla měla onu sílu věcného tónu.

"Nu, v každém případě budete prozatím mým hostem," oznámil mu Raizo. "Uvidíme, jak špatně se vyznám v politických záležitostech. Do dvou let budu

ministerským předsedou, Kogo-sane. Do dvou let budeme supervelmocí." Jamata vstal. Jeho byt zabíral celé horní patro čtyřicetiposchoďové budovy, a pohled jako z Olympu ho těšil. Průmyslník vstal a kráčel k oknům, která sahala od podlahy až ke stropu, a přehlížel město, které brzy bude jeho hlavním městem. Jaká škoda, že Koga nechápe, jak to doopravdy chodí. Teď však musel letět zpátky na Saipan, aby zahájil svůj politický vzestup. Otočil se.

"Uvidíte. Pro tuto chvíli jste mým hostem. Chovejte se náležitě, a bude se s vámi dobře zacházet. Pokuste se utéci, a vaše tělo najdou někde po kusech na kolejích, s lístkem s omluvou za vaše politické omyly."

"Té radosti se nedočkáte," odpověděl bývalý ministerský předseda chladně.

16

Lišky a lovečtí psi

Šerenko měl v plánu jít na schůzku sám, ale naléhavé záležitosti mu v tom zabránily. Ukázalo se, že je to jedno. Vzkaz, který přišel na počítačové disketě, byl od jeho hlavního nasazeného agenta, zástupce ředitele kontrarozvědky. Ať byly osobní zvyky toho člověka jakékoliv, byl to bystrý a pozorný politický pozorovatel, třebaže ve svých zprávách a hodnoceních poněkud rozvláčný. Japonské vojenské kruhy, pravil, nejsou ani v nejmenším nespokojeny se svými bezprostředními vyhlídkami. Frustrovány všemi těmi roky, kdy měly nálepku ‚obranné síly' a v povědomí veřejnosti dobré tak k tomu, aby se postavily Godzille nebo podobným neuvěřitelným obludám - obvykle ke své smůle -, se nyní považovaly za strážce hrdé válečnické tradice, a teď, konečně, s politickým vedením hodným toho jména, se jejich vrchní vedení kochalo možností ukázat, co dovedou. Vyšší důstojníci, většinou produkty amerického výcviku a profesního vzdělání, vyhodnotili situaci a každému, kdo byl ochoten naslouchat, oznamovali, že v tomto omezeném souboji jsou schopni zvítězit a zvítězí - a, pokračoval zástupce ředitele kontrarozvědky, domnívají se, že jejich vyhlídky na dobytí Sibiře jsou vynikající.

Toto hodnocení, i hlášení obou důstojníků CIA, byly ihned předány do Moskvy. Takže v japonské vládě jsou rozkoly, a přinejmenším jedno z jejích ministerstev má trochu představu o realitě. To Rusa uspokojovalo, ale také si vzpomínal, jak šéf německé zpravodajské služby, jménem Canaris, v roce 1939 udělal téměř totéž, a nepodařilo se mu dosáhnout naprosto ničeho. To byl historický model, který se rozhodl rozbít. Při vedení války je vtip v tom nedopustit, aby se rozrostla. Šerenko nesdílel názor, že by diplomacie mohla zabránit vzniku válek, věřil však, že dobrá výzvědná činnost a rozhodná akce mohou zabránit tomu, aby zašly příliš daleko - když člověk měl politickou vůli k patřičné akci přikročit. Znepokojovalo ho však, že tím, kdo tuto vůli musí ukázat, jsou Američané.

"Nazývá se to Operace ZORRO, pane prezidente," řekl Robby Jackson a rozevřel desky první mapy. Ministr zahraničí a ministr obrany byli zde, v Sále pro řešení krizových situací, spolu s Ryanem a Arniem van Dammem. Oba kabinetní ministři se teď právě necítili ve své kůži, ale to se necítil ani zástupce J-3. Ryan mu pokynul, aby pokračoval.

"Účelem je rozrušit vedení druhé strany přesným zaměřením na ty jedince, kteří..."

"Vy myslíte zavraždit je?" zeptal se Brett Hanson. Pohlédl na ministra obrany, který vůbec nereagoval.

"Pane ministře, nechceme do toho zaplést civilní obyvatelstvo. To znamená, že nemůžeme zaútočit na jejich ekonomiku. Nemůžeme v jejich městech ničit mosty. Jejich vojenské síly jsou příliš rozptýleny, než abychom..."

"To nemůžeme udělat," přerušil ho Hanson znovu.

"Pane ministře," řekl Ryan chladně, "můžeme aspoň vyslechnout, jaký je plán, než se rozhodneme, co bychom měli udělat a co ne?"

Hanson uražené přikývl a Jackson pokračoval. "Zbraně," uzavřel, "jsou nyní z větší části na svých místech. Vyřadili jsme dva z jejich vzdušných hlídkových prostředků..."

"Kdy se to stalo? Jak jsme to udělali?"

"Stalo se to včera v noci," odpověděl Ryan. "Jak jsme to udělali, není vaše věc, pane."

"Kdo to přikázal?" Otázka přišla od prezidenta Durlinga.

"Já, pane. Mělo to dobré krytí a operace proběhla bez zádrhelů." Durling očima napověděl, že Ryan zase posunuje hranice.

"Kolik lidí bylo při tom zabito?" zeptal se ministr zahraničí.

"Asi padesát, a to je o takových dvě stě méně než počet lidí, které zabili oni, pane ministře."

"Podívejte, můžeme je z těch ostrovů dostat vyjednáváním, stačí, když tomu poskytneme čas," řekl ministr, a nyní se spor stal dvoustrannou záležitostí, zatímco ostatní přihlíželi.

"Adler tohle neříká."

"Chris Cook si to myslí, a má v jejich delegaci svého člověka."

Durling přihlížel nezúčastněně, a opět nechával své lidi - tak jim v duchu říkal -, aby si svou diskusi vyřídili sami. Pro něj tu byly jiné otázky. Politika opět zvedne svou ošklivou hlavu. Když se mu nepodaří na krizi účinně reagovat, pak je venku. Prezidentem pak bude někdo jiný, a ten někdo jiný bude nejpozději v příštím roce stát před ještě rozsáhlejší krizí. A co je ještě horší, kdyby ruská zpravodajská vyhodnocení byla správná, a kdyby Japonsko s Čínou příští podzim uskutečnily svůj výpad na Sibiř, pak další, ještě větší krize udeří během volebního období, které bude vážnou překážkou schopnosti jeho země řešit ji; ze všeho se stane politické soupeření, a hospodářství se při tom bude stále ještě snažit vzpamatovat se ze stomiliardového obchodního propadu.

"Když nebudeme jednat teď, pane ministře, nikdo nedokáže říci, kam až ta věc může dojít," říkal nyní Ryan.

"Můžeme to vyřídit diplomaticky," trval na svém Hanson.

"A když ne?" zeptal se Durling.

"Pak může přijít čas na to, abychom uvažovali o uměřeném vojenském protiopatření." Víra ministra zahraničí se v obličeji ministra obrany neodrážela.

"Chcete něco dodat?" zeptal se ho prezident.

"Bude to trvat nějaký čas - roky -, než dokážeme dát dohromady síly potřebné k..."

"Roky na to nemáme," odsekl Ryan.

"Ne, myslím, že ne," poznamenal Durling. Pak se obrátil k Jacksonovi. "Admirále, podaří se to?"

"Myslím, že se to může podařit, pane. Potřebujeme, aby se přihodilo pár věcí, ale ta největší se včera v noci přihodila."

"Nemáme potřebné síly, které by zaručily úspěch," řekl ministr obrany. "Velitel úderného uskupení právě poslal své vyhodnocení situace a..."

"Já jsem ho viděl," řekl Jackson, a nedokázal zcela skrýt své rozpaky nad pravdou té zprávy. "Ale znám velitele, kapitána Buda Sancheze. Znám ho už léta, a ten říká, že to dokáže, a já mu věřím. Pane prezidente, nenechte se příliš ovlivňovat počty. Tady o čísla nejde. Jde o vybojování války, a v tom máme větší zkušenosti než oni. Jde o psychologii, a o hru podle našich sil, ne podle jejich. Válka není to, co bývala. Bývalo to tak, že jste potřeboval ohromné síly, abyste zničil nepřítelovu schopnost bojovat a možnost koordinovat své síly a velet jim. No - před padesáti lety jste toho na tohle potřeboval hodně, ale cíle, které potřebujete zasáhnout, jsou de facto velmi malé, a když dokážete tyto malé cíle zasáhnout, dosáhnete nyní téhož jako dřív

s milionem lidí."

"Je to chladnokrevná vražda," zavrčel vztekle Hanson. "Nic jiného."

Jackson se otočil od svého místa u řečnického pultu. "Ano, pane, to přesně válka je, ale takhle aspoň nezabijeme nějakého devatenáctiletého pitomečka, který se dal na vojnu proto, že se mu líbily uniformy. Zabijeme toho parchanta, co ho poslal umřít, a co ani neví, jak se ten kluk jmenuje. Při vší úctě, pane, já už jsem lidi zabil, a vím přesně, jaké to je. Aspoň jednou, jedinkrát, bych si to chtěl rozdat s těmi, co vydávají rozkazy, místo s těmi ubohými hloupými mamlasy, co je musí plnit."

Durling se při tomhle málem usmál, vzpomínaje si na všechny ty fantazie, a dokonce i na jeden televizní šot o tom, jak by všechno mohlo být jiné, kdyby se prezident a ministerští předsedové i další vysocí činitelé, kteří posílají lidi na bitevní pole, utkali sami a vyřídili si to osobně.

"Ještě budete muset zabít hodně mladých lidí," řekl prezident.

Admirál Jackson se nejprve vymanil ze svého zlostného rozpoložení, než odpověděl.

"To vím, pane, ale se štěstím jich bude o moc méně."

"Kdy musíte vědět co a jak?"

"Vše je většinou na místě. Operaci můžeme začít za necelých pět hodin. Pak nás bude omezovat denní světlo. Potom přestávka čtyřiadvacet hodin."

"Děkuji vám, admirále Jacksone. Mohli byste mě na pár minut omluvit?" Muži vycházeli, když Durling dostal jiný nápad. "Jacku? Mohl byste na chvilku zůstat?" Ryan se vrátil a posadil se.

"Muselo se to udělat, pane. Tak či onak, až ty nukleární zbraně vyřadíme..."

"Vím." Prezident pohlédl na stůl. Byla na něm rozložena všechna hlášení, mapy a grafy. Všechny dokumenty k řízení bojových operací. Přinejmenším byl ušetřen odhadů ztrát a mrtvých, pravděpodobně podle Ryanových instrukcí. Za okamžik slyšeli, jak se dveře zavírají.

Ryan promluvil první. "Pane, je tu ještě jedna věc. Bývalý ministerský předseda Koga byl zatčen - promiňte, víme jen, že jaksi zmizel."

"Co to znamená? Proč jste s tím nepřišel dřív?"

"K zatčení došlo ani ne čtyřiadvacet hodin po tom, co jsem řekl Scottu Adlerovi, že Koga byl kontaktován. Neřekl jsem mu ani kým. Mohla by to být shoda náhod. Goto a jeho pán třeba prostě nemohli potřebovat, aby dělal politické vlny, zatímco oni provádějí svou operaci. Také by to mohlo znamenat, že někde dochází k úniku informací."

"Kdo na naší straně o tom ví?"

"Ed a Maty Pat v CIA. Vy. Scott Adler a kdokoli, komu to řekl."

"Ale nevíme jistě, že někde k úniku dochází."

"Ne, pane, nevíme. Ale je to velmi pravděpodobné."

"Necháme to zatím stranou. A teď- co když neuděláme nic?"

"Pane, musíme. Když ne, tak někdy v budoucnu můžete čekat válku mezi Ruskem na jedné straně a Japonskem a Čínou na druhé, a bůhví, co budeme dělat my. CIA se stále pokouší o analýzu, ale nevím, jak by se ta válka neměla změnit v jadernou. Možná, že ZORRO není ta nejpěknější věc, kterou jsme kdy zkusili, ale je to ta nejlepší šance, kterou máme. Diplomatická hlediska nejsou důležitá," pokračoval Ryan. "Nyní hrajeme o mnohem vyšší sázky. Ale když dokážeme odrovnat ty chlapy, co tohle všechno začali, pak můžeme přivést Gotovu vládu k pádu. A pak můžeme vše dostat zpátky pod jakous takous kontrolu."

Zajímavé je, říkal si Durling, to licitování s tím, jakým způsobem ta která strana bude nahazovat to které řešení. Hanson a ministr obrany zaujali klasickou diplomatickou linii - chtěli vyčkávat a dojít k přesvědčení, že neexistuje žádná další možnost jak krizi řešit mírovými prostředky. Kdyby však diplomacie selhala, pak budou dveře otevřeny pro mnohem širší a krvavější konflikt. Ryan a Jackson chtěli použít násilí hned a doufat, že se vyhnou

větší válce později. Nejhorší bylo, že každá ze stran mohla mít pravdu, a jediné, jak tohle vědět s jistotou, bylo přečíst si za dvacet let učebnice dějepisu.

"Jestli ten plán nevyjde..."

"Tak jsme několik našich lidí zabili zbytečně," přiznal Jack poctivě. "Vy sám zaplatíte vysokou cenu, pane."

"A co ten velitel flotily - myslím ten, co velí tomu uskupení letadlové lodě. Co ten?"

"Jestli zaváhá, tak celá věc půjde do háje."

"Vyměňte ho," řekl prezident. "Akce je schválena." Bylo třeba prohovořit ještě jednu věc. Tu Ryan s prezidentem prošel také, a pak opustil místnost a vyřídil své telefonáty.

Dokonalou leteckou akci, říkali rádi lidé v modré uniformě, řídí pouhý kapitán. Tuhle na místě řídil plukovník pro speciální operace, ale aspoň to byl člověk, kterého nedávno vynechali při povyšování do generálské hodnosti, a to mu přidalo na oblibě u jeho podřízených, kteří věděli, proč při výběru na nejvyšší hodnost neprošel. Lidé pro speciální operace se prostě nevešli do ideálu upjatého vysokého velení. Byli na to příliš... výstřední.

Konečná instrukce pro akci vznikla na základě údajů, které byly pomocí spojení v reálném čase odeslány z Fort Meade v Marylandu do Verina, a Američanům stále běhal mráz po zádech, když si uvědomovali, jak se Rusové dovídají všemožné věci o tom, jak dovedou shromažďovat a analyzovat elektronické údaje, získané pomocí družic a jiných prostředků - nakonec, tohle všechno bylo vyvinuto pro použití proti nim. Byly přesně zaznamenány polohy dvou operujících E-767. Vizuální údaje z družic udávaly počty stíhaček - přinejmenším těch, které nebyly ukryty pod přístřešky - a při posledním obletu KH-12 tato družice spočítala letouny ve vzduchu a jejich polohy. Plukovník, velící této vyčleněné skupině, znovu prošel kurz proniknutí, který osobně vypracoval se svou letovou posádkou, a přestože se ještě vyskytovaly obavy, dva kapitáni, kteří poletí s transportním C-17A, žvýkali gumu a přikyvovali na souhlas. Jeden z nich dokonce zažertoval o tom, že už byl čas, aby se ten ‚vůz na odvoz odpadků' dočkal trochu úcty.

Pro Rusy tu byl úkol také. Z Južno-Sachalinska na Kamčatce odstartovalo osm přepadových stíhaček MiG-31 ke cvičení protivzdušné obrany a doprovázel je hlídkový IL-86. Deset minut po nich odstartovaly ze Sokola čtyři stíhačky Suchoj, aby hrály úlohu agresora. Stíhačky Suchoj s palivovými nádržemi pro daleký dolet zamířily na jihovýchod a držely se daleko od japonského vzdušného prostoru. Operátoři na obou japonských E-767 to identifikovali správně: typické a stylizované ruské cvičení. Ale přesto, byly tu bitevní letouny a zasluhovaly si, aby je pozorně sledovali, tím spíš, že cvičení probíhalo po obou stranách nejlogičtějšího směru pro přiblížení amerických letounů, jako byly B-1, které nedávno ‚polechtaly' jejich protivzdušnou obranu. Mělo to ten následek, že E-767 se stáhly poněkud na sever a na východ, a s nimi i jejich doprovodné stíhačky. Málem byl povolán do vzduchu záložní radarový hlídkový letoun, ale velitel pozemní protivzdušné obrany rozumně rozhodl, že se pouze o něco zvýší bojová pohotovost.

C-17A Globemaster byl nejnovější a nejdražší transportní letoun, který kdy prošel pentagonským systémem nákupů výzbroje. Každý, kdo tu procedurální noční můru znal, by dal přednost dostat se do protiletecké palby, protože u bombardování se počítalo s úspěchem, ale u systému nákupu výzbroje se téměř vždy počítalo s tím, že se záležitost nepodaří. To, že se tak v tomhle případě nestalo, bylo jakýmsi holdem vynalézavosti lidí, oddaných myšlence systém porazit. Na výdajích se nešetřilo, a byly vyčleněny i nějaké další, ale výsledkem byl ‚vůz na odvoz odpadků' - termín, používaný hlavně piloty

stíhaček -, který si měl užít trochu nespoutaného života.

Tenhle vzlétl krátce po půlnoci místního času a zamířil na jiho-jiho-západ, jako by to byl civilní let do Vladivostoku. Těsně nad tímto městem nabral palivo od KC-135 - ruský systém doplňování paliva za letu nebyl kompatibilní s americkým - a opustil asijskou pevninu, nyní mířil na jih, přesně po 132. poledníku.

Globemaster byl vůbec první transportní letoun určený pro zvláštní úkoly. Obvyklá dvoučlenná posádka byla doplněna dvěma místy pro ‚pozorovatele', a za tímto účelem byl vybaven bloky modulárních přístrojů. V tomto případě to byli dva důstojníci pro vedení radioelektronického boje, kteří nyní sledovali řadu stanovišť protiletadlových radarů, kterými byla poseta pobřeží Ruska, Číny, Koreje i Japonska, a vedli posádku tak, aby se propletla tolika oblastmi bez radarů, kolika to jen šlo. To si brzy vyžádalo rychlý sestup a obrat k východu.

"Není to krása?" zeptal se četař Vega svého velitele. Rangeři seděli na sklápěcích sedadlech v nákladním prostoru, oblečení do polních uniforem, ve kterých se před hodinou vkolébali jako kachny na palubu letounu před pozorným zrakem dozorčího pro nakládání. Mezi příslušníky pozemní armády, kteří měli co dělat s letectvem, se říkalo, že letectvo uděluje svým letovým posádkám body za to, když se jim podaří, aby pasažéři zvraceli, ale tentokrát žádné stížnosti nebudou. Nejnebezpečnější část úkolu nastala právě teď, i přes to, že měli padáky, něco, s čím se posádky vojenského letectva ani neobtěžoval). Byly by málo platné, kdyby se poblíž náhodou objevila zbloudilá stíhačka kdykoliv před dobou, na kterou byl naplánován seskok.

Kapitán Checa jen přikývl, a nejvíc ze všeho si přál, aby byl na zemi, kam pěšák patří, místo aby seděl bezmocně jako nenarozené dítě v lůně matky, zblázněné do diskotanců.

Vpředu se displeje REB zabarvily. Hranatá obrazovka, podobná televizní, zobrazovala z paměti počítače každé známé stanoviště radaru na západním pobřeží Japonska. Uložit tyto informace nebylo těžké, protože většinu ze stanovišť před jednou či dvěma generacemi zřídili Američané, v době, kdy Japonsko bylo mohutnou ostrovní základnou, která se měla použít proti Sovětskému svazu, a která z téhož důvodu také byla pravděpodobným cílem ruského útoku. Radary byly během doby zdokonaleny, ale každá linie hlídek má své nedokonalosti, a tyhle byly Američanům většinou známy předem, a minulý týden je družicový elektronický výzvědný systém ELINT znovu vyhodnotil. Nyní letoun směřoval na jihovýchod, šedesát metrů nad vodou, rychlostí stopadesáti uzlů, maximální rychlostí při nízkém letu. Let byl neklidný, čehož si letová posádka nevšímala, ačkoliv všichni ostatní ano. Pilot měl brýle pro nízkou viditelnost a rozhlížel se na všechny strany, zatímco druhý pilot, žena, sledovala přístroje. Měla také čelní průhledový displej, jako ve stíhačce. Zobrazoval směr podle kompasu, výšku, rychlost letu, a ukazoval i tenkou zelenou čáru horizontu, který občas také mohla vidět sama, podle toho, jaký byl měsíc a mraky.

"Mám přerušovaná světla, hodně vysoko, na desátou," hlásil pilot druhému pilotovi. To budou pravidelné lety. "Nic jiného."

Pohlédla znovu na displej. Radarový obraz byl přesně takový, jak byl naprogramován, jejich trasa sledovala úzký koridor černi mezi radiálními hroty červené a žlutí, které vyznačovaly oblast, vykrývanou obrannými a naváděcími radary. Čím letěli níže, tím byla černá bezpečná zóna širší, ale nyní byli už v té nejmenší výšce, ve které se ještě dalo letět bezpečně.

"Osmdesát kilometrů k pobřeží."

"Rozumím," potvrdil pilot. "Jak to jde?" zeptal se za okamžik. Průnik nízkým letem byl náročný pro každého, i když páky ovládal počítačem řízený autopilot.

"Dobré je to," odpověděla. Nebylo to tak docela pravda, ale očekávalo se, že to řekne. Nejnebezpečnější úsek byl právě zde, při přechodu vyvýšeného

stanoviště radaru v Aikawě. Tohle nejslabší místo japonské obrany proti nízko letícím letounům tvořil průliv mezi poloostrovem a ostrovem. Radary tento sto dvanáct kilometrů široký průliv téměř vykrývaly, byly však staré, ze sedmdesátých let, a po pádu komunistického režimu v Severní Koreji nebyly modernizovány. "Dolů," řekla pak a nastavila ovladač výšky autopilota na dvacet metrů. Teoreticky mohli nad rovným povrchem bezpečně letět v šestnácti metrech, ale jejich letoun byl těžký a nyní byla její ruka na směrové páce, která sama poskytovala další iluzi toho, že se vlastně jedná o stíhací letoun. Kdyby zahlédla třeba jen rybářskou loď, musela by letoun strhnout do větší výšky, aby nedošlo ke srážce s některým stěžněm.

"Pobřeží na sedm a půl," hlásil jeden z důstojníků radioelektronického boje. "Doporučeno přejít doprava na jedna-šest-pět."

"Jdu doprava." Letoun se mírně naklonil.

V nákladním prostoru bylo jen několik okének; četař Vega byl u jednoho z nich a viděl, jak se konec křídla sklonil k sotva viditelné černé hladině, tu a tam s bílou čepičkou. Tenhle výhled ho donutil otočit se zpátky. Stejně nemohl nic dělat, a kdyby zachytili o vodu a udělali pár kotrmelců, neměl by stejně čas vzpamatovat se. Aspoň tak mu to řekli.

"Mám pobřeží," řekl pilot, když zachytil záři světel, nejprve skrz své brýle. Byl čas vypnout je a pomáhat s letem. "Řídím."

"Řídí pilot," potvrdil druhý pilot; párkrát prohnula dlaně a zhluboka vydechla.

Pobřeží překročili mezi Omi a Ičifuri. Jakmile byla vidět země, pilot začal s letounem stoupat. Automatický systém pro kopírování terénu měl tři polohy nastavení. Vybral nastavení maximum, což bylo drsné pro letoun a ještě drsnější pro pasažéry, ale pro všechny určitě bezpečnější. "Co jejich radarové hlídkové letouny?" zeptal se důstojníků REB.

"Mám vysílání od jednoho, na devátou, velmi slabé. Když nás udržíte v trávě, bude to v pořádku."

"Vyndejte blicí sáčky, hoši." A k nakládači dodal: "Deset minut."

"Deset minut," oznámil četař letectva dozadu. Hned nato sebou letoun trhl nahoru a doprava, jak se vyhýbal první hoře na pobřeží. Pak zase rychle klesl, jako při zvlášť nepříjemné jízdě na horské dráze, a Julio Vega vzpomínal, jak se jednou zapřísahal, že už se nikdy na nic takového nedá. Byl to slib, který mnohokrát porušil, ale tentokrát tu byli dole na zemi lidé s puškami. A tentokrát to nebyli kolumbijští obchodníci s fetem, ale vycvičená profesionální armáda.

"Ježíši, doufám, že se dočkáme aspoň dvou minut rovného letu, aby se dalo dojít ke dveřím," řekl, když zrovna nemusel polykat.

"S tím moc nepočítejte," řekl kapitán Checa, těsně před tím, než použil svůj sáček na zvracení. Byl to úvod k řadě stejných úkonů mezi ostatními Rangery.

Šlo o to udržet hory mezi sebou a radary. Znamenalo to prolétat údolími. Globemaster byl teď pomalejší, podle přístrojů sotva dvě stě třicet uzlů, a s otevřenými klapkami a sloty, a i při řízení letu pomocí počítače se letoun jednou jakoby převaloval, jindy zase sebou trhal, vždycky po vteřině. Průhledový displej teď ukazoval koridor mezi horami, kterým prolétávali, a před očima pilotů se objevovaly červené varovné signály, s nimiž si autopilot dobře poradil, vřelé díky, ale které přitom také oba piloty na předních sedadlech pěkně vylekaly. Letci nikdy nevěřili úplně všemu, a nyní byly na pákách dvě ruce, málem sebou škubaly a tahaly se o řízení s počítačem; nevzaly mu ho však úplně, jako v nějaké hrozně složité hře na to, komu při najíždění na sebe dřív povolí nervy, a při které se počítač svým způsobem pokoušel vzít odvahu cvičeným letcům, kteří museli důvěřovat mikročipům, že udělají to, s čím si nedokážou poradit jejich reflexy. Pozorovali zelené rozeklané linie, které představovaly skutečné hory, celé zástupy hor, na hranách rozmazané od toho, jak na většině z nich rostly stromy až k vrcholkům, a ještě hodně nad

jejich letovou výšku, téměř až do poslední vteřiny, kdy se nos letounu s trhnutím zvedl a jejich žaludky se s námahou snažily dohonit ho; pak šel letoun zase zpátky dolů.

"Vidím Výchozí bod. Pět minut," zavolal zpředu pilot.

"Vstát!" zaječel nakládač na své pasažéry. Letoun šel opět dolů, a jeden z Rangerů se téměř nadnesl, když se postavil. Přesunuli se dozadu k levým bočním dvířkům pro cestující, nyní otevřeným. Když zahákli svá kotvicí lana, zadní poklop pro nakládání a vykládání se otevřel a dva letci základní služby odstranili zajištbvací háčky z nákladu na paletách, uložených uprostřed dvacetimetrového nákladního prostoru. Globemaster se ještě naposledy vyrovnal, a Checa s Vegou viděli poklopem údolí pod letounem, ve stínu, a horu, tyčící se nalevo od nich.

"Sto sedmdesát metrů," řekl pilot do palubního telefonu. "Tak do toho."

"Vítr vypadá dobře," oznámil druhý pilot; zkontrolovala počítač, který řídil shazování nákladu. "Jedna minuta."

Zelené světlo u dveří pro pasažéry se rozsvítilo. Nakládač měl k pasu připevněný bezpečnostní pás, stál vedle dveří a překážel Rangerům v cestě. Vrhl na ně postranní pohled.

"Dávejte tam dole na sebe pozor, hoši, slyšíte?"

"Promiňte, že jsme to tady tak zaneřádili," řekl kapitán Checa.

Nakládač se zašklebil. "Už jsem uklízel horší." A kromě toho na to měl vojína. Ještě naposled všechno kolem zkontroloval. Rangeři byli bezpečně na svých místech a nikdo nestál v cestě nákladu, až pojede po válečkové dráze k poklopu. První shození bude z předního prostoru. "Vzadu volno," řekl do palubního telefonu. Ustoupil ode dveří a Checa tak mohl zaujmout své místo, rozpažené ruce ve dveřích, levou nohu na hraně.

"Deset vteřin," řekl druhý pilot zpředu.

"Rozumím, deset vteřin." Pilotka hmátla po spínači, odklopila bezpečnostní kryt a položila palec na páčku.

"Pět."

"Pět."

"Tři - dva - jedna - vpřed!"

"Náklad vypuštěn." Pilotka páčku přepnula v pravý okamžik.

Vzadu Rangeři viděli, jak náklad klouže otvorem, podobným otvoru do jeskyně. Letoun se v ocasní části silně propadl a pak se prudce vrátil zpátky. Vteřinu nato začalo zelené světlo u dveří blikat.

"Vpřed, vpřed, vpřed!" překřikoval nakládač rachot.

Kapitán Diego Checa, od Rangerů americké pozemní armády, byl prvním Američanem, který vnikl na japonskou pevninu, když vykročil ze dveří a vypadl do tmy. Vteřinu nato kotvicí lano s trhnutím otevřelo jeho padák, a černý nylonový deštník se naplno roztáhl sotva sto metrů nad zemí. Nezměkčený, a často bolestivý náraz od otevření přinesl značnou úlevu. Při seskocích z výšky sto sedmdesáti metrů je záložní padák zbytečným přepychem. Nejprve se podíval nahoru a doprava a viděl, že i ostatní už jsou venku, jejich padáky se otvíraly stejně jako právě teď jeho. Dál bylo třeba se podívat dolů a kolem. Mýtina byla pod ním, a on si byl jist, že se do ní trefí, a zatáhl za jeden volný konec svého postroje, aby dosáhl plného vypuštění v naději, že dopadne do jejího středu a tak zvětší bezpečnou vzdálenost, která je při nočním seskoku stejně teoretická jako skutečná. Nakonec uvolnil svůj osobní zásobník, který sklesl pět metrů dolů, na konec lana. Jeho třicet kilogramů výstroje a výzbroje dopadne na zem první a zmenší tak náraz při dopadu, pokud nepřistane rovnou na tom pitomém krámu a něco si při tom nepoláme. Na nic jiného už ani nestačil pomyslet, sotva viditelné údolí mu už pádilo vstříc na uvítanou. Nohy k sobě, kolena ohnout, záda zpříma, převalit se, až dopadneš, pak náhlý náraz na zem, který vyrazí vzduch z plic, a pak ležel obličejem k zemi a pokoušel se zjistit, jestli má všechny kosti celé. Za několik vteřin slyšel tlumená žuchnutí a uf od ostatních členů oddílu, kteří také šli k zemi. Než Checa

vstal, dopřál si celé tři vteřiny na to, aby se ujistil, že je opravdu celý; zádový padák odepnul a pádil dopředu, aby mu splaskl. Když to bylo hotovo, vrátil se, nasadil si brýle pro noční vidění a shromáždil své lidi.

"Všichni v pořádku?"

"Prima seskok, pane." První se objevil Vega a v závěsu za ním dva další. Ostatní se už také shromažďovali, a nesli své černé padáky.

"Tak, a teď do práce, Rangeři."

Globemaster pokračoval zhruba na jih, s dostatečnou zásobou paliva letěl západně od Nomazu, opět těsně nad vodou, a udržoval hornatý poloostrov mezi sebou a vzdálenými E-767, jak jen mohl nejdéle, pak se stočil na jihozápad, aby se od nich dostal ještě dál, a potom tři sta dvacet kilometrů od japonského pobřeží už mohl bezpečně vystoupit do letové výšky na civilní trase G223. Zbývala jedině otázka, zda se objeví tanker KC-10, s nímž se měli setkat, a zásobí je na let na Kwajalein. Teprve tam bude moci začít s rádiovým vysíláním.

Tohle Rangeři udělali ze všeho nejdřív. Četař radiotelegrafista rozložil vysílačku pro komunikaci s družicí, nařídil ji na potřebný azimut a vyslal skupinu pěti písmen a čekal na potvrzení.

"Jsou v pořádku dole," řekl major pozemní armády Jacksonovi u jeho stolu v Národním středisku armádního velení. Hlavní bude dostat je ven, myslel si admirál. Ale všechno má svůj čas. Zvedl telefon a zavolal do Bílého domu.

"Jacku, Rangeři jsou na místě."

"Prima, Robe. Potřebuju tě tady," řekl mu Ryan.

"Nač? Je tady fofr, a..."

"Teď hned, Robby." V telefonu cvaklo.

Další věc bylo přepravit náklad. Přistál dvě stě metrů od určeného místa, a to bylo mnohem méně, než jak se plánovalo. Jedna dvojice Rangerů za drahou zápolila s prázdnými plastikovými měchy na palivo, vynášeli je do kopce k linii stromů, vroubících jakousi horskou louku. Když to bylo hotovo, natáhli hadici a přečerpali deset tun JP-5 do šesti menších měchů, rozestavených po dvojicích na předem vybraných místech. To trvalo hodinu, zatímco čtyři z nich prohledali nejbližší okolí, aby zjistili případnou přítomnost lidí, nenašli však nic kromě stop čtyřkolky, a o těch jim řekli, že tam budou. Když bylo přečerpávání skončeno, velký měch složili a ukryli v jámě, kterou pak pečlivě zakryli drny. Pak se musel na místo ručně přepravit pevný náklad a zakrýt maskovací sítí. To si vyžádalo další dvě hodiny a Rangeři byli na samé hranici své odolnosti v důsledku kombinace těžké práce a hromadícího se stresu. Brzy vyjde slunce, a místo nesmělo vypadat, jako by tu byli lidé. Četař Vega dohlížel na maskovací práce. Když bylo všechno hotovo, Rangeři, stále ještě mimo hranici stromů, se k ní v zástupu vydali, a poslední upravoval trávu, aby co nejvíc zakryl stopy jejich přítomnosti. Nebylo to dokonalé, ale muselo to stačit. Před svítáním, na konci čtyřiadvacetihodinového dne, tak nepříjemného jak si ho jen kdo dovedl vymyslet, byli všichni na místě, nevítaní hosté na půdě cizího státu, třesoucí se zimou, bez možnosti rozdělat si oheň, který by je zahřál, pojídajíce studené polní dávky.

"Jacku, mám tam plno práce, sakra," řekl Robby, když vcházel do dveří.

"Už ne. S prezidentem jsme to včera večer prohovořili."

"Jak to myslíš?"

"Sbal se. Přebíráš bojovou skupinu Stennise." Ryan měl chuť se na svého přítele usmát, ale jaksi se k tomu nemohl odhodlat. Nemohl, když posílá přítele do nebezpečí. Při té novině se Jackson zarazil na místě.

"To jako doopravdy?"

"Je to rozhodnuté. Prezident to podepsal. Vrchní velitel pro oblast

Tichomoří o tom ví. Admirál Seaton..."

Robby přikývl. "Jo. Pracoval jsem pro něj už dřív."

"Máš dvě hodiny. V Andrewsu na tebe čeká Gulfstream. Potřebujeme někoho," vysvětloval poradce pro národní bezpečnost, "kdo zná politické hranice toho úkolu. Jdi až na samou hranici, Robe, ale ne dál. Musíme se z tohohle dostat nějak šikovně."

"Rozumím."

Ryan vstal a přešel ke svému příteli. "Ani trochu se mi nelíbí, že tě..."

"Je to moje práce, Jacku."

Tennessee dorazila na své stanoviště u japonského pobřeží a konečně zpomalila na normální rychlost pěti uzlů pro hlídkování. Komandér Claggett během krátké chvilky, kterou na to měl, stanovil svou polohu podle skalnatého výběžku, námořníkům známého jako Lotova žena, a pak se ponořil pod odraznou vrstvu do hloubky dvou set metrů. V této chvíli sonar neukazoval nic, což bylo na obvykle rušných plavebních cestách nezvyklé, ale po čtyř a půl dnech nebezpečné rychlé plavby to pro každého na palubě byla značná úleva. Vojáci pozemní armády se docela dobře přizpůsobili a připojili se k námořníkům při jejich kondičním běhání v prostoru pro rakety. Prozatím se rozkazy jen málo lišily od toho, co raketová ponorka dělá běžně - zůstat nepozorovaná, a k tomu shromažďovat jakékoliv informace o pohybu nepřítele, který se vyskytne poblíž. Nebylo to právě vzrušující, ale jen Claggett teď věděl, jak je to důležité.

Družice potvrdila Sandy Richterovi a jeho kolegům, že akce se pravděpodobně rozeběhne. Pro ně to znamenalo víc času na trenažéru, zatímco pozemní posádky připravovaly jejich Comanche k akci. Bohužel to znamenalo připojení rozhodně ne radarem neviditelných závěsných bodů na křídla po obou stranách letounu, spolu s nádržemi pro daleký dolet, ale to věděl už od začátku, a nikdo se neobtěžoval zeptat se ho, jak moc se mu to zamlouvá. V trenažéru byly nyní tři scénáře, a posádky je procházely jeden po druhém, jejich těla vířila v kruhu, a oni přitom netušili, co dělají ve skutečném světě, zatímco jejich mysl a těla se potácely ve virtuálním světě.

"Jak to krucifix uděláme?" zeptal se Chavez.

Rusové by se zrovna takhle nad rozkazy nepozastavovali, říkal si Šerenko. "Já vám jen vyřizuji rozkazy od vaší vlastní agentury," sdělil jim. "Vím také, že za Kogovým zmizením nejsou žádná oficiální místa."

"Jamata, myslíte?" zeptal se Clark. Tahle informace poněkud zužovala možnosti. Také však z nemožného dělala pouze nebezpečné.

"Dobrý nápad. Víte kde bydlí, ano?"

"Viděli jsme to z dálky," potvrdil Chavez.

"Ach ano - vaše fotografie." Major by byl rád věděl, k čemu byly, ale bylo by bývalo hloupé ptát se, a nebylo ani jisté, že tihle dva Američané sami znají odpověď. "Jestli máte v zemi další prostředky, navrhuji, abyste je využili. My zase využíváme naše. Politickým řešením pro tuhle krizi je zřejmě Koga."

"Jestli nějaké řešení je," poznamenal Ding.

"Jsem rád, že s vámi zase letím, kapitáne Sató," řekl Jamata přívětivě.

Pozvání na letovou palubu ho potěšilo. Pilot, jak viděl, byl vlastenec, člověk jednak hrdý, jednak také zručný, který doopravdy rozuměl tomu, co se děje. Škoda, že si zvolil takovou obyčejnou, méněcennou životní dráhu.

Sató sňal sluchátka s mikrofonem a ve svém velitelském sedadle se usadil pohodlněji. "Tohle je příjemná změna po těch letech do Kanady."

"Jak to vypadá tam?"

"Mluvil jsem cestou domů s několika řídícími pracovníky. Říkají, že Američané jsou spíš zmatení než co jiného."

"Ano," Jamata se usmál. "Dají se snadno zmást."
"Můžeme doufat v diplomatické řešení téhle věci, Jamato-sane?"
"Myslím, že ano. Nemají čím by nás nějak účinně napadli."
"Můj otec velel ve válce torpédoborci. Můj bratr..."
"Ano, toho znám dobře, kapitáne." Tahle poznámka, jak si všiml, v očích pilota rozsvítila ohníčky pýchy.
"A můj syn je pilot stíhačky. Létá s Eaglem."
"Nu, až dosud si vedou dobře. Nedávno, jak víte, zničili dva americké bombardéry. Američané zkoušeli naši protivzdušnou obranu," řekl průmyslník. "A byli to oni, kdo prohrál."

17

CTF-77

"Vy jste zase tady!" řekl člověk v půjčovně radostně.
Nomuri se usmál a přikývl. "Ano. Včera jsem měl v kanceláři zvlášť dobrý den. Nemusím vám snad ani říkat, jak únavný a vyčerpávající takový ‚dobrý' den může být."
Muž souhlasně přikývl. "V létě jsou moje nejlepší dny ty, kdy nejdu spát. Prosím, omluvte, jak vypadám," dodal. Celé dopoledne pracoval na několika ze svých strojů. Dopoledne mu začalo hned po páté hodině. Nomurimu také, ale z odlišného důvodu.
"Chápu. Také mám vlastní podnik, a kdo pracuje usilovněji než ten, kdo pracuje pro sebe, co?"
"Myslíte, že zaibacu tohle chápou?"
"Ti, se kterými jsem se setkal, ne. Ale vy máte štěstí, že žijete v takovém klidném kraji."
"Není vždycky klidný. Tuhle noc muselo mít letectvo nějaké cvičení. Někde tady blízko a hodně nízko přeletělo tryskové letadlo. Vzbudilo mě to, a už jsem potom pořádně neusnul." Otřel si ruce a nalil dva šálky čaje, jeden nabídl hostovi.
"Doze," řekl Nomuri zdvořile. "Teď dělají hodně nebezpečná cvičení," pokračoval a byl zvědav, jakou odpověď dostane.
"Je to šílenství, ale kdo se stará o to, co si já myslím? Vláda ne, ta určitě ne. Naslouchají jen ‚velkým','' pokrčil rameny majitel provozovny. Upíjel čaj a rozhlížel se po svém malém ale čistém podniku.
"Ano, také mi to dělá starosti. Doufám, že Goto najde nějaké východisko, než se věci úplně vymknou z rukou." Nomuri vyhlédl ven. Světlo šedlo a počasí začalo vypadat hrozivě. Uslyšel nepochybně zlostné zabručení.
"Goto? To je jen další takový, jako ti ostatní. Druzí ho vodí za nos - nebo za něco jiného, jestli jsou ty pověsti o něm pravdivé."
Nomuri se tiše uchechtl. "Ano, ty pověsti jsem slyšel také. Ale potenci má, co?" Odmlčel se. "Takže si mohu dnes zase najmout jednu z vašich čtyřkolek?"
"Vezměte si šestku," ukázal. "Zrovna jsem ji dal do pořádku. Dejte pozor na počasí," varoval. "Večer bude padat sníh."
Nomuri zvedl svůj batůžek. "Chci si udělat pár snímků hor v mracích pro svou sbírku. Ten klid tady je nádherný, a krásně se hodí na přemýšlení."
"Jen v zimě," dodal pronajímatel a vrátil se ke své práci.
Nomuri teď už cestu znal a jel nahoru podle Taki cestou, kterou chlad a mráz poktyly tenkou krustou. Byl by měl lepší pocit, kdyby ta zatracená čtyřkolka měla lepší tlumič výfuku. Aspoň že ten těžký vzduch tenhle hluk trochu utlumí, jak doufal, když mířil nahoru stejnou cestou, kterou jel přede dvěma dny. Pak hleděl dolů na horskou louku a neviděl nic mimořádného, a hlavou se mu honilo, jestli snad - hlavou se mu honila spousta věcí. Co když

tady na ty vojáky čekali v záloze? V tom případě, říkal si Nomuri, je se mnou konec. Ale couvnout se už nedalo. Usadil se zpátky na sedačku, sjížděl dolů ze svahu a zastavil, tak jak měl, uprostřed mýtiny a stáhl si kapuci své červené větrovky. Když se podíval pozorněji, viděl, že kus travnaté plochy byl narušen, a také něco, co mohla být jakási stopa, vedoucí k linii stromů. A pak se objevila postava a máváním ho zvala vzhůru. Důstojník CIA nastartoval svou čtyřkolku a zamířil tím směrem.

Dva vojáci, kteří mu vyšli vstříc, na něj nemířili. Nemuseli. Obličeje měli pomalované, a jejich maskovací uniformy mu pověděly všechno, co potřeboval vědět.

"Já jsem Nomuri," řekl. "Heslo je Foxtrot."

"Kapitán Checa," odpověděl důstojník a podal mu ruku. "S CIA jsme pracovali už dřív. Vy jste ten, co tohle místo tady našel?"

"Ne, ale před pár dny jsem to tady prohlédl."

"Pěkné místo na chatu," mínil Checa. "Dokonce jsme viděli nějakou vysokou. Doufám, že není lovecká sezóna." Poznámka Nomuriho zarazila. Na tohle nepomyslil, a o myslivosti a honech v Japonsku nic nevěděl. "Tak co pro nás máte?"

"Tady." Nomuri sundal batůžek a vytáhl mobilní telefony.

"Děláte si srandu?"

"Japonská armáda má dobré věci na sledování vojenských spojů. Kruci, vynalezli spoustu věcí, které používají naši lidé. Ale tyhle" - Nomuri se usmál - "ty má každý, a jsou digitálně zašifrované, a mají dosah po celé zemi. I tady. Tamhle dole na té hoře je retranslační věž. A stejně, je to bezpečnější než vaše normální spoje. Účet máte zaplacený do konce měsíce," dodal.

"Bylo by fajn zavolat domů a říct ženě, že všechno je v pořádku," uvažoval Checa nahlas.

"S tím bych byl opatrný. Tady jsou čísla, na která můžete volat." Nomuri mu podal papír. "Tohleto je na mě. Tohleto je na člověka jménem Clark. Tamhleto je na dalšího důstojníka, jmenuje se Chavez..."

"Ding je tady?" zeptal se četař Vega.

"Vy je znáte?"

"Loni na podzim jsme spolu dělali v Africe takovou menší pračičku," odpověděl Checa. "Dostáváme spoustu ‚speciální' práce. A to vy nám můžete říct jejich jména, člověče?"

"Mají krytí. Vy byste měli radši mluvit španělsky. Tady moc lidí ten jazyk nezná. A snad vám nemusím říkat, abyste svoje vysílání zkrátili," dodal Nomuri. Nemusel. Checa přikývl a položil nejdůležitější otázku.

"A jak ven?"

Nomuri se otočil, aby ukázal, ale příslušný terénní útvar byl v mracích. "Tamhle je průsmyk. Půjdete směrem k němu, pak dolů do města, které se jmenuje Hirose. Tam si pro vás přijdu, naložím vás do vlaku do Nagoji a odletíte buď na Tchaj-wan nebo do Koreje."

"Nic víc." Poznámka nebyla vyslovena jako otázka, ale pochybovačnost v ní byla zřejmá.

"Jsou tady statisíce cizích obchodníků. Vy jste jedenáct hochů ze Španělska a chcete prodávat víno, jo?"

"Zrovna teď bych si trochu kořeněného červeného dal." Checovi se ulevilo, že na stejném úkolu pracuje člověk od CIA. Vždycky to tak nebylo. "A co teď?"

"Počkáte, až dorazí zbytek lidí. Když něco nebude hrát, zavolejte mi a vypadněte odtud. Když propadnu sítí já, zavoláte ostatní. Když půjde do háje všechno, poradíte si nějak jinak. Měli byste mít pasy, šaty a..."

"Máme."

"Dobrá." Nomuri vzal svůj aparát a batůžek a začal dělat snímky hor zahalených do mraků.

"Tady CNN, přímý přenos z Pearl Harboru," uzavřela reportérka a do toho vpadla reklama. Zpravodajský analytik převinul pásku a znovu si ji pustil. Bylo obdivuhodné, a současně normální, že dostane takovou důležitou informaci tak snadno. Americká média skutečně řídí zemi, o tom se už za léta poučil, a možná to je spíš škoda. Způsobem, jakým rozehrála tu nešťastnou havárii v Tennessee, rozpálila zemi k překotné akci, pak totéž udělala s jeho zemí, a jedině dobré na tom bylo to, co viděl na televizní obrazovce: dvě letadlové lodě, dosud v suchých docích, a dvě další dosud v Indickém oceánu, podle posledních zpráv z oné části světa, a další dvě z tichomořské flotily na Long Beach, také v suchých docích a neschopné služby - a to bylo skutečně všechno, pokud šlo o Marianské souostroví. Své vyhodnocení musí zpracovat do několika stránek analytické prózy, ale v souhrnu to bylo tak, že Američané mohli jeho zemi ublížit, ale jejich skutečná síla byla už věcí minulosti. Tohle vědomí ho vedlo k závěru, že pro nejbližší dobu je pravděpodobnost nějakého vážného střetnutí jen mizivá.

Jacksonovi nevadilo, že je na VC-20B jediným cestujícím. Na takovýhle způsob zacházení si člověk dokázal zvyknout, a musel uznat, že služební letouny amerického letectva jsou lepší, než mělo námořnictvo - námořnictvo jich vlastně nemělo mnoho, a navíc to byly upravené P-3 Oriony, jejichž turbovrtulové motory umožňovaly sotva víc než poloviční rychlost oproti tomuhle služebnímu proudovému letounu. Zastavili se jen krátce na letecké základně v Travisu u San Franciska k doplnění paliva, a pak za necelých devět hodin doletěli na Havaj, což bylo něco, co člověku dávalo dobrý pocit, než při přibližování k Hickamu zahlédl námořní základnu a viděl, že Enterprise je dosud v doku. První letadlová loď na atomový pohon a nositelka nejhrdějšího jména v americkém válečném námořnictvu při tomhle nebude. Z estetického hlediska to bylo špatné. Přesněji řečeno, bylo by bývalo daleko lepší mít dvě paluby místo jedné.

"Máš svou bojovou skupinu, hochu," zašeptal sám k sobě Robby. A to bylo něco, co chtěl každý, kdo patřil k námořnímu letectvu.

Skupina 77, podle jména hlavní rameno letecké síly Tichomořského loďstva, a třebas i jen s jednou letadlovou lodí, byla jeho, a připravena postavit se nebezpečí hrozícímu jeho zemi. Před padesáti lety na tom možná bylo něco vzrušujícího. Možná, že když se hlavní úderná síla Tichomořského loďstva plavila pod Billem Halseyem nebo Rayem Spruancem, lidé ve velení se na to těšili. Válečné filmy to tak líčily, a právě tak oficiální zápisy, ale kolik z toho bylo pouze navenek, uvažoval nyní Jackson, když přemýšlel o své velitelské funkci. Jestlipak Halsey a Spruance nespali z vědomí, že posílají mladé lidi na smrt, anebo to byl tenkrát prostě jiný svět, kde se válka považovala za takovou přirozenou událost, jako epidemie obrny - další metla, která teď byla záležitostí minulosti. Být velitelem Skupiny 77 bylo jeho životním snem, ale on nikdy nechtěl bojovat ve válce - ach, jistě, přiznal si, jako čerstvý podporučík, nebo dokonce ještě i jako poručík, se kochal představou vzdušného boje, a věděl, že jakožto letec válečného námořnictva Spojených států je nejlepší na světě, dokonale vycvičený, s výtečným vybavením, a chtěl to jednoho dne prokázat. Ale během doby viděl při haváriích zahynout příliš mnoho přátel. Ve válce v Perském zálivu sestřelil jedno letadlo, a další čtyři jedné jasné, hvězdné noci nad Středozemním mořem, ale ta čtyři byla náhoda. Zabil lidi kvůli nějaké úplné hlouposti, bez důvodu, a ačkoliv o tom nikdy s nikým nemluvil, ani se svou ženou ne, hlodalo v něm, že byl vlastně podvodně vylákán k tomu, aby zabíjel jiné lidské bytosti. On za to nemohl, byla to jen nějaká vnucená chyba. Ale to přece pro válečníky válka většinou byla, nic než kolosální omyl, a on teď musí hrát svou úlohu v jiném takovém omylu, místo aby použil TF-77 způsobem, se kterým se pro ni počítalo - jednoduše být, a pouhým bytím válkám zabránit. Jedinou útěchou v tomto okamžiku bylo, že omyl, nehodu, nezavinil on.

Kdyby jsou chyby, řekl si, když se letoun zastavil. Letuška otevřela Jacksonovi dveře a jeho jediné zavazadlo hodila četaři letectva, který admirála odvedl k vrtulníku, kterým poletí dál, tentokrát k vrchnímu veliteli pro oblast Tichomoří, admirálu Davu Seatonovi. Byl čas předvést svou profesionální osobnost. Ať už byl Robby Jackson zneužit nebo ne, byl to válečník, který se má ujmout velení druhým. Podumal o svých pochybnostech a problémech, a teď byl čas odložit je stranou.

"Za tohle jim budeme hodně zavázáni," poznamenal Durling a dálkovým ovládáním vypnul televizor.

Technologie byla vyvinuta pro inzerování při baseballových zápasech. Technicky upravenému systému modrého pozadí, používanému při filmové produkci, technicky zdokonalené počítačové systémy umožnily aplikaci v reálném čase, a tak pozadí za odpalovačem mohlo vypadat jako reklama místní banky nebo prodejce automobilů, zatímco ve skutečnosti to byla jen obyčejné zelená plocha hřiště. V tomto případě mohl reportér nebo reportérka vysílat živě z Pearl Harboru - samozřejmě mimo námořní základnu - a pozadím byly obrysy dvou letadlových lodí, s přelétávajícími letadly a mravencům podobnými postavami dělníků, pohybujících se v dálce, a vypadalo to stejně reálně jako cokoliv jiného na televizní obrazovce, a v podstatě to byla jen hromada teček.

"Jsou to Američané," řekl Jack. A kromě toho to byl on, kdo je k tomu dotlačil, a opět tak, aby prezident stál mimo tento politicky nebezpečný úkol. "Měli by být na naší straně. Jen jsme jim to museli připomenout."

"Povede se to?" To byla obtížnější otázka.

"Na dlouho to nebude, ale možná, že na dost dlouho. Plán máme dobrý. Potřebujeme jen pár šikovných příležitostí, ale dvě už máme v kapse. Důležité je, že jim ukazujeme to, co čekají, že uvidí. Očekávají, že tam budou dvě letadlové lodě, a očekávají, že o tom média celému světu řeknou. Lidé z rozvědky se nijak neliší od ostatních, pane. Mají předem hotové představy, a když je vidí ve skutečném životě, jen je to utvrdí v jejich přesvědčení, jak jsou chytří."

"Kolik lidí musíme zabít?" byla prezidentova další otázka.

"Dost. Jak velký počet, to nevíme, a pokusíme se, aby byl co nejnižší - ale, pane, ten úkol je..."

"Vím. O úkolech něco vím, pamatujete?" Durling zavřel oči a vzpomínal na Pěchotní učiliště ve Fort Benningu ve státě Georgia, před desítkami let. Úkol je na prvním místě. Byl to jediný způsob, jak mohl uvažovat poručík, a nyní, poprvé, si uvědomil, že i jako prezident musí myslet stejným způsobem. Sotva se to dalo nazvat spravedlností.

V tuhle roční dobu tak daleko na severu moc slunce neviděli, a to plukovníku Zachariasovi vyhovovalo. Let z Whitemanu do Elmendorfu trval pouhých pět hodin, celou dobu potmě, protože jinak B-2A létal jen ve dne, aby se předváděl lidem, což nebylo to, k čemu byl původně zkonstruován. Létal skutečně velmi dobře - opožděný důkaz toho, že nápad Jacka Northropa, pocházející z třicátých let, byl správný: letoun, sestávající výlučně z plochy křídel, měl ten nejúčinnější možný aerodynamický tvar. Šlo jen o to, že k dosažení náležité stability vyžadovaly ovládací systémy, potřebné pro takový letoun, počítačové řízení, a něco takového bylo k dispozici teprve nedlouho před inženýrovou smrtí. Alespoň však viděl model, když už ne skutečný letoun.

Téměř všechno na něm bylo konstrukčně účinné. Jeho tvar umožňoval snadné zaparkování - do hangáru pro jeden běžný letoun se vešly tři. Stoupal téměř jako výtah, a protože jeho letová výška byla značná, pil palivo po šálcích a ne po galonech, jak velitel skupiny perutí rád říkával.

Poškozený B-1B byl připraven k letu zpátky do Elmendorfu. Poletí na tři motory, což nebyl nijak zvláštní problém, protože neponese nic víc než palivo

a svou posádku. Nyní byly na Shemye ještě další stroje. Dva radarové letouny E-3B AWACS, vyslané z letecké základny Tinker v Oklahomě, hlídkovaly ve vzduchu, ačkoliv ostrov měl své vlastní výkonné radary, z nichž nejsilnější byl systém Cobra Dane pro zjišťování raket, vybudovaný v sedmdesátých letech. Byla tu teoretická možnost, že by se Japoncům mohlo za použití tankerů podařit na ostrov udeřit a zopakovat tak izraelskou akci proti hlavnímu stanu Organizace pro osvobození Palestiny v severní Africe, a ačkoliv taková možnost byla nepravděpodobná, musela se brát v úvahu.

Obranou proti tomu byly jen čtyři stíhačky F-22A Rapier, patřící válečnému letectvu, byly to první skutečně radarem neviditelné stíhačky na světě, po náročných zkouškách na letecké základně v Nellis, které sem na tuhle základnu na samém okraji známého vesmíru poslali se čtyřmi staršími piloty a obslužným personálem. Ale Rapier - pilotům známý jako ‚Lightning-II', jak ho výrobce, Lockheed, ze začátku raději nazýval - nebyl určen k obraně, a teď, když slunce zase zapadlo poté, co se nakrátko a uspěchaně objevilo, byl čas vrátit ho jeho původnímu účelu. Jako obvykle nejprve odstartoval tanker, ještě než piloti stíhaček vyšli z budky od raportu ke svým krytům pro letouny, aby zahájili noční činnost.

"Když odletěl včera, proč tedy svítí světla?" zeptal se Chavez a hleděl na ateliérový byt.

"Že by měl časový spínač, aby odradil lupiče?" rozvažoval John.

"Tohle není Los Angeles, člověče."

"Tak potom bych teda řekl, že tam jsou lidé, Jevgeniji Pavloviči." Stočil auto do další ulice.

No, tak víme, že Kogu nezatkla místní policie. Víme, že celé tohle divadlo řídí Jamata. Víme, že jeho šéf bezpečnosti, Kaneda pravděpodobné zabil Kimberly Nortonovou. Víme, že Jamata je pryč z města. A víme, že v jeho bytě svítí světla..

Clark našel místo k zaparkování automobilu. Pak on a Chavez vykročili pěšky, nejprve obešli blok a obhlíželi situaci a možnosti způsobem, kterému se říká průzkum, a který začal na úrovni přízemí a vypadal pečlivěji, než ve skutečnosti byl.

"Plno věcí nevíme, člověče," vydechl Chavez.

"Myslel jsem, že jsi chtěl vidět něčí oči, Domingo," připomněl John svému partnerovi.

Má zvláštní oči, jakoby bez života, říkal si Koga, vůbec ne jako člověk. Byly temné a velké, ale zdánlivě suché, a jen na něj hleděly - nebo prostě jen míří mým směrem a tam bezcílně spočívají, uvažoval bývalý ministerský předseda. Ať byly jakékoliv, nenapovídaly nic o tom, co je za nimi. O Kijoši Kanedovi slyšel, a výraz, kterým ho nejčastěji označovali, byl rónin - historická narážka na samurajské válečníky, kteří ztratili svého pána a nemohli najít jiného, což se podle kultury té doby považovalo za hanbu. Z takových lidí se stávali bandité, nebo něco horšího, poté co ztratili kontakt se zákonem bušidó, ‚cestou samurajů', jímž se po celé tisíciletí řídily ty vrstvy japonského obyvatelstva, které měly právo nosit a používat zbraně. Z takových lidí, když našli nového pána, kterému sloužili, se stávali fanatici, jak Koga věděl, a tolik se báli návratu ke svému bývalému postavení, že by udělali téměř cokoliv, aby se takovému osudu vyhnuli.

To jsou bláhové úvahy, říkal si, hledě na mužova záda, zatímco ten sledoval televizi. Věk samurajů byl pryč, a s ním i feudální páni, kteří jim vládli, ale ten člověk zde byl, a díval se na samurajské drama, vysílané na NHK, usrkával čaj a prožíval každou scénu. Nijak nereagoval, jakoby hypnotizován vysoce stylizovaným příběhem, který byl vlastně japonskou verzí amerických westernů z padesátých let, silně zjednodušeným melodramatem dobra a zla, až na to, že hrdinská postava, vždy málomluvná, vždy neporazitelná, vždy

tajuplná, používala meč místo šestiranného koltu. A tenhle blázen Kaneda je do takových příběhů celý divý, jak Koga za poslední dva a půl dne zjistil.

Koga vstal a vykročil dozadu ke knihovničce, a to stačilo, aby se mužova hlava otočila, a aby ho sledoval. Hlídací pes, řekl si Koga, aniž se ohlédl, když si vybíral další knihu. A hrozivý, zvlášť se čtyřmi dalšími kolem, z nichž dva spali, jeden byl v kuchyni a další venku přede dveřmi. Na útěk nemá žádné vyhlídky, to politik věděl. Možná je blázen, ale toho druhu, kterého se opatrný člověk bojí.

Kdo je Kaneda doopravdy? uvažoval. Bývalý jakuza, pravděpodobně. Neměl na sobě žádné to groteskní tetování, které si lidé z téhle nižší vrstvy dávali dělat, aby se v kultuře, vyžadující konformitu, odlišili - současně však na nich byla vidět konformita se společností vyvrhelů. Na druhou stranu tu seděl v obleku, a jediné pohodlí, které si dopřál, bylo rozepnuté sako. Rónin seděl ztuhle, zpříma, a Koga seděl pohodlně rozvalen s knihou, avšak přes ni hleděl na člověka, který se ho zmocnil. Věděl, že s tím člověkem nemůže bojovat a zvítězit - Koga se nikdy nenaučil žádnému z bojových umění, která jeho země pomáhala vypracovávat, a fyzická síla toho člověka by leckomu vzala odvahu. A nebyl zde sám.

Je to hlídací pes. Zdánlivě netečný, zdánlivě odpočívající, byl však spíš jako pružina, připraven skočit a udeřit, a civilizovaný jen tak dlouho, dokud se ti kolem něho chovají tak, aby ho nevyrušili, a tak málo se tím tajil, že člověk hned věděl, že by bylo šílenství urazit ho. Politik se styděl za to, že se nechá tak snadno zastrašit, ale zastrašen byl, protože byl bystrý a rozvážný člověk, který nechce zmařit svou jedinou šanci, pokud nějakou má, nějakým hloupým pohybem.

Mnozí z průmyslníků měli lidi, jako byl tenhle. Někteří z nich dokonce nosili střelné zbraně, což bylo v Japonsku téměř nemyslitelné, ale správný člověk se mohl správným způsobem dostat ke správnému úředníkovi, a mohlo být vydáno zvláštní povolení, které nedostal hned tak někdo, a ta možnost Kogu ani tak nezastrašovala jako pohoršovala. Meč rónina byl dost zlý, a v této souvislosti by byl býval pouze teatrální, ale pro Kogu byla pistole čiré zlo, něco, co do jeho kultury nepatřilo, zbraň zbabělce. Ve skutečnosti tu měl co dělat právě s něčím takovým. Kaneda nepochybně zbabělec je, neschopen poradit si se svým vlastním životem, schopen porušit i zákon, na pouhý příkaz někoho jiného, ale na takový příkaž pak udělá cokoli. Jaká hrozná představa o jeho zemi. Takovéhle lidi jejich páni používali k tomu, aby vyhrožovali násilím odborům a obchodním konkurentům. Lidé jako Kaneda napadali demonstranty, někdy dokonce zcela otevřeně, a prošlo jim to, protože policisté se dívali jinam nebo se jim podařilo nebýt při tom, i když reportéři a fotografové takovou scénu považovali za zajímavou událost dne. Takovíhle lidé a jejich páni zabraňovali zemi jít cestou k opravdové demokracii, a toto vědomí bylo pro Kogu o to trpčí, že si to uvědomoval už celá léta, věnoval svůj život tomu, aby to změnil, a nepodařilo se mu to; a tak je zde v Jamatově bytě, hlídán, a jednoho dne ho pravděpodobně pustí jako politickou nicku, kterou už je teď, nebo kterou se brzy stane, a pak se bude dívat, jak se jeho země dostává zcela do moci nového - nebo starého, říkal si - vládce. A není nic, co by proti tomu mohl udělat, a proto tu sedí s knihou v nikách, a Kaneda sedí před televizorem a dívá se, jak jakýsi herec hraje v dramatu, jehož začátek, prostředek a konec byly všechny už předem tisíckrát dány, a předstírá, že drama je skutečné i nové, jenže to není ani jedno, ani druhé.

Takovéhle bitvy se vybojovávaly jenom jako simulace na trenažérech, nebo snad v římských arénách v jiné době. Na obou koncích hry byly letouny pro radioelektronický boj, E-767 na japonské straně, a E-3B na americké straně, dosud od sebe vzdálené tak, že se navzájem doopravdy ‚neviděly', a to ani na četných radarových stínítkách, která letouny nesly, ačkoliv každá strana monitorovala signály té druhé pomocí odlišných přístrojů. Mezi nimi byli

gladiátoři, protože Američané potřetí prozkoumávali japonskou protivzdušnou obranu a opět neměli úspěch.

Americké radarové hlídkové letouny AWACS byly devět set sedmdesát kilometrů od ostrova Hokkaidó, a sto šedesát kilometrů před nimi byly stíhačky F-22A, které ‚lovily na vlečenou', jak to nazval velitel letky, a japonské F-15 vzlétaly také, vstupovaly do dosahu radarů amerických hlídkových letounů, avšak neopouštěly dosah svých vlastních.

Na povel se americké stíhačky rozdělily do dvou dvoučlenných skupin. Vedoucí skupina vyrazila na jih a využila své schopnosti letět rychlostí přes čtrnáct set padesát kilometrů v hodině, a z šikmého úhlu se blížila k japonské linii hlídek.

"Jsou rychlí," poznamenal japonský operátor. Kontakt se dal jen těžko udržet. Americký letoun byl zčásti neviditelný pro radar, ale velikost a výkon antény Kami si znovu s touto technologií poradily, a operátor začal směrovat své Eagly na jih, aby pokusu čelil. Jen tak, aby Američané věděli, že jsou sledováni, zvolil svým elektronickým ukazovátkem příslušné impulsy a radaru dal příkaz, aby na ně každých několik vteřin vysílal své paprsky a držel se na nich. Bylo třeba, aby věděli, že sledují každý jejich pohyb, že jejich technika, údajně schopná oklamat radary, není proti něčemu novému a zásadně jinému dost dobrá. Aby to bylo aspoň o něco zajímavější, zapnul kmitočet na hodnotu pro zaměřování raket. Byli příliš daleko, než aby se na ně dala na takovou vzdálenost raketa skutečně navést, ale i tak to pro ně bude další důkaz, že mohou být ozářeni dost silně a tak, aby byli zasaženi, a on jim tak dá za vyučenou. Signál se nejprve poněkud vytratil, téměř úplně zmizel, ale pak je ze shluku signálů svým softwarem zachytil a odrazný signál fixoval, když páčkou soustředil oba azimuty na americké stíhačky, protože to musely být stíhačky. B-1, ačkoliv byl rychlý, nebyl tak svižný. Ano, tohle byla nejlepší karta, kterou Američané ve hře měli, a nestačila, a snad když se to dovědí, diplomacie už věci změní jednou provždy, a severní Pacifik bude opět v klidu.

"Podívejte, jak ty jejich Eagly jdou do krytu," poznamenal u své obrazovky americký vedoucí operátor.

"Jako by byli k těm sedmičkám přivázaní na provázku," odpověděl jeho společník. Byl to stíhací pilot, který právě přišel z letecké základny v Langley, z Velitelství vzdušného boje, kde jeho úkolem bylo vypracovávat taktiku činnosti stíhaček.

Jiný graf ukazoval, že tři z E-767 jsou ve vzduchu. Dva byly na předsunutých hlídkových stanovištích, zatímco třetí se přibližoval, jen kousek od pobřeží ostrova Honšú. To se čekalo. Vlastně se to dalo předvídat, protože to bylo chytré, a všechny tři hlídkové letouny musely mít své přístroje nastaveny na maximální výkon, protože musely zjistit radarem neviditelné letouny.

"Teď víme, proč oba Lancery zasáhli," poznamenal člověk z Virginie. "Mohou přeskočit na vysoké kmitočty a ozařovat pro Eagly. Naši hoši vůbec nevěděli, že na ně vystřelili. Hm, chytré," meditoval.

"Bylo by prima mít pár těch radarů," souhlasil vedoucí operátor.

"Teď ale už víme, jak na ně." Důstojník z Langley měl zato, že to ví. Operátor si tak jistý nebyl.

"Budeme to vědět za pár hodin."

Sandy Richter byl ještě níž, než kam se odvážil C-17. Byl také pomalejší, pouhých sto padesát uzlů, a už byl ze zvláštní směsi napětí a nudy unaven. Minulou noc on a ostatní dva letouny jeho letky přeletěli do Petrovky-Západ, další už zaprášené základny MiGů nedaleko Vladivostoku. Tam se jim dostalo zřejmě posledního slušného spánku před několika příštími dny, a ve 22:00 hodin odstartovali, aby začali svou úlohu v Operaci ZORRO. Každý z letounů měl teď

na křídlech nástavce pro nádrže, a na každém byly dvě přídavné palivové nádrže; byly nutné pro potřebný dolet, rozhodně však nebyly neviditelné pro radar, i když ve snaze věc poněkud vylepšit byly vyrobeny ze sklolaminátu, kterým radarové paprsky procházejí. Pilot měl na sobě normální leteckou kombinézu a nafukovací záchrannou vestu. Byl to ústupek řádům pro let nad vodou, spíš než cokoli užitečného. Voda téměř dvacet metrů pod nimi byla příliš studená, než aby se v ní dalo dlouho přežít. Tuhle myšlenku se snažil zapudit, uvelebil se v sedadle a soustředil se na let, zatímco střelec vzadu se zabýval svými přístroji.

"Ještě je to dobré, Sandy." Když se stočili na východ směrem na Honšú, obrazovka výstražného radaru byla zatím spíš černá než co jiného.

"Rozumím." Za nimi, v rozestupech po šestnácti kilometrech, byly dva další Comanche.

Přestože byl RAH-66A malý, a byl to pouhý vrtulník, v jistém smyslu to byl nejsložitější letoun na světě. Ve svém trupu z kompozitních materiálů nesl dva nejvýkonnější počítače, které kdy byly vyneseny do vzduchu, a jeden z nich byl pouhá záloha pro případ, že by první vysadil. Jejich hlavním úkolem v této chvíli bylo zaznamenávat dosahy radarů z oblasti, kam měly proniknout, aby propočítaly poměrnou účinnou plochu cíle jejich trupu vzhledem ke známým nebo odhadovaným schopnostem očí, které nyní přejížděly po moři. Čím byli blíž k japonské pevnině, tím víc se zvětšovala žlutá oblast možného i červená oblast pozitivního zjištění.

"Fáze Dvě," řekl tiše člověk z Velitelství vzdušného boje na palubě radarového hlídkového letounu AWACS.

Všechny stíhačky F-22 měly rušící zařízení, aby tak lépe zdůraznily neviditelnost pro radary, a na povel je všechny zapnuly.

"Nic chytrého," říkal si japonský operátor. Dobrá. Musí vědět, že je dokážeme sledovat. Jeho obrazovka se náhle zaplnila body a otáčejícími se čarami a záblesky, když elektronický šum, vysílaný americkými stíhačkami, obraz rozmazal. Na tohle mohl jít dvěma způsoby. Nejprve přidal na výkonu; tím se propálí většinou toho, co se Američané snaží dělat. Pak dal radaru příkaz, aby začal náhodně procházet různými frekvencemi. První opatření bylo účinnější než druhé, jak viděl, protože americké rušiče mohly měnit frekvence také. Bylo to opatření nedokonalé, ale přesto působilo potíže. Počítačový software, který prováděl skutečné sledování, vycházel z předpokladů. Začal se známými nebo odhadovanými polohami amerických letounů, a při znalosti jejich rychlostí hledal vratné signály, které se hodily k jejich základním kurzům a rychlostem, tak jako tomu bylo v případě bombardérů, které zkoumaly jeho obrannou linii. Problém byl v tom, že při tomto výkonu začal radar znovu zachycovat ptáky a vzdušné proudy a vyčlenit skutečné kontakty bylo stále obtížnější, dokud nestiskl další tlačítko, které sledovalo rušicí vysílání, jež bylo silnější než skutečné vratné signály. Pomocí této dodatečné kontroly opět určil pevnou trasu obou dvojic cílů. Trvalo to jen deset vteřin, a to bylo dost rychlé. Jen aby Američanům ukázal, že ho neoklamali, pustil plný výkon, krátce přepnul na provoz pro řízení palby, a ozářil všechny čtyři americké stíhačky tak silně, že nebýt jejich elektronické systémy náležitě chráněné proti elektromagnetickým impulsům, vyslané radarové signály by některé z nich vyřadily. To by byl zajímavý zásah, říkal si, a vzpomínal si, jak jednou byla dvojice německých stíhaček Tornádo zničena tím, že letěla příliš blízko rádiové anténní věže FM. K jeho zklamání Američané jen zamířili pryč.

"Někdo na severovýchodě právě spustil nějaké rušiče."

"Dobrá, zrovna včas," odpověděl Richter. Rychlý pohled na obrazovku výstražného radaru mu pověděl, že je nyní jen minuty vzdálen od žluté oblasti. Pocítil chuť promnout si obličej, ale obě ruce měl teď zaměstnané. Pohled na

palivoměry mu ukázal, že jeho nádrže, upevněné na závěsnících, jsou téměř prázdné. "Odhazuji křídla."

"Rozumím - to pomůže."

Richter odklopil bezpečnostní kryt na spínači pro odhození. Tohle bylo na konstrukci Comanche nové, ale někoho konečně napadlo, že když má vrtulník být neviditelný pro radar, byl by dobrý nápad moci se zbavit toho, co neviditelné není, za letu. Richter na krátkou chvíli zpomalil a strčil do páčkového spínače, kterým odpálil pyrotechnické válce a svrhl křídla i s jejich nádržemi do Japonského moře.

"Pěkně se to oddělilo," potvrdil pilot na zadním sedadle. Obrazovka výstražného radaru se změnila hned, jak ty věci byly pryč. Počítač pečlivě sledoval, jak je letoun neviditelný. Nos Comanche se opět sklonil dolů a letoun zrychlil na běžnou letovou rychlost.

"Dá se říci pěkně předem, co udělají, co?" poznamenal japonský operátor ke svému podřízenému.

"Myslím, že jste to právě prokázal. Nebo ještě lépe, jim jste dokázal, co svedeme my." Oba důstojníci si vyměnili pohledy. Oběma dělalo starosti to, co americké stíhačky Rapier dokáží, a nyní si mohli vydechnout. Nebezpečný letoun a piloti jejich Eaglů s ním musí zacházet s respektem, neviditelný však není.

"Předpokládaná reakce," řekl americký operátor. "A právě nám něco ukázali. Řekněme deset vteřin?"

"Je to jen tak tak, ale je to dost dlouhé. Půjde to," ozval se plukovník z Langley a sáhl po kávě. "Tak, a teď se na to podíváme důkladněji."

Na hlavní obrazovce se F-22 obrátily zpátky na sever, a na okraji detekčního rádiusu radarového hlídkového letounu AWACS totéž udělaly F-15J a kryly americký manévr, jako to dělají závodní plachetnice při křižování proti větru; snažily se zůstat mezi americkými stíhačkami a jejich nedocenitelnými E-767, které hrozné nehody před několika dny udělaly ještě cennějšími.

Uvítali, když dorazili nad pevninu. Comanche, daleko pohyblivější než transportní letoun minulé noci, si vybral místo, kde nebylo jediné lidské obydlí, a pak začal prolétávat průchody mezi horami, kryt před vzdálenými hlídkujícími letouny skalami, kterými nepronikly ani ty nejsilnější systémy.

"Dole je sucho," pronesl vděčně Richterův spoluletec. "Paliva nám zbývá ještě na čtyřicet minut."

"Umíte dobře mávat ve vzduchu rukama?" zeptal se pilot, kterému se také trochu ulevilo, že je nad suchou zemí. Kdyby se něco pokazilo, no, jíst rýži zase nebylo to úplně nejhorší, co se člověku mohlo stát. Na jeho displeji v přílbě byla země zobrazena jako zelené stíny, a kolem nebyla žádná světla od pouličních lamp nebo automobilů nebo domů, a nejhorší část letu sem měl za sebou. Tu opravdovou akci se mu podařilo odsunout zatím v myšlenkách do pozadí. Rád si připouštěl starosti pěkně po řadě. Člověk se tak dožil vyššího věku.

Poslední linie horského hřebene se objevila podle programu. Richter zpomalil let, zakroužil, aby dostal představu o směrech větru, a pátral dole po lidech, které tam měl podle instrukcí čekat. Tamhle. Kdosi vyhodil zelenou chemickou světlici, a ta v jeho systémech pro nízkou viditelnost vypadala jasná jako úplněk.

"Velení ZORRO volá Základnu ZORRO, přepínám."

"Velení, zde Základna. Identifikace Golf Mike Zulu, přepínám," odpověděl hlas schvalovacím kódem, který měl také očekávat. Richter doufal, že ten hlas nemá u hlavy pistoli.

"Rozumím. Konec." Rychle se ve spirále snesl k zemi, natočil svého Comanche a dosedl na téměř ploché místo nedaleko linie stromů. Jakmile se letoun dotkl země, objevili se mezi stromy tři lidé. Byli oblečeni jako vojáci

americké pozemní armády, a Richter si dopřál volné vydechnutí, když snížil otáčky motorů, než je vypne. Rotor se ještě ani nepřestal otáčet, když se u přípojky plnicího hrdla octla hadice.

"Vítejte v Japonsku. Jsem kapitán Checa."

"Sandy Richter," řekl pilot a vylézal z letounu.

"Nějaké problémy na cestě sem?"

"Ani ne." Hergot, přece jsem tady, tak co? chtělo se mu říci, jak se ještě nezbavil napětí z tříhodinového maratónu při invazi. Invazi? Jedenáct Rangerů a šest letců. Hej, říkal si, všichni jste zatčeni!

"Tamhle je číslo dvě..." poznamenal Checa. "Tichá děťátka, co?"

"Nechceme tu dělat žádnou reklamu, pane." Tohle bylo na vrtulníku Comanche snad to nejpřekvapivější. Inženýři firmy Sikorsky dávno věděli, že největší podíl na hlučnosti vrtulníku má to, že nejsou navzájem koordinovány ocasní vrtule a hlavní rotor. Ocasní vrtule na RAH-66 byla po obvodu kryta prstencem, a hlavní rotor měl pět tlustých listů z vrstveného materiálu, a tak vznikl vrtulník, který vysílal jen třetinový akustický ‚podpis' oproti ostatním letounům s rotorem. A okolí tady také není k zahození, říkal si Richter a rozhlížel se kolem. Všechny ty stromy, řídký horský vzduch. Pro jejich akci to není špatné místo, uzavřel své úvahy, zatímco druhý Comanche dosedl na přistávací plochu, padesát metrů od nich. Muži, kteří letoun natankovali, už přes něj natahovali maskovací sítě na tyče, které uřízli v borovém lese.

"Tak a pojďte, máme pro vás něco k jídlu."

"Opravdové jídlo nebo polní dávka?" zeptal se poddůstojník.

"Nemůžete mít všechno, pane Richtere," sdělil mu Checa.

Letec si vzpomínal, že dávky C pozemní armády obsahovaly také cigarety. Už ne, kam s tím na zdravou pozemní armádu, a žádat o cigaretu Rangera nemělo smysl. Zatracení atleti.

Rapiery se po hodině stočily stranou, přesvědčeny, jak si byla japonská protivzdušná obrana jista, že nedokážou proniknout japonskou obrannou linií letounů Kami-Eagle, která střežila přístup k ostrovům od severovýchodu. Ani ty nejlepší americké letouny a ty nejlepší systémy nemohly překonat to, čemu musely čelit, a to bylo dobré. Na svých obrazovkách sledovali, jak se kontakty ztrácejí, a brzy se ztratilo i vysílání od E-3B, když se Američané vraceli zpátky na Shemyu, aby svým pánům hlásili, že akce neměla úspěch.

Američané jsou realisté. Odvážní bojovníci, to jistě - důstojníci na E-767 neudělají takovou chybu jako jejich předchůdci, když se domnívali, že se Američanům nedostává chuti k opravdovým bojovým operacím. Ten omyl byl drahý. Ale válka je technická záležitost, a oni dopustili, aby jejich síla klesla pod hranici, z níž je technicky nemožné se vzpamatovat. A to na ně těžce dolehlo.

Rapiery musely na cestě zpátky tankovat, a nevyužily své supervysoké letové rychlosti, protože plýtvat palivem nemělo žádný účel. Počasí na Shemye bylo zase bídné, a stíhačky bezpečně přistály pod vedením pozemní věže, pak zajely do hangárů, které teď byly plnější, když z letecké základny Mountain Home v Idahu dorazily čtyři úderné F-15E Strike Eagly. Ty také považovaly akci za úspěšnou.

18

Blesk udeřil

"Zbláznil jste se?" zeptal se Šerenko.

"Přemýšlejte o tom," řekl Clark, opět na ruském velvyslanectví. "Chceme přece diplomatické řešení, ne? Pak je Koga naší nejlepší šancí. Řekl jste nám, že ho nepolapila vláda. Takže kdo zbývá? Pravděpodobně je tam u něj."

Šerenkovým oknem bylo na tu budovu dokonce vidět.

"A dá se to udělat?" zeptal se Rus, znepokojen pomyšlením, že by Američané mohli požádat o pomoc, kterou absolutně nedokázal poskytnout.

"Je v tom riziko, ale sotva tam bude mít s sebou celou armádu. Toho chlapíka by tam nedržel, kdyby nechtěl, aby to nevyšlo najevo. Počítám tak nanejvýš pět nebo šest lidí."

"A vy dva!" zdůraznil Šerenko.

"Jak povídal jeden chlap," poznamenal Ding s velmi zdůrazněným úsměvem, "nic moc."

Takže starý spis KGB měl pravdu. Clark nebyl opravdový zpravodajský důstojník, nýbrž polovojenský agent, a totéž platilo o jeho drze sebevědomém mladém partnerovi, který tu jen tak seděl a koukal z okna.

"Na pomoc vám nemohu nabídnout nic."

"Co zbraně?" zeptal se Clark. "Neříkejte, že tu nemáte nic, co by se nám mohlo hodit? Co je tohle za rezidenturu?" Clark věděl, že Rus to bude muset protahovat. Škoda, že tihle lidé nebyli vycvičeni k tomu, aby byli nějak moc iniciativní.

"Než něco takového udělám, potřebuji svolení." Clark přikývl a blahopřál si k tomu, že hádal správně. Otevřel svůj laptop. "My také. Vy si vyžádejte svoje. Já se postarám o naše."

Jones zadusil cigaretu v hliníkovém popelníku, jaký válečné námořnictvo všude používalo. Krabičku cigaret kdosi uložil do zásuvky stolu, snad v očekávání právě takovéhle příležitosti. Když začala válka, pravidla pro dobu míru letěla oknem ven. Návrat ke starým zvykům, zvlášť k těm špatným, je snadný - a takový zvyk přece válka je? Viděl také, že admirál Mancuso nemá daleko k tomu, aby si jednu vzal na věčnou oplátku, a proto si dal záležet, aby cigarety byly pohotově otevřené.

"Co máte, Rone?"

"Když si s tímhle zařízením člověk dá práci, dostane výsledky. Raketová ponorka a já jsme se s těmi daty párali celý týden. Začali jsme s hladinovými plavidly." Jones přikročil k nástěnné mapě. "Zaznamenávali jsme polohy lodí..."

"Celou dobu od..." vpadl do toho kapitán Chambers, ale jen aby byl přerušen.

"Ano, pane, pořád od středního Pacifiku. Hráli jsme si se širokým pásmem a úzkým pásmem, a kontrolovali jsme počasí, a zachytili a zaznamenali jsme je." Jones ukázal na značky, připíchnuté k mapě.

"To je pěkné, Rone, ale od toho máme družicové snímky," zdůraznil velitel ponorkového loďstva.

"Takže to mám správně?" optal se civilista.

"Málem přesně," připustil Mancuso. Pak ukázal na další značky, připíchnuté na stěně.

"Jo, správně, Barte. Jen co jsem si dal do kupy jak sledovat lodi na hladině, hned jsme se pustili do ponorek. A hádejte co? Ještě můžu ty sráče chytit, když mají venku snorkel. Tady máte svou linii hlídek. Zachycujeme je tak asi po třetinu času, podle mých propočtů, a kurzy jsou konstantní."

Na nástěnné mapě bylo šest pevně zachycených kontaktů. Tyhle značky byly v kroužcích, představujících průměr třicet až padesát kilometrů. U dvou dalších byly otazníky.

"Ještě zbývá šest, o kterých nevíme," poznamenal Chambers.

Jones přikývl. "Pravda. Ale šest jich mám určitě, možná osm. U japonského pobřeží nemůžeme dostat dobré ozvy. Je to prostě moc daleko. Zachycuju civilní lodě plující k ostrovům a od nich, ale to je všechno," přiznal. "Sleduju také velký kontakt se dvěma vrtulemi, směřující na západ směrem na Marshallovy ostrovy, a jaksi jsem si dneska ráno všiml, že někde při cestě je prázdný suchý dok."

"To je tajné," zdůraznil Mancuso s náznakem úsměvu.
"Jo, ale být vámi, vážení, poradil bych Stennisovi, aby si dával pozor na tuhle linii SSK. Možná, že by nebylo špatné nejdřív do toho křoví pustit ponorky a trochu ho pročistit."
"To můžeme udělat, ale ty ostatní mi dělají starosti," přiznal Chambers.

"Veliteli, sonar."
"Velitel, ano." Prostřední hlídku měl poručík Ken Shaw.
"Možný akustický kontakt, kurz nula-šest-nula... pravděpodobně ponořený kontakt... velmi slabý, pane," hlásil vedoucí akustik.
Po všech praktických cvičeních při plavbách z Bremertonu a Pearl Harboru byla už činnost automatická. Skupina pro sledování cílů a řízení palby okamžitě začala se sestavováním souřadnic. Technik u analyzátoru dráhy paprsků přebíral údaje přímo od sonarových přístrojů, a z nich se pokoušel určit pravděpodobnou vzdálenost cíle. Počítač potřeboval jen vteřinu.
"Je to signál s přímou dráhou, pane. Vzdálenost pod dvacet tisíc metrů."
Ne, že by Dutch Claggett zrovna spal. Podle zvyku kapitánů ležel na kavalci, oči zavřené, a dokonce se mu cosi nesmyslného a popleteného zdálo, o dni, stráveném rybařením na pláži, o rybě na písku za ním, která se k němu zezadu plíží, když v tu chvíli přišlo hlášení od sonaru. Probudil se úplně, a nyní stál v bojové centrále, bos a ve spodním prádle. Rozhlédl se kolem, aby zkontroloval hloubku, kurz a rychlost, a pak zamířil k místnosti akustiků, aby se sám podíval na přístroje.
"Tak povídejte, náčelníku."
"Přímo zde, na linii šedesáti hertzů." Náčelník poklepal mastnou tužkou na obrazovku. Objevovalo se to a zase se to ztrácelo, ale neustále se to vracelo, jen řada teček, jakoby stékajících po obrazovce, všechny na linii téže frekvence. Kurz se zvolna měnil zprava doleva.
"Jsou na moři už víc než tři týdny..." uvažoval Claggett nahlas.
"Na ponorku s dieselovým motorem dost dlouho," souhlasil náčelník. "Třeba se vrací, aby doplnila palivo?"
Claggett se naklonil blíž, jako by v tom, když bude blíž k obrazovce, byl nějaký rozdíl. "Může být. Nebo také třeba jen mění polohu. Linie hlídek při pobřeží by dávala docela smysl. Všechno mi hlaste."
"Rozkaz, kapitáne."
"No?" obrátil se Claggett ke sledovací skupině.
"První ozva je na vzdálenost čtrnáct tisíc metrů, základní kurz je na západ, rychlost kolem šesti uzlů."
Claggett viděl, že má kontakt krásně v dostřelu svých zdokonalených torpéd. Jenže instrukce mu v téhle věci nedovolovaly nic dělat. Není to prostě krása?
"Nahřejeme dvě torpéda," řekl kapitán. "Až budeme mít našeho přítele pěkně zaměřeného, uhneme na jih. Když půjde na nás, budeme se snažit držet se mu z cesty, a když nebude vyhnutí, můžeme vypálit." Ani se nemusel dívat kolem, aby věděl, co si o tom posádka myslí. Slyšel změnu jejich dechu.

"Co tomu říkáte?" zeptala se Mary Pat Foleyová.
"Zajímavé," řekl Jack po krátké úvaze nad faxem z Langley.
"Je to dlouhá přihrávka." To byl hlas Eda Foleye. "Ale je to sakra riskantní hra."
"Ani nevědí jistě, že tam je," řekl Ryan a znovu pročetl zprávu. Nesla všechny známky toho, že je od Johna Clarka. Poctivá. Rozhodná. Věcná. Tomu člověku to myslelo, a ačkoliv byl často až dole na konci potravinového řetězce, vypadalo to, že tam odzdola vidí celý ten velký obraz velmi zřetelně. "S tímhle musím nahoru, vážení."
"A nezakopněte po cestě," poradila mu Mary Pat s úsměvem, který téměř mohl slyšet. Stále ještě byla kovbojem při akci v terénu. "Doporučuju, aby se to

spustilo."
"A ty, Ede?" zeptal se Jack.
"Je to risk, ale někdy člověk jde na věc s tím, co říká ten venku. Jesdi chcete tohle řešit diplomatickou cestou, musíte se opírat o nějakého krotkého politika. Toho maníka potřebujeme, a tohle pro nás může být jediná možnost jak ho udržet naživu." Poradce pro národní bezpečnost mohl slyšet skřípění zubů na druhém konci krytého okruhu STU-6. Oba Foleyovi si nezadali se svou pověstí. Co bylo však důležitější, vzájemně spolu souhlasili.
"Ozvu se vám za dvacet minut." Ryan přepnul na svůj normální telefon. "Potřebuju hned k šéfovi," sdělil prezidentově sekretářce.

Slunce vycházelo do dalšího horkého, bezvětrného dne. Admirál Dubro si uvědomil, že hubne a ztrácí váhu. Jeho khaki kalhoty byly v pase volnější než normálně, a opasek si musel trochu víc přitáhnout. Jeho dvě letadlové lodě byly nyní s Indy v pravidelném kontaktu. Někdy se navzájem přiblížili na dohled, ačkoliv častěji některý z radarů na Harrieru pořídil snímeček z takových osmdesáti kilometrů. Horší bylo, že měl rozkazy nechat je, aby ho viděli. Proč ksakru míří k Malackým úžinám? Přece je opravdová válka. Na možnou invazi Indie na Srí Lanku se začal dívat jako na urážku své osoby, ale Srí Lanka nebyla územím Spojených států, a Marianské souostroví ano, a jediné dvě letadlové lodě, které Dave Seaton měl, byly jeho.
No tak dobrá, přiblížení tedy nebude úplně nepozorované. Aby se dostal zpátky do Tichého oceánu, musel proplout jednou z mnoha úžin, a ve všech bylo živo jako na Times Square v poledne. Existovala dokonce i možnost, že se objeví nějaká ponorka, ale měl protiponorková plavidla a mohl udeřit na každou ponorku, která by se pokusila bránit mu v cestě. Jeho rozkazy však zněly zůstat v Indickém oceánu, a mělo být vidět, že tam je.
Samozřejmě, že se mezi posádkou šířily pověsti. Ani náhodou se nepokusil udržet to v tichosti. Stejně by se to nepodařilo, a jeho lidé měli právo vědět, co se děje, v očekávání, že se dostanou do bitvy. Potřebovali to vědět, aby se napřímili, aby se už předem dostavilo odhodlání, ještě než se mírové myšlení a uvažování změní v myšlení a uvažování ve válce, v níž se střílí - ale jakmile je člověk připraven, musí jednat. A oni připraveni nebyli.
Výsledek byl tentýž pro něj stejně jako pro kohokoliv jiného, muže či ženy, v jeho bojovém uskupení: sžíravý pocit nejistoty, co se bude dít, popudlivost a hromadící se vztek. Včera jeden z jeho pilotů v Tomcatu vrazil mezi dva indické Harriery, snad jen tři metry od každého, jen tak, aby jim ukázal, kdo umí létat a kdo ne, a ačkoliv to v návštěvnících pravděpodobně vzbudilo strach z Boha, nebylo to moc profesionální... i když si Mike Dubro ještě vzpomínal, jaké to je být podporučíkem, a dovedl si také představit sám sebe, jak dělá totéž. To nikterak neubralo na váze následujícího napomenutí. Pořádně je setřít musel, a také věděl, že dotyčná posádka se vrátí do své ubikace a bude si bručet cosi o starém pitomém prdlavkovi na můstku, který neví nic o tom, co to je létat se stíhačkami, ‚poněvač' ty Spady, se kterými vyrůstal, se nejspíš musely natahovat klíčkem, aby se dostaly z paluby...
"Jestli vystřelí první, tak to odneseme," poznamenal komandér Harrison, když ohlásil, že jejich ranní hlídka se objevila přesně podle časového rozvrhu.
"Jestli do nás pustí Exocet, budeme pískat ‚Zametači ke svým košťatům', Ede." Byl to chabý pokus o legraci, ale Dubro v té chvíli neměl na legraci náladu.
"Ale ne když se jim nepodaří trefit nádrž na raketové palivo." Nyní se z operačního důstojníka stával pesimista. To není dobré, říkal si velitel bojového uskupení.
"Ukažte jim, že nám to není fuk," přikázal Dubro.
Za pár okamžiků zapnula doprovodná plavidla své zaměřovací radary pro řízení palby a indické vetřelce jimi zachytila. Dalekohledem Dubro viděl, že

nejbližší křižník Aegis má na odpalovacích zařízeních bílé rakety, a pak se stáhli, a zaměřovací radary byly také vypnuty. Vzkaz byl jasný: Držte si odstup.

Mohl do Pearl Harboru vyslat další rozzlobenou depeši, ale Dave Seaton toho měl na hřbetě dost, a skutečná rozhodnutí dělali ve Washingtonu lidé, kteří tomuhle nerozuměli.

"Stojí to za to?"

"Ano, pane," odpověděl Ryan, když cestou do prezidentovy kanceláře došel k vlastnímu závěru. Znamenalo to vystavit dva přátele dalšímu nebezpečí, ale to byla jejich práce, a rozhodovat byla práce jeho - alespoň tedy zčásti. Takové věci se snadno říkaly, i když věděl, že bude kvůli nim špatně spát, pokud bude spát vůbec. "Důvody jsou zřejmé."

"A když to nevyjde?"

"Dva z našich lidí jsou ve velkém nebezpečí, ale..."

"Ale od toho je máme?" zeptal se Durling, nijak vlídně.

"Oba jsou to moji přátelé, pane prezidente. Jestli si myslíte, že se mi líbí představa, jak..."

"Jen se uklidněte," řekl prezident. "Nebezpečí je vystavena spousta našich lidí, a víte co? Když člověk neví, kdo to je, je to spíš těžší než lehčí. K tomuhle poučení jsem se tvrdě dopracoval." Roger Durling pohlédl na svůj stůl, na všechna hlášení a zprávy i další materiály, které nebyly v přímé souvislosti s krizí v Tichém oceánu, kterými se však stejně musel zabývat. Vláda Spojených států amerických byl ohromný podnik, a on nic z toho nemohl ignorovat, bez ohledu na to, jak důležitou se některá oblast náhle mohla stát. Chápe to Ryan?

Jack hleděl na papíry také. Nemusel vědět, co to je za papíry, přesně vzato. Žádný z nich neměl desky s označením ‚tajné.' Byly to obyčejné každodenní hlouposti, kterými se ten člověk musel zabývat. Šéf musel rozdělovat svůj mozek v čase mezi tolik úkolů. Nezdálo se to příliš spravedlivé, zvláště vůči někomu, kdo se nijak zvlášť o tuhle práci nebral. Pracoval tu však osud, a Durling se dobrovolně ujal úkolů viceprezidenta, protože jeho charakter po něm žádal, aby sloužil druhým, jako Ryanův ostatně také. Jsme vlastně jeden druhému podobní, říkal si Jack.

"Pane prezidente, omlouvám se, že jsem to řekl. Ano, pane, uvážil jsem rizika, ale také to, že - ano, je to jejich práce. A navíc, je to Johnův vlastní návrh. Jeho nápad, myslím. Je to dobrý pracovník v terénu, a zná jak rizika, tak možný přínos. Mary Pat a Ed souhlasí, a také v téhle věci doporučili, aby se do toho šlo. Rozhodnutí je teď nutně na vás, ale doporučení jsou takováhle."

"Chytáme se stébla?" chtěl vědět Durling.

"Stébla ne, pane. Může to být silná větev."

"Doufám, že si přitom dají pozor."

"No, jestlipak tohle není něco," poznamenal Chavez. Ruská automatická pistole PSM měla ráži .215, menší než .22, ze které se americké děti - přinejmenším tedy politicky pomýlené děti - učí střílet na skautských táborech. Byla to také standardní poboční zbraň ruských armádních a policejních sil, čímž se snad vysvětlovalo, proč ruské kriminální živly chovají vůči policistům takové opovržení.

"No, svou tajnou zbraň máme venku v autě," řekl Clark, když potěžkával pistoli v ruce. Její vyvážení poněkud vylepšil tlumič. Byl to další důkaz něčeho, co si říkal už celé roky. Evropané nevědí o ručních zbraních ani zbla.

"A budeme ji také potřebovat." Ruské velvyslanectví mělo pro členy své ochranky pistolovou střelnici. Chavez připevnil na rám terč a poslal ho po lanku na druhý konec střelnice.

"Sundej tlumič," řekl John.

"Proč?" zeptal se Ding.

"No tak se podívej." Ding to udělal a viděl, že ruská verze je naplněna ocelovou vlnou. "Stačí jen na pět nebo šest ran."

Aspoň že na střelnici byly chrániče uší. Clark naplnil zásobník osmi lahvičkovitými náboji, namířil a vypálil tři rány. Pistole byla dost hlučná, její nábojnice s brizantní náplní vyrazila drobnou kulku nesmírnou rychlostí. Zatoužil po automatické .22 s tlumičem. No, aspoň že je tahle přesná.

Šerenko potichu přihlížel, rozladěn znechucením, které v Američanech vyvolaly zbraně jeho země, a v rozpacích, protože mohli mít docela dobře pravdu. Střílet se učil před lety, a žádnou zvláštní zručnost při tom neprokázal. Byla to dovednost, kterou zpravodajský důstojník využije jen málokdy, ať si hollywoodské filmy říkají něco jiného. O Američanech to však docela určitě neplatilo, protože oba zasahovali střed terče z pěti metrů, stříleli přitom po dvou ranách a říkali tomu ‚tuplák'. Když dostříleli, Clark vyňal zásobník a nasadil jiný, další naplnil a strčil do kapsy. Chavez udělal totéž.

"Jestli někdy přijdete do Washingtonu," poznamenal Chavez, "ukážeme vám, co používáme my."

"A ta ‚tajná zbraň', o které jste mluvili?" zeptal se Šerenko toho výše postaveného.

"To je tajemství." Clark zamířil ke dveřím, za ním v závěsu Chavez. Na čekání na svou šanci mají celý den, jestli to tedy šance doopravdy je, a nervy budou mít pokud možno ještě víc pocuchané.

Na Shemye byl typický bouřkový den. Ledové kroupy, hnané vichřicí o rychlosti padesáti uzlů, bičovaly jedinou ranvej na základně, a hluk hrozil, že probudí spící piloty stíhaček. Uvnitř hangárů bylo nacpáno osm stíhaček, aby byly chráněny před nepohodou. Zvlášť to bylo nutné u F-22, protože ještě nikdo nevěděl, jakou škodu mohou živly napáchat na jejich hladkém povrchu, a tím i na jejich účinné ploše cíle pro radar. Teď nebyla vhodná doba zjišťovat to. Srážky by měly za pár hodin přejít, jak říkaly rosničky v meteorologické sekci, ačkoliv vichřice mohly trvat třeba ještě měsíc. Venku si pozemní personál dělal starosti s tím, jak se letouny napojí na tanker, a obával se o radarové hlídkové letouny AWACS, a snažil se ze všech sil, aby získal jistotu, že je všechno v naprostém pořádku.

O bezpečnost základny se také staralo zařízení Cobra Dane. Ačkoliv vypadalo jako plátno starého kina, kde se filmy sledovaly z automobilu, byla to ve skutečnosti zvětšená verze radarového zařízení druhé generace, používaného japonskými E-767 nebo křižníky a torpédoborci třídy Aegis obou soupeřících námořních sil. Původně bylo zavedeno k monitorování zkoušek sovětských raket, a později se používalo při výzkumu v oblasti Strategické obranné iniciativy neboli takzvaných hvězdných válek; bylo výkonné a dokázalo sledovat prostor do vzdálenosti několika tisíc kilometrů v kosmu, a stovek kilometrů v atmosféře. Jeho elektronická čidla nyní neustále propátrávala prostor a hledala vetřelce, ale dosud nacházela jen civilní letadla na pravidelných linkách - ta však sledovala velmi pečlivě. Stíhačka F-15E Strike Eagle, naložená raketami vzduch-vzduch, mohla být vyslána do vzduchu do deseti minut, kdyby některé z nich vypadalo třebas i jen trochu nebezpečně.

Únavná rutina trvala celý den. Šedavý přísvit, několik krátkých hodin pronikající skrz mraky, napovídal, že se asi ukázalo slunce, teoreticky, ale než piloty probudili, výhled z oken jejich ubytoven mohl být klidně natřen na černo, protože byla zhasnuta i dráhová světla, aby nějakému nevítanému návštěvníkovi neposloužila jako vizuální pomůcka při hledání základny v temném šeru.

"Dotazy?"

Operace byla naplánována rychle, ale pečlivě, a plánování se zúčastnili i

čtyři vedoucí piloti; pak ji během předchozí noci vyzkoušeli, a i když tu byla rizika - no co, kčertu, ta jsou vždycky.

"Vy žokejové z Eaglů si myslíte, že na to stačíte?" zeptal se pilot Rapieru, ten s nejvyšší hodností. Byl to podplukovník, což ho před odpovědí neuchránilo.

"Žádné strachy, pane," řekla majorka. "Je to takový krásný zadek na koukání." Pak poslala vzduchem polibek.

Podplukovník, vlastně tovární zkušební pilot, převedený z výzkumu stíhaček F-22 u 57. skupiny perutí, probíhajícího na vojenské letecké základně v Nellis, znal ‚staré' letectvo jen z biografu a z příběhů, jež slyšel jako mladík, který se teprve dostával nahoru, ale urážku vzal v tom duchu, v jakém byla míněna. Úderná skupina Eaglů možná nebyla pro radary neviditelná, ale dokázala být zatraceně nepříjemná. Měla se účastnit bojové akce, a hodnost nebyla tak důležitá jako schopnosti a spolehlivost.

"Oukej, lidi" - kdysi by byl řekl vojáci - "tady jde hlavně o čas. Jdeme na to."

Posádky tankerů se pochechtávaly nad mentalitou žokejů ze stíhaček, a nad tím, jak do ní ženy v letectvu zapadly. Majorka je kus, mínil jeden z nich. Až vyroste, mohla by možná létat s United, poznamenal ke kapitánovi, který bude sedět na sedadle po jeho pravé straně.

"Mužský by mohl být horší," poznamenal důstojník od Southwest Airlines. Tankery odstartovaly za dvacet minut, následovány jedním z E-3B.

Stíhačky, jako obvykle, odletěly poslední. Posádky měly na sobě letecké kombinézy do chladného počasí a dělaly náležité posunky nad soupravami pro přežití, které byly nad severním Pacifikem v tuhle roční dobu opravdu vtip, ale řády jsou řády. Naposled přišly na řadu kombinézy pro let při přetížení, jakkoliv omezovaly pohyb. Piloti Rapierů šli ke svým strojům po jednom, posádky Eaglů po dvojicích. Podplukovník, který akci povede, ostentativně odtrhl nášivku s nápisem RAPIER a nahradil ji něčím, co vymysleli zaměstnanci Lockheedu - siluetou původního P-38 Lightning, překrytou ladným profilem nejnovějšího ‚koně' společnosti, a navíc ozdobenou bíložlutým symbolem blesku. Nakonec, je to tradice, říkal si podplukovník, ačkoliv se narodil, teprve když poslední z dvoumotorových osmatřicítek byla prodána na rozebrání. Vzpomínal, jak stavěl modely prvních amerických stíhaček s dlouhým doletem, použitých ke svému účelu jen jednou, za což pilot jménem Tex Lamphier získal trochu nesmrtelnosti. Tohle se od toho dne nad Šalomounovými ostrovy nebude nijak strašně lišit.

Stíhačky se musely vyvléci ven, a ještě než nastartovaly své motory, každý člen posádky už cítil nárazy větru do strojů. Byla to doba, kdy v prstech na ovládacích pákách chvějivě cuká a kdy se piloti vrtí v sedadlech, aby všechno bylo jakž takž. Pak se stíhačky jedna po druhé hnuly a pojížděly na okraj dráhy. Světla se opět rozsvítila, modré rovnoběžné čáry, táhnoucí se do daleka do šeré tmy, a stíhačky se po jedné zvedly, vždy minutu po sobě, protože start po dvojicích v tomhle počasí byl příliš nebezpečný, a tohle nebyla noc na zbytečné chyby. Za tři minuty se obě letky čtyř letounů zformovaly nad mraky, kde bylo jasno, se zářivými hvězdami a mnohobarevnou polární září po pravici, oponami proměnlivých barev, zelené a purpurové, jak hvězdný vítr působil na nabité částice ve vyšších vrstvách atmosféry. Dojem opony byl pěkný a na piloty Lightningů působil symbolicky.

První hodina byla rutinní, obě čtveřice letěly na jihozápad, jejich protisrážková světla blikala, aby vizuálně varovala před svou blízkostí. Byly prověřeny systémy, přístroje zkontrolovány a žaludky se uklidnily, když se blížili k tankeru.

Posádky tankerů, všichni záložníci, kteří v civilu létali na pravidelných linkách, si daly záležet na tom, aby našly oblast s klidným počasím, což piloti stíhaček ocenili, i když v jejich očích byli všichni ostatní až kdesi daleko vzadu. Než byly naplněny nádrže všech stíhaček, uplynulo víc než

čtyřicet minut, a pak tankery pokračovaly po své trase, nejspíš proto, aby se jejich posádky mohly vrátit ke svým Wall Street Journalům, které nestačily přečíst, jak si říkali piloti stíhaček, když zamířili dál na jihozápad.

Teď se vše změnilo. Byl čas na byznys. Ale ten jejich.

Sandy Richter akci vedl, samozřejmě, protože to byl od začátku jeho nápad, už před měsíci na letecké základně v Nellis. Tam se to podařilo, a jediné, co musel promyslet, bylo, zda se to podaří i zde. Na to pravděpodobně sázel svůj život.

Richter na tom pracoval už od sedmnácti - když zalhal o svém věku a prošlo mu to, protože byl velký a houževnatý. Během doby svůj úřední spis opravil, ale dosud byl ve službě devětadvacátý rok, a zanedlouho odejde za klidnějším životem. Celou tu dobu Richter pilotoval vrtulníky a nic než vrtulníky. Když vrtulník nenesl zbraně, neměl zájem. Začal s AH-1 Huey Cobra, pak postoupil na AH-64 Apache a vedl ho do své druhé, kratší války na obloze nad Arabským poloostrovem. Teď, v posledním stroji, na kterém kdy bude létat, nastartoval motory Comanche a začal tak svou 6 751. hodinu letu, podle svého letového deníku.

Dvojice turbohřídelových motorů naskočila normálně a rotor se začal otáčet. Pozemní posádka Rangerů, kteří zde nahrazovali skutečnou pozemní posádku, provozovala kejkle s jediným hasicím přístrojem, který měla. Byl velký tak akorát aby stačil na uhašení cigarety, říkal si Richter nevlídně, když zvýšil výkon a zvedl se. Řídký horský vzduch výkon nepříznivě ovlivňoval, ne však zase moc, a on stejně bude brzy nízko nad mořem. Pilot navykle potřásl hlavou, aby se přesvědčil, že mu přílba pořádně sedí, a zamířil na východ, kopíruje přitom zalesněné svahy Širaiši-san.

"Tamhle jsou," řekl vedoucí pilot dvaadvacítek. Prvním znamením bylo zacvrlikání v jeho sluchátkách v přílbě, hned nato následované informací na obrazovce výstražného radaru. PROTILETADLOVÝ RADAR, VZDUCH, TYP I, KURZ 213. Pak přišly údaje od E-3B, který už byl na místě tak dlouho, že stačil zaznamenat jeho polohu. Hlídkový letoun Sentry dnes v noci radar vůbec nepoužíval. Nakonec co - Japonci dali Američanům minulou noc lekci, a oni potřebovali čas, aby takové lekce strávili... VZDÁLENOST CÍLE 2 340 KILOMETRŮ. Dosud hluboko pod horizontem japonského letounu, vyslovil svůj první rozkaz v této akci.

"Vedoucí Lightningů pro letku. Rozdělit do sekcí, teď!"

Hned nato se obě uskupení čtyř letounů rozdělila do dvojic, dva tisíce metrů od sebe. V obou případech byly v čele F-22, a v obou případech se zadní F-22 přiblížily nebezpečně blízko, aby vytvořily jedinou radarovou stopu. Velitel, podplukovník, letěl přímo a ve stejné výšce, jak jen mu to jeho nacvičená dovednost umožňovala, a usmíval se sám pro sebe nad majorčinou poznámkou. Pěkný zadek, jo? Je to první žena, co letí s letounem typu Thunder. Blikavé světlo zhaslo, a on doufal, že zařízení pro vidění při nízkém osvitu, které měla, pracuje pořádně. E-767 na severu byl nyní vzdálen šest set čtyřicet kilometrů. Stíhačky letěly rychlostí pěti set uzlů, ve výšce přes jedenáct tisíc metrů, aby ušetřily palivo.

Pracovní doba, typická pro japonské vedoucí pracovníky, přispěla k tomu, že když vcházeli dovnitř, nebylo to tak nápadné, jak by tomu bylo v Americe. V hale byl jakýsi člověk, ale ten se díval na televizi, a Clark s Chavezem prošli tak, jako by věděli, kam jdou, a v Tokiu stejně neměli se zločinem problémy. Trochu rychleji dýchali, když nastoupili do výtahu a stiskli tlačítko; vyměnili si úlevné pohledy, které se brzy opět změnily v neklidné a napjaté. Ding si nesl kufřík. Clark ne, a oba byli oblečeni do svých nejlepších obleků, s kravatami, v bílých košilích, a pro všechny okolo to byli obchodníci, přicházející na pozdní poradu o čemsi. Výtah zastavil pět pater

pod střechou, tohle poschodí si zvolili proto, že zde nebyla v oknech žádná světla. Clark povystrčil hlavu, věděl, že to vypadá tak trochu zločinecky, ale chodba byla prázdná.

Rychle a potichu prošli kolem středního nosného jádra budovy, našli požární schodiště a začali stoupat nahoru. Pátrali po bezpečnostních kamerách, ale bohudíky tu žádné nebyly. Clark se rozhlédl nahoru a dolů. Na schodišti nikdo jiný nebyl. Pokračoval dál nahoru, a před každým dalším pohybem se rozhlížel a naslouchal.

"Naši kámoši jsou zpátky," ohlásil palubním telefonem jeden z operátorů v radarovém letounu. "Kurz nula-tři-tři, vzdálenost čtyři-dva-nula kilometrů. Jeden - ne, dva kontakty, těsná formace, vojenské letouny mířící k nám, rychlost pět set uzlů," dokončil rychle své hlášení.

"Skvěle," odpověděl nevzrušeně vedoucí operátor a zvolil si displej pro obrazovku, když předtím přepnul kanály na svých telefonech, jimiž vydával rozkazy. "Nějaká činnost radaru na severovýchodě?"

"Žádná," odpověděl ihned důstojník, obsluhující elektronické rušicí systémy. "Ak sledovat nás odtamtud může, samozřejmě."

"Wakarémas."

Dalším úkolem bylo uvolnit dvě stíhačky, kroužící na východ od Kami. Obě F-15J nedávno dorazily na svá postavení a palivové nádrže měly téměř plné. Dalším příkazem byly ze základny v Citose přivolány dvě další. Budou potřebovat asi patnáct minut, než se dostanou na své místo, ale to je v pořádku, říkal si vedoucí operátor. Čas měl.

"Zachyťte se na nich," přikázal operátorovi.

"Tak už nás máte, co?" pronesl podplukovník sám k sobě. "Fajn." Udržoval kurz a rychlost, a chtěl, aby dostali do povědomí dobrou představu o jeho poloze a činnosti. Zbytek už byl záležitostí aritmetiky. Řekněme, že Eagly jsou teď asi tři sta dvacet kilometrů odtud, rychlost přibližování asi tisíc šest set. Šest minut do odpoutání. Podíval se na hodinky a poručil svým očím pátrat po obloze po něčem trošku jasnějším, než aby to mohla být hvězda.

U horní části schodiště byla kamera. Takže Jamata není tak úplně klidný. Ale i chorobně bázliví mají nepřátele, říkal si Clark, a všiml si, že kamera je namířena na další odpočívadlo. Deset schůdků k prvnímu odpočívadlu, a pak deset k dalšímu, kde jsou ty dveře. Rozhodl se vteřinku o tom popřemýšlet. Chavez otočil knoflíkem na dveřích vpravo. Nezdálo se, že jsou na zámek. Pravděpodobně požární kódy, říkal si Clark a odsouhlasil si to přikývnutím, ale přesto vyňal své lupičské nářadí.

"No, tak co tomu říkáš?"

"Říkám, že bych byl radši někde jinde." Ding měl v ruce baterku a John vytáhl pistoli a přišrouboval na ni tlumič. "Rychle nebo pomalu?"

Už opravdu zbývalo jen vybrat si z tohohle. Přibližovat se pomalu, jako lidé, kteří tu mají normálně co dělat, třeba zabloudili, možná... ne, tentokrát ne. Clark zvedl jeden prst, zhluboka se nadechl a vyrazil nahoru. Za čtyři vteřiny otočil knoflíkem na horním odpočívadle a dveře rozrazil. John se vrhl na podlahu, pistoli před sebou, a mířil ji na cíl. Ding skočil za ním, zůstal na nohou a mířil svou vlastní zbraní.

Strážce za dveřmi se právě díval jinam, když se dveře na schodiště rozlétly. Automaticky se otočil, veden varovným instinktem, a viděl velkého člověka, jak leží bokem na zemi a podle všeho na něj míří pistolí. Sáhl po své, zatímco se jeho oči upíraly na možné cíle. Byl tu ještě druhý člověk, držící v ruce něco jiného, co...

Na tuhle vzdálenost mělo světlo téměř fyzickou sílu. Energie tří milionů kandel proměnila všechno kolem ve sluneční povrch, a pak přetížení od tohoto množství energie zaútočilo na mužovu ústřední nervovou soustavu a projelo

trojklanným nervem, vedoucím od oční bulvy spodinou lebeční a rozvětvujícím se do sítě neuronů, ovládajících kosterní svalstvo. Výsledkem, stejně jako se to stalo v Africe, bylo přetížení nervového systému strážného. Padl na zem jako hadrový panák a jeho zkroucená pravá ruka stále svírala pistoli. Světlo bylo tak jasné, že odraz od bíle vymalovaných stěn trochu oslnil i Chaveze, ale Clark nezapomněl zavřít oči a pádil k dvojitým dveřím, které rozrazil ramenem.

Spatřil jednoho člověka, který právě vstával ze židle před televizorem, obličej překvapený a vylekaný neohlášeným vstupem. Na ohledy nebyl čas. Clark zvedl pistoli v obou rukou a dvakrát stiskl, obě střely vnikly do čela. John ucítil na rameni Dingovu ruku a uhnul doprava, a nyní téměř běžel chodbou a nahlížel do každé místnosti. Kuchyň, říkal si, vždycky je někdo v...

Byl. Tenhle člověk byl vysoký skoro jako on, a pistoli už měl venku, když vyrazil do široké chodby, vedoucí do haly, a volal nějaké jméno a jakousi otázku, ale i on byl pomalý, jeho pistole ještě směřovala dolů, a střetl se s člověkem s pistolí zvednutou a připravenou. Byla to poslední věc, kterou ještě uvidí. Clark potřeboval další půlminutu na to, aby prohlédl zbytek přepychového bytu, našel však jen prázdné pokoje.

"Jevgeniji Pavloviči?" zavolal.

"Váňo, tudy!"

Clark se vracel dozadu na levou stranu a přitom rychle pohlédl na oba muže, které zabil, aby se o tom přesvědčil. Věděl, že si bude tyhle mrtvé pamatovat, tak jako si pamatoval i všechny ostatní, věděl, že se k němu budou vracet, a on se bude pokoušet jejich smrt nějak zdůvodnit, jako to dělal vždycky.

Koga tam seděl, zbledlý, když Chavez-Čekov dokončil prohlídku pokoje. Člověku před televizí se nepodařilo vytáhnout pistoli z podpažního pouzdra - asi nápad, který odkoukal z filmů, říkal si Clark. Tyhle věci byly úplně k ničemu, když člověk zbraň potřeboval rychle.

"Nalevo čisté," řekl Chavez a pamatoval na to, aby mluvil rusky.

"Napravo čisté." Clark se donutil ke klidu, hleděl na člověka u televize a říkal si, který asi z těch, co zabili, má na svědomí smrt Kim Nortonové. No, ten venku asi ne.

"Kdo jste?" zeptal se Koga se směsicí šoku a zlosti, nevzpomněl si hned, že se už setkali. Clark se nadechl, než odpověděl.

"Kogo-sane, jsme lidé, kteří vás přišli zachránit."

"Vy jste je zabili!" ukázal třesoucí se rukou.

"O tom můžeme mluvit později, snad. Půjdete s námi, prosím? Od nás vám nehrozí nebezpečí, pane."

Koga nebyl nelidský člověk. Clark obdivoval to, jak ho tíží smrt těch lidí, i když to zjevně nebyli jeho přátelé. Byl ale čas rychle odsud vypadnout.

"Který je Kaneda?" zeptal se Chavez. Bývalý ministerský předseda ukázal na toho v pokoji. Ding k němu přikročil, aby se naposledy podíval, a podařilo se mu neříci nic dřív, než stočil oči na Clarka, jeho výrazu mohli porozumět snad jen oni dva.

"Váňo, je čas jít."

Jeho výstražný systém začínal trochu bláznit. Obrazovka byla samá červená a žlutá, a ženský hlas mu říkal, že ho zjistili, ale v tomhle případě toho vím víc než počítač, říkal si Richter a těšilo ho, že ty zatracené věci přece jen nepřijdou úplně na všechno.

Let samotný byl náročný, a ačkoliv Apache byl na tuhle akci dost hbitý, byl by raději seděl v RAH-66. Tělo neprojevovalo žádné známky napětí. Po letech praxe dovedl ve vyztuženém sedadle sedět pohodlně, pravé předloktí spočívalo na místě, odkud jeho ruka manipulovala s ovládací pákou po straně. Hlava pravidelně sledovala oblohu a oči automaticky porovnávaly skutečný horizont s horizontem, který mu vykresloval jeho systém čidel na předku

letounu. Obrys Tokia proti obloze tomu, co dělal, dokonale vyhovoval. Jednotlivé budovy musí v radarových letounech, k nimž se přibližoval, vytvářet všemožné klamné odrazy, a s tímhle zmatkem si nemohou poradit ani ty nejlepší počítače. Ještě lepší bylo, že měl čas vše udělat správně.

Řeka Tone ho povede po většinu cesty, a na jižní straně řeky byla železniční trať, a na trati stál vlak, který pojede až do Cosi. Vlak jel rychlostí přes sto uzlů a on se držel přímo nad ním, jedním okem sledoval vlak pod sebou a druhým pozoroval pohybující se ručičku na obrazovce svého výstražného radaru. Držel se třicet metrů nad špičkami stožárů a přesně dodržoval rychlost vlaku, nad posledním vozem soupravy.

"To je divné." Operátor na Kami-Dva si všiml stopy na stínítku, zesílené počítačem, která se přibližovala k jeho letounu. Zapnul palubní telefon ke svému nadřízenému operátorovi. "Možný předmět přibližující se v malé výšce," hlásil, kontakt zvýraznil a předal ho veliteli posádky.

"To je vlak," odpověděl mu ihned, zatímco porovnával jeho polohu s průhlednou mapou. Tohle je problém, když se s těmi zatracenými věcmi létá moc blízko pevniny. Standardní rozlišovací software, původně koupený od Američanů, byl upraven, ne však do všech podrobností. Radar na letounu dokázal sledovat všechno, co se hýbalo, ale na světě neexistoval počítač, který by dokázal klasifikovat a odlišit kontakty pocházející od automobilů a nákladních aut, jedoucích po dálnici pod letounem. Aby se obrazovky nezahltily, všechno, co se pohybovalo rychlostí nižší než sto padesát kilometrů za hodinu, procházelo systémem počítačových filtrů, ale nad zemí nestačilo ani to, určitě ne nad zemí s nejlepšími vlaky. Nadřízený operátor jen tak pro jistotu stopu několik vteřin pozoroval. Ano, sleduje hlavní trať z Tokia do Čóši. Proudový letoun to určité být nemůže. Vrtulník, teoreticky, by něco takového dokázal, ale podle toho, jak byl signál slabý, to byl pravděpodobně jen rozptyl od kovové střechy vlaku, a pravděpodobně také odraz od stožárů.

"Nastavte indikátor pohyblivých cílů na dvě stě," přikázal svým lidem. Všichni na to potřebovali tři vteřiny, a opravdu, ta pohybující se radarová stopa u Tone a dva další, výraznější kontakty na zemi, zmizely. Měli na práci něco zajímavějšího, protože přes Dvojku šly ‚záběry' od Kami-Čtyři a Kami-Šest, a ta je pak převáděla do hlavního štábu protivzdušné obrany nedaleko Tokia. Američané zase oťukávali jejich protivzdušnou obranu, pravděpodobně opět se svými zdokonalenými F-22, a zkoušeli, jestli se jim podaří zvítězit nad Kami. Nu, teď nebude přijetí nijak přátelské. Teď bylo ve vzduchu osm přepadových stíhaček F-15 Eagle, čtyři pod kontrolou každého z E-767. Kdyby se americké stíhačky přiblížily, zaplatí za to.

Podplukovník musel riskovat jedno vysílání v otevřené řeči, a byl nesvůj i na zašifrovaném kanálu, jenže při téhle práci riziko existovalo i za těch nejlepších okolností.

"Vedoucí Lightning pro letku. Rozdělit se - pět - čtyři - tři - dva - jedna - Odpoutat se!"

Zatáhl za páku a strhl svou stíhačku nahoru a stranou od Strike Eaglu, který poslední půlhodinu strávil v proudu spalin z jeho motorů. Ve stejném okamžiku pravou rukou vypnul radarový transpondér, který měl zapnutý, aby zesílil vratný signál, který japonský radarový letoun dostával od jeho letounu. Vzadu a dole F-15E a její ženská posádka mírně sestoupí a bude uhýbat doleva. Lightning stoupal rychle a ztratil přitom téměř všechnu dopřednou rychlost. Podplukovník zapojil přídavné spalování, aby co nejdříve zrychlil, a využil změny tahu k tomu, aby zahájil prudký manévr v opačném směru a tím odpoutání značně urychlil.

Japonský radar mohl, nebo také nemusel, od jeho letounu dostat nějaký vratný signál, to podplukovník věděl, ale teď věděl, jak radarový systém funguje: pracoval na vysoký výkon a dostával všemožné klamné odrazy, a ty

musel počítač roztřídit, než je vyslal operátorům systému. V podstatě nedělal nic jiného než sám operátor, jenže rychleji a účinněji. Nedělal to však dokonale, jak se on a tři další letouny chystali dokázat.

"Stáčejí se na jih," hlásil operátor - zbytečně, protože postup blížících se letounů nyní sledovali čtyři lidé. Ani on ani jeho kolegové nemohli vědět, že počítač zachytil pár klamných ‚duchů', stáčejících se na sever, ty však byly slabší než ostatní odrazy, které se nepohybovaly tak rychle, aby byly klasifikovány jako letouny. Ani nenapodobovaly pravděpodobné letové dráhy letounů. Vše se zkomplikovalo.

"Dostávám rušení od přibližujících se cílů."

Vedoucí Lightning teď stoupal téměř kolmo. Bylo to nebezpečné, protože tenhle způsob letu poskytoval E-767 ten nejméně neviditelný profil letounu, ale E-767 nezachycoval žádný zvláštní pohyb do strany, a tak se Lightning mohl docela dobře jevit jako klamný odraz, zvlášť při elektronickém zahlcení, vytvářeném silnými rušiči na Strike Eaglech. Za necelých třicet vteřin Lightningy přešly do přímého letu ve výšce osmnácti tisíc metrů. Teď podplukovník velmi pozorně sledoval obrazovku svého výstražného radaru. Kdyby ho Japonci měli, projevilo by se to tak, že by použili elektronické sledování a bombardovali by jeho stíhačku radarovou energií... ale to nedělali. Neviditelnost jeho stíhačky stačila na to, aby se ztratil v balastu vratných signálů. Systém teď chytal boční laloky. E-767 přepnul na vysokofrekvenční způsob pro řízení palby, ale nebyl zaměřen na něj. Oukej. Zvýšil výkon na maximální hodnotu a jeho Lightning zrychlil na šestnáct set kilometrů za hodinu, a pilot na svém čelním průhledovém displeji zvolil variantu pro řízení palby.

"Ve směru jedna před námi. Mám ho, Sandy," hlásil pilot vzadu. "Dokonce má zapnutá poziční světla."

Vlak zastavil na předměstském nádraží a Comanche ho nechal za sebou, a nyní letěl rychlostí sto dvaceti uzlů směrem k pobřežní části města. Richter naposled sevřel prsty, pohlédl vzhůru a viděl blikající světla letounu vysoko nad hlavou. Nyní byl téměř přímo pod ním, a i kdyby byl jeho radar sebelepší, nemůže vidět přímo pod sebe skrz svůj vlastní trup... ano, střed obrazovky výstražného radaru byl nyní černý.

"Tak jdem na to," řekl do palubního telefonu. Otevřel klapky naplno, jak jen to šlo, úmyslně motory přetočil, když prudce trhl pákou k sobě. Comanche poskočil nahoru do stoupání ve spirále. Jedinou opravdovou starostí teď byla teplota motorů. Jejich konstrukce počítala se špatným zacházením, ale tohle je dostane na samu hranici únosnosti. Na jeho displeji v přílbě se objevilo varovné světlo - svislá čárka, která začala růst do výšky a měnila barvu téměř stejně rychle, jako se měnila čísla na ukazateli jeho výškoměru.

"Hej," vydechl jeho společník, pak pohlédl dolů a zvolil si displej připravenosti výzbroje, aby lépe využil čas, než zase začne sledovat, co se děje venku. "Provoz nulový."

To se hodí, říkal si Richter. Nemohli potřebovat, aby někdo zaneřádil vzduch kolem něčeho tak cenného, jako byl tenhle cíl. To bylo fajn. Teď už ho viděl, a jeho vrtulník se hnal vzhůru do tří tisíc metrů a stoupal jako stíhačka, jíž ve skutečnosti byl, třebaže poháněn rotorem.

Už ho viděl na svém zaměřovacím displeji, dosud příliš daleko, než aby vypálil, ale byl tam, stopa v malém čtverečku uprostřed průhledového displeje. Čas pro kontrolu. Zapnul svůj displej pro zaměřování střel. F-22 měl radar zaručující malou pravděpodobnost zachycení druhou stranou. To vypadalo optimisticky.

"Právě se do nás trefili," řekl operátor, obsluhující elektronické obranné systémy. "Právě nás zasáhl vysokofrekvenční signál, kurz neznámý," pokračoval a hleděl na přístroje, aby získal další údaje.

"Pravděpodobně rozptýlený signál od nás," řekl nadřízený operátor, teď zaměstnaný sestavováním vektorů pro navádění svých stíhaček na stále se přibližující kontakty.

"Ne, ne, kmitočet neodpovídal." Důstojník znovu přehlédl přístroje, ale na těch nebylo nic dalšího, co by potvrzovalo divný pocit, při kterém mu stydlo v žilách.

"Pozor - teplota motorů. Pozor - teplota motorů," říkal mu hlas, protože na vizuální displej on dost kašle, myslel si palubní počítač.

"Já vím, holčičko," odpověděl Richter.

Nad Nevadskou pouští se mu podařil výstup vysokou rychlostí skoro do sedmi tisíc metrů, tak daleko za normální hranici, k níž vrtulníky vystupují, že se toho až zalekl, jak si Richter vzpomínal, to však bylo v poměrně teplém vzduchu, a ten zde byl chladnější. Propálil se šesti a půl tisíci metry, dosud s úctyhodnou rychlostí stoupání, právě když cíl změnil kurz a vzdaloval se od něj. Vypadalo to, že letí rychlostí tří set uzlů, a používá jeden motor na pohon a druhý k výrobě energie pro radar. O tomhle mu neřekli, ale zdálo se to celkem rozumné. Důležité teď bylo, že na to, aby se dostal na dostřel, má jen vteřiny, ale velké motory s turbodmychadlem na upraveném dopravním letounu byly pro jeho Stingery vyzývavé a lákavé cíle.

"Přesně v dostřelu, Sandy."

"Rozumím." Levou rukou zvolil na panelu rakety. Boční dveře letounu se prudce otevřely, na každých po třech raketách Stinger. S posledním zbytkem manévrovací schopnosti otočil vrtulník kolem osy, odklopil kryt spínače a šestkrát stiskl. Všechny rakety, s ohnivým chvostem za sebou, vyrazily ze závěsníků a obloukem zamířily vzhůru k letounu, vzdálenému tři tisíce metrů. Richter pak přivřel klapky a stočil nos vrtulníku dolů, sestupoval a chladil přetížené motory, pozoruje zem dole, zatímco jeho společník sledoval let raket.

První Stinger vyhořel a nedoletí. Zbývajícím pěti se vedlo lépe, a ačkoliv dva ztratily výkon, než dorazily k cíli, tři ho našly, dva do pravého motoru a jeden do levého.

"Zásahy, vícenásobné zásahy."

E-767 neměl při nízké rychlosti valnou šanci. Stingery měly sice jen malé bojové hlavice, ale motory, určené pro civilní použití, nebyly zkonstruovány tak důkladně, aby si poradily s poškozením. Oba okamžitě ztratily výkon a ten, který letoun poháněl, se rozpadl první. Úlomky lopatek turbín prorazily bezpečnostní kryt a prorvaly se do pravého křídla, utrhly ovládací prvky a zničily aerodynamiku. Upravený dopravní letoun se okamžitě převrátil na pravou stranu a už se nevyrovnal, jeho letová posádka byla překvapena nečekanou pohromou a nedokázala proti ní naprosto nic dělat. Polovina pravého křídla téměř okamžitě upadla, a dole na zemi obsluhy radarů viděly na alfanumerickém displeji, jak údaj pro polohu Kami-Dva naskočil na havarijní nastavení 7711 a pak prostě zmizel.

"Plný zásah, Sandy."

"Rozumím." Comanche teď padal rychle a mířil do roje signálů na pobřeží. Teplota motorů teď byla zase normální, a Richter doufal, že je nějak trvale nepoškodil. Pokud šlo o to ostatní, lidi zabil už dřív.

"Kami-Dva se právě ztratil z příjmu," hlásil radiotelegrafista.

"Co?" zeptal se vedoucí operátor, vyrušený ze svého sledování.

"Zkomolené volání, exploze, něco takového, pak spojení jednoduše vypadlo."

"Sledujte to zatím dál. Já musím sestavit zaměřovací vektory pro naše Eagly."

Podplukovník věděl, že 15-Echa už z toho musely začít svrbět dlaně. Jejich úkolem bylo sloužit jako návnady, vylákat japonské Eagly dál nad vodu, zatímco Lightningy šly za nimi, aby odťaly jejich elektronické obranné systémy a natáhly past. Dobré bylo to, že třetí E-767 teď právě zmizel z příjmu. Takže druhá strana akce vyšla podle plánu. To byla docela pěkná a příjemná změna. A tak, pokud jde o to ostatní...

"Dvojka, tady velitel, navádím, teď!" Podplukovník zapnul své ozařovací radary, třicet kilometrů od letounu s elektronickými obrannými systémy. Pak otevřel dvířka sekce s výzbrojí, aby nechal rakety vzduch-vzduch AMRAAM podívat se na svou kořist. Jednička i dvojka byly zaměřené, a obě odpálil. "Fox-Dva, Fox-Dva na Severního se dvěma Slammery!"

Otevřením sekce s výzbrojí se Lightningy staly asi tak neviditelnými jako vysoký dům. Na pěti stínítkách se objevily stopy, spolu s dalším varováním ohledné rychlosti a směru nově se objevivších letounů. Další slova obsluhy elektronických obranných systémů pečetila osud.

"Ozařují nás z těsné blízkosti, kurs nula-dva-sedm!"

"Co? Kdo to je?" Měl svůj problém, jeho Eagly se chystaly odpálit rakety na blížící se Američany. Kami-Šest právě přešel na režim zaměřování střel, aby umožnil přepadovým stíhačům střílet naslepo, jako to udělali s bombardéry B-1. Už se to nedá zastavit, říkal si důstojník.

Poslední varování přišlo příliš pozdě, než aby se dalo proti tomu ještě něco dělat. Ve vzdálenosti pouhých osmi kilometrů obě střely přešly na řízení svými vlastními naváděcími radary. Blížily se rychlostí Mach-3, poháněny raketovými motory na tuhé palivo směrem ke svému velkému radarovému cíli, a střela AIM-120 AMRAAM, svým uživatelům známá jako Slammer, byla jedna z nové generace špičkových zbraní. Zpráva se konečně dostala k pilotovi, naslouchajícímu na kanálu pro obrannou činnost. Stočil letoun doleva, pokusil se o téměř nemožný střemhlavý let dolů po esovité spirále, o kterém věděl, že je jen plýtváním silami, protože v poslední vteřině zahlédl žlutě žhnoucí spaliny motoru rakety.

"Zásah," zašeptal sám k sobě velitel Lightningů. "Letko Lightningů, tady velitel. Severní je dole."

"Veliteli, tady Trojka, Jižní je dole," uslyšel pak.

A teď, říkal si podplukovník, používaje přitom zvlášť krutý eufemismus vojenského letectva, je čas pobít nějaká tulení mláďata. Čtyři letouny Lightning byly mezi japonským pobřežím a osmi přepadovými stíhačkami F15-J Eagle. Ve směru k moři od nich se budou vracet F-15E Strike Eagly, budou zapínat své radary a vypouštět své rakety AMRAAM. Některé zasáhnou, a japonské stíhačky, které to přežijí, budou prchat domů, přímo na jeho čtyřčlennou letku.

Pozemní kontrolní radary nemohly vzdušný boj, který právě probíhal, vidět. Bylo to příliš daleko a pod jejich radarovým horizontem. Jeden letoun viděly, hnal se k pobřeží, podle kódu transpondéru to byl vlastní. Pak jako by ve vzduchu zmrzl, a transpondér se ztratil. V hlavním stanu protivzdušné obrany údaje, které získali ze tří nyní mrtvých letounů s elektronickými obrannými systémy, nevypovídaly nic o tom, co se děje, až na jednu skutečnost - válka, kterou jejich země začala, teď byla velmi skutečná a vzala nečekaný obrat.

"Já vím, že nejste Rusové," řekl Koga, sedící vzadu s Chavezem, zatímco Clark řídil.

"Proč bychom nebyli?" zeptal se John nevinně.

"Protože Jamata si myslí, že jsem byl ve styku s Američany. Vy dva jste jediní gaidžinové, se kterými jsem mluvil od té doby, co tohle šílenství začalo. O co tu jde?" zeptal se politik.

"Pane, to, o co právě teď jde, je, že jsme vás zachránili před lidmi, kteří si přáli, abyste byl mrtev."

"Takhle hloupý by Jamata nebyl," odmítl tuhle myšlenku Koga, který se dosud nevzpamatoval ze šoku z násilí, jehož byl svědkem, a které se neomezovalo na stolek s televizorem.

"Začal válku, Kogo-sane. Co je proti tomu vaše smrt?" zeptal se ohleduplně muž na sedadle řidiče.

"Takže jste Američané," naléhal.

Ale co, vzal to čert, pomyslel si Clark. "Ano, pane, jsme."

"Špioni?"

"Zpravodajští důstojníci," opravil to Chavez na přijatelnější verzi. "Ten člověk, co byl v pokoji s vámi..."

"Myslíte ten, co jste ho vy zabil? Kaneda?"

"Ano, pane. Zavraždil americkou občanku, dívku jménem Kimberly Nortonová, a já jsem docela rád, že jsem ho odrovnal."

"Kdo to byl?"

"Byla Gotovou milenkou," vysvětloval Chavez. "A když se pro vašeho nového ministerského předsedu stala politickou hrozbou, Raizo Jamata se rozhodl, že ji dá odstranit. Do vaší země jsme přišli jen proto, abychom ji odsud dostali domů. To bylo všechno," pokračoval Clark, a zčásti lhal.

"Nic z tohohle nebylo nutné," řekl Koga odmítavě. "Kdyby mi byl váš Kongres dal jen možnost, abych..."

"Pane, možná, že to je pravda. Nevím, jestli ano nebo ne, ale možná, že ano," řekl Chavez. "Teď už je to skoro jedno, ne?"

"Tak mi teď řekněte, co není jedno."

"Skoncovat s touhle zatracenou záležitostí, než to odnese příliš mnoho lidí," prohlásil Clark. "Bojoval jsem ve válce, a není to legrace. Spousta mladých mužů musí zemřít dřív, než se mohou oženit a mít svoje vlastní děti, a to je přece špatné, co říkáte?" Clark chvíli mlčel a pak pokračoval. "Je to špatné pro mou zemi, a zatraceně určitě to bude horší pro vaši."

"Jamata si myslí..."

"Jamata je obchodník," řekl Chavez. "Pane, tohle byste měl pochopit. Neví, co začal."

"Ano, vy Američané jste v zabíjení moc dobří. Sám jsem to před čtvrthodinou viděl."

"V tom případě, pane Kogo, jste také viděl, že jsme jednoho člověka nechali naživu."

Clarkova zlostná odpověď rozhovor na několik vteřin zmrazila. Koga si jen pomalu uvědomoval, že to je pravda. Ten za dveřmi byl živý, když překračovali jeho tělo, sténal a třásl se jakoby od elektrických ran, ale zcela určitě byl naživu.

"Proč jste ho...?"

"Nebyl důvod ho zabíjet," řekl Chavez. "Za toho parchanta Kanedu se omlouvat nebudu. Říkal si o to, a když jsem přišel do toho pokoje, sahal po zbrani, a to je silný kafe, pane. Ale tohle není biograf. Nezabíjíme lidi pro zábavu, a přišli jsme vás zachránit, protože někdo musí tuhle mizernou válku zastavit - oukej?"

"Ale i tak - i tak, to, co udělal váš Kongres... jak může moje země hospodářsky přežít..."

"A bude snad pro někoho lepší, když válka bude dál pokračovat?" zeptal se Clark. "Jestli se Japonsko s Čínou pustí do Ruska, co se pak stane s vámi? Kdo

myslíte, že zaplatí skutečnou cenu za ten omyl? Čína? To bych neřekl."

První zpráva přišla do Washingtonu přes družici. Jedna z obíhajících elektronických výzvědných ‚stopařek' ELINT, patřící Národní bezpečnostní službě, byla náhodou nad místem událostí a zaznamenala konec signálu - tak tomu NBS říkala - od tří letounů s elektronickými obrannými systémy. Ostatní monitorovací stanice NBS zaznamenaly hovor v rádiu, trvající několik minut, než skončil. Analytici se to teď pokoušejí dát dohromady, pravilo se v hlášení, které měl Ryan v rukou.

Jen jeden sestřel, říkal si podplukovník. No, bude se s tím muset spokojit. Jeho společník dostal poslední z 15J. Jižní skupina dostala tři, a Strike Eagly dostaly ostatní čtyři, když byla jejich podpora odříznuta a nechala je náhle a nečekaně zranitelné. Tým ZORRO pravděpodobně dostal třetího E-767. Vcelku to nebyla špatná noc, ale dlouhá, říkal si, když svou čtyřčlennou letku seřazoval k návratu na setkání s tankerem a k tříhodinovému letu zpátky na Shemyu. Nejhorší byla nutnost dodržovat rádiové ticho. Někteří z jeho lidí musí určitě mít na kontě ty velké sestřely, překypují vítězoslavným pocitem ze sebe samých - piloti stíhaček, kteří plnili úkol a přežili to, a teď se potřebují o to vše s někým podělit. To se brzy změní, říkal si, a nucené ticho mu v mysli neustále vyvolávalo úvahy o jeho vůbec prvním sestřelení nepřítele ve vzdušném souboji. Třicet lidí v letadle. Kruci, měl by z toho sestřelu mít dobrý pocit, ne? Tak proč ho nemá?

Právě se stalo něco zajímavého, říkal si Dutch Claggett. Stále ještě chytali kousíčky informací o SSK ve své oblasti, ale ať to byl kdokoliv, stočilo se to na sever a pryč od nich, a Tennessee mohla zůstat na svém místě. Podle zvyku hlídkujících ponorek se minulého dne přiblížil k hladině natolik, aby mohl vysunout anténu s elektronickými systémy a po nějakou dobu sledovat japonské protiponorkové radarové letouny a zjišťovat, co se jen dalo, a mohl to případně předat ostatním. Shromažďování elektronických zpravodajských informací patřilo k poslání ponorek už předtím, než se přihlásil do Annapolisu, a v jeho posádce byli dva elektronici, kteří pro to prokazovali opravdové schopnosti. Ale měli na svých monitorovacích systémech dva, které právě zmizely - puf! Pak zachytili jakési povídání v rádiu, ten zvuk je rozrušil, a jeden po druhém ty hlasy mizely, kdesi na sever od něj.

"Myslíte, že jsme postoupili v tabulce, kapitáne?" zeptal se poručík Shaw, protože o kapitánech panuje přesvědčení, že vědí všechno, i když nevědí.

"Vypadá to tak."

"Veliteli, sonar."

"Velitel, ano."

"Náš přítel má zase venku snorkel, kurz nula-nula-devět, pravděpodobně kontakt v konvergentní zóně," domníval se hlavní akustik.

"Začnu sledování," řekl Shaw a zamířil ke stolní mapě.

"Takže, co se stalo?" zeptal se Durling.

"Sestřelili jsme tři jejich radarové letouny, a úderná skupina zničila jejich hlídkující stíhačky." Doba nebyla vhodná k tomu, aby se člověk zalykal nadšením.

"To je ta nejchoulostivější část?"

Ryan přikývl. "Ano, pane. Potřebujeme, aby ještě nějakou chvíli nevěděli kudy kam, ale teď už vědí, že se něco děje. Vědí..."

"Vedí, že by to nakonec mohla být opravdová válka. Něco o Kogovi?"

"Ještě ne."

Byly čtyři hodiny ráno, a na všech třech to bylo vidět. Koga se už vzpamatoval z prožitého napětí, pro tuto chvíli, a snažil se uvažovat rozumem

a ne pocity, zatímco jeho dva hostitelé - tak o nich uvažoval, a docela tím byl překvapen - ho odváželi a uvažovali o tom, jak moc bylo chytré, že jednoho strážného před Jamatovým bytem nechali naživu. Už bude na nohou? Zavolá policii? Někoho jiného? Co z toho nočního dobrodružství vzejde?

"Jak mohu vědět, že vám smím důvěřovat?" zeptal se Koga po dlouhé chvíli ticha.

Clarkovy ruce sevřely volant tak, že v umělé hmotě málem zůstaly otisky prstů. Takovéhle připitomělé otázky měly na svědomí filmy a televize. Tam špioni dělali všemožně komplikované věci v naději, že přelstí stejně bystré protivníky, proti nimž stáli. Skutečnost je jiná. Operace se provádí tak jednoduše, jak jen to jde, protože i ty nejjednodušší věci se člověku mohou sesypat na hlavu, a když ten druhý je tak zatraceně chytrý, člověk pak vůbec neví, co to kčertu vůbec je zač; a dokopat nějak lidi k tomu, aby dělali to, co člověk chce, vychází jenom tehdy, když se jim nechá jediná možná volba, a i pak stejně nejspíš nakonec udělají něco úplně neočekávaného.

"Pane, právě jsme kvůli vám riskovali životy, ale, dobrá, no tak nám nedůvěřujte třeba vůbec. Nejsem dost pitomý na to, abych vám říkal, co dělat. Na to se ve vaší politice dost dobře nevyznám. To, co vám říkám, je prosté. My něco podnikneme - co to všechno bude, to stejně nevím, a tak vám to nemůžu říct. Chceme tuhle válku skončit s minimem násilí, ale násilí bude. Chcete, aby ta válka skončila, ne?"

"Samozřejmě že chci, aby skončila," řekl Koga, jeho způsobům únava nijak neprospívala.

"Dobrá, pane, tak udělejte cokoli, co považujete za nejlepší. Víte, pane Kogo, nám důvěřovat nemusíte, ale my nabeton musíme důvěřovat vám, že uděláte, co je nejlepší pro vaši zemi i pro naši." Clarkova poznámka, jakkoliv už zněla vyčerpaně a unaveně, se ukázala být tím nejlepším, co mohl říci.

"Tak." Politik nad ní uvažoval. "Ano. To je pravda, ne?"

"Kde vás můžeme vysadit?"

"U Kimury," řekl Koga ihned.

"Fajn." Clark se zorientoval a stočil auto na silnici 122, aby tam zamířil. Pak si vzpomněl, že se dnes v noci dověděl jednu velmi důležitou věc, a jakmile tohohle chlapíka dopraví na poměrně bezpečné místo, je ze všeho nejdřív třeba dostat tamtu informaci do Washingtonu. Pomáhaly prázdné ulice, a ačkoliv toužil po kávě, aby se udržel čilý, trvalo jen čtyřicet minut než se dostal do čtvrti, přeplněné řadovými domečky, kde úředník ministerstva průmyslu a zahraničního obchodu bydlel. Když dojeli před dům a zastavili, svítila už světla, a Kogu jednoduše nechali vystoupit a jít ke dveřím. Otevřel je Isamu Kimura a vzal svého hosta dovnitř s širokým úsměvem, skoro stejně širokým jako dveře jeho domu.

Kdo povídal, ze tihle lidé nedávají najevo city? ptal se Clark sám sebe.

"Kdo myslíš, že to vyzradil?" zeptal se Chavez, stále ještě na zadním sedadle.

"Hodný chlapec - už tě to drží taky."

"Hele, jsem v tomhle autě jediný s vysokoškolským vzděláním, pane C." Ding otevřel počítač, aby sestavil depeši pro Langley, opět přes Moskvu.

"Cože udělali?" zavrčel Jamata zuřivě do telefonu.

"Tohle je vážné." Byl to generál Arima, a k němu samotnému zpráva právě dorazila z Tokia. "Rozbili naši protivzdušnou obranu a jednoduše pak zmizeli."

"Jak?" zeptal se průmyslník. Neříkali mu, že letouny Kami jsou neporazitelné?

"Ještě to nevědí, ale říkám vám, tohle je velmi vážné. Teď mají prostředky jak napadnout hlavní ostrovy."

Mysli, poroučel si Jamata a potřásal hlavou, aby se mu projasnila. "Generále, pořád ještě nemohou naše ostrovy napadnout, ne? Mohou nás kousnout, ale nedokáží nám doopravdy ublížit, a dokud máme nukleární zbraně..."

"Pokud se nepokusí o něco dalšího. Američané nejednají tak, jak jsme byli přesvědčováni, že budou."

Poznámka se budoucího guvernéra Saipanu nelibě dotkla. Dnešek měl být dnem, kdy začne svou kampaň. No dobrá, přecenil účinek, který jeho akce bude na americký finanční trh mít, ale přece jen poničili americkou flotilu, a okupovali ostrovy, a Američané nemají nic, čím by vzali útokem třebas i jediný z ostrovů Marianského souostroví, a Amerika nemá politickou vůli na jeho zem zaútočit jadernými zbraněmi. Proto ještě mají ve hře náskok. Dalo se čekat, že Američané na útok nějak neodpovědí? Samozřejmě ne. Jamata vzal dálkový ovladač a zapnul televizi, stihl začátek hlavních zpráv CNN, a tam byla americká dopisovatelka, stojící přímo na kraji doku, a přímo za ní byly dvě americké letadlové lodě, dosud ve svých docích, dosud neschopné cokoli dělat.

"Co nám říká rozvědka o Indickém oceánu?" zeptal se generála.

"Ty dvě americké letadlové lodě tam pořád ještě jsou," ujistil ho Arima. "Byly viděny včera, vizuálně i pomocí radarů, čtyři sta kilometrů od Srí Lanky."

"Takže nám nemohou nic udělat, že?"

"Nu, to opravdu nemohou," připustil generál. "Ale musíme provést další opatření."

"Pak navrhuji, abyste je provedl, Arimo-sane," odpověděl Jamata hlasem tak zdvořilým, aby se v něm skryla pichlavá urážka.

Nejhorší bylo, že se nevědělo, co se stalo. Přísun údajů od tří mrtvých letounů Kami skončil zničením Dvojky. Všechny ostatní informace byly jen dohady, nic, co by se skutečně vědělo. Monitorovací stanice na zemi pouze kopírovaly vysílání Čtyřky a Šestky, a pak viděly, jak toto vysílání přestalo v jediné minutě. Žádný ze tří radarových letounů nedostal zjevné varování. Jednoduše přestaly vysílat a nezůstalo po nich nic než plovoucí trosky na rozvlněném oceánu. Stíhačky - nu, měli záznamy hovorů na páskách. Netrvaly ani čtyři minuty. Nejprve důvěrné, profesionálně lakonické komentáře pilotů stíhaček směřujících na cíle, pak série udivených výkřiků, následovaná naléhavým voláním po aktivaci radarů, a další volání, že jsou ozářeni. Jeden pilot hlásil zachycení, a hned na to vysílání ustalo - ale zachycení čím? Jak mohly tytéž letouny, které zahubily Kami, dostat i stíhačky? Američané měli jen čtyři nové, drahé F-22. A Kami je sledovaly. Jaké zlé kouzlo...? Ale to byl problém. Nevěděli.

Specialisté protivzdušné obrany a inženýři, kteří vyvinuli nejlepší palubní radary na světě, potřásali a vrtěli hlavami, hleděli do země a pociťovali nesmírnou osobní hanbu a ponížení, a přitom nevěděli, proč k tomu došlo. Z deseti takových vyrobených letounů jich bylo pět zničeno, a schopné služby byly jen čtyři další, a jediné, co věděli jistě, bylo, že už nemohou riskovat a pustit je nad vodu. Byl také vydán rozkaz nasadit záložní E-2C, které byly předtím nahrazeny E-767, to však jsou méně dokonalé americké typy, a důstojníci se museli smířit se skutečností, že protivzdušná obrana jejich země byla silně narušena.

Bylo sedm hodin večer a Ryan se chystal odejít domů, když šifrovaný fax začal bzučet. Jeho telefon začal vyzvánět ještě dřív, než se objevil papír.

"Dokážete tam u vás vůbec udržet nějaké tajemství?" zeptal se zlostně hlas s cizím přízvukem.

"Sergej? Co je za problém?"

"Koga je naše nejlepší šance jak zastavit nepřátelství, a pak někdo z vaší strany Japoncům řekne, že je s vámi v kontaktu!" Golovko tam doma skoro křičel, u nich byly tři hodiny ráno. "To toho člověka chcete zabít?"

"Sergeji Nikolajiči, prokrista, uklidníte se trochu?" Jack si sedl zpátky do křesla, a teď už měl před sebou stránku textu, který mohl číst. Přišla rovnou od radiotelegrafistů amerického velvyslanectví v Moskvě, nepochybně na

jakýsi příkaz od RZR. "Ale, kurva." Chvilka ticha. "No dobrá, dostali jsme ho z průšvihu ven, ne?"

"Japonci vám pronikli hodně vysoko, Ivane Emmetoviči."

"No, vy byste měl vědět, jak se to dá nejsnáz udělat."

"Pracujeme na tom, abychom zjistili, kdo to je, ujišťuji vás." Hlas dosud zněl nazlobeně.

Nebyla by to krása? uvažoval Jack za bolestně zavřenýma očima. Ruská zahraniční rozvědka jako svědek u Federálního okresního soudu.

"Tohle moc lidí neví. Zavolám vám."

"To strašně rád slyším, že citlivé informace svěřujete takovým nedůvěryhodným lidem, Jacku." Linka ohluchla. Ryan stiskl tlačítko a zavolal další číslo, uložené v paměti přístroje.

"Murray."

"Ryan. Dane, potřebuju tě rychle tady." Dál pak Jack zavolal Scottu Adlerovi. Potom šel znovu do prezidentovy kanceláře. To pozitivní, co mohu hlásit, předpokládal Ryan, bylo, že druhá strana použila důležitou informaci neobratně. Zase Jamata, tím si byl jist, chová se jako byznysmen a ne jako profesionální špion. Ani si nedal práci s tím, aby informaci, kterou měl, nějak zamaskoval, a bylo mu lhostejné, že se tak odhalí také její zdroj. Ten člověk neznal své meze. Dřív nebo později za tu slabost draze zaplatí.

Než se Jackson vydal do Tichého oceánu, jeho poslední rozkazy zněly, aby dvanáct bombardérů B-1B ze 34. skupiny perutí odletělo na východ od své základny v jižním Kansasu, nejprve na Lajes na Azorských ostrovech, a odtud pak směrem na Diego Garcíu v Indickém oceánu. Let, dlouhý šestnáct tisíc kilometrů, trval víc než den, a když letouny dorazily na základnu, vůbec nejvzdálenější od Ameriky, posádky byly silně vyčerpané. Tři KC-10 s pozemní posádkou a vybavením přistály nedlouho po nich, a zakrátko celá posádka spala.

"Cože to říkáte?" zeptal se Jamata. Byla to myšlenka, která mrazila. Jeho vlastní byt byl přepaden. Kým?

"Říkám, že Koga zmizel a Kaneda je mrtvý. Jeden z vašich bezpečnostních agentů ještě žije, ale jediné, co viděl, byli dva nebo tři gaidžinové. Omráčili ho, a on ani neví, jak a čím."

"Co s tím děláte?"

"Bere se to jako záležitost pro policii," řekl Kazuo Taoka svému šéfovi. "Samozřejmě jsem jim o Kogovi neřekl."

"Musí se najít, a rychle." Jamata vyhlédl z okna. Ještě při něm stojí štěstí. Telefonát ho přece zastihl doma.

"Nevím..."

"Já ano. Děkuji za informaci." Jamata zavěsil a pak zavolal kamsi sám.

Murray prošel bezpečnostní službou Bílého domu rychle, protože služební pistoli nechal ve služebním automobilu. Tenhle měsíc pro něho nebyl o nic lepší, než jaký byl pro ostatní vládu. Případ Lindersové hloupě prohrál kvůli začátečnické a amatérské chybě. Brandy a léky proti nachlazení, opakoval si stále, a vrtalo mu hlavou, co mu mohou Ryan a prezident kvůli tomu chtít. Kriminální případ se rozsypal, a jeho uspokojovalo jedině to, že pravděpodobně nevinného člověka nedostal před soud a nezpůsobil ještě větší nesnáze FBI. To, zda Ed Kealty je něčím skutečně vinen či nikoliv, bylo pro pracovníka FBI vedlejší záležitostí. Když se to nedá prokázat před porotou, je obžalovaný nevinen, a je to. A ten člověk zanedlouho vládní službu definitivně opustí. To už něco je, říkal si Murray, když ho agent tajné služby vedl nikoli do Ryanovy kanceláře, nýbrž do kanceláře na druhém konci Západního křídla.

"Ahoj, Dane," řekl Jack a při jeho vstupu vstal.

"Pane prezidente," řekl Murray nejdříve. Druhého člověka v úřadovně neznal.

"Nazdar, já jsem Scott Adler."

"Dobrý den, pane." Murray přijal nabízenou ruku. Aha, to je ten chlap, co vede jednání s Japončíky, uvědomil si.

Něco se už udělalo. Ryan nemohl uvěřit, že by informace vyzrazoval Adler. Jediní další, kdo o věci věděli, byl on sám, prezident, Brett Hansou, Ed a Mary Pat, a možná pár sekretářek. A Christopher Cook.

"Jak máme pod dohledem japonské diplomaty?"

"Ani se nehnou, aniž by je někdo neměl pod dohledem," ujišťoval je Murray. "Jde tu o špionáž?"

"Pravděpodobně. Dostalo se ven něco hodně důležitého."

"Musí to být Cook," prohlásil Adler. "Prostě to musí být on."

"Oukej, je tu pak pár věcí, které potřebujete vědět," řekl poradce pro národní bezpečnost. "Ani ne před třemi hodinami jsme prorazili jejich protivzdušnou obranu. Myslím, že jsme zničili deset nebo jedenáct letounů." Mohl toho říci víc, ale neudělal to. Bylo stále ještě možné, že věci přece jen vyzrazuje Adler, a další krok Operace ZORRO měl být překvapivý.

"To je připraví o nervy, a navíc ještě mají nukleární zbraně. Špatná kombinace, Jacku," zdůraznil náměstek ministra zahraničí.

Nukleární zbraně? říkal si Murray. Ježíši.

"Nějaké změny v jejich postojích při jednání?" zeptal se prezident.

Adler zavrtěl hlavou. "Žádné, pane. Nabídnou nám zpátky Guam, ale ostatní ostrovy Marianského souostroví chtějí pro sebe. Od toho neustupují ani o chlup, a nic z toho, co jsem jim řekl, s nimi nehne."

"Tak dobrá." Ryan se otočil. "Dane, byli jsme v kontaktu s Mogataruem Kogou..."

"To je ten expremiér?" zeptal se Dan, a chtěl se ujistit, že si s tím má pospíšit. Jack přikývl.

"Správně. Máme v Japonsku dva důstojníky CIA, mají krycí totožnost jako Rusové, a pod tímhle krytím se setkali s Kogou. Jenže Kogu unesl chlap, o kterém si myslíme, že celé tohle představení řídí. Řekl Kogovi, že ví o kontaktech s Američany."

"Musí to být Cook," řekl Adler znovu. "Nikdo jiný v delegaci to neví, a Chrise mám pro neformální kontakty s jejich číslem dvě, Seidžim Nagumou." Diplomat se odmlčel, a pak dal najevo svou zlost. "To prostě nemá chybu, co?"

"Vyšetřování špionážní záležitosti?" zeptal se Murray. Bylo zajímavé, že prezident nechal odpověď na Ryanovi.

"Rychle a v tichosti, Dane."

"A pak?" otázal se Adler.

"Jestli je to on, tak ten parchant pojede." Murray, když slyšel tenhle eufemismus FBI, ihned přikývl.

"Co máte na mysli, Jacku?" zeptal se Durling.

"Je to krásná příležitost. Myslí si, že mají dobrý zdroj, a ukázali, že jsou ochotni informace od něj využít. No, tak teda jo," řekl Jack, "můžeme to využít ve svůj prospěch. Dáme jim pár šťavnatých informací, a pak jim je vrazíme pěkně do zadku."

Nejnaléhavější potřebou bylo upevnit protivzdušnou obranu hlavních ostrovů. Toto vědomí vedlo v hlavním stanu japonské obrany ke spoustě úvah, a nejhorší bylo, že všechny vycházely z neúplných poznatků, nikoliv z přesných údajů, které se použily při přípravě celkového operačního plánu, kterého se vysoké vojenské velení pokoušelo držet. Nejlepší radarové varovné systémy, které země měla, byly na lodích, na čtyřech torpédoborcích Aegis třídy Kongo, hlídkujících u severní části Marianského souostroví. Byly to dobré lodě, se samostatnými systémy protivzdušné obrany. Nebyly tak pohyblivé jako E-767, byly však výkonnější a schopné postarat se o sebe. Před rozedněním proto přišel rozkaz, aby se eskadra všech čtyř plavidel rychle přemístila na sever a vytvořila linii radarových hlídek na východ od hlavních ostrovů. Americké

námořnictvo nakonec nic nepodnikalo, a kdyby se obrana jejich země dala zase dohromady, byla ještě dobrá šance na diplomatické řešení.

Admirál Sató na Mucu logiku těchto opatření pochopil, když potvrdil příjem depeše a vydal svým lodím příkaz, aby vyrazily maximální rychlostí a udržovaly ji. Přesto však měl starosti. Věděl, že jeho radarové systémy SPY mohou zjistit neviditelné letouny, něco, co Američané předvedli při zkouškách proti svým vlastním radarům, a jeho plavidla byla dostatečně silná, aby si s nimi americké letouny jen tak lehce neporadily. Znepokojovalo ho však, že teď poprvé jeho země na americké tahy reaguje, místo aby je vyvolávala. To, jak doufal, bylo dočasné.

"To je zajímavé," prohlásil náhle Jones. Stopy byly staré jen několik minut, byly však jen dvě, a pravděpodobně představovaly víc než dvě plavidla v sevřené formaci, hlučná a s kurzem stáčejícím se mírně k severu.

"Hladinová plavidla, nabeton," poznamenal důstojník z raketové ponorky. "Vypadá to jako bouchání..." zarazil se, když Jones kolem další stopy udělal červený kroužek.

"A to je rychlost otáčení listů. Něco přes třicet uzlů, a to znamená válečné lodi, a hodně pospíchají." Jones přešel k telefonu a zavolal velitele ponorkového loďstva. "Barte? Ron. Něco tu máme. Je to ta eskadra hladinových lodí, co operovala kolem Paganu."

"A co s tím?" zeptal se Mancuso.

"Vypadá to, že uhánějí na sever. Máme tam někoho, kdo na ně čeká?" Pak si Jones vzpomněl na řadu dotazů na to, jak vypadá voda kolem Honšú. Mancuso mu neříkal všechno, jak se dalo v operačních záležitostech čekat. Způsob, jakým se té otázce vyhne, bude skutečnou odpovědí, říkal si civilista.

"Můžete mi sestavit kurz?"

Bingo. "Dejte nám chvilku, tak hodinu? Ty údaje jsou ještě trochu mlhavé, kapitáne."

"Dobrá práce, Rone."

Jones si všiml, že hlas po té odpovědi nezněl nijak zklamaně. "Rozkaz, pane. Dáme vám vědět."

Jones položil telefon a podíval se kolem. "Náčelníku? Začneme sestavovat souřadnice pro tyhle stopy." Kdesi na severu, říkal si, někdo čeká. Vrtalo mu hlavou, kdo by to mohl být, a vyšla mu jen jedna odpověď.

Čas teď pracoval opačně. Hiroši Goto zahájil schůzi svého kabinetu v deset hodin dopoledne místního času, což byla půlnoc ve Washingtonu, kde byli jeho vyjednavači. Bylo jasné, že Američané z toho dělají střetnutí, ačkoliv někteří zde v místnosti měli zato, že by to mohl být jen nějaký manévr, že musí trochu ukázat sílu, aby je u vyjednávacího stolu brali vážně. Ano, lidem z protivzdušné obrany zasadili tvrdý úder, ale to bylo všechno. Amerika nemůže, a také nebude, podnikat systematické útoky proti Japonsku. Rizika byla příliš velká. Japonsko mělo rakety s nukleárními hlavicemi, to zaprvé. Zadruhé, Japonsko mělo propracovanou protivzdušnou obranu, i přes to, co se stalo minulé noci, a pak tu byly jednoduché počty. Kolik jich mohlo proti Japonsku udeřit, i kdyby nebylo nic, co by je zastavilo? Jak dlouho by takové bombardování mohlo trvat? Má k tomu Amerika politickou vůli? Odpovědi na všechny tyto otázky vyznívají ve prospěch jejich země, říkali si členové kabinetu, oči stále upřené na konečný cíl, jehož třpytivá cena se před nimi blýskala, a kromě toho každý, kdo byl v téhle místnosti, měl jakéhosi ochránce, patrona, který dbal na to, aby tady věci šly správnou cestou. Kromě Gota, jehož patron byl v této chvíli jinde.

Zatím bude jejich velvyslanec ve Washingtonu důrazně protestovat proti americkému útoku na Japonsko, a poznamená, že to nebyl prospěšný čin, a že žádné další ústupky nebudou, dokud útok nebude zastaven. Dále bude připomenuto, že jakýkoliv útok na pevninskou část Japonska bude považován za

velmi vážnou záležitost; nakonec, Japonsko nezaútočilo na americké životní zájmy přímo... zatím. Taková hrozba, skrytá jen tím nejslabším závojem, jistě do situace vnese trochu racionality.

Goto přikývl na souhlas jednotlivým návrhům a přál si, aby ho jeho patron byl ochoten podporovat, a věděl, že Jamata ho již obešel a hovořil se zástupci obrany přímo. Musí o tom s Raizem promluvit.

"A když se vrátí?" zeptal se.

"Dnes v noci bude naše obrana v nejvyšší pohotovosti, a až na místo dorazí torpédoborce, bude stejně silná jako dřív. Ano, předvedli ukázku síly, ale zatím nad naším územím ani nepřeletěli."

"Musíme udělat víc než to," řekl Goto, vzpomínaje na své instrukce. "Budeme moci na Američany vyvinout větší tlak, když o našich nejnovějších zbraních povíme veřejnosti."

"Ne!" řekl okamžitě jeden z ministrů. "To by způsobilo chaos tady!"

"Způsobí to také chaos tam," odpověděl Goto, poněkud chabě, říkali si ostatní členové kabinetu. Opět, jak viděli, vyjadřuje myšlenky a rozkazy někoho jiného. Věděli, kdo ten jiný je. "To je donutí změnit tón jejich vyjednávání."

"Mohlo by je to lehce donutit k tomu, aby uvažovali o těžkém úderu proti nám."

"Mají hodně co ztratit," naléhal Goto.

"A my ne?" odrazil ho ministr a rozvažoval, kde končí jeho loajalita vůči jeho patronovi a kde začíná loajalita vůči spoluobčanům. "Co když se rozhodnou nás předejít?"

"Nemohou. Nemají k něčemu takovému výzbroj. Naše rakety jsou rozmístěny velmi důmyslně."

"Ano, a naše systémy protivzdušné obrany jsou neporazitelné," odsekl pohrdlivě jiný ministr.

"Snad nejlepší, co může náš velvyslanec udělat, je, že naznačí, že bychom mohli prozradit, že máme atomové zbraně. Možná by to stačilo," navrhl třetí ministr. Kolem stolu několik hlav přikývlo, a Goto, navzdory svým instrukcím, s tím souhlasil.

Nejhorší bylo zahřát se, i přesto, že s sebou měli vybavení do chladného počasí. Richter se zavrtal do spacího pytle a pociťoval mírný pocit viny, že Rangeři musí kolem provizorního letiště, které si zřídili zde na studeném boku hory, udržovat hlídky. Největší starost mu dělalo selhání systému v jednom ze tří letounů. I přes všechny vestavěné záložní systémy v nich byla řada takových, které se nedaly opravit, když se porouchaly. Rangeři uměli natankovat do letounů palivo, uměli naložit výzbroj, ale to bylo tak všechno. Richter se už rozhodl, že jim nechá na starosti bezpečnost na zemi. Kdyby se zde na téhle horské louce objevila třeba jen četa, je s nimi konec. Rangeři mohli zabít každého vetřelce, ale po jediném zavolání rádiem by tu měli v několika hodinách prapor, a to se přežít nedalo. Speciální operace, říkal si. Byly dobré jen dotud, dokud vycházely, jako všechno ostatní, co člověk dělal v uniformě, ale to, co je v téhle situaci oddělovalo od nebezpečí, bylo tak tenké, že skrz to bylo vidět. Pak tu ještě je otázka jak se odtud dostat, připomněl si pilot. Docela klidně se mohl dát k námořnictvu.

"Pěkný domeček."

V době války jsou pravidla jiná, říkal si Murray. Počítače to usnadňovaly, na což FBI přicházela jen pomalu. Když dával dohromady svůj tým mladých agentů, prvním úkolem nebylo nic složitějšího než zkontrolovat účty, kde byla adresa. Dům byl poněkud vyšší třídy, ale v možnostech, jen tak tak, vysokého vládního zaměstnance, jestli celá léta střádal penízek k penízku. Tohle Cook neděl al, jak viděl. Jeho jediná banka byla První Virginská, a FBI měla člověka, který se dokázal dostat do záznamů banky dost hluboko, aby viděl, že

Christopher Cook, jako většina lidí, žije převážně od jednoho šeku za dva týdny ke druhému, a ušetřil přitom pouhých čtrnáct tisíc dolarů, pravděpodobně na vysokoškolská studia dětí, a to, jak Murray věděl, bylo při nákladech na vyšší vzdělání v Americe hloupě optimistické. Víc k věci bylo to, že když se rozhodl koupit nový dům, úspory zůstaly nedotčeny. Měl hypotéku, ale částka byla necelých dvě stě tisíc dolarů, a při sto osmdesáti tisících, za které prodal dům, který měl předtím, tu zůstala dost velká díra, kterou záznamy banky nedokázaly vysvětlit. Odkud se vzaly ty další peníze? Zavolání jednomu kontaktu v Daňové službě s náznakem, že se jedná o případ daňového úniku, odhalilo další počítačové záznamy, které stačily k tomu, aby se ukázalo, že neexistuje další rodinný příjem, který by to vysvětlil; kontrola předchozích případů ukázala, že rodiče obou Cookových, všichni již zesnulí, nezanechali manželům žádné nečekané bohatství. Jejich automobily, jak prokázala další kontrola, byly zaplaceny, a zatímco jeden z nich byl starý čtyři roky, další byl Buick, který asi ještě voněl novotou, a i ten byl zaplacen v hotovosti. Tak tedy měli člověka, žijícího nad poměry, a jestli vláda dřív často zapomínala všimnout si v případech špionáže právě tohohle, v poslední době se už trochu poučila.

"No, tak co?" zeptal se Murray svých lidí.

"Ještě to není případ, ale zavání to," uvažoval další nejvýše postavený agent. "Potřebujeme navštívit nějaké banky a podívat se do dalších záznamů." K čemuž bylo třeba svolení soudu, ale oni už věděli, za kterým soudcem jít. FBI vždycky věděla, kteří soudci jsou krotcí a kteří ne.

Podobně zkontrolovali samozřejmě i Scotta Adlera, který, jak zjistili, byl rozvedený, žil sám v bytě v Georgetownu, platil výživné a sociální dávky na dítě, měl pěkné auto, ale jinak bylo všechno úplně normální. Ministr Hansou byl dost bohatý z let, kdy provozoval advokacii - špatný objekt pro pokus o podplácení. Rozsáhlé kontroly všech subjektů, provedené v souvislosti s jejich vládními funkcemi a prověřením k práci s tajnými materiály, se zkoumaly znovu a vše bylo shledáno normálním, až na Cookovu nedávnou koupi automobilu a domu. Někde cestou také najdou zrušený šek, vystavený na některou banku, který vysvětlí, jak si mohl tak snadno koupit dům. Tohle bylo na bankách pěkné. Měly záznamy o všem, a vždycky to bylo na nějakém papíře, a po něm vždycky zůstane stopa.

"Dobrá, tak budeme postupovat podle předpokladu, že to je náš člověk." Náměstek ředitele se rozhlédl po své bystré skupině agentů, kteří, tak jako on, neuvážili možnost, že Barbara Lindersová brala léky na předpis, jež působily spolu s brandy, kterou Ed Kealty míval vždycky poblíž. Jejich společné rozpaky byly stejně velké jako jeho vlastní. To není tak úplně špatné, říkal si Dan. Když člověk něco prošvihne, pracuje pak hodně tvrdě, aby obnovil důvěru v sebe.

Jackson cítil tvrdé dosednutí transportního letounu na přistávací palubu letadlové lodi, pak prudké zpomalení od brzdicích lan, a byl vražen do sedadla pro cestující, zády ke směru letu. Další ohavný zážitek za mnou, říkal si. Raději přistával na letadlové lodi s rukama na ovládacích pákách, neměl dobrý pocit, když svěřil svůj život do rukou nějakého ani ne dvacetiletého poručíka, jak se aspoň admirálovi teď všichni jevili. Cítil, že se letoun stočil doprava a míří k nějakému volnému místu na letové palubě, a hned nato se otevřela dvířka a on co nejrychleji vypadl. Člen palubní posádky mu zasalutoval a ukázal mu k otevřeným dveřím v nástavbě. Tam byl lodní zvon, a hned jak se dostal do úkrytu, zasalutoval mu voják námořní pěchoty a pomocník lodního důstojníka udeřil do zvonu a ohlásil do systému 1-MC, že: "Zvláštní skupina Sedmdesát sedm dorazila."

"Vítejte na palubě, pane," řekl Bud Sanchez s úsměvem, ve své letecké kombinéze vypadal velmi úpravně. "Kapitán je na můstku, pane."

"Tak se dáme do práce."

"Co noha, Robby?" zeptal se velitel na půli cesty po třetím žebříku.

"Ztuhlá jako čert, po všem tom sezení." Také že to trvalo. Hlášení v Pearl Harboru, let vojenským letounem na Eniwetok, pak čekání na C-2A, než se objeví a dopraví ho na jeho působiště. Jackson měl narušený biorytmus, ale přesto byl dychtivý, teď, kolem poledne, říkal si, podle toho, kde je slunce.

"Ta krycí legenda funguje?" zeptal se pak Sanchez.

"Těžko říct, Bude. Až tam budeme." Jackson nechal vojáka námořní pěchoty, aby mu otevřel dveře do kormidelny. Noha byla opravdu ztuhlá, další připomínka, že s leteckými operacemi je konec.

"Vítejte na palubě, pane," řekl velící důstojník a vzhlédl od hromádky depeší.

Řev motorů Jacksonovi pověděl, že Johnnie Reb provádí letové operace, a rychle se podíval dopředu a viděl, jak se z předního katapultu na levoboku skokem odlepil Tomcat. Letadlová loď byla zhruba na půli cesty mezi Karolínami a ostrovem Wake. Ten byl poněkud blíž k Marianskému souostroví, a proto se teď k ničemu nepoužíval. Na Wake bylo pěkné letiště, dosud chráněné válečným letectvem. Eniwetok měl letiště vhodné jen pro přípravu k opětovnému vzletu, a věděl se to o něm, a proto se jako základna k umístění letounů hodil z hlediska krytí lépe, třebaže byl daleko méně vhodný pro jejich údržbu.

"Oukej, co se stalo za tu dobu, co jsem pryč z Pearlu?" zeptal se Jackson.

"Pár dobrých zpráv." Velící důstojník mu podal jednu z depeší.

"Je to hotovka," řekl Jones, skloněný nad sonarovými grafy.

"Teda, že ale uhánějí," souhlasil Mancuso, očima sestavoval grafy rychlosti a vzdálenosti, a to, co viděl, se mu nelíbilo, což jen potvrzovalo Jonesovo podezření.

"Kdo tam na ně čeká?"

"Rone, nemůžeme..."

"Pane, nemůžu vám moc pomoct, když nic nevím," poznamenal rozumně Jones. "Myslíte, že ohrožuju utajení, nebo co?"

Mancuso chvilku přemýšlel, než odpověděl. "Tennessee leží přímo za podmořskou horou Eshunadaoki, a podporuje zvláštní operaci, která se spustí v příštích čtyřiadvaceti hodinách."

"A ostatní Ohia?"

"Hned u atolu Ulithi, teď míří o něco pomaleji na sever. Letadlovou loď tam dovedou SSN. Ohia tam dorazí dřív." A to všechno dává smysl, říkal si Jones. Raketové ponorky byly příliš pomalé, než aby účinně operovaly se skupinou letadlové lodi, kterou také na SOSUS sledoval, ale byly ideální k tomu, aby se dostaly do linie hlídkujících SSK... pokud to kapitáni dobře zvládnou. To se muselo vždycky brát v úvahu.

"Japončíci budou s loděmi nad Tennessee někdy kolem..."

"Já vím."

"Co ještě pro mě máte?" zeptal se živěji velitel Tichomořské ponorkové flotily.

Jones ho dovedl k nástěnné mapě. Nyní na ní bylo v kroužku sedm SKK, s otazníkem jen jedna. Ta, jak viděli, byla v průchodu mezi nejsevernějším z Marianských ostrovů, Mougem, a Boninami, z nichž nejproslulejší byl Iwo Džima.

"Snažili jsme se soustředit se na tenhle průchod," řekl Jones. "Dostal jsem pár ozvů, ale nic tak solidního, aby se to dalo zanést do mapy. Kdybych byl na jejich místě, tak bych tu oblast kryl."

"Já také," souhlasil Chambers. Jedním z pravděpodobných tahů, které by Američané udělali, by bylo umístit do Luzonské úžiny linii hlídkujících ponorek a zabránit přísunu nafty na japonské ostrovy. To však bylo politické rozhodnutí. Tichomořské loďstvo však ještě nemělo povolení zaútočit na japonské obchodní lodi, a podle zpravodajských pramenů většina tankerů, směřujících tam a zpátky, v dané chvíli plula pod vlajkami zemí, které byly benevolentní při registraci, a útok proti nim by měl všemožné politické

důsledky. Nemůžeme riskovat nějakou vážnou neshodu s Libérií, říkal si Mancuso s úšklebkem. Určitě?
"A ty hladinové lodě, nač takový spěch domů?" zeptal se Jones. Nevypadalo to nijak rozumně.
"Minulou noc jsme jim vymlátili protivzdušnou obranu."
"No dobrá, tak potom se poženou na západ od Bonin... to znamená, že je brzo ztratím. Stejně, postupují rychlostí dvaatřiceti uzlů, a jejich kurz je pořád ještě trochu mlhavý, ale míří domů, nabeton." Jones se odmlčel. "Začínáme jim zamotávat hlavu, co?"
Mancuso si pro jednou dopřál úsměv. "Pořád."

20

... od jednoho, kdo ví, jak se věci mají...

"Musí to být takhle?" zeptal se Durling.
"Nacvičovali jsme to na trenažéru dvacetkrát," řekl Ryan a opět prolistovával svoje údaje. "Je to věc jistoty. Pane, musíme je dostat všechny."
Prezident se znovu podíval na družicové snímky. "Ještě si nejsme jistí stoprocentně, co?"
Jack zavrtěl hlavou. "Takhle jisté není nikdy nic, ne. Naše údaje vypadají moc pěkně - myslím tedy ty snímky. Rusové nějaké údaje mají také, a mají stejně tolik důvodů, aby měli pravdu, kolik jich máme i my. Tady je jich deset. Jsou zakopané hluboko, a zdá se, že místo promyšleně vybrali tak, aby bylo relativně chráněné proti napadení. To všechno jsou pozitivní ukazatele. Tohle není klamná operace. Další otázka je, jak zaručit, že je vyřadíme všechny. A musíme to udělat rychle."
"Proč?"
"Protože přesunují zpátky k pobřeží lodě, které mohou zjistit letouny."
"Co nějak jinak?"
"Ne, pane prezidente. Jestli to má vyjít, musí to být dnes v noci." A noc, jak Ryan viděl při pohledu na hodinky, už na té vzdálené straně světa začala.

"Co nejdůrazněji protestujeme proti americkému útoku na naši zem," začal velvyslanec. "My jsme se vždycky takových věcí zříkali, a očekávali jsme na oplátku něco podobného od Spojených států."
"Pane velvyslance, v otázkách vojenských operací nejsem konzultován. Americké síly napadly vaše ostrovy?" zeptal se Adler místo odpovědi.
"Víte velmi dobře, co udělaly, a také musíte vědět, že je to akce, která je předehrou ke skutečnému útoku. Je důležité, abyste pochopil," pokračoval diplomat, "že takový útok by mohl mít ty nejvážnější důsledky." Nechal větu viset ve vzduchu, jako mrak smrtelně jedovatého plynu. Adler okamžik počkal, než odpověděl.
"Nejprve bych vám chtěl připomenout, že my jsme tenhle konflikt nezačali. Dále bych vám chtěl připomenout, že vaše země provedla promyšlený útok, aby ochromila naše hospodářství..."
"Jako jste to udělali vy!" odrazil ho velvyslanec, a byla na něm vidět opravdová zlost, která mohla zakrývat něco jiného.
"Promiňte, pane, myslím, že teď mluvím já." Adler trpělivě vyčkal, až velvyslancova zlost opadla; bylo jasné, že ani jeden z nich neprospal celou noc. "Dále bych vám připomněl, že vaše země zabila americké vojáky, a kdybyste očekávali, že se zdržíme odpovídajících akcí, pak jste se pravděpodobně ve svých očekáváních zmýlili."
"My jsme nikdy nenapadli americké životní zájmy."
"Svoboda a bezpečnost amerických občanů je naprosto rozhodně jediný

životní zájem mé země, pane."

Sžíravá a zahořklá změna atmosféry mohla být jen stěží zřejmější a viditelnější, stejně jako její příčiny. Amerika prováděla akci, a ta akce určitě nebude nijak jemná. Lidé na obou stranách stolu, opět v nejvyšším poschodí budovy ministerstva zahraničí, mohli docela dobře být vytesáni z kamene. Nikdo nechtěl v ničem ustoupit, ani mrknutím, při formálním sezení. Hlavy se snad trochu pootočily, když promluvili vedoucí jednotlivých delegací, ale nic víc. Takovou prázdnotou výrazu v obličeji by se pyšnil i profesionální hazardní hráč - ale to byla přesně hra, která se tu hrála, bez karet, bez kostek. Diskuse se od posledního přerušení nedostaly o nic dál, než kam se dostaly v otázce navrácení Marianského souostroví.

"Prokrista, Scotte," řekl Cook, když vycházel dveřmi na terasu. Z kruhů pod očima hlavního vyjednavače viděl, že asi byl vzhůru většinu noci, pravděpodobně v Bílém domě. V celém tomhle zmatku teď budou hlavní primárky. Média se neustále vracela k poškozeným plavidlům v Pearl Harboru, a také z Guamu a Saipanu přicházely televizní záběry, lidé mluvili se zakrytými obličeji a změněnými hlasy - na jedné straně o tom, jak chtějí být americkými občany, na druhé pak o tom, jak se bojí na těch ostrovech být, kdyby došlo ke skutečnému protiútoku. Dvojznačnost byla přesně to, co veřejnost mátlo, a výsledky průzkumu veřejného mínění byly rozporné, ačkoliv většina vyjadřovala pohoršení nad tím, co se stalo, a mírně slabší menšina vyjadřovala přání, aby se dosáhlo diplomatického řešení. Když to půjde. Pluralita 46 procent, jak toho rána uvedl Washington Post/ABC ve zprávě o výsledku výzkumu veřejného mínění, příliš mnoho naděje na takové řešení neviděla. Žolíkem ve hře však bylo to, že Japonci měli nukleární zbraně, což nevyhlásila ani jedna z obou zemí, v obou případech z obav, že to mezi obyvatelstvem obou zemí vyvolá paniku. Každý na těchto sezeních doufal v mírové řešení, ale hodně z této naděje se právě vypařilo, během pouhých dvou hodin.

"Teď to žene politika," vysvětloval Adler a pohlédl stranou, aby mohl svému napětí ulevit dlouhým vzdechem. "Muselo se to stát, Chrisi."

"Co ty jejich nukleární zbraně?"

Náměstek ministra zahraničí pokrčil rameny. "Nemyslíme si, že by byli tak šílení."

"Nemyslíme? Který génius přišel s takovýmhle hodnocením?" zeptal se Cook.

"Ryan, kdo jiný?" Adler okamžik mlčel. "Tohle řídí on. Myslí si, že další chytrý tah bude blokáda - no, vyhlášení oblasti bez námořní dopravy, jako to udělali Britové na Falklandech. Odříznout je od nafty," vysvětloval Adler.

"Zase znova jednačtyřicátý rok? Myslel jsem, že ten tupec je historik! To přece spustilo druhou světovou válku, pokud na to někdo zapomněl!"

"Hrozba války - no, kdyby Koga měl odvahu vystoupit a promluvit, myslím, že by se jejich vláda rozpadla. Takže," pokračoval Scott, "zjistěte, jak je na tom druhá strana - tedy, myslím, jakou sílu opozice doopravdy má."

"Hrajeme nebezpečnou hru, člověče."

"Jistě," souhlasil Adler a pohlédl mu přímo do očí.

Cook se otočil a odcházel na druhou stranu terasy. Dříve tohle Adlerovi připadalo jako normální součást chodu událostí, součást rámce vážného vyjednávání, a jak to bylo hloupé, že skutečná jednání probíhala nad kávou nebo čajem a pečivem, protože při skutečných jednáních člověk nechtěl riskovat, že prohlásí něco, co... nu, protože taková jsou pravidla, připomněl si. A druhá strana jich velmi dovedně využila. Pozoroval, jak oba muži spolu hovoří. Japonský velvyslanec vypadal mnohem víc nesvůj než jeho nejbližší podřízený. Co si opravdu myslíš? Adler by byl ochoten někoho zabít, aby se to dověděl. Bylo příliš snadné o tom člověku teď uvažovat jako o osobním nepříteli, což by byla chyba. Byl to profesionál, sloužil své zemi tak, jak za to byl placen a jak se zavázal přísahou. Jejich oči se krátce setkaly, oba se úmyslně vyhýbali pohledu na Nagumu a Cooka, a profesionální netečnost se na okamžik prolomila, skutečně jen na okamžik, když si oba uvědomili, že tady je

řeč o válce, životě a smrti, věcech, které na ně naložili druzí. Byl to podivný okamžik soudružství, kdy oba muži uvažovali o tom, jak se věci takhle zle pokazily, a jak hrubě jsou jejich profesionální dovednosti druhými zneužívány.

"To by bylo bláhové," řekl Nagumo přívětivě a přinutil se k úsměvu.

"Jestli máte nějaké spojení na Kogu, měl byste ho začít používat."

"Mám, ale na to je ještě příliš brzy, Christophere. Potřebujeme něco za něco. Copak to vaši lidé nedokážou pochopit?"

"Durling nemůže být znovu zvolen, když zaprodá přes třicet tisíc amerických občanů." Opravdu to bylo takhle prosté. "Jestli to bude znamenat pobít pár tisíc vašich lidí, udělá to. A pravděpodobně se domnívá, že přímo ohrozit vaše hospodářství je levné východisko."

"To by se změnilo, kdyby vaši lidé věděli..."

"A jak budou vaši občané reagovat, až to zjistí?" Cook znal Japonsko příliš dobře, aby si byl vědom, že prostí muži i ženy z ulice hledí na jaderné zbraně se štítivým odporem. Zajímavé bylo, že Američané se k takovému pohledu dopracovali také. Možná, že se začíná dobývat ven rozum, říkal si diplomat, ne však dost rychle, a ne v tomto kontextu.

"Pochopí, že ty zbraně jsou životně důležité pro naše nové zájmy," odpověděl rychle Nagumo a Američana tím překvapil. "Ale máte pravdu, je také životně důležité, aby nebyly nikdy použity, a my musíme zabránit vašim snahám zardousit naše hospodářství. Jestli k tomu dojde, lidé budou umírat."

"Lidé umírají už teď, Seidži, podle toho, co váš šéf před časem řekl." S tím oba muži zamířili zpátky ke svým vůdcům.

"Tak co?" zeptal se Adler.

"Říká, že je v kontaktu s Kogou."

Tahle část věci byla tak nabíledni, že na ni v FBI vůbec ani nepomysleli, a pak málem dostali mladé, když s ní přišel, ale Adler Cooka znal. Svou úlohu při tomhle diplomatickém úsilí vychutnával, a vychutnával ji trochu moc a těšil se z důležitosti, které se mu dostalo. Ani teď vlastně Cook nevěděl, co vybreptl, takové je to. Není to úplně jasný důkaz, že by škodil, ale dost na to, aby byl Adler přesvědčen, že ten, kdo věci vyzrazuje, je téměř určitě Cook; a právě teď Cook pravděpodobně zase pustil něco jiného, ačkoliv to bylo něco, co vymyslel Ryan. Adler si připomněl, že když byl Ryan před lety v nezávislé skupině, která měla provést revizi postupů CIA, dostalo se mu značné pozornosti díky jeho vynálezu Pasti na kanáry. No, sklapla znovu.

Počasí bylo v tomto dopoledni chladné, a delegáti zamířili zpátky dovnitř, poněkud brzy, k další etapě rozhovorů. Tahle by snad už mohla někam vést, říkal si Adler.

Plukovník Michael Zacharias podával o akci hlášení. Byla to rutina, i přes to, že B-2 nevypálily - vlastně neshodily - v boji jediný náboj, ale princip zůstával. 509. skupina bombardovacího letectva vznikla v roce 1944, pod velením plukovníka Paula Tibbetse od amerického vojenského letectva, docela náležitě, myslel si plukovník, na základně v Utahu, domově jeho vlastní rodiny. Velitel letecké skupiny, brigádní generál, poletí ve vedoucím bombardém. Velící důstojník poletí v čísle dvě. On, jakožto zástupce velitele operací, poletí s číslem tři. Jeho úkol v celé akci byl nejnechutnější, ale natolik důležitý, že rozvážil pravidla válečné etiky a došel k názoru, že se parametry akce vejdou do hranic, které právníci i filozofové válečníkům kladou.

V Elmendorfu byla zoufalá zima, a skříňové automobily svážely posádky k čekajícím bombardérům. Tuto noc poletí posádky tříčlenné. B-2 byly postaveny pro dvoučlenné posádky, s možností třetího, jenž by obsluhoval obranné systémy, které by však podle tvrzení dodavatele mohl vlastně obsluhovat druhý pilot. Ale skutečné bojové operace vždycky vyžadovaly určitou bezpečnostní

rezervu, a ještě před tím, než Spirits, ‚Duchové', opustily Missouri, přidali do nich sto padesát kilogramů různého zařízení a výstroje, a dalších takových sto kilogramů důstojníka, který bude obsluhovat systémy REB.

Na tom letounu toho bylo spousta divného. Americké letouny tradičně měly čísla na ocasních kormidlech, ale B-2 je neměly, a čísla proto byla na dvířkách pro přední podvozek. Jakožto průnikový bombardér létal B-2 spíš ve velkých výškách než v malých - ačkoliv zakázka byla během vývojových a konstrukčních prací změněna tak, aby letoun mohl létat i v malých výškách - jako dopravní letoun, kvůli úspoře paliva. Byl to vůbec jeden z nejdražších letounů, a při rozpětí křídel, jaké má DC-10, byl téměř neviditelný pro radar. Natřený byl břidlicovou šedí, aby se skryl na noční obloze, ale teď zářil nadějí na ukončení války. Byl to bombardér, panovala však víra, že jeho úkol proběhne, jak jen bude možno mírumilovně. Když se Zacharias připoutával, bylo pro něho snadnější uvažovat o něm jako o bombardování.

Čtyři motory General Electric jeden po druhém naskočily, proužky ukazatelů v měřicích přístrojích dosáhly polohy pro maximální otáčky volnoběhu, a motory už teď hltaly palivo, jako by letěly na plný výkon v letové výšce. Druhý pilot a důstojník radioelektronického boje zkontrolovali své palubní systémy a shledali je v pořádku. Pak trojice bombardérů dojela na stojánku a pak na rozjezdovou dráhu.

"Usnadňují to," uvažoval Jackson nahlas; teď byl v bojové informační centrále, pod letovou palubou. Jeho celkový operační plán s takovou možností počítal, ale netroufal si očekávat ji. Jeho nejnebezpečnějším protivníkem byly čtyři torpédoborce Aegis, které Japonci vyslali bránit Marianské souostroví. Námořnictvo se ještě nenaučilo čelit kombinaci radaru a raket, a on čekal, že ho akce bude stát letouny a posádky, ale Amerika teď už nepochybně převzala určitou iniciativu. Druhá strana už reaguje na jeho vlastní možné tahy, a to vždycky znamená prohru.

Robby to teď cítil. John Stennis plul na plný výkon, mířil na severozápad rychlostí kolem třiceti uzlů. Podíval se na hodinky a uvažoval, jestli už také běží ostatní operace, které v Pentagonu naplánoval.

Tohle bylo trochu jiné. Richter zase svého Comanche donutil k plnému výkonu, jako minulou noc, a říkal si, jak dlouho mu to ještě bude procházet, a připomínal si poučku o vojenských akcích, která pravila, že tatáž věc zřídka vyjde víckrát než jednou. Škoda, že ten chlápek, co ji vymyslel, se také s nějakým takovým případem nesetkal. Jeho poslední zbloudilá myšlenka byla, jestli to náhodou nebyl ten žokej ze stíhačky námořního letectva, se kterým se setkal před několika měsíci v Nellisu. Asi ne, usoudil. Ten chlap na to byl moc velký profík.

Rangeři zase stáli kolem se svými prťavými hasicími přístroji, a ty zase nebyly potřeba, a Richter se zase vznesl bez nehody. Hned vystoupal nad úbočí Širaiši-san, na východ od Tokia, tentokrát však se dvěma letouny za sebou.

"Chce mluvit s Durlingem osobně," řekl Adler. "Povídal to, když končilo dopolední zasedání."

"Co ještě?" zeptal se Ryan. Bylo typické, že diplomat nejprve mluvil o své práci.

"Náš člověk je Cook. Řekl mi, že jeho kontakt pracuje s Kogou."

"A ty jsi..."

"Ano, pověděl jsem mu, co chceš. A co velvyslanec?" Ryan se podíval na hodinky. Časový rozvrh byl tak napjatý, a on takovouhle komplikaci nemohl potřebovat, ale také nečekal, že druhá strana bude spolupracovat. "Dej na to devadesát minut. Se šéfem to projednám."

Důstojník radioelektronického boje byl také pověřen kontrolou zbrojních

systémů. Pumovnice mohly nést osmdesát dvěstěpadesátikilogramových pum, a vešlo se do nich jen osm tisícikilogramových průrazných pum, a osmkrát tři je dvacet čtyři. Byla to další početní úloha, která si vynutila právě tuto závěrečnou část akce, být k dispozici nosiče nukleárních zbraní, nebyla by taková úloha vůbec nutná, jenže v rozkazech o tom nic nebylo, a plukovník Zacharias nic nenamítal. Měl svědomí, se kterým bude muset žít.

"Všechno zelené, pane," řekl důstojník radioelektronického boje. Nic překvapivého, protože každou zbraň osobně zkontrolovali starší zbrojíř, nadstrážmistr a inženýr od dodavatelské firmy, a každá jednotlivě prošla desítkou simulací, a pak, až do uložení v pumovnici, se s nimi zacházelo jako s vejci. To se muselo, jestliže chtěli udržet nanejvýš pětiprocentní pravděpodobnost selhání, jak se výrobce zaručoval, i když ani to nestačilo na úplnou jistotu. Na akci potřebovali víc letounů, ale víc jich nebylo k dispozici, a pracovat se třemi ‚Duchy' dalo i tak dost zabrat.

"Začínám dostávat nějaké ozvy na hranici radarového horizontu, kurz dva-dva-pět. Vypadá to pro začátek na E-2," hlásil důstojník radioelektronického boje. Za deset minut bylo jasné, že každý pozemní radar v zemi pracuje na plný výkon. No, proto přece tu věc postavili, říkali si všichni tři členové posádky.

"Oukej, tak mi dejte kurz," nařídil Zacharias a sledoval svou obrazovku.

"Jedna-devět-nula teď vypadá dobře." Přístroje identifikovaly každý radar podle typu, a nejchytřejší bylo využít ten nejstarší z nich, naštěstí americký typ, jehož charakteristiky dobře znali.

Vpředu před B-2 opět pracovaly Lightningy, tentokrát samy a nepozorovaně, blížily se k Hokkaidu od východu, zatímco bombardéry vzadu nasadily kurz na jih. Operace teď byla náročnější duševně než fyzicky. Ve vzduchu byl jeden z E-767, tentokrát hodně daleko nad pevninou, a pravděpodobně se stíhačkami poblíž, zatímco méně schopné E-2C hlídkovaly přímo nad pobřežím. Teď dají pilotům stíhaček do těla, a skutečně, jeho obrazovka výstražného radru ukazovala, že některé Eagly svými radary APG-70 prohledávají oblohu. No, je čas, aby za to zaplatily. Jeho dvoučlenná skupina se stočila mírně doprava a zamířila ke dvěma nejbližším Eaglům.

Dva byly dosud na zemi, jeden z nich s nástavbou kolem radarové antény. Možná, že to je ten, na kterém probíhá údržba, říkal si Richter, když se opatrně přibližoval od západu. Dosud tu byly kopce, za kterými se mohl ukrýt, ačkoliv na jednom byl umístěn radar, velký, výkonný a silný systém protivzdušné obrany. Jeho palubní počítač mu ukázal, že před ním není žádný letecký provoz, a on letěl níž, aby touto oblastí pronikl. Skončil necelých pět kilometrů od místa, kde byl radar umístěn, jenže na úrovni pod ním, a pak byl čas udělat to, na co byl Comanche určen.

Richter se zvedl nad vrchol posledního kopce, a jeho radar Longbow přejel prostor před ním. Počítačová paměť radaru si ze své knihovny nepřátelských předmětů vybrala dva E-767 a ozářila je na obrazovce pro řízení palby. Doteková obrazovka u Richterova levého kolena je ukázala jako ikony s čísly l a 2, a identifikovala je správně. Ze svého krátkého seznamu výzbroje pilot zvolil rakety Hellfire, dvířka oddělení pro výzbroj se otevřela a on odpálil dvě. Rakety se s jekem odpoutaly z kolejniček a zamířily dolů na leteckou základnu, vzdálenou osm kilometrů.

Cíl Čtyři byl obytný dům, naštěstí horní poschodí. ZORRO-Tři zamířil nad město od jihu, a jeho pilot teď stočil svůj vrtulník do strany v obavě, aby nebyl spatřen ze země, ale potřeboval přitom najít okno, ve kterém se svítí. Tamhle. Není to světlo, spíš to vypadá jako televize. Ale v každém případě to stačí. Ručním naváděním se zaměřil na modrý svítící bod.

Kozo Macuda si lámal hlavu, jak se vůbec do toho propletence dostal, ale odpověď mu vycházela stále tatáž. Svou věc hnal příliš daleko, a pak byl nucen spojit se s Jamatou - ale kde teď jeho přítel je? Na Saipanu? Proč? Potřebují ho tady. Kabinet začal být neklidný, a ačkoliv Macuda měl v té místnosti svého člověka, aby dělal to, k čemu měl instrukce, před několika hodinami se dověděl, že ministři teď uvažují po svém, a to nebylo dobré - ale takový nebyl ani poslední vývoj událostí. Američané udělali jakýsi průlom do protivzdušné obrany jeho země, nanejvýš nevítané překvapení. Cožpak nechápou, že válka musí být ukončena, statut Marianského souostroví jednou provždy určen, a Amerika donucena změny přijmout? Zdálo se, že jediné, čemu rozumějí, je síla, ale i když se Macuda a jeho kolegové domnívali, že mají schopnost sílu použít, Američané se nezalekli tak, jak se očekávalo.

Co když... co když nepovolí? Jamata-san je všechny ujišťoval, že povolit musí, ale také je ujišťoval, že dokáže do jejich finančního systému vnést zmatek, a ti parchanti to nějak odrazili, hbitěji a zručněji, než jak to viděl při Mušašiho soubojích s mečem, třeba zrovna takovém, na jaký se teď pozdě v noci díval v televizi. Teď už žádné východisko není. Teď už musí vydržet, nebo se všichni octnou před pohromou horší, než ta, která na celý jejich konglomerát kvůli jeho... chybnému úsudku už málem přišla. Chybný úsudek? ptal se Macuda sám sebe. Nu, ano, ale vypořádal se s tím tak, že se spojil s Jamatou, a kdyby se jeho kolega vrátil do Tokia a pomohl jim donutit vládu aby držela krok, pak snad...

V televizi se změnil kanál. Divné. Macuda ho dálkovým ovládáním přepnul zpátky. Změnil se znova.

Patnáct vteřin - pilot ZORRO-Tři zapnul infračervený laser pro navádění protitankových střel při letu na cíl. Jeho Comanche se teď vznášel autorotací a umožňoval mu zbraň obsluhovat v podstatě ručně. Vůbec mu nepřišlo na mysl, že infračervený laserový paprsek má stejný kmitočet jako ta jednoduchá věcička, kterou jeho děti doma přepínaly z Nickelodeonu na Disney Channel.

Zatracený krám! Macuda přepnul kanál potřetí, a ten se stále vracel na zprávy. Tenhle film neviděl léta, a co s tou pitomou televizí je? Byl to dokonce jeden z jeho vlastních modelů s velkou obrazovkou. Průmyslník vstal z postele a přešel k přístroji, dálkové ovládání zamířil přímo na předek přístroje. A kanál se zase přehodil.

Bakajaro! zavrčel, klekl si před televizor a kanál přepnul ručně, a ten se znovu přehodil na zprávy. V ložnici se nesvítilo, a v poslední vteřině Macuda viděl na televizní obrazovce žlutou záři. Nějaký odraz? Čeho? Otočil se a zahlédl, jak se k jeho oknu blíží žlutý půlkruh plamene, sotva vteřinu před tím, než střela Hellfire udeřila do ocelového nosníku hned vedle jeho lůžka.

ZORRO-Tři vzal explozi v horním poschodí činžáku na vědomí, prudce se stočil doleva a zaměřil další cíl. Tohle je něco, říkal si pilot, lepší než jeho drobná role ve zvláštní skupině NORMANDY před šesti lety. Nikdy vlastně nechtěl být hadilovem, ale byl zde a dělal takovou práci. Další střela udělala totéž co první. Musel zamrkat, aby lépe viděl, ale věděl najisto, že nikdo v okruhu dvaceti metrů od místa, kam střela dopadne, už nebude moci vyprávět, co se stalo.

První střela Hellfire sebrala letoun s posádkou okolo. Milosrdně zasáhla E-767 přímo na příď, a exploze možná někoho ušetřila, říkal si Richter. Druhá střela, stejně jako první navedená pouze počítačem, urazila ocas dalšího. Japonsko ty věci teď mělo jen dvě, pravděpodobně kdesi ve vzduchu, a s tím nemohl nic dělat. Asi se sem ani nevrátí, ale Richter se pro jistotu stočil, zvolil si kanón a cestou odtud pustil dávku na radarové stanoviště.

Biniči Murakami právě vycházel z budovy po dlouhém rozhovoru s Tanzanem Itagakem. Zítra se sejde se svými přáteli v kabinetu a poradí jim, aby tohle šílenství zastavili, než bude pozdě. Ano, jeho země má jaderné rakety, ale ty byly vyrobeny v očekávání, že už jejich pouhá existence bude stačit na to, aby zabránila jejich použití. I samotné pomyšlení, že by se jejich přítomnost na půdě - na skalách, jak se ukázalo - jeho země vyzradila, hrozilo, že zničí politickou koalici, kterou dal Goto dohromady; teď chápal, že politickým osobnostem člověk může přikazovat jen tak dlouho, než si uvědomí, že nějakou moc přece jen mají.

Pouliční žebrák, to byla myšlenka, která se neustále vracela. Nebýt toho, možná, že by se byl Jamatovými argumenty nedal zviklat. Nebýt toho, namlouval si. Pak obloha nad jeho hlavou zbělela. Murakamiho tělesný strážce byl vedle něho a srazil ho na zem vedle automobilu, zatímco na ně dopadal déšť skla. Zvuk toho, co se stalo, stačil sotva umlknout, když slyšel ozvěny něčeho podobného o několik kilometrů dál.

"Co je?" chtěl se zeptat, ale když se pohnul, ucítil na svém obličeji něco mokrého, a byla to krev z paže jeho zaměstnance, rozříznuté sklem. Muž se kousal do rtů a zachoval důstojnost, ale rána byla velká. Murakami mu pomohl do auta a poručil šoférovi, aby jel do nejbližší nemocnice. Když muž příkaz s přikývnutím přijal, na obloze se objevil další záblesk.

"Další dvě tulení mláďata," pronesl k sobě plukovník tiše. Dostal se za ně na osm kilometrů, než své Slammery odpálil, a jen jeden z Eaglů se pokusil střele se vyhnout, a ten to udělal pozdě, ačkoliv se pilot katapultoval a nyní se snášel k zemi. To zatím stačilo. Stočil svého Lightninga na severovýchod a mířil pryč rychlostí 1,5 Machu. Jeho čtyřčlenná letka vyťala díru do protivzdušné obrany ostrova Hokkaidó, a za ní japonské letectvo přesune své letouny, aby mezeru vyplnily, a on tím svůj úkol pro dnešní noc splní. Celá léta plukovník každému, kdo byl ochoten naslouchat, vykládal, že v boji nejde o férovost, a smál se krutému eufemismu o neviditelném letounu, bojujícím proti konvenčnímu stroji. Pobíjení tuleních mláďat. Ale oni nebyli tuleni, a nemělo to daleko k vraždě, a důstojník zuřil nad nutností toho, co dělá.

Důstojník radioelektronického boje je provedl mezi dvěma radary protivzdušné obrany, a ve vzdálenosti sto šedesáti kilometrů od hlídkujícího E-2C. Bylo slyšet všemožné rádiové vysílání, úsečný a vzrušený hovor, od pozemních stanic na stíhačky, všechno nyní na sever od nich. Nad pevninu se měl dostat nad městem jménem Arai. B-2A byl ve výšce čtrnáct tisíc metrů a hladce se nesl rychlostí těsně pod šesti sty uzly. Měděná síťka pod vrchní vrstvou z tkaniny pohlcovala většinu elektronické energie, která nyní po jejich letounu přejížděla. Byla to součást koncepce neviditelné konstrukce, která se dala najít v kterékoli středoškolské učebnici fyziky. Měděná vlákna v sobě akumulovala velkou část energie způsobem hodně podobným tomu, k čemu dochází u jednoduché rádiové antény, a přeměňovala ji na teplo, které odváděl studený noční vzduch. Zbytek vln zasahoval vnitřní konstrukční prvky a odrážel se jinam, jak všichni doufali.

Ryan přišel velvyslanci naproti a vedl ho do Západního křídla, obklopen pěti agenty tajné služby. Atmosféra byla toho druhu, kterému diplomaté říkají ‚upřímná'. Žádná otevřená nezdvořilost, ale atmosféra napjatá a bez obvyklých lichotek, které obvykle taková setkání provázejí. Nikdo nemluvil víc, než kolik bylo nutné, a než vstoupili do Oválné pracovny, Jack si největší starosti dělal s tím, jaká asi výhrůžka, pokud k nějaké dojde, se v tomto nejméně vhodném okamžiku ozve.

"Pane velvyslanče, neposadíte se?" řekl Durling.

"Děkuji, pane prezidente."

Ryan si vybral místo mezi diplomatem a Rogerem Durlingem. Byl to úkon

automatický, kterým měl prezidenta chránit, ale nutný. Dva z agentů vešli dovnitř, a ti v místnosti zůstanou. Jeden stál u dveří, druhý přímo za velvyslancem.

"Prý si přejete něco mi sdělit," poznamenal Durling.

Diplomatova odpověď byla věcná. "Moje vláda si přeje, abych vás informoval, že brzy zveřejníme informaci o tom, že vlastníme strategické zbraně. Chceme vás na tuto skutečnost poctivě předem upozornit."

"Na to se bude hledět jako na otevřenou výhrůžku naší zemi, pane velvyslance," řekl Ryan a tím plnil svůj úkol chránit prezidenta před tím, aby nemusel mluvit přímo.

"Výhrůžka je to jenom potud, pokud to vy z ní uděláte."

"Uvědomujete si zajisté," poznamenal dále Jack, "že i my máme nukleární zbraně, které můžeme dopravit nad vaši zemi."

"Jako jste to už udělali," odpověděl ihned velvyslanec. Ryan přikývl.

"Ano, v případě jiné války, kterou vaše země začala."

"Neustále vám opakujeme, že tohle je válka, jen když vy z toho válku uděláte."

"Pane, válku z toho dělá to, že napadnete americké území a zabijete americké vojáky."

Durling sledoval tuhle výměnu názorů a nereagoval víc než jen nakloněním hlavy, hrál svou roli, stejně jako poradce pro národní bezpečnost hrál svou. Znal svého podřízeného dost dobře, aby si povšiml, jak je napjat, způsobu, jakým pod židlí zkřížil nohy a ruce sevřel v klíně, hlasu, znějícího vlídně a tiše navzdory povaze rozhovoru. Bob Fowler měl úplnou pravdu, větší než si minulý nebo i současný prezident uvědomovali. Dobrý do nepohody, říkal si znovu Roger Durling, úsloví, sahající až do dob, kdy se lidé vydávali na moře. Jakkoli byl Ryan někdy umíněný a horkokrevný, v krizových chvílích se uklidnil, jako lékař na operačním sále. Něco, co se naučil od své manželky? říkal si prezident, nebo snad něco, co se naučil proto, že mu to bylo během posledních deseti či patnácti let vnuceno, když s přerušením pracoval ve vládních službách. Dobrá hlava, dobrý instinkt, a chladnokrevnost, když to bylo třeba. Jaká škoda, že se ten člověk vyhýbá politice. Nad touhle myšlenkou se Durling málem usmál, ale tady na to nebylo vhodné místo. Ne, Ryan by v politice nebyl dobrý. Byl to typ, který se snažil řešit problémy přímo. I jeho jemnost měla v sobě ostrost, a chyběla mu klíčová schopnost účinně lhát, ale právě kvůli tomuhle všemu to byl člověk, který si uměl poradit s krizovou situací.

"Chceme mírové řešení této epizody," říkal nyní velvyslanec. "Jsme ochotni hodně ustoupit."

"Nežádáme nic víc než status quo ante" odpověděl Ryan, a při svém riskantním prohlášení se necítil příliš jistě. Strašně nerad tohle dělal, strašně nerad se toho ujímal, ale teď musel předkládat myšlenky a představy, které s prezidentem prohovořili, a kdyby se něco nepovedlo, bude si každý pamatovat, že to byl Ryan, kdo špatně mluvil, a ne Roger Durling. "A zničení vašich nukleárních zbraní pod mezinárodním dohledem."

"Nutíte nás hrát velmi nebezpečnou hru."

"Tu hru jste sami vymysleli, pane." Ryan si poručil, že se uvolní. Teď měl pravou ruku přes levé zápěstí. Mohl nahmatat hodinky, ale neodvážil se pohlédnout na ně, aby nedal najevo, že se právě děje něco, co má co dělat s časem. "Už nyní jste porušili ustanovení o nešíření jaderných zbraní. Porušili jste Chartu OSN, kterou vaše vláda také podepsala. Porušili jste řadu smluvních vztahů se Spojenými státy americkými, a zahájili jste útočnou válku. Čekáte, že se smíříme s tímhle vším, a také se zotročením amerických občanů? Povězte mi, jak budou vaši občané reagovat, až se tohle všechno dovědí?" Události minulé noci nad severním Japonskem ještě nebyly zveřejněny. Svá média zvládli mnohem důkladněji, než jak to Ryan sehrál s americkými televizními sítěmi, ale tohle má vždycky háček - pravda pokaždé vyjde na povrch. Pravda by

nebyla špatná, kdyby pro člověka pracovala, ale kdyby ne, dokázala by být hrozná.

"Musíte nám něco nabídnout!" trval na svém velvyslanec a viditelně ztrácel svůj klid diplomata. Ruce agenta tajné služby za ním se mírně pokrčily.

"To, co vám nabízíme, je možnost důstojně obnovit mír."

"To není nic!"

"Tohle je spíš záležitost pro ministrova náměstka Adlera a jeho delegaci. Vy náš postoj znáte," řekl Ryan. "Jestli se rozhodnete vyjít na veřejnost s vašimi jadernými zbraněmi, nemůžeme vám v tom bránit. Ale upozorňuji vás, že to bude silná psychologická eskalace, kterou nepotřebuje ani vaše země, ani naše."

Velvyslanec nyní pohlédl na Durlinga v naději na nějakou reakci. V Iowě a New Hampshiru to začne už brzy, a tenhle člověk musí mít dobrý start a náskok... Je tohle důvod, proč drží tvrdou linii? uvažoval diplomat. Příkazy z Tokia mu velely získat pro svou zemi nějaký prostor k rozvinutí hry, jenže Američané nehráli, a viníkem všeho musí být Ryan.

"Doktor Ryan hovoří za Spojené státy?" Srdce mu slabě poskočilo, když viděl, jak prezident mírně zavrtěl hlavou.

"Ne, pane velvyslanče. Za Spojené státy hovořím já." Durling se na krutou vteřinu odmlčel a pak dodal: "Ale doktor Ryan v tomto případě hovoří za mne. Máte pro nás ještě něco dalšího?"

"Ne, pane prezidente."

"V tom případě vás nebudeme déle zdržovat. Doufáme, že vaše vláda nahlédne, že nejprospěšnější cesta ven z téhle situace je to, co navrhujeme. Ostatní alternativy nepřipadají v úvahu. Přeji vám dobrý den, pane." Durling nevstal, ačkoliv Ryan ano, aby ho doprovodil ven. Byl zpátky ve dvou minutách.

"Kdy?" zeptal se prezident.

"Kdykoliv."

"Ať to ale vyjde."

Obloha pod nimi byla jasná, ačkoli v šestnácti tisících metrech na ní bylo pár cirusových šmouh. I tak však bylo těžké rozeznat prostým okem Výchozí bod. A co horšího, ostatní dva letouny tříčlenné letky nebyly vidět vůbec, ačkoliv podle programu měly být vpředu jen o šest a půl a třináct kilometrů. Mike Zacharias vzpomínal na otce, na všechny akce, kdy letěl do těch nejsložitějších systémů protivzdušné obrany, a jak svou profesionální hru jednou prohrál, jen jednou, a zázračně přežil v táboře, který měl být místem jeho posledního odpočinku. Tohle bylo snadnější, ale i těžší, protože B-2 vůbec nedokázal manévrovat, jen mírně upravovat svou polohu podle větru.

"Někde tady je baterie Patriotů, ve směru na druhou před námi," varoval kapitán u panelu pro elektronické bojové systémy. "Právě spustili radary."

Pak Zacharias viděl proč. Na zemi se objevily první záblesky, několik kilometrů vpředu. Takže zpravodajská hlášení měla pravdu, říkal si plukovník. Japonci mnoho Patriotů neměli, a nebudou je tady odpalovat pro legraci. A pak pohlédl dolů a viděl pohybující se světla vlaku, hned vedle údolí, na které se chystali zaútočit.

"Zaměřit jedničku," přikázal pilot. Teď to bylo nebezpečné.

Úzce směrovaný radar pod nosem jeho letounu se zaměřil na kus země, tak, jak mu to přikázal družicový navigační systém, a okamžitě určil polohu bombardéru vzhledem ke známému referenčnímu bodu na zemi. Letoun se nyní prudce stočil doprava a za dvě minuty totéž opakoval.

"Odpálená raketa! Patriot ve vzduchu - na dvojku," varoval důstojník radioelektronického boje.

"To je Dvojka," říkal si Zacharias. Museli ho zachytit s otevřenými dvířky. Bombardér s otevřenou pumovnicí nebyl neviditelný, ale bude trvat jen několik vteřin, než...

Tamhle. Viděl, jak Patrioty přilétají z druhé strany kopce, daleko

rychleji než SA-2, kterým se vyhýbal jeho otec, vůbec ne jako rakety, spíš jako nějaké paprsky řízené energie, tak rychle, že je oči téměř nestačily sledovat, tak rychle, že neměl moc šancí uvažovat. Ale dvě střely, pouze několik set metrů od sebe, svou dráhu vůbec nezměnily a jako ohnivé chvosty se řítily směrem k pevnému bodu v prostoru, přehnaly se přes výškovou hladinu jeho bombardéru a explodovaly jako ohňostroj asi v šesti tisících metrech. No, na Patrioty tahle neviditelnost platí, jak to prokázaly všechny zkoušky. Operátoři na zemi musí úplně šílet, říkal si.

"Začínám první kolo," oznámil pilot.

Cílových bodů je deset - raketová sila, pravilo se ve zpravodajských údajích, a plukovníka těšilo, že bude ty nenáviděné věci ničit, i když cenou za to budou životy jiných lidí. Byli jen tři, a jeho bombardér, stejně jako ostatní, měl jen osm pum. Celkový počet pum na celou akci byl čtyřiadvacet, dvě na každé silo, a Zachariasovy poslední čtyři na poslední cíl. Na každý dvě pumy. Každá puma měla pětadevadesátiprocentní pravděpodobnost zásahu v rozptylu čtyř metrů kolem zaměřeného místa, pěkná čísla, až na to, že takovéhle akce měly přesně nulovou toleranci. Dokonce i papírová pravděpodobnost dvojchyby byla menší než půl procenta, ale tohle číslo krát deset cílů znamenalo pětiprocentní možnost, že jedna z raket přežije, a to se nesmělo stát.

Letoun byl teď řízen počítačem, pilot mohl řídit letoun ručně při zapnutém autopilotovi, ale neudělá to, jen kdyby se stalo něco opravdu nebezpečného. Plukovník sundal ruce z ovládacích pák, nedotýkal se jich, aby nezasahoval do procesu, který vyžadoval lepší řízení, než jaké mohl poskytnout on.

"Systémy?" zeptal se palubním telefonem.

"Nominální," odpověděl napjatě důstojník radioelektronického boje. Oči měl přilepené na navigačním systému, komunikujícím s družicí, který přebíral svá data od čtyř atomových hodin na oběžných drahách, a určoval přesnou polohu letounu v trojrozměrném parametru, včetně kurzu a relativní rychlosti, i snášení větrem od vlastních systémů bombardéru. Informace se předávala k pumám, které již byly naprogramovány tak, že znaly přesnou polohu svých cílů. První bombardér měl zaměřeny cíle jedna až osm. Druhý cíle tři až deset. Jeho třetí bombardér zaútočí podruhé na cíle jedna, dvě, devět a deset. Tím, že žádný jednotlivý letoun nezaútočí oběma pumami na tentýž cíl, se teoreticky zajistí, že ani selhání elektroniky nedovolí, aby některá z raket na zemi přežila.

"Ta baterie Patriotů nás pořád má. Zdá se, že je na vstupu do údolí."

Tím hůř pro ně, pomyslel si Zacharias.

"Dveře pumovnic otevřít - teď!" řekl druhý pilot. Příslušná informace od třetího člena posádky přišla okamžitě.

"Má nás - odpalovací stanoviště raket země vzduch nás má," hlásil důstojník radioelektronického boje, když vypadla první puma. "Zachytil se, zachytil se... odpálil, odpálil, odpálil!"

"Chvíli to trvá, nezapomínejte na to," řekl Zacharias, mnohem klidněji, než jak se ve skutečnosti cítil. Teď byla venku druhá puma. Pak ho napadlo něco nového - jak chytrý je velitel té baterie? Naučil se něco z té poslední šance, kterou na bombardér měl? Panebože, ta akce by se přece jen nemusela podařit, kdyby...

Za dvě vteřiny vypadla čtvrtá puma, a dvířka se zavřela, B-2 se stal opět elektronicky neviditelný.

"Je to radarem neviditelný bombardér, musí být," řekl operátor sledovacích systémů. "Podívejte se!"

Velký, vyzývavý kontakt, který se náhle objevil přesně nad jejich hlavami, byl pryč. Velký sfázovaný vyhledávací radar oznámil přítomnost cíle vizuálně a zvukovým signálem, a nyní bylo stínítko prázdné, ne však úplně. Byly na něm čtyři předměty, přesně jako jich tam před minutou bylo osm. Pumy. Velitel

baterie ucítil a slyšel úder nahoře v údolí. Předtím šel po bombardérech a vyplýtval dvě cenné střely; a ty dvě, které právě odpálil, také půjdou do prázdna... ale...

"Znova zachytit!" zařval na své lidi.

"Nenavádějí to na nás," řekl důstojník radioelektronického boje, víc s nadějí než s přesvědčením. Sledovací radar nyní propátrával prostor jako světlomet, pak se ustálil, ne však na nich.

Aby to bylo ještě méně pravděpodobné, Zacharias letoun obrátil, což bylo tak jako tak nutné pro druhou část akce. Odvede ho to od trasy programované dráhy střel a vyhne se tak třeba i náhodnému kontaktu tělo na tělo.

"Tak mluvte!" nařídil pilot.

"Už jsou za námi..." Potvrdil to jasný záblesk, a pak druhý, který osvětlil mraky nad jejich hlavami. I když se všichni tři členové posádky při nich přikrčili, nebyl slyšet žádný zvuk, nebo dokonce náraz od explozí, muselo k nim dojít hodně daleko za nimi.

Oukej, to bychom měli... doufám.

"Pořád ještě je - signál zachycení!" vykřikl důstojník radioelektronického boje. "Ale..."

"Na nás?"

"Ne, někam jinam - nevím..."

"Pumy. Krucifix," zaklel Zacharias. "Zaměřuje pumy!"

Byly čtyři, nejchytřejší z chytrých pum, padaly teď rychle, ale ne tak rychle jako taktický letoun při střemhlavém letu. Každá věděla, kde v prostoru je, a věděla, kam má mířit. Data od navigačních přístrojů na palubě B-2 jim určila, kde jsou - souřadnice, výšku, rychlost a směr letounu, a proti tomu počítače v pumách samy porovnávaly polohu svých naprogramovaných cílů. Nyní, kdy padaly, spojovaly neviditelné body v třírozměrném prostoru, a možnost, že minou, byla z těch nejnepravděpodobnějších. Ale pumy nebyly neviditelné, protože nikoho nenapadlo, aby je takové udělal, a byly i dost velké na to, aby se daly sledovat.

Baterie Patriotů ještě měla střely, které mohla odpalovat, i stanoviště, které měla chránit, a ačkoliv bombardér zmizel, na každém stínítku byly čtyři předměty, a radary je viděly. Navádecí systémy se na ně automaticky napojily, a velitel baterie si nadával za to, že na to nepomyslel dřív. Jeho operátor přikývl na jeho rozkaz a otočil klíčem, který ‚umožnil' přístrojům pracovat autonomně, a počítač nevěděl, že blížící se předměty nejsou letouny, a bylo mu to také docela jedno. Pohybovaly se vzduchem, byly v půlkruhu, který měl na starosti, a lidští operátoři veleli: Zabij.

První ze čtyř střel vyrazila ze svého krabici podobného kontejneru a proměnila své tuhé raketové palivo v bílou šmouhu na noční obloze. Navádecí systém sledoval cíle prostřednictvím střely samotné, a ačkoliv byl složitý, bylo také nesnadné ho rušit, a byl nanejvýš přesný. První se zachytil na cíli a předával své vlastní signály pozemnímu stanovišti, a dostával instrukce ke sledování od počítačů baterie. Kdyby měla střela mozek, určitě by pociťovala uspokojení, když vedla padající cíl a v prostoru a čase vybírala bod, kde se setkají...

"Zab!" šeptal operátor, a noc se proměnila v den, když druhá protiletadlová raketa vyrazila za druhou pumou.

Světlo na zemi bylo výmluvné. Zacharias viděl blikavé záblesky, odrážející se od skalnatých horských úbočí, příliš brzy na to, aby mohly být od zásahů pum na zemi. Takže ten, kdo sestavoval parametry akce, přece jen neměl zbytečné obavy.

"Ještě Výchozí bod 2," řekl druhý pilot a připomněl tak pilotovi jeho úkol.

"Pozemní cíl dobře zachycen," řekl důstojník radioelektronického boje.

Teď to Zacharias viděl jasně, široký, plochý pás hluboké modři, odlišný od členitého, tmavšího terénu tohoto hornatého kraje, a světlejší zeď, která ho zadržovala. Dokonce byla vidět i světla elektrárny.

"Dvířka se otvírají."

Letoun poskočil několik metrů do výše, když jeho šest pum vypadlo. Kontrolní přístroje to vyrovnaly a bombardér se stočil znovu doprava na kurz na východ, a pilot měl lepší pocit z toho, co dostal rozkaz udělat.

Velitel baterie udeřil rukou do řídícího panelu se spokojeným zahulákáním. Dostal tři ze čtyř, a poslední exploze, ačkoliv nebyla od zásahu, mohla pumu docela dobře vyrazit z její dráhy, ačkoliv cítil, jak se země zachvěla od jejího dopadu. Zvedl svůj polní telefon a zavolal velitelský bunkr na stanovišti raket.

"Jste v pořádku?" zeptal se naléhavě.

"Co nás to ksakru zasáhlo?" zeptal se důstojník zdálky. Velitel Patriotů tu hloupou otázku ignoroval.

"Co rakety?"

"Osm z nich je pryč - ale myslím, že nám dvě zůstaly. Musím zavolat do Tokia pro instrukce." Pro důstojníka na druhém konci drátu to bylo ohromující, a jeho první myšlenkou bylo uznání tomu, kdo stanoviště vybíral. Jeho sila byla vyvrtána v tvrdé kompaktní skále, která nakonec přece jen vytvořila pro mezikontinentální balistické střely dobrý ochranný pancíř. Jaké rozkazy dostane, teď, když se Američané pokusili odzbrojit jeho i jeho národ?

Doufám, že vám řeknou, abyste je vypustil. Důstojník od protiletadlových raket odpalovaných ze země neměl odvahu vyslovit to nahlas.

Poslední čtyři pumy z třetího B-2 mířily na přehradní zeď vodní elektrárny na vstupu do údolí. Byly naprogramovány tak, aby zasahovaly směrem odspodu ke koruně železobetonového čela stavby, načasování a rozmístění cílových bodů nebylo o nic méně důležité než tomu bylo u pum, zaměřených na raketová sila. Neviděny a neslyšeny nikým, dorazily v řadě, vzdáleny jedna od od druhé sotva třicet metrů.

Hráz byla vysoká sto třicet metrů, a u paty téměř stejně tak mohutná; zužovala se k přelivům, kde byla široká jen deset metrů. Byla pevná, aby vydržela nápor jezera, které zadržovala, i zemětřesení, která Japonsko trápí, a vyráběla elektřinu už víc než třicet let.

První puma ji zasáhla sedmdesát metrů pod přelivem. Těžká puma s tlustým pláštěm z kalené oceli se zavrtala patnáct metrů hluboko do konstrukce, než explodovala; nejprve vyrvala v betonu miniaturní dutinu, a mohutnou zdí projel náraz, když udeřila druhá puma, asi pět metrů nad první.

Byl tam hlídač, kterého z dřímoty probudil hluk z údolí, ale přišel o světelné divadlo, a vrtalo mu hlavou, co to mohlo být, když viděl první tlumený záblesk, který jakoby vycházel z vnitřku hráze. Slyšel, jak dopadla druhá puma, pak asi vteřinu nic, než ho náraz téměř srazil na zem.

"Ježíši, dostali jsme je všechny?" zeptal se Ryan. Na rozdíl od běžné představy, a nyní také navzdory jeho touženému přání, neměl Národní úřad pro průzkum žádné zařízení pro spojení s Bílým domem v reálném čase. Ted, když v jedné z místností v Pentagonu sledoval televizní obrazovku, musel spoléhat na prostředníka.

"Není to jisté, pane. Zásahy byly velmi těsné - tedy, chci říct, že některé byly, ale některé pumy asi předčasně..."

"Co to znamená?"

"Vypadá to tak, že explodovaly ve vzduchu - tedy tři z nich, z posledního bombardém. Snažíme se teď zjistit situaci pro jednotlivá sila, a..."

"Tak zůstala některá nedotčená, hergot?" zeptal se Ryan. Nevyšla ta hra?

"Jedna, možná dvě, nevíme určitě. Ale zůstaňte na telefonu, ano?" požádal

analytik téměř žalostivě. "V několika minutách bude nahoře další družice."

Hráz by možná vydržela dva zásahy, ale třetí, dvacet metrů od přelivu, rozevřel trhlinu - vlastně vyrazil trojúhelníkový kus betonu. Ten se s trhnutím pohnul dopředu, pak se zastavil, zadržen nesmírně vysokým třením skály, vytvořené lidmi, a jednu vteřinu hlídač doufal, že hráz vydrží. Čtvrtý zásah udeřil doprostředka toho kusu a rozdrtil ho. Než se usadil prach, byla místo něj mlha a pára, jak třicetimetrovou trhlinou, vyříznutou v čele hráze, začala téci voda. Trhlina rostla hlídačovi před očima, a teprve pak ho napadlo utíkat do své boudy a zvednout telefon, aby varoval lidi dole po proudu. V té době už řeka, znovuzrozená po třech desetiletích nuceného spánku, pádila dolů údolím, kterým se předtím prokousávala stovky tisíc let.

"Tak co?" zeptal se člověk v Tokiu.

"Jedna raketa vypadá úplně nedotčená. To je číslo devět. Číslo dvě - nu, tam mohlo dojít k menšímu poškození. Mí lidé je teď všechny prohlížejí. Jaké mám rozkazy?"

"Připravit k možnému odpálení a být v pohotovosti."

"Hai." V telefonu cvaklo a linka ztichla.

Co teď mám dělat? rozvažoval službu konající důstojník. Byl tu nový; pokud šlo o práci s nukleárními zbraněmi, byl úplně nový, při práci, o jakou nikdy nestál, ale na to se ho nikdo nikdy neptal. Rychle si v paměti vybavoval naučený postup předávání rozkazů, a zvedl telefon - obyčejný černý přístroj; ještě neměli čas na divadýlko, se kterým přišli Američané - k předsedovi vlády.

"Ano, kdo volá?"

"Goto-sane, tady je Ministerstvo. Na naše rakety byl proveden útok!"

"Co? Kdy?" zeptal se ministerský předseda. "Jak velké jsou škody?"

"Jedna, možná dvě rakety jsou funkční. Zbytek je pravděpodobně zničen. Všechny je teď kontrolujeme." Službu konající důstojník slyšel zuřivost na drahém konci linky.

"Jak rychle je můžete připravit k odpálení?"

"V několika minutách. Už jsem dal rozkaz uvést je do pohotovosti." Důstojník rozevřel knihu rozkazů, aby si upřesnil, co všechno se má dělat, aby se ty věci skutečně odpálily. Dostal k tomu své instrukce, samozřejmě, ale teď, v samém středu dění, cítil, že to musí mít před sebou napsané, ostatní ve služebně se k němu otočili a hleděli na něj v přízračném tichu.

"Hned zavolám svůj kabinet!" A linka ztichla.

Důstojník se rozhlédl. V místnosti se usadil vztek, ale také ještě něco víc, byl to strach. Zase se to stalo, systematický útok, a teď už věděli, co znamenaly předchozí americké akce. Nějak se dověděli o umístění maskovaných raket, a pak načasovanými útoky napadli systémy japonské protivzdušné obrany, aby zakryli to, co chtěli doopravdy udělat. Tak jaký rozkaz dostanou nyní oni? Zahájit nukleární útok? To bylo šílenství. Generál si to myslel, a viděl, že chladnější hlavy v jeho velitelském středisku si myslí totéž.

Byl to svým způsobem zázrak. Silo rakety číslo devět bylo téměř nedotčeno. Jedna puma explodovala pouhých šest metrů od něj, ale skály kolem - ne, důstojník viděl, že puma vůbec nevybuchla. Ve skalnatém dně údolí byl kráter, ale ve světle své baterky viděl, uprostřed kamení, koncovou část čehosi - snad stabilizační křidélko. Nevybuchla puma, uvědomil si, chytrá puma s vadnou roznětkou. Není to legrace? Utíkal, aby se podíval na číslo dvě. Jak utíkal údolím, slyšel něco jako poplašnou sirénu a říkal si, co to asi může být. Byla to hrůzyplná cesta, a on se divil tomu, proč se Američané nepokusili napadnout řídící bunkr. Z deseti raket jich určitě bylo osm zničeno. Dusil ho kouř ze zbývajícího paliva, ale většina paliva už jako ohnivé koule vylétla do vzduchu a nechala za sebou jen otravné výpary a plyny, které odnášel noční vítr. Po

úvaze si nasadil protiplynovou masku, která zakrývala obličej, a osudově i uši.

Silo dvě zasáhla jen jedna puma - téměř ho minula, opravil se. Tahle puma minula středový cíl asi o dvanáct metrů, a ačkoliv kolem dokola rozmetala tuny kamene a způsobila trhlinu v betonovém vyložení, stačilo jen odklidit z přístupového poklopu suť a pak sestoupit dolů a podívat se, zda je raketa nepoškozená.

Proklatí Američané! zuřil, zvedl své přenosné rádio a zavolal řídící bunkr. Překvapilo ho, že se nikdo neozýval. Pak si uvědomil, že se půda otřásá, ale měl napůl dojem, že se to chvěje on sám. Přinutil se ke klidu, zhluboka se nadechl, ale chvění nepřestávalo. Zemětřesení... a co ten řev venku za maskou? Pak to spatřil, a čas na útěk úbočím údolí už nezbyl.

Posádka u Patriotů to slyšela také, ale nevěnovala tomu pozornost. Jediného varování se dostalo družstvu, které připravovalo další rakety. Byli na postranní koleji a připravovali kontejner s dalšími čtyřmi střelami, když na vstupu do údolí explodovala bílá stěna. Jejich křik nikdo neslyšel, ale jednomu z nich se podařilo vydrápat se do bezpečí, než stanoviště zaplavila třicet metrů vysoká vodní stěna.

Tři sta dvacet kilometrů nad jeho hlavou kamera na oběžné dráze přehlédla údolí od jihozápadu na severovýchod, všech devět přístrojů sledovalo jediný valící se proud vody.

21

Bitevní linie

"Tamhle je máme," ozval se Jones. Poskakující pera na pruhu papíru zakreslovala téměř stejné značky, a tenké stopy na linii 1000 Hz sdělovaly, že se používají systémy Prairie-Masker, a podobně slabé zápisy na nízkém kmitočtu označovaly dieselové motory námořních plavidel. Bylo jich sedm, a ačkoliv kurzy se dosud nijak výrazně neměnily, brzy se už měnit budou. Japonské ponorky teď byly všechny v hloubce, ve které mohly používat snorkely, a čas nebyl ten, který měl být. Snorkely vysunovaly v celou hodinu, obvykle hodinu po střídání hlídek, a to umožňovalo službu konajícím důstojníkům i mužstvu zvykat si na loď po předchozím odpočinku, a také provést sonarovou kontrolu, než zahájili činnost, při které byli nejzranitelnější. Teď však bylo pětadvacet minut po celé hodině, a všechny začaly plout se snorkelem během pětiminutového časového úseku, a to znamenalo rozkazy k přesunu. Jones zvedl telefon a stiskl tlačítko pro spojení s velitelem Tichomořské ponorkové flotily.

"Tady Jones."

"Co se děje, Rone?"

"Nevím, jakou jste nahodil návnadu, pane, ale teď po ní jdou. Mám sedm stop," hlásil. "Kdo na ně čeká?"

"Telefonem ne, Rone," napomenul jej Mancuso. "Jak to vypadá tam u vás?"

"Všechno máme pěkně v rukou," odpověděl Jones a rozhlédl se po náčelnících. Už předtím byli dobří, muži i ženy, a jeho výcvik, který jim ještě přidal, je už dostal úplně na úroveň.

"No tak si tedy ty svoje údaje dopravte sem. Zasloužil jste si to."

"Nashle v deset," řekl kontrahent.

"Dostali jsme je," řekl Ryan.

"Jak jisté to je?" zeptal se Durling.

"Tady, pane." Jack položil prezidentovi na stůl tři fotografie, které

kurýr právě donesl z Národního úřadu pro průzkum. "Takhle to vypadalo včera." Vlastně nebylo vidět nic kromě baterie Patriotů. Druhý snímek ukazoval víc, a ačkoliv to byla černobílá fotografie radarového záznamu, byla pomocí počítače překryta dalším, vizuálním družicovým snímkem, aby vznikl přesnější obraz místa se střelami. "No, a tahle je stará sedmdesát minut," dodal Ryan a položil na stůl třetí.

"To je jezero." Vzhlédl, překvapen, ačkoliv hlášení už dostal.

"To místo je tak třicet metrů pod vodou, a ještě nějakých pár hodin bude," vysvětloval Jack. "Ty rakety jsou mrtvé..."

"S kolika lidmi?" zeptal se Durling.

"Přes sto," hlásil poradce pro národní bezpečnost, a jeho nadšení bylo náhle pryč. "Pane - nedalo se tomu nijak vyhnout."

Prezident přikývl. "Vím. Jak moc je jisté, že ty rakety...?"

"Snímky před zaplavením ukazovaly, že sedm z těch děr bylo určitě zasaženo a zničeno. Další jedna pravděpodobně silně poškozena, a o dvou se neví, ale určitě došlo k nějakému poškození otřesem. Ochranný kryt proti vlivu počasí na těch děrách jistě nevydrží takový tlak vody, a na podobné zacházení jsou mezikontinentální balistické střely příliš choulostivé. K tomu přidejte trosky a suť, které přinese zátopa. Ty rakety jsou tak mrtvé, jak jen jsme to mohli docílit, když jsme nechtěli sami provést vlastní jaderný útok. A dokázali jsme to bez něj." Jack se odmlčel. "Všechno to byl plán Robbyho Jacksona. Díky, že jste mi dovolil odměnit ho za to."

"Teď je na té letadlové lodi?"

"Ano, pane."

"No, zdá se, že je na to ten pravý člověk, ne?" položil prezident řečnickou otázku, zjevně s úlevou nad tím, jaké večerní zprávy dostal. "A co teď?"

"Teď, pane prezidente, se pokusíme vyřídit to jednou provždy."

V té chvíli se ozval telefon. Durling ho zvedl. "Ah. Ano, Tish?"

"Japonská vláda oznámila, že mají nukleární zbraně a doufají, že..."

"Už ne, už nemají," přerušil ředitelku tiskového oddělení Durling. "Teď bychom měli vydat naše vlastní prohlášení."

"No jo," řekl Jones a hleděl na nástěnnou mapu. "S tím jste sebou hodil, Barte."

Linie byla na západ od Marianského souostroví. Nevada byla nejdál k severu. Padesát kilometrů na jih od ní byla West Virginia. Dalších třicet, a tam byla Pennsylvania. Maryland dříve byla raketová ponorka, a teď plula nejdále na jih. Linie měřila sto čtyřicet pět kilometrů, a teoreticky sahala ještě o skoro padesát kilometrů dál, po pětadvaceti k severu a k jihu od plavidel na konci linie, a byly tři sta dvacet kilometrů od linie japonských SSK, plujících k západu. Právě dorazily na místo po varování z Washingtonu, že se Japoncům nějakým způsobem cosi doneslo.

"Tohle už se jednou stalo, ne?" zeptal se Jones, když si uvědomil, že tohle všechno jsou jména bitevních lodí, a víc než to, jména bitevních lodí, přistižených u mola jednoho prosincového rána dlouho před tím, než se narodil. Původní nositelky těch jmen byly vyzvednuty z bahna a vyslány, aby ostrovy dobyly zpět, podporovaly vojáky a námořní pěchotu pod velením Jesse Oldendorfa, a jedné temné noci v úžině Surigao... ale teď nebyl čas na přednášky z dějepisu.

"A co ty na hladině?" zeptal se Chambers.

"Ztratily se nám, když byly za Boninami, pane. Rychlost a kurzy byly celkem konstantní. Měly by proplout kolem Tennessee okolo půlnoci místního času, ale do té doby naše letadlová loď..."

"Máte celou tu operaci promyšlenou," poznamenal Mancuso.

"Pane, prohledal jsem vám celý oceán. Co jste moh' jiného čekat?"

"Dámy a pánové," řekl prezident v tiskovém středisku Bílého domu. Spoléhá na nápovědu, jak Ryan viděl, měl jen pár narychlo načmáraných poznámek a z něčeho takového neměl prezident nikdy velkou radost. "Dnes večer jste slyšeli oznámení japonské vlády, že vyrobili a rozmístili mezikontinentální rakety s jadernými hlavicemi.

Tato skutečnost byla naší vládě známa už několik týdnů, a existence těchto zbraní je důvodem, proč vláda v souvislosti s krizí v Tichém oceánu jednala tak opatrně a obezřetně. Jistě si umíte představit, že tato situace na nás těžce doléhala a ovlivňovala naši reakci na agresi proti území Spojených států a občanům na Marianském souostroví. Nyní vám mohu sdělit, že tyto rakety byly zničeny. Již neexistují," řekl Durling významně a důrazně.

"Současná situace je taková: japonské vojenské síly Marianské souostroví dosud drží. To pro Spojené státy americké není přijatelné. Lidé, žijící na těch ostrovech, jsou američtí občané, a americké vojenské síly udělají vše potřebné, aby jejich svobodu a lidská práva obnovily. Opakuji: uděláme vše potřebné, abychom tyto ostrovy vrátili pod americkou správu.

Dnes večer vyzýváme ministerského předsedu Gota, aby vyjádřil svou ochotu japonské vojenské síly z ostrovů stáhnout. Neučiní-li tak, donutí nás to použít veškeré potřebné síly k tomu, abychom je dostali pryč.

To je vše, co vám nyní mohu říci. Veškeré vaše otázky k událostem tohoto večera zodpoví můj poradce pro národní bezpečnost, doktor John Ryan." Prezident vykročil ke dveřím a ignoroval vřavu otázek, zatímco se stavělo několik stojanů pro obrazové dokumenty. Ryan stál u řečnického pultu a všichni museli počkat, protože se rozhodl hovořit pomalu a jasně.

"Dámy a pánové, akce se jmenovala Operace TIBBETS. Nejprve mi dovolte ukázat vám, jaké byly cíle." Byla odkryta první fotografie a americký národ poprvé viděl, co dokáží americké výzvědné družice. Ryan zvedl ukazovátko a začal všem popisovat situaci a poskytoval kamerám čas, aby vše mohly zblízka zabírat.

"No kurva, tohle," poznamenal Manuel Oreza. "Tak proto teda."

"Mně to připadá jako docela dobrý důvod," poznamenal Peter Burroughs. Pak obrazovka zčernala.

"Omlouváme se za technickou závadu, která dočasně přerušila družicový přenos vysílání CNN," sdělil jim hlas.

"Jo, hovno!" zavrčel vztekle Portagee.

"To sem teda přijdou, ne?"

"Už je taky doprdele načase," mínil Oreza.

"Manny, co tamty rakety tam na kopci?" zeptala se jeho žena.

"Připravujeme pro vás kopie všech těchto fotografií. Měly by být hotové tak do hodiny. Omlouvám se za to zpoždění," řekl jim Jack. "Měli jsme dost napilno."

Pak pokračoval: "Tak - akci provedly bombardéry B-2, přidělené na základnu ve Whitemanu v Missouri..."

"A vzlétly odkud?" zeptal se jeden z novinářů.

"Víte, že o tomhle nebudeme mluvit," byla Jackova odpověď.

"To je základna s nukleárními zbraněmi," řekl další hlas. "My jsme..."

"Ne. Úder byl veden konvenčními, přesně naváděnými střelami. Další obraz, prosím," řekl Ryan člověku u stojanu. "Jak vidíte zde, údolí je v podstatě nedotčeno..." Bylo to snadnější, než čekal, a možná bylo lépe, že neměl moc času dělat si s tím starosti; Ryan vzpomínal, jak v Bílém domě poprvé podával zprávu. Bylo to těžší než teď, i když mu nyní do obličeje pražily reflektory.

"Vy jste zničili přehradu?"

"Ano, zničili. Bylo to nutné, abychom měli zaručeno, že ty zbraně budou vyřazeny a..."

"Co ztráty?"

"Všechny naše letouny jsou na cestě zpátky - možná, že už tam jsou, ale ještě jsem ne..."

"A co mrtví na japonské straně?" trvala na svém reportérka.

"O tom nevím," odpověděl Jack bezvýrazně.

"Zajímá vás to?" zeptala se a byla zvědavá, jakou odpověď dostane.

"Ta akce, paní, měla za cíl eliminovat jaderné zbraně, namířené na Spojené státy ze země, která už předtím americké vojenské síly napadla. Zabili jsme při tom útoku japonské občany? Ano, zabili. Kolik? Nevím. Naší starostí v tomto případě byly ohrožené životy amerických občanů. Rád bych, kdybyste měla na paměti, že jsme tuhle válku nezačali. Začalo ji Japonsko. Když začnete válku, riskujete. A tohle riziko oni podstoupili - a v tomto případě prohráli. Já jsem prezidentův poradce pro národní bezpečnost, a v popisu práce mám na prvním místě povinnost pomáhat prezidentu Durlingovi chránit naši zem. Je tohle jasné?" zeptal se Ryan. Nechal svou odpověď vyznít mírně popuzeně, a znechuceně odmítavý výraz na reportérčině obličeji nebyl na překážku tomu, aby několik jejích kolegů nepokývlo souhlasně hlavami.

"A co ta žádost, aby tisk lhal, aby..."

"Stop!" přikázal Ryan a zrudl v obličeji. "Chcete ohrozit životy amerických vojáků? Proč? Proč tohle ksakru chcete?"

"Donutil jste výhrůžkami zpravodajské sítě, aby..."

"Tohle vysílání jde do celého světa. To víte, ne?" Ryan se odmlčel, aby se nadechl. "Dámy a pánové, chtěl bych vám připomenout, že většina lidí v téhle místnosti jsou američtí občané. Teď mluvím za sebe," - bál se pohlédnout tam, kde stál prezident - "uvědomujete si přece, že prezident má odpovědnost za matky a otce a manželky a děti lidí, kteří nosí uniformu téhle země proto, aby jim zajistili bezpečnost. Dnes jsou v ohrožení konkrétní lidé, a já bych si přál, abyste si vy, lidé od tisku, tohle tu a tam připomněli."

"Ježíši," zašeptala za Durlingem Tish Brownová. "Pane prezidente, nebylo by dobré..."

"Ne." Zavrtěl hlavou. "Ať pokračuje."

Místnost ztichla. Kdosi stojící novináře pošeptal cosi ostrého, a ta se celá zrudlá posadila.

"Doktore Ryane, Bob Holtzman, Washington Post," řekl zbytečně. "Jaké jsou šance, že tenhle konflikt skončí bez dalšího násilí?"

"Pane, to zcela záleží na japonské vládě. Občané Marianských ostrovů jsou, jak řekl prezident, američtí občané, a naše země nedovolí jiným zemím něco takového měnit. Jestliže bude Japonsko ochotno svá vojska stáhnout, může to bez obtíží udělat. Jestli ne, pak budou podniknuty další akce."

"Děkuji, doktore Ryane," řekl Holtzman hlasitě, a tak vlastně tiskovou konferenci ukončil. Jack spěchal ke dveřím a další dotazy ignoroval.

"Pěkně jste to udělal," řekl Durling. "A co kdybyste teď šel domů a trochu se prospal?"

"A co je tohle?" zeptal se celník.

"Moje fotografické vybavení," odpověděl Čekov. Otevřel bedničku, aniž čekal, zda k tomu bude vyzván. V letištní hale bylo teplo, polední tropické slunce bilo do skleněné stěny a v téhle chvíli překonávalo klimatizaci. Nejnovější rozkazy se plnily snadno. Japonci chtěli mít na ostrovech novináře, jednak aby byli u volební kampaně, jednak aby sama jejich přítomnost chránila před útokem Američanů.

Celník pohlédl na fotoaparáty a potěšilo ho, že jsou všechny japonské. "A tohle?"

"Moje osvětlovací zařízení je ruské," vysvětlil Ding pomalou angličtinou. "Děláme moc dobré reflektory. Možná je jednou budeme u vás prodávat," dodal s úsměvem.

"Ano, možná ano," řekl celník, bedničku zavřel a označil ji křídou. "Kde se ubytujete?"

"Nepodařilo se nám zajistit si hotel," odpověděl ‚Klerk'. "Poohlédneme se tu v místních hotelích."

Tak to tedy hodné štěstí, pomyslel si celník. Tenhle nápad nebyl domyšlený, a všechny hotelové pokoje na Saipanu už byly plné, tím si byl jist. No, jeho problém to není.

"Můžeme si najmout auto?"

"Ano, tamhle." Ukázal jim směr. Ten starší Rus vypadal nervózně, říkal si.

"Voláte pozdě."

"Omlouvám se," odpověděl Oreza stroze. "Nic nového se neděje. No, stíhačky jsou možná trochu aktivnější, ale moc zase ne, ale i tak měly dost co dě..."

"Dostanete brzy návštěvu," sdělilo mu Národní středisko armádního velení.

"Koho?"

"Dva novináře. Mají pro vás pár otázek." Odpověď byla taková proto, že znovu vyvstaly obavy, jak dalece je Oreza prověřen.

"Kdy?"

"Každou chvíli, možná dnes. S vámi je všechno v pořádku, nadstrážmistře?"

Vrchní nadstrážmistře, ty moulo, pomyslel si Portagee. "Úplně vynikající. Viděli jsme část prezidentova projevu, a trochu nám dělá starosti, že ty střely jsou tak blízko od nás, a..."

"Budete varováni včas. Má váš dům sklep?" zeptal se hlas.

"Ne, nemá."

"No, to nic. Dáme vám vědět, jo?"

"Jistě, pane. Konec." Má váš dům sklep? Ne. No, to nic. Když teda nic, tak proč ses ksakru ptal? Oreza vytáhl telefon z mísy, vyndal baterie, a pak přešel k oknu. Odlétaly dva Eagly. Taková obyčejná věc na pohled. Něco se děje. Nevěděl co. Možná, že to jejich piloti také nevědí, ale člověk nemohl poznat, co se jim honí v hlavách jen z toho, že se na jejich letadla díval.

Širo Sató stočil svou F-15J doprava, aby se vyhnul civilnímu provozu. Kdyby Američané zaútočili, udělali by to tak, jak proběhl útok na hlavní ostrovy, z ostrovních základen, za podpory tankerů, a z velké vzdálenosti. Možností tu byl Wake, ale i pár ostatních ostrovů. Bude stát proti letounům ne nepodobným jeho. Budou mít podporu radarů na letounech, a on také. Bude to rovný boj, pokud ti parchanti nepřijdou se svými neviditelnými letouny. K čertu s těmi krámy! K čertu s jejich schopností vítězit nad Kami! Ale Američané jich měli jen málo, a kdyby letěly ve dne, zkusí to. Aspoň nedojde k žádným překvapením. V nejvyšším bodě na Saipanu je velký radar protivzdušné obrany, a s eskadrami na Guamu to bude opravdový boj, říkal si, když stoupal do výšky, ve které bude hlídkovat.

"Co je to za blbinu?" zeptal se Chavez a pohrával si s mapou.

"Tomu bys nevěřil, kdybych ti to řekl-."

"No, příští doleva, myslím, u Lizama's Mobil." Chavez vzhlédl od mapy. Všude byli vojáci, a zakopávali se, což měli udělat už dřív, říkal si. "Tamhleto je ta baterie Patriotů?"

"Já osobně myslím že jo." Jak tohle ksakru provedu? ptal se Clark sám sebe, když našel poslední zatáčku a zamířil do slepé ulice. Číslo měl ten dům to, které si zapamatoval. Zajel na příjezdovou cestu a zamířil k předním dveřím.

Oreza byl v koupelně a právě končil se sprchováním, které potřeboval, a Burroughs počítal přilétající a odlétající letadla, když zazněl zvonek.

"Kdo jste?"

"To vám nic neřekli?" zeptal se Clark a rozhlížel se. Co je ksakru tohle za chlapa?

"Reportéři, jo?"

"Jo, to jsme."
"Oukej." Burroughs otevřel dveře a podíval se přitom nahoru a dolů ulicí.
"A kdo teda jste? Myslel jsem, že tohle je dům..."
"Jseš mrtvej!" Oreza stál v síni, jen v khaki šortkách, hruď jediný chomáč chlupů, hustých jako zbývající džungle na ostrově. Vlasy teď vypadaly zvlášť tmavé, zatímco ostatní pokožka na jeho těle rychle nabývala barvy mléka. "Kurva, ty jseš přece mrtvej!"
"Ahoj, Portagee," řekl Klerk/Clark/Kelly a usmál se. "Je to dlouho."
Nedokázal se pohnout. "Viděl jsem tě, jak jsi umřel. Byl jsem na ty zatracený vzpomínkový bohoslužbě. Byl jsem na tom!"
"Hele, vás znám," řekl Chavez. "Vy jste byl na té lodi, co na ní přistál náš vrtulník. Co tohle tady ksakru je? Vy jste od CIA?"
Na Orezu už toho začínalo být trochu moc. Na toho malého se vůbec nepamatoval, ale ten velký, ten starý, asi tak v jeho věku, byl - nemůže být - je... To přece není možné.
"John?" zeptal se po několika dalších nevěřícných vteřinách.
Na člověka, který býval znám pod jménem John Kelly, toho bylo už opravdu moc. Položil vak na zem, přešel k Orezovi a objal ho, překvapen slzami v jeho očích. "Jo, Portagee - jsem to já. Jak se daří, člověče?"
"Ak jak..."
"Při té vzpomínkové bohoslužbě, neříkali tam něco o ‚jisté a pravé naději, že moře vydá své mrtvé'?" Odmlčel se, a pak se musel usmát. "No, a ono to udělalo."
Oreza zavřel oči a vzpomínal na dobu před dvaceti lety. "Tamti dva admirálové, jo?"
"Jo, tos trefil."
"Tak - co ksakru jsi celou tu dobu..."
"CIA, člověče. Potřebovali někoho, kdo by mohl, no..."
"Na to si pamatuju." Vlastně se ani moc nezměnil. Starší, ale tytéž vlasy, a tytéž oči, vřelé a upřímné vůči němu, tak jak byly vždycky, říkal si Portagee, ale vespod stále náznak něčeho jiného, jako zvíře v kleci, které ví, jak si odemknout, kdykoliv se mu zachce.
"Prý sis na pobřežáka ve výslužbě vedl dobře."
"Velící vrchní nadstrážmistr." Zavrtěl hlavou. Minulost může počkat. "Co se tu děje?"
"No, byli jsme pár hodin mimo. Víš něco nového?"
"Prezident byl v televizi. Utnuli to, ale..."
"Opravdu měli nukleární zbraně?" zeptal se Burroughs.
",Měli'?" optal se Ding. "Dostali jsme je?"
"Tak to říkal. A kdo ksakru jste vy, mimochodem?" zeptal se Oreza.
"Domingo Chavez." Mladík napřáhl ruku. "Vidím, že se s panem C. znáte."
"Teď jsem ‚Clark'," vysvětloval John. Bylo podivuhodné, jaký dobrý pocit má člověk z toho, když mluví s někým, kdo zná jeho pravé jméno.
"Ví to on?"
John zavrtěl hlavou. "Moc lidí to neví. Většina z nich je mrtvá. Admirál Maxwell a admirál Greer, oba. Škoda. Zachránili mi kůži."
Oreza se obrátil ke svému novému hostu. "Smůla, chlapče. Je to taková posraná námořnická historka. Ještě pořád piješ pivo, Johne?"
"Zvlášť když je zadarmo," potvrdil Chavez.

"Copak to nechápete? Je po všem!"
"Koho ještě dostali?" zeptal se Jamata.
"Macudu, Itagakeho - dostali každého patrona, který měl ve vládě svého ministra, všechny kromě vás a mě," řekl Murakami, a nedodal, že málem dostali i jeho. "Raizo, je čas s tím skončit. Zavolejte Gotu a řekněte mu, aby vyjednal mír."
"To nedovolím!" odsekl Jamata.

"Copak to nechápete? Naše rakety jsou zničené a..."

"A my můžeme udělat nové. Jsme schopní vyrobit další bojové hlavice a máme další rakety v Jošinobu."

"Jestli se o to pokusíme, víte, co Američané udělají, vy blázne!"

"Neodváží se."

"Říkal jste nám, že nedokážou napravit škody, které jste způsobil jejich finančním systémům. Říkal jste nám, že naše protivzdušná obrana je neporazitelná. Říkal jste nám, že proti nám nedokážou účinně udeřit." Murakami se nadechl. "Tohle všechno jste nám říkal - a mýlil jste se. Já jsem teď poslední, se kterým možná můžete mluvit, a nenaslouchám. Vy řeknete Gotovi, aby sjednal mír!"

"Ty ostrovy nikdy nedostanou zpátky. Nemají čím."

"Říkejte si co chcete, milý Raizo. Pro mě to skončilo."

"Pak si tedy najděte dobrý úkryt!" Jamata by byl praštil telefonem, ale s mobilním tuhle možnost neměl. "Vrahové," zamumlal. Trvalo větší část dopoledne, než shromáždil všechny informace. Američané nějakým způsobem udeřili proti jeho radě zaibacu. Jak? Nikdo nevěděl. Nějakým způsobem pronikli obranou, o které jim všichni poradci říkali, že je neproniknutelná, a dokonce tak, že zničili mezikontinentální rakety. "Jak?" tázal se.

"Zdá se, že jsme podcenili kvalitu jejich zbývajících leteckých sil," odpověděl generál Arima s pokrčením ramen. "To neznamená konec. Ještě máme nějaké možnosti."

"Hm?" Ne všichni se tedy vzdávají?

"Na ty ostrovy se jim nebude chtít zaútočit. Jejich možnosti provést náležitou invazi jsou silně omezeny nedostatkem obojživelných výsadkových plavidel, a i kdyby se jim povedlo na ostrov dostat lidi - že by bojovali mezi tolika vlastními občany? Ne." Arima zavrtěl hlavou. "To riskovat nebudou. Budou se snažit sjednat mír. Ještě je možnost - když ne úplného úspěchu, tak aspoň dojednání míru, který zachová naše síly z velké části nedotčené."

Jamata toto vysvětlení přijal tak, jak bylo podáno, díval se okny na ostrov, který měl být jeho. Volby, říkal si, by se ještě daly vyhrát. Zaútočit bylo třeba na americkou politickou vůli, a on ještě má možnost, jak to udělat.

Otočka letadlu 747 netrvala dlouho, ale pro kapitána Satóa bylo překvapením, že letadlo bylo před cestou zpět do Narity z poloviny plné. Třicet minut po startu mu letuška telefonem hlásila, že z jedenácti lidí, kterých se ptala, všichni až na dva řekli, že mají naléhavou práci, vyžadující jejich přítomnost doma. Jaká naléhavá práce by to mohla být? vrtalo mu hlavou, když zahraniční obchod jeho země je z větší části omezen na lodi plující mezi Japonskem a Čínou.

"Tohle nevypadá dobře," řekl druhý pilot. "Podívejte se dolů."

Z výše deseti tisíc metrů se daly lodě snadno rozeznat, a v poslední době si s sebou brali dalekohledy, aby identifikovali plavidla na hladině. Satóo zvedl svůj a spatřil charakteristické tvary torpédoborců Aegis, dosud směřujících na sever. Náhle dostal nápad, sáhl dolů a přepnul rádio na jinou, krytou frekvenci.

"JAL 747 volá Mucu, přepínám."

"Kdo je to?" ozval se okamžitě hlas. "Vykliďte tuto frekvenci, okamžitě!"

"Tady kapitán Toradžiro Satóo. Zavolejte vašeho velitele flotily!" nařídil hlasem, který také zněl velitelsky. Trvalo to minutu.

"Bratře, tohle bys neměl dělat," káral ho Jusuo. Rádiové ticho bylo stejně tak formalita jako opravdová vojenská nutnost. Věděl, že Američané mají výzvědné družice, a kromě toho všechny radary SPY jeho skupiny pracovaly a vysílaly své paprsky. Kdyby byly poblíž čmuchající americké letouny, věděly by, kde jeho eskadra je. Ještě před týdnem by o tomhle uvažoval se sebedůvěrou, teď však ne.

"Chtěl jsem jen vyjádřit naši důvěru v tebe a vaše vojáky. Použijte nás jako cvičný cíl," dodal.

V bojové informační centrále na Mucu už technici přesně tohle dělali, ale nestačilo to jen říci, to admirál věděl. "Rád zase slyším tvůj hlas. Teď mě musíš omluvit. Mám tu práci."

"Rozumím, Jusuo. Konec." Sató zvedl prst ze spínače rádia. "Vidíte," řekl do palubního telefonu, "oni dělají svou práci, a my musíme dělat svoji."

Druhý pilot nebyl tak docela přesvědčen, že je to takhle v pořádku, ale kapitánem 747 byl Sató, byl tedy zticha a věnoval se svým navigačním povinnostem. Jako většina Japonců byl i on vychován tak, že na válku myslel jako na něco, čemu je třeba se vyhýbat tak úzkostlivě jako moru. Pokud šlo o ten noční konflikt s Amerikou - nu, byl to docela příjemný pocit, tak den či dva dávat těm arogantním gaidžinům za vyučenou, ale to byly jen takové představy, a tohle bylo čím dál skutečnější. A pak ta oznámení, jako výstřely z dvouhlavňovky, nejprve oznámení, že jeho země rozmístila jaderné zbraně - už to bylo šílenství -, a hned nato americké prohlášení, že je zničili. Tohle je nakonec americký letoun, Boeing 747-400PIP, starý pět let, ale moderní ve všech směrech, spolehlivý a osvědčený. Amerika se měla jen málo co učit o stavbě letadel, a jestli tenhle je tak dobrý, jak věděl, že je, o kolik strašnější jsou jejich vojenské letouny? Stroje, se kterými létalo válečné letectvo jeho země, byly kopie amerických typů - kromě letounů 767 s elektronickými obrannými systémy, o kterých tolik slyšel - nejprve o tom, jak jsou neporazitelné, a nedávno pak, jak jich zůstalo jen několik. Tohle šílenství musí přestat. Cožpak to nikdo nechápe? Někteří musí, říkal si, protože proč by jinak jeho letadlo bylo napůl obsazené lidmi, kteří nechtějí na Saipanu být, i přes své počáteční nadšení?

Ale jeho kapitán se na to asi vůbec takhle nedívá, kladl si v duchu otázku druhy pilot. Toradžiro Sató seděl v levém sedadle, nehnutě jako socha, jako by všechno bylo normální, i když bylo jasné, že není.

Stačilo jen se v odpoledním slunci podívat dolů na ty torpédoborce, které dělají - co? Hlídají pobřeží jeho země proti možnému útoku. To je normální?

"Veliteli, sonar."

"Velitel." Při odpolední službě měl velení Claggett. Chtěl, aby ho posádka viděla při práci, a víc než to, chtěl si velení na své lodi ohmatat.

"Pravděpodobné vícenásobné kontakty na jihu," hlásil vedoucí akustik. "Kurz jedna-sedm-jedna. Vypadá to na hladinové lodě, vysoká rychlost, pane, slyším nárazy a velmi vysoké otáčky vrtulí."

To zhruba odpovídá, říkal si velící důstojník a znovu zamířil do sonarové místnosti. Právě se chystal nařídit sestavení souřadnic, ale když se otočil, aby to udělal, viděl dva intendanty, jak už je sestavují, a analyzátor dráhy paprsků, jak tiskne první verzi vzdálenosti. Jeho posádka byla nyní již vycvičena na úrovni, a vše šlo automaticky, jenže líp. Přemýšleli i jednali.

"Podle nejlepšího odhadu jsou daleko, ale podívejte se na tohleto," řekl náčelník. Byl to určitě skutečný kontakt. Údaje se objevovaly na čtyřech odlišných kmitočtových čarách. Pak náčelník zvedl svá sluchátka. "Zní to jako celý houf vrtulí - rychlá plavba a kavitace, musí to být několik lodí za sebou."

"A náš druhý přítel?" zeptal se Claggett.

"Ta ponorka? Ztichla, pravděpodobně jede jen na akumulátory, pět nebo méně." Ten kontakt byl dobrých třicet kilometrů daleko, těsně za obvyklou hranicí detekce.

"Pane, počáteční vzdálenost na nové kontakty je sto tisíc metrů plus, kontakt v konvergentní zóně," hlásil jiný technik.

"Kurz je konstantní, ani se nehne. Míří přímo na nás, nebo skoro na nás. Plují co to dá. Jaké jsou podmínky na hladině, pane?"

"Vlny dva a půl až tři metry, náčelníku." Sto tisíc metrů plus. Víc než

padesát námořních mil, uvažoval Claggett. Ty lodě to ženou. Přímo k němu, ale on neměl střílet. Sakra. Udělal tři kroky, které potřeboval, aby se dostal zpátky do řídící kajuty. "Kormidlo doprava deset stupňů, přechod na nový kurz dva-sedm-nula."

Tennessee přešla zhruba na západní směr, aby poskytla akustikům možnost lépe určit vzdálenost přibližujících se torpédoborců. Jeho poslední zpravodajské informace tohle předpovídaly, a časová shoda těchto informací byla stejně přesná jako nevítaná.

V podmínkách víc se podobajících prostředí dramatu, před kamerami, by atmosféra mohla být odlišná, ale ačkoliv prostředí vzdáleně dramatické bylo, zrovna teď vypadalo jen studeně a bídně. Tihle lidé byli elitní jednotka, ale bylo mnohem snazší vyburcovat se k boji proti člověku než proti neustálému okolnímu nepohodlí. Rangeři se ve svých hlavně bílých maskovacích kombinézách pohybovali co nejméně, a z nedostatku fyzické činnosti se stávali jen o to víc náchylnými k pocitu zimy a nudy, nejhorším nepřátelům vojáka. A přesto je to dobré, říkal si kapitán Checa. Pro četu vojáků skoro šest a půl tisíce kilometrů od nejbližší základny americké armády - a ta základna byla Fort Wainwright na Aljašce - bylo přece hergot bezpečnější nudit se než se vzrušovat pomyšlením na boj bez nejmenší naděje na podporu. Nebo něco takového. Před Checou stál problém, pro důstojníky běžný: on, i když vydán napospas stejnému nepohodlí a útrapám jako jeho lidé, nesmí skuhrat. Žádný jiný důstojník, před kterým by mohl skuhrat, tu nebyl, a udělat to před svými lidmi bylo špatné pro morálku, i když by ho pravděpodobně chápali.

"Bylo by príma dostat se tak zase do Fort Stewartu, pane," poznamenal četař Vega. "Namazat se pěkně krémem a chytat bronz na pláži."

"A nechat si ujít všechen tenhle sníh a plískanici, Oso?" Aspoň, že obloha byla teď čistá.

"Jasně že ne, kapitáne. Jenže já jsem si těchhle sraček užil dosyta jako kluk v Chicagu." Odmlčel se, a znovu se rozhlížel kolem a naslouchal. Ostatní Rangeři přísně dodržovali rozkaz být potichu, a člověk se musel dívat hodně pozorně, aby zjistil, kde jsou hlídky.

"Připraven dnes v noci vyrazit?"

"Jen aby na nás náš kámoš tam za tím kopcem čekal."

"Já jsem přesvědčený, že bude," lhal Checa.

"Jo, pane. Já také." Když to dokázal jeden, proč ne dva? uvažoval Vega. "Povedlo se to všechno?"

Zabijáci v jejich středu spali ve svých pytlích, v prohlubních vyložených větvemi, přikryti dalšími větvemi, aby se trochu víc zahřáli. Kromě toho, že Rangeři piloty střežili, museli také dbát na to, aby zůstali zdraví, jako kdyby pečovali o kojence - divná práce pro elitní jednotku, ale elitní jednotky takového druhu obvykle dostávaly právě ty nejdivnější úkoly.

"Říkají, že ano." Checa pohlédl na hodinky. "Za dvě hodiny je zvedneme."

Vega přikývl a doufal, že nebude mít nohy ztuhlé tak, aby nemohl pochodovat na jih.

Systém hlídkování byl určen v rozkazech pro akci. Čtyři raketové ponorky měly padesátikilometrové sektory, a každý sektor byl rozdělen do tří úseků po zhruba sedmnácti kilometrech. Každá loď bude hlídkovat po středním úseku, a prostory severního a jižního úseku nechá volné pro zbraně. Schémata hlídkování byla ponechána úvaze jednotlivých kapitánů, ale vyšlo to takhle. Pennsylvania měla kurz na sever a loudala se rychlostí pouhých pěti uzlů, jako při svých, nyní už skončených, varovných hlídkových plavbách s raketami Trident. Byla tak tichá, že by se s ní mohla málem srazit i velryba, kdyby teď byla pro velryby v téhle části Tichého oceánu ta správná doba. Za ní, na konci dlouhého kabelu, byl vlečný sonar, a dvouhodinový severojižní cyklus umožňoval vléci ho v přímé linii, jen zhruba s deseti minutami na otočení na konci každého cyklu, a pak

se zase vyrovnal, aby pracoval na maximální výkon.

Pennsylvania byla ve dvou stech metrech, toho dne to při daných podmínkách ve vodě byla pro sonar ideální hloubka. Nahoře na hladině právě zapadalo slunce, když se na obrazovkách sonarií objevila první stopa. Začala jako řada teček, na obrazovce žlutých, pomalu stékajících po časové ose a mírně se stáčejících k jihu, ne však moc. Asi, říkal si hlavní akustik, cíl plul posledních pár hodin na baterii, jinak by byl zachytil hlasitější zvuky dieselového motoru, kterým se dobíjely, ale ten kontakt tady je, na očekávané linii 60 Hz. Ohlásil údaje o kontaktu do palebné centrály.

Tohle teda je něco, říkal si akustik. Vždycky sloužil na raketové ponorce, a proto často sledoval kontakty, kterým se jeho ponorka musela vyhýbat, i když se flotila raketových ponorek pyšnila tím, že má nejlepší obsluhy torpéd ve flotile. Pennsylvania měla na palubě jen patnáct zbraní - zdokonalených torpéd nové verze ADCAP byl nedostatek - a bylo rozhodnuto nenést za daných okolností nic méně účinného. Měla ještě další věci podobné torpédům - klamné cíle LEMOSS, simulující ponorky; tyto cíle vydržely v pohybu delší dobu, než bylo obvyklé. Kapitán, který také celý život sloužil na raketových ponorkách, posádku informoval o zamýšleném způsobu útoku, a všichni na palubě souhlasili. Úkol vlastně byl téměř ideální. Japonci museli proplout jejich linií. Jejich operační schéma bylo takové, že projít nepozorovaně Bitevní linií, jak jí kapitán začal říkat, bylo nanejvýš nepravděpodobné.

"Hlášení pro všechny," řekl kapitán do systému 1-MC - všechny reproduktory byly nastaveny jen na takovou hlasitost, že oznámení znělo jako šepot a lidé museli napínat sluch, aby ho slyšeli. "V prostoru našeho útoku máme pravděpodobný kontakt pod hladinou. Útok provedu tak, jak je uvedeno v bojovém rozdílení. Na místa," uzavřel hlasem člověka, který si jen tak mimochodem objednává snídani.

Pak se ozvaly zvuky tak slabé, že je zaslechl jen jeden zkušený akustik, a to ještě hlavně proto, že byl hned před bojovou centrálou. Služba tam se vystřídala tak, že u ovládacích panelů zbraní teď seděli jen ti nejzkušenější muži - a nyní i jedna žena. Ti, kteří byli příliš mladí a noví na to, aby byli zařazeni do reprezentačního družstva ponorky, se rozdělili po celé lodi do skupin, které budou likvidovat poškození. Hlasy oznamovaly do bojové centrály, že všechna stanoviště jsou plně obsazena a připravena, a pak loď ztichla jako hřbitov v předvečer svátku Všech svatých.

"Kontakt se krásně fixuje," ohlásil akustik do sluchátek. "Kurz se mění na západní, souřadnice na cíl nyní nula-sedm-pět. Dostávám slabý zvuk od lopatek vrtule kontaktu, odhadovaná rychlost kontaktu deset uzlů."

To ukazovalo jasně na ponorku; ne, že by bylo nějak moc pochybností. Dieselová ponorka měla svůj vlastní vlečený sonar a pohybovala se přískoky, střídavě maximální rychlostí a zvolna, aby zjistila všechno, co jí mohlo při zvýšené hlučnosti obtoku vody uniknout.

"Šachty jedna, tři a čtyři jsou torpéda," oznámila obsluha výzbroje. "Šachta dvě je LEMOSS."

"Všechny natočit," řekl kapitán. Většina velících důstojníků ráda říkala ‚nahřát', ale takhle to bylo podle předpisů.

"Odhad vzdálenosti dvaadvacet tisíc metrů," hlásil velitel sledovací skupiny.

Akustik spatřil na své obrazovce něco nového, pak si upravil sluchátka.

"Změna, změna, zní to jako popraskávání trupu na Sierra-deset. Kontakt mění hloubku."

"To jde určitě k hladině," poznamenal kapitán několik metrů od něho. Tak nějak, říkal si akustik a sám sobě přikývl. "Vypustíme do vody klamný cíl. Kurz nula-nula-nula. Prvních deset tisíc metrů potichu, pak normální hladinu vysílání."

"Rozkaz, pane." Technik nastavil příslušné údaje na programovacím panelu a obsluha zbraní pak instrukce zkontrolovala a prohlásila je za správné.

"Dvojka připravena."

"Kontakt Sierra-deset se poněkud ztrácí. Pravděpodobně je teď nad vrstvou."

"Přímá dráha na Sierra-deset," řekl pak naváděcí technik. "Určitě to není kontakt z konvergentní zóny, pane."

"Dvojka připravena," hlásila znovu obsluha zbraní.

"Odpálit dvojku," přikázal ihned velící důstojník. "Připravit další klamný cíl," řekl pak.

Pennsylvania se mírně zachvěla, když byl klamný cíl odpálen do moře. Sonar ho okamžitě zachytil, jak se stočil doleva, pak změnil kurz a zamířil na sever rychlostí pouhých deseti uzlů. LEMOSS, jehož tvar vycházel z tvaru tělesa starého torpéda Mark 48, byla v podstatě velká nádrž s palivem OTTO, které používaly americké ‚ryby', spolu s malým pohonným systémem a velkým vysílačem, který vydával zvuk strojovny. Zvuk měl stejný kmitočet jako nukleární pohon, ale o maličko hlasitější, než měly pohony třídy Ohio. Nikomu zřejmě nevadilo, že ta věc je příliš hlasitá. Útočné ponorky po ní skoro vždycky šly, dokonce i americké, které by měly být chytřejší. Nový model s novým jménem mohl plout až patnáct hodin, a byla škoda, že byl vyvinut jen několik měsíců předtím, než došlo k úplnému a definitivnímu odzbrojení raketových ponorek.

Teď byla zapotřebí trpělivost. Japonská ponorka ještě víc zpomalila, bezpochyby naposled propátrávala sonarem okolí, než spustí své dieselové motory, aby ji přenesly přes další úsek rychlé plavby na západ. Akustik sledoval LEMOSS na sever. Signál už téměř zmizel, když se osm kilometrů od nich zapnuly akustické systémy. Tři kilometry nato přeskočily termoklinálu, rozhraní mezi studenou a teplou vodou, a hra začala doopravdy.

"Veliteli, sonar, Sierra-deset právě změnila rychlost, změna rychlosti otáčení lopatek, zpomaluje, pane."

"Má dobrý sonar," řekl kapitán, stojící hned za akustikem. Pennsylvania se poněkud zvedla a nechala svůj sonarový chvost plout nad vrstvou, aby na kontakt lépe viděl, zatímco tělo ponorky zůstalo dole. Otočil se a promluvil hlasitěji. "Zbraně?"

"Jedna, tři a čtyři připraveny k odpálení, palebné souřadnice máme pro všechny."

"Nastavte čtyřku na opatrné přibližování, počáteční kurz nula-dva-nula."

"Splněno. Nastaveno podle rozkazu, pane. Šachta čtyři připravena."

"Nastavit vzájemné kurzy a odpálit," přikázal kapitán ode dveří sonarové místnosti, a dodal: "Založit další torpédo."

Pennsylvania se opět zachvěla, když nejnovější verze ctihodného Mark 48 vstoupila do moře, stočila se na severovýchod, naváděna izolovaným drátem, odvíjejícím se z jejího ocasního křidélka.

Tohle je jako cvičení, říkal si akustik, jenže snadnější.

"Další kontakty?" zeptal se kapitán, opět za ním.

"Nic, pane." Povolanec gestem ukázal na své přístroje. Ukazovaly pouze náhodné zvuky, a další přístroj každých deset minut prováděl diagnostické kontroly, aby ukázal, že systémy pracují správně. Bylo to něco jako splacená investice: po téměř čtyřiceti letech plavby s raketami, a skoro padesáti letech operací s nukleárním pohonem bude na americké straně tím prvním, kdo zničí nepřátelské plavidlo, z raketové ponorky, která měla být podle všech předpokladů na cestě na šrotiště.

Torpédo, postupující mnohem rychleji, se vyhouplo nad vrstvu poněkud vzadu za kontaktem. Okamžitě zahájilo vysílání ze svého vlastního ultrazvukového sonaru a předávalo obraz drátem zpět na Pennsylvanii.

"Pevný kontakt, vzdálenost tři tisíce, blízko hladiny. Vypadá to dobře," řekl akustik. Stejná diagnóza přišla od poddůstojnice u obsluhy zbraní, která měla stejný počítačový výstup.

"Nažer se a chcípni," zašeptal mužský člen týmu, když sledoval, jak se dvě čáry na displeji, označující kontakt, navzájem přibližují. Sierra-deset

okamžitě přešla na plnou rychlost, nejprve se ponořila pod vrstvu, ale její akumulátory byly pravděpodobně dost na dně, a nedostala ze sebe víc než patnáct uzlů, zatímco torpédo mělo přes šedesát. Jednostranná honička trvala celkem tři a půl minuty, a skončila jasnou skvrnou na obrazovce a hlukem ve sluchátkách, od kterého jej palčivě zabolely uši. Zbytek byl epilog, končící skřípěním oceli, trhající se pod tlakem vody.

"Plný zásah, pane, čtu plný zásah a zničení." Za dvě minuty jim vzdálený nízkofrekvenční zvuk od severu napověděl, že West Virginia dokázala totéž.

"Christopher Cook?" zeptal se Murray.

"Tak, ano."

Je to pěkný domeček, říkal si náměstek ředitele, když vytáhl a rozevřel svou legitimaci. "FBI. Chtěli bychom si s vámi popovídat o vašich rozhovorech se Seidžim Nagumou. Vzal byste si kabát?"

Slunce mělo před sebou ještě několik hodin, když Lancery vyjely na dráhu. Posádky, rozzlobené nedávnou ztrátou jednoho z nich, si myslely, že jsou na nesprávném místě a nedělají tu pravou věc, ale nikdo se jich na jejich názor neptal, a jejich práce byla daná. Bombardéry, s pumovnicemi zaplněnými nádržemi s palivem, se jeden za druhým hnaly po rozjezdové dráze a vzlétaly, stočily se a stoupaly do výšky šesti tisíc metrů, kde se uspořádají do formace k letu na severovýchod.

Je to další zatracené představení, říkal si Dubro, a vrtalo mu hlavou, jak sakra někdo jako Robby Jackson dokázal něco takového vymyslet, ale i on měl rozkazy, a každá z jeho letadlových lodí se stočila proti větru, osmdesát kilometrů od sebe, aby vypustila svých čtyřicet letounů, a ačkoliv všechny měly výzbroj, neměly nic podnikat, pokud k tomu nebudou vyprovokovány.

22

Odpoutání

"Jsme skoro prázdní," hlásil druhý pilot neutrálním hlasem, když v rámci předletového rituálu kontroloval seznam cestujících.

"Co to s těmi lidmi je?" zavrčel kapitán Sató, když přehlížel letový plán a zjišťoval, jaké bude počasí. Bylo to hotovo hned. Celou cestu bude chladno a jasno, s rozsáhlou oblastí vysokého tlaku, zabírající západní Tichomoří. Až na nějaké výškové větry nad hlavními ostrovy to pro čtyřiatřicet cestujících bude let hladký jako samet až na Saipan. Čtyřiatřicet! zuřil. V letadle pro víc než tři sta!

"Kapitáne, z těch ostrovů brzy půjdeme pryč. To přece víte." Bylo to jasné, ne? Lidé, prostí muži a ženy z ulice, už nebyli ani tak zmatení jako spíš vystrašení - nebo možná, že to není to správné slovo. Něco takového ještě neviděl. Cítili se - zrazení? První novinové úvodníky vyrukovaly s tím, že kritizovaly cestu, kterou se jejich země dala, a ačkoliv otázky, které kladly, byly umírněné, jejich vnitřní smysl chyběl. Všechno to byla jen iluze. Jeho země nebyla na válku připravena ani psychologicky, ani fyzicky, a lidé si náhle uvědomovali, co se doopravdy děje. Šeptané zprávy o zavraždění - jak jinak se to dalo nazvat? - některých prominentních zaibacu zanechaly vládu ve zmatku. Ministerský předseda Goto toho dělal málo, ani nepronášel projevy, ani se neobjevoval na veřejnosti, aby nemusel čelit dotazům, na které neměl odpovědi. Ale víra jeho kapitána, jak druhý pilot viděl, otřesena nebyla.

"Ne, nepůjdeme! Jak tohle můžete říci? Ty ostrovy jsou naše."

"To ukáže čas," poznamenal druhý pilot, vrátil se ke svým úkolům a tím pro něj byla věc odbyta. Měl svou práci, znovu zkontroloval palivo a směr větrů, spolu s dalšími technickými údaji, potřebnými pro úspěšnou cestu dopravního

letounu, všechno věci, které cestující nevidí, a představují si, že posádka prostě přijde a s letounem odstartuje, jako by to byl taxík.

"Vyspal jste se dobře?"

"Jo, kapitáne, to si pište. Zdálo se mi o horkém dni a žhavé ženské." Richter vstal, a jeho pohyby ho usvědčovaly ze lži, pokud šlo o jeho domnělé pohodlí. Na takovouhle posranou akci už jsem opravdu moc starý, říkal si. K téhle akci ho dostaly osud i štěstěna - jestli se to tak dalo říci. Nikdo jiný neměl s Comanchem nalétáno tolik hodin jako on a jeho lidé, a kdosi rozhodl, že na to mají i hlavu, bez nějakého pitomého plukovníka, který by se motal kolem a všechno zmršil. A teď odtud pěkně vytancuje. Vzhlédl a viděl jasnou oblohu. No, mohlo by to být lepší. Na to, aby se dostal sem a odtud, by byly lepší mraky.

"Nádrže jsou do vrchu."

"Kafe by bodlo," uvažoval nahlas.

"Tumáte, pane Richter." To byl Vega, četař. "Vynikající mražená káva, takovou podávají jen v nejlepších hotelích na Floridě."

"Oh, děkuju moc, člověče." Richter si s tichým zasmáním vzal plechový hrnek. "Stalo se zatím něco nového?"

Tohle není dobré, uvažoval Claggett. Linie Aegisů se rozpadla, a teď měl jednu z těch zatracených věcí šestnáct kilometrů daleko. A co horšího, ve vzduchu byl už chvíli vrtulník, jak mu sdělovala anténa elektronických obranných systémů, kterou se na krátkou dobu odvážil vysunout, navzdory přítomnosti nejlepšího hlídkovacího radaru na světě. Ale na tom, že tu bude, závisely tři vrtulníky pozemní armády, a tím to končilo. Nikdo mu nikdy neříkal, že tam, kde se provádí akce, je bezpečno. Pro něho ne. Pro ně také ne.

"A náš druhý přítel?" zeptal se svého vedoucího akustika. Hmatatelnou odpovědí bylo zavrtění hlavou. Slova ji potvrdila.

"Zase zmizel z přístrojů."

Na hladině foukal vítr rychlostí třiceti uzlů, který už trochu zvedal vlny a ztěžoval činnost sonaru. Začínalo být těžké udržet dokonce i torpédoborec, když teď zpomalil na sotva víc než patnáct uzlů pro hlídkovou plavbu. Ponorka na severu se opět ztratila. Možná, že se ztratila doopravdy, ale na to bylo nebezpečné spoléhat. Claggett se podíval na hodinky. O tom, co udělá, se bude muset rozhodnout ani ne do hodiny.

Budou muset postupovat poslepu, ale byla to nepříjemná nutnost. Normálně by shromažďoval informace pomocí výzvědného letounu, ale tady hlavní věcí bylo překvapení, a to nesměli pokazit. Zvláštní skupina letadlové lodě se vyhýbala trasám civilního provozu, kryla se pod mraky, a vůbec se všemožně snažila, aby ji řadu dní nebylo vidět. Jackson byl přesvědčen, že jeho přítomnost zůstala utajena, ale udržovat ji v tajnosti znamenalo spoléhat na občasné zprávy od ponorek o elektronické činnosti na ostrovech, a ty všechny potvrzovaly, že nepřítel má v provozu několik letounů E-2C, spolu s obrovským radarem protivzdušné obrany. Ve vzduchu dojde k souboji na vstřícných kurzech. No, nakonec se na to poslední dva týdny cvičili.

"Oukej, poslední kontrola," slyšel Oreza z telefonu. "V Kobleru jsou výlučně vojenské letouny?"

"Přesně tak, pane. Už několik dní jsme na ty dráze neviděli jediný civilní letadlo." Měl chuť zeptat se, nač tyhle všechny otázky jsou, ale věděl, že by to byla jen ztráta času. No, snad tedy dotaz od lesa: "Chcete, abychom byli dnes v noci v pohotovosti?"

"To je na vás, nadstrážmistře. A teď, mohl bych mluvit s vašimi hosty?"

"Johne? Telefon," oznámil Portagee, a pak ho ohromila samozřejmost, s

jakou to právě vyslovil.
"Clark," řekl Kelly a vzal si ho.,,Ano, pane... Ano, pane. Stačí. Ještě něco? Dobrá, konec." Vypnul přístroj. "Čí to byl nápad, tenhleten deštník?"
"Můj," řekl Burroughs a vzhlédl od svého karetního stolku. "Funguje to, co?"
"Zaručeně," kývl John, vrátil se ke stolku a hodil do banku čtvrťák. "Hlaste."
"Tři dámy," ohlásil inženýr.
"Klikař," zamručel Clark a hodil své peníze na stůl.
"Hovno klikař! Ti hajzlové mi pokazili tu nejlepší rybářskou vyjížďku, co se mi kdy povedla."
"Johne, mám udělat na noc nějaký kafe?"
"Dělá to nejlepší kafe." Burroughs sebral bank. Vyhrál šest dolarů.
"Portagee, už je to přece jen dávno. Jistě, pusť se do toho. Říká se tomu topičské kafe, Pete. Stará námořnická tradice," vysvětloval Clark, a také vychutnával sladkou nečinnost.
"Johne?" ozval se Ding.
"Později, hochu." Sebral balíček karet a začal zkušeně míchat. Tamto počká.

"Určitě máte dost paliva?" zeptal se Checa. Mezi věcmi, které jim shodili při výsadku na padácích společně s nimi, byly také přídavné nádrže a křídla, ale Richter zavrtěl hlavou.
"Žádný problém. K palivu se dostanu za dvě hodiny."
"Kde to je?" Signál od komunikační družice neřekl nic víc než POSTUPUJTE NA PRIMÁRNÍ, ať už to znamenalo co chtělo.
"Asi dvě hodiny odtud," řekl poddůstojník. "Utajení, kapitáne, utajení."
"Tady jsme napsali kousek dějin."
"Jenom jestli se dožiju toho, abych o tom někomu vyprávěl." Richter zatáhl zip své letecké kombinézy, zastrkal si šálu a vylezl do letadla. "Odstoupit!"
Rangeři stáli naposledy připraveni kolem. Věděli, že hasicí přístroje jsou k ničemu, ale kdosi trval na tom, že je musí přibalit. Vrtulníky se jeden po druhém zvedly a jejich zelené trupy brzy zmizely ve tmě. Potom Rangeři začali do děr, které během dne vykopali, ukládat zbývající vybavení. To si vyžádalo hodinu, a jediné, co zbývalo, byla cesta do Hirose. Checa vzal mobilní telefon a zavolal číslo, které znal zpaměti.
"Haló?" řekl hlas anglicky.
"Uvidíme se zítra, doufám?" Otázka byla vyslovena španělsky.
"Přijdu, seňore."
"Montoyo, vedle," rozkázal kapitán. Budou se co nejdéle držet čáry stromů. Rangeři uchopili své zbraně, dosud nepoužité, a doufali, že to tak zůstane.

"Doporučuji dvě zbraně," navrhl poručík Shaw. "Rozšiřte kurzy asi o deset stupňů do stran, soustřeďte je zpátky zpod vrstvy, a dejte mu to na předek a na záď."
"To se mi líbí." Claggett přešel ke grafu, aby naposled zkontroloval taktickou situaci. "Nastavte to."
"Tak co je?" zeptal se jeden z četařů pozemní armády ve dveřích do bojové centrály. Na těchhle zatracených ponorkách bylo nejhorší to, že člověk nemohl jen tak postávat kolem a sledovat cvrkot.
"Než budeme moct ty vaše vrtulníky natankovat, musíme tu kocábku tam nahoře nějak dostat pryč," vysvětloval poddůstojník, jak jen mohl nejležérněji.
"Je to těžké?"
"Myslím, že bychom byli radši, kdyby se motala někde jinde. Takhle budeme na hladině s - no, někdo bude vědět, že tu je něco poblíž."
"Starosti?"

"Ale ne," lhal námořník. Pak oba slyšeli promluvit kapitána.
"Pane Shawe, jdeme na bojové stanoviště torpéd. Nastavování palby."

Tomcaty vzlétly první, ve zhruba třicetivteřinových intervalech, až byla ve vzduchu celá peruť dvanácti letounů. Po nich vzlétly čtyři EA-6B s rušiči, vedené komandérkou Robertou Peachovou. Její letka čtyř letounů se rozdělila do dvojic, každá z nich bude doprovázet jednu ze dvou perutí průzkumných Tomcatů.
Kapitán Bud Sanchez měl vedoucí čtyři, útok své letecké skupiny nechtěl svěřit nikomu jinému. Byli už osm set kilometrů daleko a mířili na jihozápad. V řadě bodů byl tenhle útok opakováním podobné akce ze začátku roku 1991, jenom měli ještě pár ošklivých věcí navíc, vynucených tím, že nepřítel měl k dispozici několik letišť, a také jako výsledek několika týdnů pečlivé analýzy operačních postupů. Japonci ve svém hlídkování dodržovali značnou pravidelnost. Byl to přirozený důsledek pravidelnosti a uspořádanosti jejich vojenského života, a z té příčiny také nebezpečná past. Pohlédl na jiskřící stopy za letouny ve formaci a pak se soustředil na svůj úkol.

"Nastaveno na jedničce a trojce."
"Nastavit vzájemné kurzy a odpálit," řekl Claggett klidně.
Technik u zbraní posunul páčku na doraz doleva, pak zpátky doprava, a pak totéž udělal pro druhou šachtu.
"Jednička a trojka odpáleny, pane."
"Jednička a trojka jdou normálně," hlásil akustik za okamžik.
"Dobrá," potvrdil Claggett. Na palubě ponorky už byl a tahle slova už slyšel, a tamto torpédo minulo, a tomu vděčil za svůj život. Tohle bylo náročnější. O poloze torpédoborce neměli tak dobrou představu, jak by si přáli, ale stejně neměl moc z čeho vybírat. Obě torpéda poplují prvních deset kilometrů pomalu pod vrstvou, dříve než přejdou na nejvyšší nastavenou rychlost, která byla jedenasedmdesát uzlů. Při troše štěstí nebude mít cíl moc šancí zjistit, odkud se ryba vzala. "Nová torpéda do jedničky a trojky."

Časový rozvrh, jako vždycky, byl to nejhlavnější. Když byly stíhačky ve vzduchu, Jackson opustil vlajkový můstek a zamířil dolů do bojové informační centrály, aby mohl lépe koordinovat operaci, která již byla promyšlena do poslední minuty. Příští úloha byla přidělena jeho dvěma torpédoborcům Spruance, nyní necelých padesát kilometrů na jih od uskupení letadlové lodi. To mu dělalo starosti. Spruance byla jeho nejlepší protiponorková plavidla, a i když velitelství Tichomořské ponorkové flotily hlásilo, že nepřátelská krycí skupina ponorek se stahuje na západ, doufejme, že do pasti, dělalo mu starost to, že jedna SKK by mohla zůstat vzadu a poškodit poslední letadlovou loď, kterou Tichomořské loďstvo mělo. Tolik závažných starostí, říkal si a hleděl na vteřinovou ručičku hodin na stěně.
Přesně v 11:45:00 místního času se torpédoborce Cusbing a Ingersoll natočily bokem k větru a začaly odpalovat své střely Tomahawk a současně to hlásily přes pět družic. Do vzduchu se vzneslo celkem čtyřicet střel, odhodilo své startovací motory na tuhé palivo a pak zamířilo dolů k hladině. Po šestiminutové palbě torpédoborce zvýšily rychlost a připojily se k bojové skupině a přemýšlely o tom, co jejich Tomahawky udělají.

"Který z nich to asi je?" zamumlal pro sebe Sató. Už minuli dva, torpédoborce třídy Aegis teď byly viditelné jen jako sotva rozeznatelná špice na čele rozevírajícího se písmene V z bílé pěny.
"Zavoláme je zase?"
"Mého bratra to rozzlobí, ale musí mu tam dole být samotnému smutno." Sató opět nastavil své rádio a pak stiskl tlačítko na ovládací páce.
"JAL-747 volá Mucu."
Admirálu Satóovi se chtělo nespokojeně bručet, ale byl to přátelský hlas.

Vzal spojovacímu důstojníkovi sluchátka a palcem stiskl tlačítko. "Toradžiro, kdybys byl nepřítel, už bych tě dostal."

Pohlédl na radarový displej - na taktické mapě dvakrát dva metry byly jen civilní cíle. Radar SPY-1D ukazoval všechno v okruhu více než sto šedesáti kilometrů, a většinu v okruhu téměř pěti set kilometrů. Protiponorkový vrtulník SH-60J právě dokončil nabírání paliva před dalším vzletem, a ačkoliv teď byl na moři ve válce, mohl si dovolit zažertovat s bratrem, letícím tam nahoře ve velké hliníkové rouře, bezpochyby plné jeho krajanů.

"Čas, pane," řekl Shaw, když se podíval na své elektronické stopky. Komandér Claggett přikývl.

"Navádění, zvedněte je a aktivujte."

Příkaz šel k torpédům, nyní téměř tři kilometry od sebe po obou stranách cíle. ‚Zdokonalená verze' Mark 48 - ADCAP - měla v padesáticentimetrové přední části zabudovaný velký sonarový systém. Torpédo číslo jedna bylo poněkud blíž, a jeho moderní zobrazovací systém zachytil trup torpédoborce na druhý pokus. Hned na to se torpédo stočilo na cíl a přitom přenášelo obraz do místa, odkud bylo odpáleno.

"Hydrofonní efekty, souřadnice dva-tři-nula! Nepřátelské torpédo kurz dva-tři-nula!" vykřikl důstojník u sonaru. "Naváděcí zařízení pracuje!"

Sató prudce otočil hlavu k sonarové místnosti, a na taktické mapě se okamžitě objevil nový předmět. Sakra, pomyslel si, a Kurušio hlásil, že oblast je bezpečná. SSK byla jen několik kilometrů odtud.

"Obranu!" nařídil kapitán Mucu okamžitě. V několika vteřinách torpédoborec vypustil ze zádi klamný cíl Nixie americké konstrukce. "Ihned vrtulník do vzduchu!"

"Bratře, teď mám nějakou práci. Šťastný let. Zatím sbohem." Rádiový okruh ztichl.

Kapitán Sató zprvu připsal ukončení hovoru tomu, že bratr má povinnosti, které je třeba plnit, než se před jeho očima torpédoborec osm kilometrů dole ostře stočil doleva, s větším množstvím vařící se pěny za zádí, naznačujícím, že náhle zvýšil rychlost.

"Něco se tam stalo," vydechl do palubního telefonu.

"Máme ho, pane. Jednoho nebo oba," hlásil operátor řízení palby.

"Cíl zvyšuje rychlost a stáčí se na pravobok," hlásil akustik. "Obě střely jsou zaměřeny a přibližují se na cíl. Cíl zatím nevysílá žádné akustické signály."

"Vzdálenost jedničky od cíle nyní dva tisíce metrů. Trojka vzdálenost od cíle dva tisíce dvě stě metrů. Obě se dobře zaměřují, pane." Oči se upíraly na displej trasy zbraní, připraveny upravit možnou chybu automatických naváděcích systémů. Torpédo ADCAP, s vlastním velmi přesným obrazem od sonaru, bylo v tomto okamžiku ne nepodobné miniaturní ponorce, a technik si mohl sám zahrát na kamikadze, v tomto případě na dva najednou, dovednost, která krásně doplňovala jeho umění, s jakým hrál počítačové hry, které měli na lodi. Claggett uvítal, že se nepokouší zjistit místo, odkud byla torpéda vypálena, nýbrž snaží se nejprve zachránit loď. No, to je přece rozumná věc, ne?

"Před námi další, kurz jedna-čtyři-nula!"

"Mají nás," řekl kapitán, dívaje se na displej, a domníval se, že na něj pravděpodobně vypálily dvě ponorky. Přesto se musí o něco pokusit, a přikázal proto prudký obrat na levobok. S těžkým vrškem, jako jeho příbuzní, americké Aegisy, se záď Mucu razantně stočila doprava. Jakmile byl obrat dokončen, velící důstojník nařídil plný výkon vzad v naději, že ho torpédo mine zpředu.

Nemohlo to být nic jiného. Sató ztrácel místo bitvy z očí a převzal od autopilota řízení; stočil letoun ostře doleva a na druhém pilotovi nechal, aby stiskl tlačítko nápisu, upozorňujícího cestující, aby si zapnuli bezpečnostní pásy. Viděl všechno v jasném světle čtvrti měsíce. Mucu provedl jeden prudký obrat a pak se stočil do obratu druhého. Na zádi bylo vidět záblesky světel, když protiponorkový vrtulník začal roztáčet rotor a snažil se vznést se a vyrazit za - ano, musí to být ponorka, říkal si kapitán Sató, plíživá, zbabělá ponorka, útočící na hrdý a krásný torpédoborec jeho bratra. Překvapilo ho, když viděl, jak loď zpomalila - ne, téměř zastavila na místě při zpětném chodu své vrtule - přemýšlel, proč se pokusila o tenhle manévr. Cožpak pro něho neplatí to, čím se řídí i letoun, pro který platilo jednoduché pravidlo: Rychlost je život...

"Velká kavitace, možná, že okamžité zastavení, pane," řekl vedoucí akustik. Obsluha zbraní nedala Claggettovi šanci reagovat.

"To nic. Mám ho napevno oběma, pane. Nastavuji trojku na explozi po nárazu, dostávám slabou magnetickou interferenci od - určitě používají naši Nixie, co?"

"Správně, námořníku."

"No, já vím, jak to štěně funguje. Jednička má ještě pět set, rychle se přibližuje." Technik odstřihl jeden z drátů a nechal jedničku jít samotnou, zvednout se do deseti metrů, zcela autonomní, aktivovat své vlastní palubní magnetické pole a hledat kovový podpis cíle, nalézt ho, nechat ho růst a růst...

Vrtulník právě vzlétl, jeho blikající světla se obloukem vzdalovala od nyní stojícího torpédoborce. Tento okamžik jako by strnul v čase, když se loď začala znovu otáčet, nebo aspoň vypadala, že začíná, když se ve vodě po obou stranách lodi objevil prudký zelený zášleh, těsně před můstkem pod vertikálním zásobníkem pro její střely země-vzduch. Noži podobný tvar trupu vystoupil na pozadí přízračného, smrtelného světla. Ten obraz Satóovi utkvěl v mysli na čtvrtvteřinu, po kterou trval, a pak explodovala jedna nebo několik raket země-vzduch, a po nich čtyřicet dalších, a přední polovina Mucu se rozpadla. Pak po několika vteřinách došlo k další explozi, a když se bílá voda vrátila na hladinu, nebylo vidět o moc víc než skvrnu hořící nafty. Přesně jako jeho jmenovec v přístavu Nagasaki v roce 1943...

"Kapitáne!" Druhý pilot musel kapitánovi vykroutit volant dřív, než Boeing ztratí rychlost. "Kapitáne, máme na palubě cestující!"

"To byl bratr..."

"Máme na palubě cestující, kčertu!" Teď už bez odporu vrátil 747, do přímého letu a pohlédl na gyrokompas, aby se vrátil do správného směru. "Kapitáne!"

Sató otočil hlavu zpět do kokpitu, ztratil bratrův hrob z očí, jak se letoun opět nasměroval na jih.

"Omlouvám se, kapitáne Sató, ale i my máme práci, kterou musíme udělat." Než k Satóovi natáhl ruku, zapnul znovu autopilota. "Jste v pořádku?"

Sató hleděl dopředu do prázdné oblohy. Pak přikývl a sebral se. "Ano, jsem v pořádku. Děkuji. Ano, jsem už úplně v pořádku," opakoval pevněji, jak to od něj vyžadovala pravidla jeho kultury - odložit prozatím osobní pocity a emoce. Jejich otec přežil dobu, kdy velel torpédoborci, povýšil na kapitána křižníku, na němž zemřel u Samaru, oběť amerických torpédoborců a jejich torpéd... a teď znovu...

"Co to ksakru bylo?" zeptal se komandér Ugaki svých akustiků.

"Torpéda, dvě, od jihu," odpověděl podporučík. "Zničily Mucu."

"Odkud?" následoval další zlostný výkřik.

"Něco nezjištěného, kapitáne," přišla polohlasitá, ustrašená odpověď.

"Zamířit na jih, otáčky na osm uzlů."
"To nás povede přímo skrz rozvířenou oblast od..."
"Ano. Vím."

"Kompletní zničení," sdělil mu akustik. Podpis na obrazovce sonaru byl definitivní. "Žádný zvuk strojů od kurzu cíle, jen zvuky lámání kovu, a tohle zde byla velká sekundární exploze. Dostali jsme ho, pane."

Richter přelétal nad tímtéž městem, nad kterým před několika dny letěla C-17, a ačkoliv ho někdo možná zaslechl, teď už na tom tolik nezáleželo. A kromě toho v noci vrtulník je vrtulník, a těch tady bylo plno. Ustálil svého Comanche v letové výšce necelých dvaceti metrů a zamířil na jih a říkal si, že námořnictvo tam určitě bude, a určitě bude moci přistát na lodi, a, docela určitě, všechno půjde úplně krásně. Byl vděčný za vítr zezadu, až viděl vlny, které zvedal. Ale, doprdele...

"Pane velvyslanče, situace se změnila, jak víte," řekl jemně Adler. V téhle místnosti nikdy nezazněl víc než jediný hlas, ale nyní se zdála mnohem tišší.
Seidži Nagumo, sedící vedle svého nadřízeného, si všiml, že místo vedle Adlera je obsazeno kýmsi jiným, dalším specialistou na Japonsko ze čtvrtého poschodí. Kde je Chris Cook? tázal se sám sebe, když americký vyjednavač pokračoval. Proč tu není - a co to znamená?
"Zatímco tu hovoříme, americké letouny útočí na Marianské souostroví. Zatímco tu hovoříme, americké námořní jednotky zasahují vaše námořní jednotky. Musím vám říci, že máme veškeré důvody se domnívat, že naše operace budou úspěšné, a že budeme schopni izolovat Marianské souostroví od ostatního světa. Další součástí operace, bude-li to nutné, bude vyhlášení zákazu plavby kolem vašich hlavních ostrovů. Nepřejeme si napadnout vaši zemi přímo, ale je v rámci našich možností odříznout váš obchod po moři v několika dnech.
Pane velvyslance, je čas ukončit tohle..."

"Jak vidíte," řekla reportérka CNN ze svého vyvýšeného místa vedle Enterprise. Pak kamera přejela doprava od ní a ukázala prázdné místo. John Stennis opustil suchý dok. Máme informace, že tato letadlová loď se nyní účastní úderu proti Japonskem obsazenému Marianskému souostroví. Byli jsme požádáni, abychom s vládou spolupracovali při klamných operacích, a po pečlivé úvaze jsme se rozhodli, že CNN je v zásadě americká agentura..."
"Parchanti!" vydechl generál Arima, když hleděl na prázdnou betonovou stavbu, nyní obsazenou jen kalužemi a dřevěnými špalky. Pak zazvonil telefon.

Když bylo jisté, že je japonské E-2C mají, dva radarové hlídkovací letouny zapnuly své radary; dorazily sem z Havaje přes Dyess na atolu Kwajalein. Pokud šlo o elektronické vybavení, bude to rovný boj, ale Američané měli ve vzduchu víc letounů, aby to bylo vyrovnané i jinak. Ve vzduchu byly čtyři japonské Eagly, a jejich prvním instinktivním činem bylo, že se stočily na severovýchod proti vetřelcům, aby mohly vlastním letounům na zemi dát varování, aby se stačily vznést do vzduchu a připojit se ke vzdušnému boji dřív, než se útočící letouny dostanou tak blízko, že by je zastihly na zemi. Současně byla před blížícími se nepřátelskými letouny varována i pozemní protivzdušná obrana.
Když Sanchez viděl japonské stíhačky asi sto šedesát kilometrů daleko, zapnul svůj vlastní zaměřovači radar, mířily sem a chystaly se odpálit své rakety. Byly však vyzbrojeny raketami vzduch-vzduch AIM-120, a on měl Phoenixy, se zhruba dvojnásobným doletem. On a tři další letouny odpálili každý po dvou, na maximální vzdálenost. Osm střel přešlo na balistické oblouky, zamířilo vzhůru do třiceti tisíc metrů a pak se při rychlosti 5 Machů překotily a mířily zpátky dolů, ze své výšky získaly maximální účinnou plochu

cíle, na kterou se mohly zaměřit. Eagly útok zjistily a pokoušely se o úhybné manévrování, ale o několik vteřin později byly dvě F-15J vymazány z oblohy. Zbývající dvě pokračovaly dál. O tyhle se postarala další vlna Phoenixů.

"Co zase je ksakru tohle?" říkal si Oreza.

Zvuk mnoha startujících tryskových motorů přerušil hru, a všichni čtyři v pokoji přešli k oknům. Clark nezapomněl zhasnout všechna světla, a sebral jediný dalekohled, co měli v domě. První dvojice letounů vyrazila z letiště v Kobleru, právě když ho zvedl k očím. Podle zášlehů z jejich motorů poznal, že to jsou jednomotorové stroje.

"Co se děje, Johne?"

"Nikdo mi nic neřekl, opravdu ne, ale nemělo by být těžké dát si to dohromady."

Po celém letišti byla rozsvícena světla. Důležité bylo dostat letouny co nejrychleji pryč. Totéž se dělo na Guamu, pravděpodobně, ale Guam byl dost daleko, a obě skupiny stíhaček se utkají s Američany odděleně, a tím se vyrovná početní převaha Japonců.

"Co jsou tamto zač?"

Komandérka Peachová a její rušiče už pracovaly. Vyhledávací radar byl výkonný, ale jako všechny radary tohoto typu vysílal také nízkofrekvenční vlny, a ty se daly snadno rušit. Záplava falešných bodů je zmátla tak, že nevěděli, co přesně se ve vzduchu děje, a také snížila schopnost zjistit malé, ne však neviditelné střely s plochou dráhou letu. Stíhačky, které se případně mohly pokusit postavit se jim, vlastně minuly přibližující se cíle a nechaly jim volnou cestu na cíle na ostrově. Vyhledávací radar na vrcholu Mount Takpochao je zjistil ve vzdálenosti sotva padesáti kilometrů, místo očekávaných sto šedesáti, a také se pokoušel spočítat blížící se stíhačky. Tak měli tři operátoři u radaru složitý úkol. Byli to však dobře vycvičení lidé a postavili se potřebám dané chvíle, jeden z nich spustil sirénu, aby varoval baterii Patriotů na ostrově.

První část operace probíhala dobře. Ty vzdušné hlídky, které tu byly, vyřídili beze ztrát, jak Sanchez viděl, a říkal si, zda aspoň jedna z jeho střel zabodovala. Tohle se nikdy nikdo nedoví. Dalším úkolem bylo vyřadit japonské radarové letouny dřív, než dorazí jejich ostatní stíhačky. Za tímto účelem čtyři Tomcaty zapnuly přídavné spalování a vyrazily přímo proti nim a vychrstly na ně všechny své střely.

Byli příliš stateční, ke své škodě. Japonské Hawkeye se měly stáhnout, a bránící Eagly měly udělat totéž, ale věrni své etice stíhačů, vyrazili piloti dopředu, aby se utkali s první vlnou nájezdníků, místo aby vyčkali. Pravděpodobně proto, že se domnívali, že se jedná o skutečný přepad stíhačů, a ne o pouhé vyčištění vzdušného prostoru. Krajní čtveřice, skupina nazvaná Oslepovací letka splnila svůj vymezený úkol zničit radarové letouny, a pak se vrátila zpátky na Johna Stennise, aby doplnila palivo a výzbroj. Nyní už jediný radar ve vzduchu byl americký. Japonci vyrazili vstříc a snažili se otupit útok, který vlastně neexistoval, a pokoušeli se střetnout se s cíli, jejichž jediným úkolem bylo upoutat pozornost přepadových stíhaček, letících jim naproti.

Obsluze radarů bylo jasné, že většina střel směřuje na ně a ne na letiště. Nehovořili o tom mezi sebou. Na to nebyl čas. Dívali se, jak E-2 padají z oblohy, příliš daleko, než aby přišli na to proč, ale zbývající radarové letouny stály dosud na dráze v Kobleru, zatímco stíhačky spěchaly, aby se odtamtud dostaly, a první z nich se přibližovaly ke vzdáleným americkým letounům, které překvapivě nemířily na ně, jak očekávali. Nyní byl na rádiu Guam a žádal o informace, a současně oznamoval, že jeho letouny vzlétají, aby

útoku čelily.
"Rakety s plochou dráhou letu ještě mají dvě minuty," řekl jeden z operátorů do sluchátek.
"Ať Kobler dostane hned do vzduchu své E-2," řekl důstojník v pojízdné ústředně radaru, když viděl, že dva, které už ve vzduchu byly, jsou pryč. Jejich vůz byl sto metrů od radaru, nebyl však ještě zakopán. Plánovalo se to na příští týden.

"Páni!" poznamenal Chavez. Teď byli venku. Nějaká chytrá duše vypnula elektrický proud do této části ostrova, a proto mohli vyjít z domu, aby na světelné divadlo lépe viděli. Necelý kilometr od nich na východ vylétl z kontejneru první Patriot. Čára střely vyrazila jen několik set metrů do výše, a pak ji její ovládací prvky ostře strhly jako kulečníkovou kouli odraženou od mantinelu a namířily ji dolů pod viditelný horizont. Za několik vteřin následovaly další tři.
"Letí sem střely s plochou dráhou letu." Tohle pronesl Burroughs. "Tamhle od severu, zdá se."
"Vsadím se, že jdou po tom radaru tam na kopci," přemítal Clark. Následovala série záblesků, které výrazně vykreslily obrysy kopců na východě. Hřmění výbuchů od nich přišlo až po několika vteřinách. Vzlétly další Patrioty, a civilisté se dívali, jak obsluha baterie na lafetě vztyčuje další kontejner. Viděli také, že jim to trvá příliš dlouho.

První vlna dvaceti Tomahawků nyní stoupala do výše. Vyrazily pouhé tři metry nad vrcholky vln směrem k příkrým útesům na východním pobřeží Saipanu. Byly to zbraně automatické a neměly schopnost vyhnout se palbě, namířené na ně, a nedokázaly ji dokonce ani zjistit, a první vlna protiletadlových střel Patriot si vedla dobře. Z dvanácti jich deset zasáhlo cíl, ale zbývajících deset raket už stoupalo, všechny zaměřeny na jediný bod. Další čtyři rakety s plochou dráhou letu padly za oběť protiletadlovým střelám, a pátá ztratila sílu a udeřila do pobřežního útesu na Laolao Kattanu. Radary protiletadlových střel odpalovaných ze země je ztratily, a velitelé baterie vyslali obsluze radaru varování, ale bylo už příliš pozdě, než aby to bylo něco platné, a pět pětisetkilogramových bojových hlavic explodovalo nad vrcholem Mount Takpochao.

"Tak to by bylo," řekl Clark, když zvuk utichl. Pak se zaposlouchal. Venku teď byli další lidé a postávali po celé slepé ulici. V jednotlivých nadšených výkřicích, slévajících se do jásavého sborového volání, se utopily výkřiky posádky raket na vrcholu kopce na východě.
Z letiště v Kobleru pod nimi stále ještě vzlétaly stíhačky, po dvojicích, jen tu a tam se zvedla jediná. Modré plameny jejich motorů se na obloze stáčely, než pohasly, když se japonské stíhačky srovnávaly do formace a čelily náletu. Naposledy Clark a ostatní slyšeli ventilátoru podobný zvuk posledního zbývajícího letounu Hawkeye, který mířil pryč jako poslední, přes varování nyní mrtvé osádky radaru.
Ostrov na několik okamžiků ztichl, podivná prázdnota ve vzduchu, když se lidé nadechli a čekali na druhé dějství půlnočního dramatu.

Jen osmdesát kilometrů od pobřeží Pasadena a další tři SSN vystoupily na hloubku antény a každá odpálila šest střel. Některé z nich byly namířeny na Saipan. Čtyři šly na Tinian. Dvě na Rotu. Zbytek letěl těsně nad vrcholky vln na leteckou základnu v Andersenu na Guamu.
"Vysunout přístroje!" přikázal Claggett. Hydraulika se zasyčením vysunula vyhledávací periskop. "Držet!" zavolal, když byl vršek přístroje venku z vody. Zvolna jím otáčel a pátral po světlech na obloze. Žádná.
"Tak, teď anténa." Další zasyčení ohlásilo, že se vysunuje tenká anténa UHF. Kapitánovy oči zůstaly hledět do periskopu, dál se rozhlížel kolem. Mávl

pravou rukou. Od vzdálených radarů přicházely jakési neurčité signály, ale nebylo to nic, co by dokázalo ponorku zjistit.
"INDY cars, tady DEPO, přepínám," řekl radista do mikrofonu.

"Díky bohu," pronesl Richter nahlas a zapnul svůj mikrofon. "DEPO, tady vedoucí INDY CARS, dejte heslo, přepínám."
"Foxtrot Whiskey."
"Charlie Tango," odpověděl Richter a zkontroloval rádiové kódy v bloku, upevněném nad kolenem. "Jsme devět od vás, a nabeton by se hodilo něco k pití, přepínám."
"Zůstaňte na spojení," slyšel.

"Vystoupit na hladinu," zavelel Claggett a zvedl mikrofon. "Hlášení všem, nyní vystupujeme na hladinu, zůstaňte na svých bojových stanovištích. Posádky pozemní armády pohotovost."
Vlastní výstroj ležela hned vedle únikové komory ve středu lodi, vedle většího poklopu pro pouzdra, jimiž se měly uložit naváděcí systémy pro balistické střely. Jedna ze skupin pro likvidaci škod na Tennessee byla v pohotovosti, aby mohla výstroj podat, a jeden z náčelníků bude obsluhovat spojku palivové hadice, ukryté v pouzdře nad místností pro rakety.

"Co je to?" zeptal se INDY-DVA přes rádiový okruh. "Veliteli, tady trojka, vrtulník na severu. Opakuji, vrtulník na severu, velký."
"Sundat!" přikázal Richter okamžitě. Tady žádné vlastní vrtulníky nemohly být. Otočil se a vzlétl výš, aby se podíval sám. Ten chlap měl dokonce rozsvícená protisrážková světla. "DEPO, tady VEDOUCÍ INDY, vrtulník na severu. O co jde, přepínám."

Claggett to neslyšel. Věž Tennessee právě prorazila hladinu a on stál u žebříku na věž. Mikrofon vzal Shaw.
"Je to pravděpodobně protiponorkový vrtulník z toho torpédoborce, co jsme právě potopili - spláchnout ho, hned!"
"Radar ve vzduchu na severu," zavolal technik od elektronických obraných systémů o vteřinu později. "Radar na vrtulníku blízko!"

"Dvojka, sundat ho, hned!" opakoval Richter rozkaz.
"Jdu na to, veliteli," odpověděl druhý Comanche, otočil se a sklonil nos, aby zvýšil rychlost. Ať to byl kdokoli, bylo to špatné. Pilot zvolil zbraň. Pod jeho letounem se z kánoi podobného krytu vynořil dvacetimilimetrový kanón a natočil se dopředu. Cíl byl vzdálen osm kilometrů a on blížící se útočný vrtulník neviděl.
Pilot Dvojky viděl, že to je také Sikorsky, možná vyrobený ve stejném závodě v Connecticutu jako jeho Comanche, námořní verze UH-60, velký cíl. Jeho vrtulník se řítil přímo na něj, a on doufal, že ho zničí dřív, než bude stačit dát zprávu rádiem. Nebylo moc pravděpodobné, že se to povede, a pilot se proklínal, že si nepřipravil Stingera, ale na to teď už bylo pozdě. Do přílby dostal signál, že zachytil cíl, a vypálil padesát ran, většina z nich našla nos blížícího se šedého vrtulníku. Výsledek se dostavil okamžitě.
"Sestřel," ohlásil. "Dostal jsem ho, veliteli."
"Rozumím, jak jste na tom s palivem?"
"Třicet minut," odpověděla Dvojka.
"Kružte a mějte oči otevřené," přikázal velitel.
"Rozumím, veliteli." Jakmile se dostal do sta metrů, přišlo další nepříjemné překvapení. "Veliteli, dvojka, radar na severu, systém hlásí, že je to námořní typ, obdélníkový."
"No, to teda je něco," zavrčel zlostně Richter a obletěl ponorku. Byla dost velká, aby se na ní dalo přistát, ale bylo by to bývalo snazší, kdyby

sebou ta zatracená věc neházela jako sud piva, když ho vyvalují ze sklepa. Richter vrtulník zpomalil na volnoběh a přibližoval se přímou čarou zezadu, a připravil se na přistání.

"Stočte ji nalevo proti větru," řekl Claggett poručíku Shawovi. "Musíme trochu zmírnit to houpání."

"Jasně, kapitáne." Shaw vydal příslušné rozkazy, a Tennessee se ustálila čelem na severozápad.

"Buďte v pohotovosti u poklopu únikového otvoru a poklopu pro pouzdra!" přikázal pak velící důstojník. Díval se, zatímco vrtulník pomalu a opatrně dosedl, a jako obvykle mu přistávání vrtulníku na palubě lodi připadalo jako dva dikobrazi při milování. Ne že by šlo o nedostatek chuti; jen se přitom nesměla udělat chyba.

Teď jsme seřazeni jako armáda rytířů na koních, říkal si Sanchez, Japonci tři sta dvacet kilometrů od severovýchodního výběžku Saipanu, a Američané sto šedesát kilometrů dál. Hru obě strany hrály už mnohokrát, a hodně často při stejných válečných hrách. Obě strany měly své sledovací radary v činnosti. Obě strany nyní mohly vidět a mohly si spočítat síly toho druhého. Šlo o to, kdo udělá první tah. Japonci byli v nevýhodě a věděli to. Jejich zbývající E-2C ještě nebyl na místě, a co bylo horšího, nevěděli docela jistě, kdo stojí na druhé straně. Na Sanchezův povel se jako první hnuly Tomcaty, vyrazily s přídavným spalováním, vystoupily vysoko a odpálily své zbývající střely Phoenix. Pálily na vzdálenost osmdesáti kilometrů, a víc než sto technicky složitých zbraní se proměnilo ve vlnu žlutých plamenů, stoupajících stále výš, načež se stočily dolů, zatímco letouny, které je odpálily, se obrátily a ustoupily.

To byl signál ke všeobecné vřavě. Taktická situace byla ze začátku jasná, pak už méně, když japonské stíhačky také vyrazily maximální rychlostí, aby se na Američany natlačily, v naději, že podletí pod Phoenixy a odpálí svoje neřízené střely. Byl to manévr, který vyžadoval přesné načasování, kterého se těžko dosáhlo bez odborné podpory z řídícího a velitelského letounu, na kterou si nepočkali.

Nebylo možné nacvičit s námořnickou posádkou, aby to udělala dost rychle, ale skupina námořníků přidržovala křídla nahoře, zatímco je vycvičená pozemní posádka připevňovala na závěsné body po stranách prvního Comanche. Pak byly k otvorům nataženy palivové hadice, zapnula se lodní čerpadla a co nejrychleji plnila nádrže. Jiný námořník hodil Richterovi telefon na konci obyčejné šňůry.

"Tak jak to šlo?" zeptal se Dutch Claggett.

"Trochu vzrušující. Heledte, nemáte tu kafe, nejradši horké?"

"Už se nese, vojáku." Claggett zavolal do kuchyně.

"Odkud byl ten vrtulník?" zeptal se Richter a zase sledoval tankovaní.

"Asi před hodinou jsme museli udělat jeden torpédoborec. Stál v cestě. Ten vrtulník byl asi z něj. Jste připraven převzít instrukce k další cestě?"

"Ne na Wake?"

"Ne. Dvacet-pět severně, jedna-padesát východně čeká letadlová loď. Opakuji, dva-nula-pět sever, jedna-pět-nula východ."

Poddůstojník dvakrát souřadnice opakoval a dočkal se ještě jednoho potvrzení. Celá letadlová loď že na mě čeká? Sakra říkal si Richter. "Rozumím, a děkuji, pane."

"Díky, že jste spláchnul ten vrtulník, INDY."

K vrtulníku přistoupil námořník, zabouchal na trup letounu a ukázal zvednutý palec. Podal mu také baseballovou čapku Tennessee. Pak si Richter všiml, že se mu náprsní kapsička košile nadouvá. Nezdvořile hmátl dolů a vytáhl napůl plnou krabičku cigaret. Námořník se rozesmál, až přehlušil rámus, a hodil mu k ní zapalovač.

"Ustupte stranou!" zakřičel Richter. Palubní posádka ustoupila, ale pak z jednoho poklopu vyskočil ještě jeden člověk s termoskou, která šla také nahoru. Pak šel dolů kryt kabiny a Richter spustil motory. Ani ne za minutu se Comanche zvedl a udělal místo Dvojce, jejíž pilot už zaujal místo nad ponorkou. Třicet vteřin nato už pilot pil kávu. Byla jiná než ta, co vařili u pozemní armády, daleko civilizovanější. Ještě trochu Hennessey, říkal si, a byla by skoro dokonalá.

"Sandy, koukej na sever!" křikl jeho společník, když Dvojka dosedla na palubu ponorky.

První salva střel vyřídila šest Eaglů, další dva byly poškozeny a ustupují, hlásili operátoři z radarového hlídkového letounu AWACS. Sanchez to nemohl vidět, protože mířil pryč od postupujících nepřátelských stíhaček, a Tomcaty zatím udělaly místo Kornetům. Fungovalo to. Japonci pronásledovali, s nasazením všech sil se vzdalovali od svého ostrova, a jak se domnívali, Američany zatlačovali. Jeho výstražný radar hlásil, že jsou teď ve vzduchu nepřátelské střely, ale byly to střely americké konstrukce, a on věděl, jak se chovají.

"Co to je?" říkal si Oreza.

Nejprve jen stín. Světla na letišti ještě z nějakého důvodu svítila, a oni viděli jedinou bílou šmouhu, překřižující ranvej letiště v Kobleru. Nad jejím koncem se ostře stočila a mířila středem jediné dráhy. Pak změnila tvar, předek se rozprskl a po betonu se rozsypaly malé předměty. Několik z nich explodovalo. Zbytek prostě zmizel, byly tak malé, že nebyly vidět, pokud se nepohybovaly. Pak přišla další, a ještě další, všechny udělaly totéž, až na to, že jedna zamířila rovnou k věži, urazila jí vršek a s ním i anténu rádia, sloužící letkám stíhaček.

Dále na jihu bylo civilní letiště, také dosud osvětlené, a u budovy a na stojánce seděly čtyři 747. Nezdálo se, že by se něco k letišti blížilo. Na východ od nich další záblesky odpalovaných Patriotů osvětlovaly baterii, ale ta už první dávku střel odpálila a posádka nyní musela instalovat další kontejner, pak střely napojit na velitelskou ústřednu radaru ve voze, a to vyžadovalo čas. Měli zásahy, ne však dost.

"Snad nedojde na rakety země-vzduch," poznamenal Chavez a říkal si přitom, že by opravdu měli být při tomhle všem radši v krytu, ale... nikdo z lidí tam nebyl, jako by se konala nějaká oslava Dne vyhlášení nezávislosti.

"Civilním oblastem se vyhýbají, Dingu," odpověděl Clark.

"No tak to je prima. A mimochodem, co je to s tím Kellym?"

"Moje pravé jméno," poznamenal důstojník.

"Johne, kolik těch hajzlů jsi zabil?" ptal se Oreza.

"Hm?" udělal Chavez.

"Když jsme oba byli děti, tadyhle váš šéf si trochu soukromě zalovil; překupníci drog, jak si vzpomínám."

"To se nikdy nestalo, Portagee. Fakt." John zavrtěl hlavou a zašklebil se. "No, ne že by to někdo mohl dokázat," dodal. "Já jsem opravdu mrtvý, víš?"

"V tom případě máš správné iniciály pro nové jméno, člověče." Oreza se odmlčel. "A teď co?"

"To kdybych věděl, kamaráde." Oreza neměl pro jeho nové příkazy prověření, a on si stejně nemyslel, že by nějaké mohly být. Za několik vteřin někoho napadlo vypnout elektrický proud na jižním konci ostrova.

Vrtulník z Mucu ohlásil přítomnost ponorky na hladině, ale víc nic. Proto Kongo vypustila Seahawka, který se nyní blížil od jihu. Přibližovaly se i dva protiponorkové letouny P-3C Orion, ale vrtulník tam bude první, a měl dvě torpéda. Ten se blížil ve výšce něco přes šedesát metrů, bez kopírovacího radaru, ale se zapnutými přerušovanými světly, která v Richterově čelní

soupravě velmi jasně zářila.
"Že je tady ale rušno," prohodil Richter. Byl v necelých dvou stech metrech, s novým cílem přímo na obzoru. "DEPO, tady INDY CARS, potlouká se nám tady další vrtulník."
"Spláchnout!"
"Rozkaz." Richter zvýšil rychlost, aby mohl uskutečnit přepad. Námořnictvo si při rozhodování nedělalo žádné starosti. Rychlost přiblížení zaručovala, že přepad bude rychlý. Richter zvolil střelu STINGER a odpálil ji z osmi kilometrů. Ať to byl kdo chtěl, nepřátelský letoun v téhle oblasti neočekával, a studená voda pod ním vytvářela pro teplem naváděnou střelu pěkný kontrast. Seahawk se zřítil a na Richterovi bylo, aby uvažoval o tom, jestli někdo přežil. Ale na záchrannou akci neměl potřebné vybavení, a blíž nešel, aby se podíval.
Dvojka byla teď nahoře, aby vedoucí vrtulník chránila a ten aby se mohl nasměrovat na cíl své cesty. Přeletěl na pozdrav nízko nad ponorkou a zamířil pryč. Neměl ani palivo, ani čas, aby tu otálel.

"Uvědomujete si, že jsme teď letadlová loď ?" zeptal se Ken Shaw a sledoval, jak palubní posádka dokončuje tankování třetího a posledního návštěvníka. "Máme na kontě sestřely a - všechno."
"No, a právě proto jsme také zůstali naživu, aby z nás zase mohla být ponorka," odpověděl Claggett napjatě. Díval se, jak překryt klesá dolů a posádka začala zajišťovat horní poklop. Za dvě minuty byla paluba téměř prázdná. Jeden z jeho náčelníků přehodil zbývající výstroj přes okraj, zamával směrem k věži a zmizel v průlezu pro pouzdra.
"Vyklidit můstek!" nařídil Claggett. Ještě naposled se rozhlédl kolem a naposled zapnul mikrofon. "Ponořit."
"Ještě není všechno zavřené," namítl důstojník z bojové centrály.
"Slyšel jste rozkaz," vyštěkl palubní důstojník. Nato se otevřely plnicí otvory a hlavní zátěžové nádrže se zaplavily. Horní poklop na můstku se po vteřině změnil z kroužku na čárku, a za okamžik se objevil Claggett a zavíral spodní dvířka na můstek; všechno na palubě bylo uzavřeno.
"Připraveno k ponoření. Padáme odtud!"

"To je ponorka," řekl poručík. "Ponořuje se - zaplavuje nádrže."
"Vzdálenost?"
"Musel bych pustit aktivní sonar," varoval akustik.
"Tak to udělejte!" zasyčel Ugaki.

"Co to bylo za záblesky?" dumal druhý pilot. Byly hned nad horizontem, nalevo od jejich letové dráhy, vzdálenost neurčena, ale ať byly jakkoliv daleko, byly jasné, a jeden se proměnil ve světelnou čára, která jako kometa padala dolů do moře. Ze tmy vyrazily další šmouhy, jakoby ze sopky, bíložluté linie táhnoucí se většinou zprava doleva. Tím se to vysvětlilo. "Oh."
"Věž, Saipan, tady JAL Sedm-O-Dva, vzdálenost tři sta dvacet kilometrů. Co se děje? Přepínám." Odpověď nepřišla.
"Vrátíme se do Narity?" otázal se drahý pilot.
"Ne! Ne, to neuděláme!" odpověděl Toradžiro Sató.

Bylo poctou jeho profesionalitě, že vztek úplně nezvítězil nad tím, jak byl vycvičen. Major Siro se už vyhnul dvěma střelám, a nezpanikařil, ani při smůle, která potkala jeho společníka. Jeho radar ukazoval víc než dvacet cílů, hned za hranicí doletu střel, a ačkoliv někteří z jeho perutě odpálili svoje střely AMRAAM, on to neudělá, dokud nebude mít lepší šanci. Také poznal, že jeho letoun zachytilo a sleduje několik radarů, ale s tím se nedalo nic dělat. Zmítal se se svým Eaglem po obloze, v ostrých obratech a manévrech s velkým přetížením, když zapojil forsáž. To, co začalo jako organizovaná bitva, teď

byla divoká mela, stíhačky dělaly každá co dovedla, jako samurajové ve tmě. Teď se stočil na sever a vybral si nejbližší radarové stopy. Systémy pro identifikaci vlastních a cizích je automaticky zkoumaly, a odpověď nebyla to, co očekával. Sató tedy odpálil svoje neřízené střely a pak se ostře stočil na jih. Vůbec to nebylo to, v co doufal, nebyl to rovný boj, dovednost proti dovednosti na jasném nebi. Tohle bylo chaotické střetnutí ve tmě, a on prostě nevěděl, kdo zvítězil a kdo prohrál. Teď se musel obrátit a prchat. Odvaha byla jedna věc, ale Američané je vytáhli tak daleko, že mu sotva zbývalo palivo pro návrat na domovské letiště. Nikdy se nedoví, jestli jeho střely zasáhly. K čertu s tím.

Ještě naposledy zvýšil výkon, zapojil přídavné spalování, aby se odpoutal, a stočil se napravo, stranou od stíhaček, postupujících od jihu. Byly to letouny z Guamu, pravděpodobně. Přál jim hodně štěstí.

"KROCAN, tady VELITEL KROCAN. Odpoutejte se, opakuji, odpoutejte se, okamžitě!" Sanchez byl teď hodně daleko za místem střetu a přál si, aby byl ve svém Kornetu místo ve větším Tomcatu. Přicházela potvrzení rozkazu, a ačkoliv několik letounů ztratil, a ačkoliv bitva neprobíhala zcela tak, jak by se mu zamlouvalo, věděl, že byla úspěšná. Mířil na západ, aby oblast vyklidil, a kontroloval stav paliva. Pak, ve směru na desátou, spatřil blikající světla a stočil se blíž, aby se podíval důkladněji.

"Ježíši, Bude, ten je z pravidelné linky," řekl jeho důstojník od radaru. "Označení JAL." To jasně ukazoval stylizovaný červený jeřáb na jeho vysokém ocasním kormidle.

"Radši ho varujeme." Sanchez zapnul svá vlastní světla a přiblížil se k němu z levé strany. "JAL 747, JAL 747, tady letoun amerického válečného námořnictva, po vaší levé straně."

"Kdo jste?" zeptal se hlas na kryté frekvenci.

"Jsme letoun amerického válečného námořnictva. Upozorňujeme vás, že tady probíhá letecká bitva. Doporučuji otočit a vrátit se domů. Přepínám."

"Na to nemám dost paliva."

"Tak můžete letět na Iwo Džimu. Tam je letiště, ale dávejte pozor na rádiovou věž na jihovýchod od dráhy. Přepínám."

"Děkuji," přišla stručná odpověď. "Budu pokračovat podle svého letového plánu. Konec."

"Blbec." Sanchez to nevyslal do éteru, ačkoliv jeho spoluletec úplně souhlasil. V opravdové válce by ho jednoduše sestřelili, ale tohle nebyla opravdová válka, nebo někdo tak aspoň rozhodl. Sanchez se nikdy nedoví, jak moc se mýlil.

"Kapitáne, to je hodně nebezpečné!"

"Iwo Džima není pod radary. Přiblížíme se od západu a zůstaneme mimo," řekl kapitán Sató, nepohnut vším tím, co slyšel. Změnil kurz na západ, a druhý pilot zůstal zticha.

"Aktivní sonar na pravoboku, souřadnice nula-jedna-nula, nízký kmitočet, pravděpodobně ponorka." A to nebylo nic pěkného.

"Od boku!" nařídil Claggett ihned. Svou posádku na takovýto scénář cvičil nemilosrdně, a raketové ponorky měly nejlepší obsluhu torpéd v celém loďstvu.

"Nastavuji šachtu čtyři," přišla odpověď od obsluhy zbraní. Torpédo bylo na tento rozkaz aktivováno. "Zaplavuji čtyřku. Šachta čtyři zaplavena. Torpédo připraveno k odpálení."

"Počáteční kurz nula-jedna-nula," řekl zbrojíř a sledoval nastavené souřadnice, které toho moc neříkaly. "Připravit k vypuštění, nastavit na aktivování v tisíci!"

"Nastaveno!"

"Nastavit vzájemné kurzy a odpálit!" zavelel Claggett.

"Odpálit čtyřku, čtyřku ven!" Námořník páčku na odpalovacím panelu málem ulomil.

"Vzdálenost čtyři tisíce metrů," hlásil důstojník u sonaru. "Velký ponořený cíl, z boku. Mění se - odpálil torpédo!"

"To můžeme my také. Odpálit jedna, odpálit dvě!" vykřikl Ugaki. "Kormidlo naplno doleva," dodal za okamžik, když byla druhá šachta prázdná. "Naplno vpřed!"

"Torpédo ve vodě. Dvě torpéda ve vodě, kurz nula-jedna-nula. Imupuls a poslech, torpédo má vyhledávací režim!" hlásil akustik.

"Ale, doprdele. To už jsme tu jednou měli," poznamenal Shaw a vzpomněl si na hrozný zážitek na Maine. Důstojník pozemní armády a jeho četař právě přišli do bojové centrály, aby kapitánovi poděkovali za jeho podíl na akci vrtulníků. Zarazili se na levé straně místnosti, rozhlédli se a viděli napětí ve tvářích všech v místnosti.

"Třináctka, vypustit klamný cíl, teď!"

"Vypouštíme." Po vteřině se ozval tichý zvuk, jen škubnutí, jak se uvolnil stlačený vzduch.

"Máme přichystaný MOSS?" zeptal se Claggett, ačkoliv vydal příkazy přesně v tomto smyslu.

"Šachta dvě, pane," odpověděl důstojník obsluhy zbraní.

"Aktivovat."

"Aktivováno, pane."

"Oukej." Komandér Claggett zhluboka vydechl a uvažoval. Moc toho neměl, ale něco přece. Jak chytrá je ta japonská ryba? Tennessee plula rychlostí deseti uzlů, od ponoření neměla žádné příkazy pro směr nebo rychlost, a v kýlu měla hloubku sto metrů. Dobrá.

"Třináctko, nastavte tři klamné cíle, vypustit na můj příkaz."

"Připraveno, pane."

"Obsluha zbraní, nastavit MOSS na sto metrů, co nejmenší okruhy, v téhle hloubce. Aktivovat hned, jak bude venku z šachty."

"V pohotovosti... nastaveno. Šachta je zaplavena."

"Vypustit."

"MOSS vypuštěn, pane."

"Třináctko, vypustit teď!"

Tennessee se opět zachvěla, když byly tři klamné cíle vystřeleny do vody spolu s návnadou - akustickým torpédem. Přibližující se torpédo teď mělo ke sledování velmi lákavý klamný cíl.

"Loď na hladinu! Nouzové vynoření!"

"Nouzové vynoření, rozkaz," odpověděl náčelník lodi a sám sáhl po ovladačích rozvodu vzduchu. "Křídla naplno nahoru!"

"Naplno, rozkaz," opakoval kormidelník a přitáhl k sobě ovládací páku.

"Veliteli, sonar, přibližující se torpéda jsou pořád ještě v režimu impuls/příjem. Naše teď vysílá nepřetržitě impulsy. Něčeho se chytla."

"Jejich ryba je jako ty první osmačtyřicítky, posádko," řekl klidně Claggett. Jeho chování bylo lží, a on to věděl, ale jeho posádka možná ne. "Vzpomeňte si na tři pravidla pro osmačtyřicítku. Musí to být platný cíl, musí to být víc než osm set metrů, a musí mít měnící se kurz. Kormidelna, všechno zastavit."

"Všechno zastavit, rozkaz. Strojovna, opakuji rozkaz, všechno zastavit."

"Dobrá, a teď ji necháme vyplavat," řekl kapitán, jediné, co se v tuhle chvíli dalo říci. Pohlédl na lidi od pozemní armády a mrkl. Byli bledí. No, je to docela výhoda, když je člověk černý, co? říkal si Claggett.

Tennessee zamířila vzhůru pod úhlem třiceti stupňů, a při stoupání přišla o hodně své dopředné rychlosti, a několik lidí upadlo; tak rychle se to stalo. Claggett se přidržel červenobílého kola na ovládání periskopu, aby

nezavrávoral.
"Hloubka?"
"Právě prorážíme hladinu, pane!" hlásil náčelník lodi. Vteřinu nato se zvenčí ozvala lavina hluku, a pak přišel omračující úder trupu ponorky zpět do hladiny.
"Ultratichý režim."
Hřídel se teď neotáčela. Tennessee se převalovala na hladině, zatímco sto metrů dole a osm set metrů za nimi proplouval MOSS v kruzích oblakem bublin od klamných cílů a zase se z něj vynořoval. Udělal všechno, co udělat mohl. Jeden z posádky šálil do kapsy pro cigaretu, a pak si uvědomil, že o krabičku přišel nahoře na palubě.
"Náš MOSS je zachycen!" hlásil akustik.

"Stočit doprava!" řekl Ugaki a snažil se budit dojem, že je klidný a jistý si tím, co dělá, ale americké torpédo prošlo přímo klamným polem... přesně jako to udělalo to jeho, vzpomínal si. Rozhlédl se po řídící místnosti. Obličeje byly obráceny k němu, přesně jako tehdy, ale tentokrát ta druhá loď vypálila dřív, navzdory výhodě, kterou měl, a teď jen stačilo podívat se na graf, aby viděl, že se už nedoví, jestli byl jeho druhý útok úspěšný nebo ne.
"Mrzí mě to," řekl své posádce, a několik hlav mělo ještě čas na tuhle poslední, upřímnou omluvu kývnout.

"Zásah!" zvolal akustik hned nato.
"Díky, sonar," potvrdil Claggett.
"Nepřátelské ryby krouží pod námi, pane... zdá se, že jsou... jo, honí náš klamný cíl... dostáváme pár impulsů, ale..."
"Ale ty první osmačtyřicítky nepronásledovaly nehybné cíle, náčelníku," řekl Claggett tiše. Tihle dva byli snad jediní, kdo na palubě dýchali. No, možná ještě Ken Shaw, stojící u řídícího panelu pro zbraně. To, že člověk neslyšel ultrazvukové signály torpédového sonaru, dělalo všechno jen horší.
"Ty zatracené věci běží snad navěky."
"Jo," přikývl Claggett. "Vysunout elektronické systémy," dodal jakoby na ukončení úvah. Stožár s čidly šel okamžitě nahoru a lidé se při tom zvuku přikrčili.
"Uh, kapitáne, na tři-pět-jedna je radar ve vzduchu."
"Síla signálu?"
"Slabý, ale zvyšuje se. Pravděpodobně P-3, pane."
"Dobrá."
Na důstojníka pozemní armády to už bylo trochu moc. "To se ani nehneme?"
"Tak, správně."

Sató vedl 747 většinou po paměti. Na dráze nebyla žádná světla, ale jemu stačilo světlo měsíce, aby viděl na to, co dělá, a druhý pilot zase obdivoval jeho dovednost, když se přistávací světla letounu odrážela od krytů světel na zemi. Přistál poněkud napravo od střední čáry, ale Satóovi se podařilo dojet přímým směrem až na konec, tentokrát bez obvyklého pohledu na nižšího důstojníka. Vedl letoun rovnou na pojezdovou dráhu, když se v dálce objevil záblesk.

Eagle majora Satóa byl první, který se vracel do Kobleru; dva poškozené letouny minul cestou. Na zemi bylo živo, ale jediný rádiový hovor, který bylo slyšet, byl nesrozumitelný. V každém případě neměl nijak na vybranou. Jeho stíhačka teď běžela na výpary a na vzpomínky, měřiče paliva neukazovaly téměř nic. Třebaže bez světel, letec zvolil správný úhel klesání a dotkl se dráhy přesně na správném místě. Neviděl drobnou munici velikosti softballu, na kterou najel jeho příďový podvozek. Nos stíhačky klesl dolů a Eagle sklouzl do smyku a jako roztočený dětský větrník sjel dolů z konce přistávací dráhy. V

nádrži bylo ještě dost výparů paliva na to, aby začal požár, a pak přišla exploze, která rozmetala kusy trosek po koblerské dráze. Druhý Eagle, osm set metrů za Satóem, našel další malou bombu a explodoval. Dvacet zbývajících stíhaček se stočilo pryč a rádiem se dožadovalo instrukcí. Šest z nich zamířilo na civilní letiště. Ostatní zamířily na velké dvojité ranveje na Tinianu a nevěděly, že ty byly také poházeny kontejnerovou municí z několika střel Tomahawk. Jen asi polovina přežila přistání, aniž na některou bombu narazily.

Admirál Chandraskatta byl v řídící centrále a sledoval radarový displej. Brzy bude muset své stíhačky odvolat. Nechtěl, aby jeho piloti riskovali noční operace, ale Američané měli zase sílu a opět ji demonstrovali. A docela jistě by dokázali napadnout a zničit jeho flotilu, kdyby se jim zachtělo, ale chtěli by teď ? Chtěla by Amerika nyní, když válčí s Japonskem, začínat další bojovou akci? Ne. Jeho vyloďovací síly teď byly na moři, a za dva dny, při západu slunce, nastane čas.

B-1 se nesly níž, než jak s nimi kdy letové posádky létaly. Tohle byli piloti v záloze, a většinou létali na dopravních letadlech; zvlášť přejícný Pentagon (na radu několika starších členů Kongresu) je poprvé po letech vyčlenil pro skutečné bojové operace. Pro cvičné bombardování nad zemí měli standardní průnikovou výšku ne méně než pětašedesát metrů, častěji sto, protože i farmy v Kansasu mají větrná kola a lidé vztyčují rádiové antény na těch nejpitomějších místech - ne však na moři. Zde byli v necelých dvaceti metrech, a ‚kouřili', jak poznamenal jeden pilot, když nervózně přenechával svůj letoun na starost systému kopírovacího radaru. Jeho osmičlenná skupina mířila na jih, poté co se stočila nad Dondra Head. Další čtyři směřovaly na severozápad a řídily se jiným navigačním bodem. Zpředu přicházela spousta elektronických signálů, dost na to, aby z toho byl nervózní, ale na něm se nezachytil ještě žádný, a on si dopřál povznášející pocit nadšení z toho, že letí rychlostí Mach-1, a navíc ještě tak nízko, že jeho bombardér za sebou nechává chvost jemné vodní tříště, jako závodní člun neomezené třídy, a možná ještě přitom uvaří sem tam nějakou rybu...

Tamhle.

"Kontakty v malé výšce od severu!"

"Cože?" Admirál vzhlédl. "Vzdálenost?"

"Pod dvacet kilometrů, blíží se velmi rychle!"

"Jsou to střely?"

"Neidentifikováno, pane admirále!"

Chandraskatta pohlédl na svůj displej. Tamhle jsou, na opačném směru od letounů z americké letadlové lodi. Jeho stíhačky nemohou...

"Blížící se letouny!" zavolal pozorovatel potom.

"Napadnout?" zeptal se kapitán Mehta.

"Vypálit první bez rozkazů?" Chandraskatta běžel ke dveřím a objevil se na letové palubě právě včas, aby viděl bílé čáry na vodě, ještě dřív než letouny, které je dělaly.

"Jdeme nahoru," řekl pilot a nasměroval se přímo nad můstek letadlové lodi. Zatáhl za ovládací páku, a když zmizel pod nosem jeho letounu, pohlédl na výškoměr.

"Výš!" ozvalo se varování přes hlasový vysílací systém, sexy hlasem, jako vždy.

"Už jsem to udělal, Marilyn." Pro pilota TWA byl tenhle hlas vždycky hlasem nějaké Marilyn. Pak zkontroloval rychlost. Těsně pod devíti sty uzly. Páni! Toho rámusu, co tenhle ohromný zkurvený prevít nadělá...

Akustický třesk od obrovského letounu byl spíš jako výbuch bomby, admirála srazil, a roztříštil sklo kormidelny nad jeho hlavou a poškodil ještě další zařízení na vrcholu nástavby. Další následoval v několika vteřinách, a pak slyšel ještě další, jak mohutné letouny bzučely nad jeho flotilou. Když vstal, byl poněkud dezorientován, a na letové palubě ležely úlomky skla, když mířil do úkrytu. Uvědomoval si však přitom, že jeho místo je na můstku.

"Dva radary jsou pryč," slyšel poddůstojníka. "Rádžput hlásí, že její střely země-vzduch jsou vyřízené."

"Pane admirále," zvolal operátor, poručík, a držel ve zvednuté ruce telefon.

"Kdo to je?" zeptal se Chandraskatta.

"Tady Mike Dubro. Příště už to nebude hra. Mám zplnomocnění oznámit vám, že velvyslanec Spojených států nyní hovoří s vaší ministerskou předsedkyní..."

"Je v nejlepším zájmu všech, aby vaše flotila skončila své operace," řekl bývalý guvernér státu Pennsylvania po obvyklých úvodních zdvořilostech.

"Nemůžete nám přikazovat co máme dělat, to přece víte."

"To nebyl příkaz, paní ministerská předsedkyně. Byla to připomínka. Také jsem zplnomocněn vám sdělit, že moje vláda požádala Radu bezpečnosti OSN, aby prodiskutovala váš zřejmý úmysl napadnout Srí Lanku. Nabídneme OSN služby amerického válečného námořnictva při zabezpečení suverenity té země. Prosím o prominutí, že hovořím takhle bez obalu, ale moje země nemá v úmyslu přihlížet k tomu, že suverenita země je kýmkoliv porušována. Jak jsem řekl, je v zájmu všech zabránit ozbrojené srážce."

"Žádné takové úmysly nemáme," tvrdila ministerská předsedkyně, zaražená přímostí tohoto sdělení po tom předchozím, které ignorovala.

"Pak jsme dohodnuti," řekl přívětivě velvyslanec Williams. "Ihned to sdělím své vládě."

Trvalo to téměř věčnost, v tomto případě přes půl hodiny, než první, a pak druhé torpédo přestalo obíhat a nakonec i vysílat zvukové impulsy. Ani jedno nenašlo MOSS, dost velký cíl, ale ani jedno nenašlo také nic jiného.

"Jak jsou silné signály od toho radaru na P-3?" zeptal se Claggett.

"Blíží se detekčním hodnotám, pane."

"Ponořit, pane Shawe. Půjdeme pod vrstvu a vypadneme odtud."

"Rozkaz, kapitáne." Shaw vydal příslušné rozkazy. Za dvě minuty byla Tennessce pod vodou a pět minut poté, ve dvou stech metrech, se stočila na jihovýchod rychlostí deseti uzlů. Zanedlouho slyšeli za zádí šplíchnutí, pravděpodobně akustické bóje, ale trvalo dlouho, než P-3 shromáždil dostatek údajů pro útok, a Tennessee neměla v úmyslu se tu zdržovat.

23

Košťata

"Žádný rámus, jen potichu?" zeptal se prezident.

"Tak je to myšleno," řekl Ryan a položil telefon. Družicové snímky ukazovaly, že ať byly ztráty ze vzdušné bitvy jakékoliv, Japonci ztratili dalších čtrnáct letounů díky kontejnerové munici na svých letištích. Jejich hlavní vyhledávací radary byly pryč, a vypálili hodně střel země-vzduch. Dalším zřejmým krokem bude ostrovy zcela izolovat od leteckého a námořního provozu, a to se dalo udělat do konce týdne. Připravovalo se již tiskové prohlášení, kdyby se to ukázalo nutným.

"Zvítězili jsme," řekl poradce pro národní bezpečnost. "Teď jde o to, abychom o tom přesvědčili i druhou stranu."

"Vedl jste si dobře, Jacku," poznamenal Durling.

"Pane, kdyby se mi bylo podařilo udělat to opravdu pořádně, tak by to v prvé řadě vůbec nikdy nezačalo," odpověděl Ryan po chvilce uvažování. Pamatoval si, jak začal v tom směru něco podnikat... tak o týden později, než aby to bylo něco platné. Krucifix.

"No, zdá se, že s Indií se to podařilo, podle toho, co právě telegrafoval Dave Williams." Prezident se odmlčel. "A co s tímhle?"

"Nejdřív se budeme starat o ukončení nepřátelství."

"A potom?"

"Nabídneme jim čestné východisko." Po bližším vysvětlení Jacka potěšilo, že s ním šéf souhlasí.

Bude tu ještě jedna věc, to Durling neřekl, ale potřeboval si to jen ještě trochu promyslet. V dané chvíli stačilo, že to vypadalo tak, že Amerika v téhle válce vítězí, a tím si zajistil i opětné zvolení za to, že zachránil hospodářství a ochránil práva amerických občanů. Byl to docela zajímavý měsíc, říkal si prezident, když hleděl na toho druhého muže v pokoji a uvažoval o tom, co by se bylo mohlo stát bez něho. Když Ryan odešel, zavolal do Bílého domu.

Další výhodou radarových letounů bylo, že hodně usnadňovaly počítání zásahů. Nedokázaly vždycky ukázat, který letoun která střela zničila, ale registrovaly je, jak mizí z obrazovky.

"Port Royal hlásí, že jsou kompletní," ozvalo se z reproduktoru.

"Děkuji," odpověděl Jackson. Doufal, že letci pozemní armády nebyli příliš zklamáni z toho, že přistáli na křižníku místo na Johnnie Rebovi, ale jeho palubu potřeboval.

"Napočítal jsem dvacet sedm sestřelů," řekl Sanchez. Tři z jeho vlastních stíhaček spadly, a jen jeden pilot se zachránil. Ztráty byly menší, než se očekávalo, ačkoliv tohle veliteli psaní dopisů nijak neulehčovalo.

"No, není to tak docela jako střílení na rybníce, ale nebylo to špatné. Odškrtněte si čtrnáct dalších od Tomahawků. To je asi tak polovina jejich stíhacího letectva - většina jejich F-15 - a zbyl jim jenom jeden Hummer. Od nynějška jsou dost na dně." Velitel bojového uskupení procházel ostatní údaje. Jeden torpédoborec pryč, a ostatní plavidla Aegis na špatném místě, odkud nebudou moci zasahovat do bojové akce. Osm ponorek zaručeně zničeno. Celková koncepce byla nejprve oddělit paže od těla, přesně tak, jak se to udělalo v Perském zálivu, a ukázalo se to ještě snazší nad vodou než nad zemí. "Bude, kdybyste velel druhé straně, o co byste se pokusil dál?"

"Pořád ještě nemůžeme provést invazi." Sanchez se odmlčel. "Je to prohra, ať se to obrací jak chcete, ale posledně, když jsme museli něco podobného udělat..." Pohlédl na svého velitele.

"To je ono. Bude, připravte jednoho Toma, poletím v něm vzadu."

"Rozkaz, pane." Sanchez vyšel ven.

"Myslíte si to, co si..." zeptal se kapitán Stennise se zvednutým obočím.

"O co přicházíme, Phile?"

"O moc prima admirála, Robe," odpověděl tiše.

"Kde jsou na téhle kocábce rádia?" zeptal se Jackson s mrknutím.

"Kde jste byl?" zeptal se překvapeně Goto.

"Schovaný, když mě váš patron unesl." Koga vešel dovnitř bez ohlášení, posadil se bez vyzvání a vůbec dával najevo naprostý nedostatek dobrého vychování, který dokazoval jeho obnovenou moc. "Co k tomu můžete vy říci?" zeptal se bývalý ministerský předseda svého nástupce.

"Takhle se mnou nemůžete mluvit." Ale i slova byla slabá.

"Jak kouzelné. Vedete svůj národ do záhuby, ale vyžadujete úctu od někoho, koho váš pán málem zabil. S vaším vědomím?" zeptal se Koga lehce.

"Zajisté, že ne - a kdo zavraždil..."

"Kdo zavraždil zločince? Já ne," ujistil ho Koga. "Je tu důležitější otázka: co budete dělat?"

"Nu, ještě jsem se nerozhodl." Tenhle pokus o silácké prohlášení nijak moc nevyšel.

"Ještě jste nemluvil s Jamatou, chcete říci."

"Rozhoduji se sám!"

"Vynikající. Tak to udělejte teď."

"Nemůžete mi nic přikazovat."

"A proč ne? Brzy budu zpátky ve svém křesle. Můžete si vybrat. Buďto dnes podáte rezignaci, nebo odpoledne promluvím v parlamentu a budu žádat hlasování o důvěře. A to hlasování nepřežijete. V každém případě jste skončil." Koga vstal k odchodu. "Navrhuji, abyste to udělal se ctí."

Kapitán Sató viděl lidi, shromážděné v odbavovací hale, jak stojí v řadě před pultem, aby si koupili letenky domů; kráčel kolem se svým vojenským doprovodem. Byl to mladý poručík, výsadkář, stále zjevně dychtivý bojovat, což bylo víc, než se dalo říci o těch ostatních zde v budově. Čekající džíp vyrazil a uháněl k vojenskému letišti. Místní obyvatelé byli nyní venku, ne jako dříve, a nesli transparenty, vyzývající ‚Japončíky', aby odešli. Pár z nich by měli za jejich nestydatost zastřelit, říkal si Sató, dosud se vyrovnávající se svým žalem. Za deset minut vstoupil do jednoho z hangárů v Kobleru. Nad hlavou kroužily stíhačky, pravděpodobně se bály zatoulat se od pobřeží, říkal si.

"Tudy, prosím," řekl poručík.

Vešel do budovy důstojně, čepici své uniformy na předloktí levé ruky, záda vzpřímená, a okolí věnoval sotva pohled, oči upřené na protější stěnu budovy, až se poručík zastavil a odkryl pogumovanou látku z mrtvého těla.

"Ano, je to můj syn." Snažil se nepodívat se, ale naštěstí obličej nebyl příliš znetvořený, pravděpodobně ho ochránila letecká přilba, zatímco ostatní shořelo, když seděl lapen ve své zničené stíhačce. Když však zavřel oči, viděl své jediné dítě svíjet se v kokpitu, necelou hodinu poté, co se utopil jeho bratr. Cožpak osud může být takhle krutý? A jak to, že ti, kdo sloužili své zemi, museli zemřít, zatímco pouhému dopravci civilistů pohrdavě dovolili projít mezi americkými stíhačkami?

"Velení perutě má za to, že sestřelil americkou stíhačku, než se vrátil," zkusil to poručík. Právě si to vymyslel, ale něco musel říci, ne?

"Děkuji, poručíku. Teď se musím vrátit ke svému letadlu." Na cestě zpátky na letiště už nepadlo ani slovo. Důstojník ho ponechal jeho žalu a jeho důstojnosti.

Za dvacet minut byl Sató ve své pilotní kabině, 747 již byla zkontrolována a připravena k letu, plná lidí, vracejících se domů, se slibem bezpečného letu od Američanů. Pozemní tahač odstrčil Boeing od nástupního tunelu. Řídil ho domácí člověk, a posunek, který poslal do kokpitu, když se od letounu odpojoval, nebyl právě přátelský. Ale poslední urážka přišla, když čekal, až bude volno, aby mohl odstartovat. Přistála stíhačka, ne modrý Eagle, byl to kouřově šedý letoun s nápisem NAVY na gondolách motoru.

"Krásné dosednutí, Bude. Jako po másle," řekl Jackson, když se zvedl kryt kabiny.

"Vaše spokojenost je nám příkazem, pane," odpověděl Sanchez nervózně. Když vedl letoun po pojížděcí dráze doprava, uvítací výbor, pokud se to tak dalo brát, měl na sobě zelené cvičné uniformy, a všichni měli pušky. Když letoun zastavil, byl ze strany přistaven hliníkový vysouvací žebřík. Jackson sešplhal první, a dole mu předpisově zasalutoval důstojník.

"To je Tomcat," řekl Oreza a předal dalekohled. "A ten důstojník není žádný Japončík."

"Jo, nabeton," potvrdil Clark, když sledoval, jak černý důstojník nastupuje do džípu. Jak tohle ovlivní jeho dosud neurčité rozkazy? Jakkoliv bylo lákavé zmocnit se Raizo Jamaty, už jen vyhodnocení téhle možnosti - jeho nynější instrukce - nevypadalo jako nějak moc slibný podnik. Také hlásil, jaké jsou podmínky na Saipanu, a to, jak se domníval, bylo spolehlivé. Japonští vojáci, které předtím během dne viděl, neprojevovali ani to nejmenší nadšení a dychtivost, ačkoliv někteří důstojníci, zvláště nižší, vypadali, že svůj úkol, ať byl v dané chvíli jakýkoliv, berou smrtelně vážně. To se nakonec od poručíků očekávalo v každé armádě.

Guvernérův dům, usazený na místním Kapitolu vedle budovy, kde se konala shromáždění, budil docela příjemný dojem. Jackson se nyní potil. Tropické slunce bylo horké, a jeho letecká kombinéza až moc dobře izolovala. Tady mu zasalutoval plukovník a vedl ho dovnitř.

Robby poznal generála Arimu, hned jak ho spatřil, maje v paměti zpravodajský spis, který viděl v Pentagonu. Měli skoro stejnou výšku i postavu. Generál zasalutoval. Jackson, protože byl prostovlasý a byl v budově, to podle předpisů pro námořnictvo udělat nesměl. Stejně, vhodná odpověď by byla nesalutovat. Zdvořile pokývl hlavou, a při tom zůstalo.

"Generále, můžeme hovořit v soukromí?"

Arima pokývl a vedl Jacksona do místnosti, která vypadala jako kombinace soukromého pokoje s pracovnou. Robby se posadil a jeho hostitel mu podal sklenici ledové vody. "Vaše pověření je..."

"Jsem velitel zvláštní skupiny Sedmdesát sedm. Předpokládám, že vy jste velitel japonských sil na Saipanu." Robby vypil vodu. Zlobilo ho, že se potí, ale s tím se nedalo nic dělat.

"Správně."

"V tom případě, pane, jsem vás přišel požádat, abyste se vzdali." Doufal, že generál zná sémantický rozdíl mezi ‚požádat' a ‚vyzvat', obvyklým výrazem pro takovéhle příležitosti.

"K tomu nemám oprávnění."

"Generále, to co se vám chystám sdělit, je postoj mé vlády. Můžete ostrovy opustit v míru. Vaše těžká výzbroj a letouny tu zůstanou, dokud se později nerozhodne o tom, jak s nimi bude dále naloženo. Pro tuto chvíli žádáme, aby všichni japonští občané ostrov opustili, dokud nebudou mezi našimi zeměmi obnoveny normální vztahy."

"Nemám oprávnění k tomu, abych..."

"Totéž budu za dvě hodiny říkat na Guamu, a americký velvyslanec v Tokiu nyní vyzývá vaši vládu k setkání."

"Nemáte možnost vzít si zpátky tento ostrov, natož pak všechny."

"To je pravda," přiznal Jackson. "Je také pravda, že můžeme snadno znemožnit veškerým lodím vstoupit do japonských přístavů nebo je opustit, po neomezenou dobu. Podobně můžeme odříznout od námořní a letecké dopravy i tento ostrov."

"To je vyhrožování," zdůraznil Arima.

"Ano, pane, je. Za čas bude vaše země hladovět. Její hospodářský život se úplně zastaví. To nikomu neprospěje." Jackson udělal přestávku. "Až dosud trpělo jen vojsko. Platí nás za to, abychom riskovali. Když tohle bude pokračovat, pak budou trpět všichni, ale vaše země nejvíc. Také to vyvolá obecně ještě další špatné pocity obou stran vůči sobě, a naše činy by měly vést k obnovení normálních vztahů tak rychle, jak to okolnosti dovolí."

"Nemám oprávnění..."

"Generále, před padesáti lety jste tohle snad mohl říci, a zvykem vašich ozbrojených sil bylo bojovat do posledního muže. Zvykem vašich ozbrojených sil také bylo zacházet s lidmi v zemích, které jste okupovali, způsobem, který i vám musí připadat barbarský - říkám to proto, že vy jste se ve všech ohledech zachovali čestně - takové aspoň mám informace. Za to vám děkuji, pane,"

pokračoval Jackson klidně a zdvořile. "Nemáme čtyřicátá léta. Narodil jsem se až po konci té války, a vy jste byl tehdy batole. Takové chování patří minulosti. Dnes nemá ve světě místo."

"Moji vojáci se chovali patřičně," potvrdil Arima, a nevěděl, co za těchto okolností říci jiného.

"Lidský život je drahé zboží, generále Arimo, příliš drahé, než aby se zbytečně utrácel. Omezili jsme naše bojové akce na vojensky důležité objekty. Dosud jsme neublížili nevinným, jako jste to neudělali ani vy. Ale když tahle válka bude pokračovat, změní se to, a důsledky budou těžší pro vás než pro nás. Žádné ze stran to nebude sloužit ke cti. Nyní musím letět na Guam. Víte, jak se se mnou spojit rádiem."

"Musím počkat na příkazy své vlády."

"Rozumím," odpověděl Robby, a byl rád, že Arima tím myslí to, že se bude řídit příkazy - těmi od své vlády.

Když Al Trent přišel do Bílého domu, obvykle to bylo ve společnosti Sama Fellowse, člena vedoucí menšiny zvláštního výboru, ale tentokrát ne, protože Sam byl v druhé straně. Člen vedení Senátu z jeho strany tam byl také. Denní hodina z toho udělala politické setkání, kdy většina pracovníků Bílého domu už odešla a kdy si prezident dopřál trochu oddechu po námaze a vypětí, které na něho kladl jeho úřad.

"Pane prezidente, vše prý proběhlo dobře?"

Durling opatrně přikývl. "Ministerský předseda Goto se dosud nemůže setkat s velvyslancem. Proč, to nevíme určitě, ale velvyslanec Whiting říká, že není třeba se znepokojovat. Nálada veřejnosti se tam rychle mění v tom smyslu, jak bychom si přáli."

Trent si od námořního stevarda, který v Oválné pracovně obsluhoval, vzal pití. Tahle část personálu Bílého domu někde musela mít seznam oblíbených nápojů pro důležité osobnosti. V Alově případě to byla vodka s tonikem, vodka Finnish Absolut, zvyk, se kterým začal před čtyřiceti lety jako student Tuftsovy univerzity.

"Jack pořád říkal, že nevědí, do čeho jdou."

"Chytrý hoch, Ryan," souhlasil starší senátor. "Udělal pro vás pár prospěšných věcí, Rogere." Trent si rozladěně všiml, že tenhle nezdolný člen toho, čemu s oblibou říkal ‚horní sněmovna', si dovoluje prezidenta oslovovat v soukromí křestním jménem. Typický senátor, říkal si člen Sněmovny reprezentantů.

"Bob Fowler vám poskytl pár dobrých rad," připustil Trent.

Prezident přikývl na souhlas. "Pravda, a vy jste mu vnukl ten nápad, Ale, co?"

"Vinen." To slovo doprovodil smíchem.

"No, mám nápad, se kterým bych vás dva chtěl seznámit."

Četa Rangerů, vedená kapitánem Checou, vystoupila z posledního pásu lesů krátce po poledni místního času, a tím pro ni skončil vražedný pochod sněhem a blátem. Dole byla silnice s jediným jízdním pruhem. Tahle část města musí být nějaké letovisko, říkal si kapitán. Hotelová parkoviště byla téměř úplně prázdná, ale na jednom z nich stál mikrobus. Kapitán vytáhl mobilní telefon a rychlovolbou zavolal příslušné číslo.

"Haló?"

"Seňor Nomuri?"

"Ah, Diego! Čekám už celé hodiny. Jaká byla vycházka do přírody?" zeptal se hlas se smíchem.

Checa dával dohromady odpověď, když světla mikrobusu dvakrát blikla. Za deset minut byli uvnitř, a tam je čekaly horké nápoje a místo, kde se mohli převléknout. Když sjížděli dolů, důstojník CIA poslouchal rádio, a vojáci viděli, jak se v jeho výrazu zračila úleva. Než to budou moci udělat Rangeři,

ještě to chvilku potrvá.

Kapitán Sató opět dokonale přistál na mezinárodním letišti v Naritě, aniž na to vůbec myslel, dokonce ani neslyšel uznalou poznámku svého druhého pilota, když zastavil. Navenek klidný, uvnitř však pociťoval prázdnotu a svou navyklou práci dělal jako robot. Druhý pilot se nijak nevnucoval, říkal si, že řízení letounu poskytne jeho kapitánovi určitou útěchu a úlevu, a proto se jen díval, jak Sató pojíždí se 747 přímo k rozjezdové dráze, a jak opět zastavil s obvyklou milimetrovou přesností. Za necelou minutu se otevřely dveře a cestující sestoupili dolů. Okny odbavovací haly viděli dav lidí čekajících u východu, hlavně manželky a děti těch, kdo tak nedávno odletěli na Saipan, aby se stali... občany, kteří budou volit na nejnovějším domovském ostrově. Teď však ne. Teď se vracejí domů, a rodiny je vítají jako někoho, koho mohly ztratit, a kdo je nyní v bezpečí tam, kam patří. Druhý pilot nad absurditou toho všeho zavrtěl hlavou a nevšiml si, že Satóův obličej dosud nezměnil výraz. Za deset minut letová posádka letadlo opustila. Vystřídá ji posádka jiná, a za několik hodin s ním poletí zpátky na Saipan, aby pokračoval exodus zvláštních letů.

Uvnitř haly viděli další lidi čekat u ostatních východů, podle výrazů v tvářích zjevně zneklidněné, ačkoliv někteří hltali odpolední noviny, které právě došly do mnoha obchodů s dárky zde na letišti.

Goto padl, zněl titulek, Koga sestaví novou vládu.

Prostory pro odbavování mezinárodních letů nebyly tak plné, jak tomu bývalo obvykle. Postávali tu obchodníci, běloši, nepochybně na cestě ze země, nyní se však zvědavě rozhlíželi, mnozí z nich s nepatrným úsměvem, když očima přejížděli odbavovací halu, a sledovali hlavně lety ze Saipanu. Jejich myšlenky ani nemohly být výmluvnější, zvlášť těch, kteří čekali na spoje na východ.

Sató si tohle všechno uvědomoval. Zastavil se a pohlédl na stojan s novinami, ale stačilo mu podívat se na titulek, aby porozuměl. Pak pohlédl na cizince u jejich vchodů a zamumlal: "Gaidžinové..." Bylo to jediné zbytečné slovo, které během dvou hodin utrousil, a cestou k automobilu už nic víc neřekl. Snad mu pomůže, když se trochu vyspí, říkal si druhý pilot, když mířil ke svému vlastnímu automobilu.

"Copak se nemáme vrátit a..."

"A udělat co, Dingu?" zeptal se Clark, když strkal do kapsy klíčky automobilu, po třicetiminutové jízdě po jižní polovině ostrova. "Někdy člověk nechá věci jen tak být. Myslím, že tohle je jedno z těch někdy, chlapče."

"Říkáte, že je po všem?" zeptal se Pete Burroughs.

"No, tak se podívejte kolem."

Stíhačky dosud kroužily. Úklidové čety právě dokončovaly úklid trosek kolem letiště v Kobleru, ale stíhačky nelétaly nad mezinárodním letištěm, na jehož drahách bylo plno civilních dopravních letadel. Osádky Patriotů na východ od obytné části byly v pohotovosti, ale ti, kdo nebyli v kontrolních vozech, stáli v hloučcích a hovořili mezi sebou, namísto obvyklých vojenských činností. Místní občané nyní demonstrovali, někteří nahlas, na různých místech po celém ostrově, a nikdo je nezatýkal. Občas důstojníci v doprovodu ozbrojených vojáků demonstranty žádali, zdvořile, aby se drželi od vojska dál, a místní lidé jejich varování moudře uposlechli. Během jízdy Clark a Chavez viděli několik takových případů, a vždycky to bylo stejné: vojáci, ani ne tak rozzlobení jako spíš zmatení z toho všeho. Takhle nevypadá armáda připravená k bitvě, říkal si John, a co bylo důležitější, důstojníci své lidi drželi přísně pod kontrolou. To znamenalo rozkazy shora, že se má zachovat klid.

"Myslíš, že je po všem?" zeptal se Oreza.

"Když budeme mít štěstí, Portagee."

První oficiální čin, který ministerský předseda Koga udělal, bylo, že k sobě pozval velvyslance Charlese Whitinga. Whiting, politicky jmenovaný činitel, jehož poslední čtyři týdny v zemi pro něj znamenaly období skutečně plné vypětí a obav, si nejdříve ze všeho všiml, že strážní oddíl kolem velvyslanectví je o polovinu menší. Velvyslancův služební automobil měl k budově parlamentu policejní doprovod. Jeho příjezd ke vchodu pro významné osobnosti snímaly kamery, ty však byly drženy v odstupu, a dovnitř ho uvedli dva zbrusu noví ministři.

"Děkuji, že jste přijel tak brzy, pane Whitingu."

"Pane ministerský předsedo, pokud mohu mluvit za sebe, jsem velice rád, že jsem mohl přijmout vaše pozvání." Oba si potřásli rukama a oběma bylo zřejmé, jak se věci mají, ačkoliv se ve svých rozhovorech budou muset ještě zabývat řadou věcí, které bude třeba vyřešit.

"Je vám známo, že jsem neměl nic společného s..."

Whiting jen zvedl ruku. "Promiňte, pane. Ano, vím to, a ujišťuji vás, že to ví i moje vláda. Prosím, nemusíme se ujišťovat o vaší dobré vůli. Toto setkání," řekl velvyslanec vstřícně, "je toho dostatečným důkazem."

"A postoj vaší vlády?"

Přesné v devět hodin dopoledne zastavil automobil viceprezidenta Edwarda Kealtyho v podzemním parkovišti ministerstva zahraničí. Agenti tajné služby ho doprovodili k výtahu, který ho vyvezl do sedmého poschodí, kde ho jeden z osobních asistentů Bretta Hansona dovedl ke dvoukřídlým dveřím kanceláře státního tajemníka.

"Zdar, Ede," řekl Hanson, vstal a vyšel vstříc člověku, kterého v jeho veřejné činnosti znal už dvě desítky let.

"Zdar, Brette." Kealty nebyl zkrušen. Během posledních několika týdnů se vyrovnal s řadou věcí. Dnes učiní veřejné prohlášení, jmenovité se omluví Barbaře Lindersové a dalším. Ale předtím musí udělat to, co požaduje ústava. Kealty sáhl do kapsy pláště a podal státnímu tajemníkovi obálku. Hanson si ji vzal a přečetl dva krátké odstavce, které oznamovaly Kealtyho rezignaci na jeho funkci. Dál už nikdo nic neřekl. Oba staří přátelé si podali ruce a Kealty se obrátil k odchodu z budovy. Vrátí se do Bílého domu, kde jeho osobní štáb již dával dohromady jeho věci. Do večera bude kancelář připravena přijmout nového obyvatele.

"Jacku, Chuck Whiting doručuje naše podmínky, a je v nich skoro všechno tak, jak jste to včera večer formuloval."

"Mohl byste z toho mít politické opletačky," poznamenal Jack, a vnitřně se mu ulevilo, že prezident Durling je ochoten to riskovat.

Muž za zdobeným stolem zavrtěl hlavou. "Myslím, že ne, ale kdyby se to stalo, tak to vydržím. Ať našim silám vydají rozkazy k zastavení akcí, pouze obranná opatření."

"Dobrá."

"Bude to trvat hodně dlouho, než se všechno zase vrátí k normálu."

Jack přikývl. "Ano, pane, ale pořád ještě můžeme věci dát do pořádku co nejcivilizovanějším způsobem. Jejich občané s tímhle neměli co dělat. Většina těch, kdo za to má odpovědnost, je mrtvá. V tomhle musíme udělat naprosto jasno. Chcete, abych se toho ujal?"

"Dobrý nápad. Dneska večer si o tom pohovoříme. Co kdybyste přivedl manželku na večeři? Soukromou, pro změnu," pronesl prezident s úsměvem.

"Cathy bude určitě ráda."

Profesorka Caroline Ryanová právě dokončovala zákrok. Prostředí operačního sálu se více podobalo prostředí v elektronicky řízené továrně. Nemusela ani mít chirurgické rukavice, a pravidla omývání vůbec nebyla taková, jako při normální operaci. Pacient byl jen pod lehkou narkózou a operatérka se skláněla

nad ovladači laseru, podobnými mířidlům děla, a pátrala po poslední nemocné žilce na povrchu sítnice oka postaršího muže. Nastavila zaměřovací kříž stejně pečlivě jako člověk, chystající se dostat horskou ovci ze vzdálenosti několika set metrů, a palcem stiskla tlačítko. Krátký zelený záblesk a žilka byla ‚svařena'.

"Pane Reddingu, no, a je to," řekla tiše a dotkla se jeho ruky.

"Díky, paní doktorko," pronesl muž poněkud ospale.

Cathy Ryanová vypnula spínač proudu na laseru, vstala ze stoličky a protahovala se. V rohu místnosti zvláštní agentka Andrea Priceová, stále ještě coby členka Hopkinsovy fakultní nemocnice, celou proceduru sledovala. Obě ženy vyšly ven, kde stál profesor Bernard Katz, a oči nad bismarckovským knírem mu svítily.

"Ano, Bernie?" řekla Cathy a zapisovala poznámky do chorobopisu pana Reddinga.

"Máte na krbové římse místo, Cath?" Tohle ji donutilo zvednout oči. Katz jí podal telegram, dosud tradiční způsob, jak se podobné věci oznamovaly. "Právě jste dostala Laskerovu cenu, drahoušku." Pak ji Katz objal tak, že Andrea Priceová málem sáhla po pistoli.

"Oh, Bernie!"

"Zasloužíte si ji, doktorko. Kdoví, možná, že se dočkáte i výletu zadarmo do Švédska. Deset let práce. Je to zatraceně dobrý průlom do klinické praxe, Cathy."

Pak k ní přistupovali ostatní členové fakulty, tleskali a tiskli jí ruku, a pro MUDr F.A.C.S. Caroline Muller Ryanovou to byl okamžik, který se vyrovnal příchodu dítěte. No, říkala si, skoro...

Zvláštní agentka Priceová slyšela, jak se ozval její operátor a zamířila k nejbližšímu telefonu, zapsala si vzkaz a vrátila se ke své velitelce.

"Je to opravdu tak dobré?"

"No, je to skoro ta nejvyšší cena, která se v Americe uděluje v oboru medicíny," řekl Katz, zatímco Cathy se hřála na výsluní obdivu a úcty svých kolegů. "Člověk dostane pěknou malou kopii řecké sochy, okřídlené bohyně vítězství, myslím, že je to bohyně Nike Samothrácká. A nějaké peníze. Ale hlavní, čeho se člověku dostane, je vědomí, že opravdu něco změnil. Je to skvělá doktorka."

"No, časově to krásně vychází. Musím teď jít domů a převléknout se," svěřila se Priceová.

"K čemu?"

"Večeře v Bílém domě," odpověděla agentka a mrkla na něj. "Její manžel také udělal kus dobré práce." Jak moc dobré - to bylo tajemství skoro pro každého, ale ne pro tajnou službu, pro niž nebylo tajné nic.

"Pane velvyslanče, chtěl bych se omluvit vám, vaší vládě i vašemu lidu za to, co se stalo. Slibuji vám, že už k ničemu takovému nedojde. Slibuji také, že lidé, kteří za to nesou odpovědnost, se budou zodpovídat před našimi zákony," řekl Koga s poněkud škrobenou důstojností.

"Pane ministerský předsedo, vaše slovo mně a mé vládě stačí. Uděláme všechno pro to, abychom obnovili naše vztahy," slíbil velvyslanec, hluboce pohnut upřímností svého hostitele, a přál si, jako mnozí, aby Amerika před pouhými šesti týdny pod ním nebyla uřízla větev. "Sdělím neprodleně vaše přání své vládě. Věřím, že její reakce na váš postoj bude pro vás nanejvýš příznivá."

"Potřebuji, abyste mi pomohl," řekl Jamata naléhavě.

"O jakou pomoc jde?" Najít Zang Chan-sana mu zabralo značnou část dne, a teď byl jeho hlas studený jako jeho jméno.

"Mohu tady vzít svoje letadlo, a odtud mohu odletět rovnou na..."

"To by se dalo brát jako nepřátelský akt proti dvěma zemím. Ne, lituji,

ale to moje vláda nemůže dovolit." Blázne, pomyslel si přitom. To nevíš, co takováhle chyba stojí?

"Ale vy - jsme přece spojenci!"

"V čem spojenci?" zeptal se Zang. "Vy jste obchodník. Já jsem vládní úředník."

Hovor mohl dál skoro bezúčelně pokračovat, ale pak se dveře Jamatovy kanceláře otevřely a vešel generál Tokikiči Arima v doprovodu dvou dalších důstojníků. Povídáním s tajemníkem v předpokoji se neobtěžovali.

"Potřebuji s vámi hovořit, Jamato-sane," řekl generál úředně.

"Ještě se ozvu," řekl průmyslník do telefonu. Zavěsil. Nemohl vědět, že na druhém konci úředník přikázal svým lidem, aby hovor nepřepojovali. Stejně by to k ničemu nebylo.

"Ano - co je?" zeptal se Jamata. Odpověď byla stejně chladná.

"Mám příkaz vás zatknout."

"Od koho?"

"Od ministerského předsedy Kogy osobně."

"A obvinění?"

"Zrada."

Jamata vytřeštil oči. Pohlédl na ostatní dva muže v místnosti, kteří nyní stáli po generálově boku. Jejich oči byly bez soucitu. Tak takhle to je. Tyhle nemyslící automaty mají příkazy, ale ne mozek, aby jim rozuměly. Ale snad ještě mají čest.

"S vaším dovolením, chtěl bych být pár minut sám." Význam žádosti byl jasný.

"Moje rozkazy znějí," řekl Arima, "dopravit vás do Tokia živého."

"Ale..."

"Je mi líto, Jamato-sane, ale nebudete moci využít onoho způsobu úniku." Při tom generál pokynul nižšímu důstojníkovi, který udělal tři kroky a obchodníkovi nasadil pouta. Chlad oceli průmyslníkem škubl.

"Tokikiči, nemůžete..."

"Musím." Generálovi působilo bolest, že nemůže dovolit svému... příteli? Ne, přátelé nebyli, ne doopravdy. Ale i tak ho bolelo, že nemůže Jamatovi dovolit, aby ukončil svůj život vykoupením svých vin, ale příkazy ministerského předsedy byly v tomto směru jasné; vyvedl ho tedy ven, na policejní stanici v těsném sousedství úřední budovy, která se zanedlouho vyprázdní; tam bude pod dozorem dvou mužů, aby mu bylo zabráněno v jakémkoliv pokusu o sebevraždu.

Když telefon zazvonil, každého překvapilo, že to je telefon, a ne Burroughsův družicový přístroj. Isabel Orezová ho zvedla v očekávání, že někdo volá z práce, nebo něco podobného. Pak se otočila a zavolala: "Pane Clarku?"

"Díky." Vzal si ho. "Ano?"

"Johne, tady Mary Pat. Úkol je splněn. Vraťte se domů."

"Udržovat krytí?"

"Ano. Dobrá práce, Johne. A Dingovi řekněte to samé." Linka ztichla. Zástupkyně ředitele operací už i tak hrubě porušila utajení, ale hovor trval jen několik vteřin, a to, že použila civilní linku, ho dělalo ještě víc služební, než by to dokázala linka krytá.

"Co se děje?" zeptal se Portagee.

"Právě jsme dostali příkaz vrátit se domů."

"Nekecáš?" zeptal se Ding. Clark mu předal telefon.

"Zavolej na letiště. Řekni jim, že jsme akreditovaní novináři, třeba budeme mít přednost." Clark se otočil. "Portagee, mohl bys mi udělat laskavost a zapomenout, žes mě někdy viděl?"

Signál byl vítaný, ale překvapivý. Tennessee se okamžitě obrátila na východ a zvýšila rychlost na patnáct uzlů, a zůstala v hloubce. V důstojnické

místnosti si shromáždění lidé stále ještě utahovali ze svého hosta od pozemní armády, a totéž se dělo i s povolanci.
"Potřebujeme koště," prohlásil po hluboké úvaze důstojník technických služeb.
"Máme na palubě nějaké?" zeptal se poručík Shaw.
"Koště dostává každá ponorka, pane Shawe. Jste tu už dost dlouho, abyste to věděl," poznamenal komandér Claggett a přivřel oko.
"O čem to tady mluvíte?" zeptal se důstojník pozemní armády. Zase si z něj dělají srandu?
"Dvakrát jsme vypálili, a oba to byly smrtelné zásahy," vysvětloval inženýr. "Tomu se říká čisté zametení, a znamená to, že až vstoupíme do Pearl Harboru, budeme mít na periskopu číslo jedna přivázané koště. Tradice."
"Vy potápníci děláte samé prapodivné věci," poznamenal osamělý muž v zelené uniformě.
"Budeme se brát taky o ty vrtulníky?" zeptal se Shaw svého velícího důstojníka.
"Sestřelili jsme je my," namítal suchozemec.
"Ale vzlétli z naší paluby!" zdůraznil poručík.
"Ježíši!" A tohle všechno při snídani. S čím ti potápníci přijdou k obědu?

Večeře byla neformální, nahoře v Bílém domě, kde byla ložnice, lehký bufetový stůl, i když připravený lidmi, kteří by dokázali zvýšit uznání a prestiž kterékoli restaurace v Americe.
"Myslím, že je na místě blahopřání," řekl Roger Durling.
"Hm?" Poradce pro národní bezpečnost to ještě nevěděl.
"Jacku, já - ehm, dostala jsem Laskerovu cenu," řekla Cathy ze svého místa na druhé straně stolu.
"No, tak to jsou z vaší rodiny dva, co jsou tu ti nejlepší," poznamenal Al Trent a pozvedl číši.
"A tohle je vám, Jacku," řekl prezident a zvedl svou. "Po všem tom trápení, co jsem měl se zahraničními událostmi, jste mě zachránil, a zachránil jste ještě spoustu dalšího. Dobře jste to udělal, pane doktore Ryane."
Jack na přípitek přikývl, ale už věděl své. Nakonec, byl ve Washingtonu už dost dlouho, aby slyšel, když se chystá nějaký průšvih. Potíž byla v tom, že přesně nevěděl, proč ten průšvih míří na jeho hlavu.
"Pane prezidente, uspokojení pochází z - no, z práce, řekl bych. Díky za vaši důvěru, a díky, že jste se mnou měl trpělivost, když jsem..."
"Jacku, lidé jako vy - no, kde by celá země byla?" Durling se otočil. "Cathy, víte, co všechno Jack za celá ta léta udělal?"
"Jack? Řeknete mi nějaká tajemství?" Pobavilo ji to.
"No, Ale?"
"Víte, Cathy, je čas, abyste se to dověděla," poznamenal Trent, a Jack z toho všeho byl v silných rozpacích.
"Jedna věc mi pořád vrtá hlavou," pronesla náhle. "Tedy, vy dva jste takoví kamarádi, ale když jste se před lety poprvé setkali, já..."
"Tamta večeře, ta, jak Jack odlétal do Moskvy?" Trent upil své kalifornské chardonnay. "To bylo, když jsme dávali dohromady útěk šéfa bývalé KGB."
"Co?"
"Vyprávějte, Ale, máme spoustu času," naléhal Durling. Jeho žena, Anne, se předklonila, aby si to vyposlechla také. Trent své vyprávění skončil po dvaceti minutách, a řekl víc než jen jeden starý příběh, navzdory výrazu v Jackově obličeji.
"Tak takového manžela máte, doktorko Ryanová," uzavřel prezident, když byly příběhy u konce.
Jack se podíval na Trenta, velmi pozorně. Co za tímhle vším vězí?
"Jacku, země tě potřebuje ještě pro jednu poslední věc, a pak už tě pustíme," řekl kongresman.

"A co to je?" Prosím, jen ne dělat velvyslance, myslel si, to byla obvyklá pusa na rozloučenou vysokému úředníkovi.

Durling postavil číši. "Jacku, mou hlavní prací příštích devět měsíců bude dosáhnout zvovuzvolení. Může to být těžká kampaň, a zabere mi to spoustu času, i za těch nejpříznivějších okolností. Potřebuji vás v našem týmu."

"Pane, už jsem..."

"Chci, abyste byl mým viceprezidentem," řekl Durling klidně. Místnost ztichla. "To místo je ode dneška prázdné, jak víte. Ještě nevím, koho budu chtít na své druhé období, a nenavrhuji, abyste tu funkci vykonával déle než - kolik? Ani ne jedenáct měsíců. Jako to udělal Rockefeller pro Gerryho Forda. Potřebuji někoho, koho si váží veřejnost, někoho, kdo bude umět pečovat o mé záležitosti, když budu pryč. Potřebuji někoho, kdo má nějakou váhu v zahraničních záležitostech. Potřebuji někoho, kdo mi pomůže dát dohromady partu pro mou zahraniční politiku. A já vím," dodal, "že chcete ven. Vykonal jste toho dost. A pak, potom už nemůžete být povolán zpátky na trvalé místo."

"Okamžik. Nejsem ani ve vaší straně," dostal ze sebe Jack.

"Tak, jak byl původní návrh ústavy, viceprezidentem měl být ten, kdo ve všeobecných volbách prohrál. James Madison a ti ostatní předpokládali, že vlastenectví zvítězí nad stranickou příslušností. No, mýlili se," připustil Durling. "Ale v tomto případě - Jacku, já vás znám. Nebudu vás využívat v politickém smyslu. Žádné projevy a podlézání voličům líbáním dětiček."

"Nikdy nezvedej dítě, abys ho líbal," řekl Trent. "Vždycky tě poblinkají, a někdo vždycky stihne udělat obrázek. Děťátko vždycky líbej, jen když ho má maminka v náručí." Tahle dobrá politická rada poněkud rozptýlila stísněnou atmosféru.

"Vaše starost bude organizovat práci v Bílém domě, sledovat záležitosti národní bezpečnosti a vlastně pomoci mi posílit můj tým pro zahraniční politiku. A pak vás nechám jít a nikdo vás už zpátky nebude nutit. Budete svobodný člověk, Jacku," sliboval Durling. "Jednou provždy."

"Panebože," řekla Cathy.

"To jste chtěla vy také, ne?"

Caroline přikývla. "Ano. Ale - ale já přece nic o politice nevím. Já..."

"Tak to jste šťastná," poznamenala Anně Durlingová. "Aspoň vám to nezůstane."

"Mám svou práci a..."

"A ještě ji budete dělat. K té funkci patří také pěkná domácnost," pokračoval prezident. "A je to jen na čas." Otočil se. "Nu, tak co, Jacku?"

"Jak můžete vědět, že budu potvrzen..."

"To nech na nás," řekl Trent způsobem, který jasně oznamoval, že věc je už zařízena.

"A nebudete chtít, abych..."

"Máte moje slovo," slíbil prezident. "Vaše povinnosti končí příštím lednem."

"A co - myslím, že to ze mě dělá předsedu Senátu, a v případě těsného rozdílu hlasů..."

"Předpokládám, že bych měl říci, že vám povím, jak máte hlasovat, a udělám to, a doufám, že mě uposlechnete, ale vím, že budete hlasovat podle svého svědomí. To přežiji. Kromě toho, kdybyste byl jiný, tuhle nabídku bych neučinil."

"A mimochodem, nic z toho, co je na programu, tak těsné nebude," ujistil ho Trent. To také předchozí večer prohovořili.

"Myslím, že bychom měli věnovat víc pozornosti armádě," řekl Jack.

"Když dáte svoje doporučení, začlením to do rozpočtu. V tom jste mi dal za vyučenou, a možná, že vás budu potřebovat, abyste to v Kongresu protlačil. Možná, že to bude od vás dárek na rozloučenou."

"Budou ti naslouchat, Jacku," ujistil ho Trent.

Prokrista říkal si Ryan a přál si, aby byl býval opatrnější s vínem. Jak

se dalo čekat, stočil oči na manželku. Jejich oči se setkaly a ona přikývla. Určité? ptaly se jeho oči. Znovu přikývla.

"Pane prezidente, za podmínek vaší nabídky, a do konce vašeho funkčního období - ano, udělám to."

Roger Durling pokynul agentce tajné služby a dal jí na vědomí, že Tish Brownová může připravit tiskové prohlášení pro ranní noviny.

Oreza šel na svou loď, poprvé od té doby, co Burroughs dostal na břeh svého tuňáka. Odrazili od mola za svítání, a než padla noc, inženýr ukončil svou rybářskou dovolenou další velkou rybou, než nasedl na letadlo do Honolulu. Až se vrátí do práce, bude toho mít víc než jen příběh z rybaření, ale o té věcičce, co kapitán lodi hodil do vody sotva byli z dohledu ze země, se nezmíní. Byla to hanba, vyhazovat fotoaparáty a drahé reflektory, ale měl za to, že pro to musí být nějaký důvod.

Clarkovi a Chavezovi, stále s krycí totožností Rusů, se podařilo probojovat se na let JAL do Narity. Během letu viděli dobře oblečeného člověka s pouty na rukou, s vojenskou eskortou, a když toho člověka vedli do kabiny první třídy, Ding Chavez pohlédl z šesti metrů do očí tomu, kdo přikázal zabít Kimberly Nortonovou. Na okamžik zatoužil po svém reflektoru nebo po pistoli, nebo třeba po noži, ale to v osudí nebylo. Let do Japonska trval něco přes dvě nudné hodiny, a oba muži nesli své objemné tašky přes halu mezinárodního letiště. Měli rezervovanou první třídu na další lince JAL do Vancouveru, a odtud poletí do Washingtonu americkou linkou.

"Dobrý večer," řekl kapitán, nejprve japonsky, pak anglicky. "Jsem kapitán Sató. Předpokládáme, že náš let bude hladký, a vítr je příznivý. Půjde-li vše dobře, budeme ve Vancouveru v sedm hodin večer místního času." Hlas zněl ještě víc strojově než laciné stropní reproduktory, ale piloti rádi mluvili jako roboti.

"Díky bohu," poznamenal Chavez potichu anglicky. Provedl v duchu výpočet a vyšlo mu, že budou ve Virginii kolem deváté nebo desáté večer.

"Tak akorát," říkal si Clark.

"Chci si vzít vaši dceru, pane C. Vyrukuju s tím, až se vrátíme." Tak, konečně to vyslovil nahlas. Výraz obličeje, který jeho ledabylý výrok vyvolal, ho přimrazil k sedadlu.

"Jednou poznáš, co takováhle slova s mužským udělají, Dingu." Moji malou holčičku? říkal si, v tomto okamžiku zranitelný jako kterýkoliv jiný muž, možná, že ještě víc.

"Nechceš do rodiny uzenáče?"

"Ne, o to vůbec nejde. Je to víc - oh, čert to vzal, Dingu. Chavez se píše snadněji než Wojohowitz. Když bude souhlasit ona, tak já taky."

Takhle to bylo snadné? "Já jsem čekal, že mi ukousneš hlavu."

Clark se uchechtl. "Ne, na něco takového mám radši pistoli. Myslel jsem, že to víš."

"Prezident si nemohl vybrat líp," řekl Sam Fellows na kanále ‚Dobré jitro, Ameriko'. "Jacka Ryana znám skoro osm let. Je to jeden z nejchytřejších lidí, co pro vládu pracují. Mohu vám teď říci, že je to jeden z těch, kdo se nejvíc zasloužili o ukončení nepřátelství s Japonskem; a také má svůj podíl na zotavení finančních trhů."

"Objevily se zprávy, že jeho práce s CIA..."

"Víte, že nemohu vyzrazovat tajné informace." Vyzrazováním se budou zabývat jiní, a senátoři na obou stranách uličky už toho rána dostávali hlášení. "Mohu prohlásit, že doktor Ryan posloužil naší zemi tím nejdůstojnějším a nejčestnějším způsobem. Nevybavuje se mi žádný jiný zpravodajský pracovník, který by si vysloužil takovou důvěru a respekt, jako Jack Ryan."

"Ale před deseti lety - ten incident s teroristy. Už jsme někdy měli viceprezidenta, který vlastně..."

"Někoho zabil?" Fellows směrem k reportérovi zavrtěl hlavou. "Mnozí prezidenti a viceprezidenti byli vojáky. Jack bránil svou rodinu proti přímému a nebezpečnému útoku, jak by to udělal každý Američan. Mohu vám říci, že tam, kde v Arizoně žiji, by mu to nikdo nevyčítal."

"Díky, Same," řekl Ryan, který se ve své pracovně díval na televizi. První vlna reportérů se do něho měla pustit za půl hodiny, a on musel pročíst hlášení a soupis instrukcí od Tish Brownové. Nemluvte příliš rychle. Nedávejte přímou odpověď na žádný zásadní politický dotaz.

"Jsem prostě rád, že tu jsem," říkal si Ryan pro sebe. "Prostě hraju vždycky jenom jednu hru, a pak teprve druhou. Neříkají tohle fotbalovým zelenáčům?" uvažoval nahlas.

747 se dotkla země dokonce dřív, než pilot slíbil, což bylo pěkné, ale s následným letem to nepohnulo. Dobré bylo aspoň to, že cestující z první třídy vystupovali první, a ještě lepší bylo, že u východu na Clarka a Chaveze čekal úředník amerického konzulátu a svižně je provedl přes celnici. Oba muži během letu spali, ale tělo se ještě nevyrovnalo s místním časem. Stárnoucí Delta L-1011 se zvedla za dvě hodiny, směrem na Dullesovo mezinárodní letiště.

Kapitán Sató zůstal ve svém velitelském sedadle. Na mezinárodních letech byl problém ten, že byly všechny stejné. Tahle odbavovací hala mohla být kdekoliv, až na to, že všechny obličeje zde byly gaidžin. Před zpátečním letem bude přestávka skoro celý den, a letadlo bude bezpochyby zase plné prchajících japonských úředníků.

A tohle mu v životě zbývá, převážet lidi, které nezná, na místa, která mu jsou lhostejná. Kéž by byl zůstal u protivzdušné obrany - možná, že by byl udělal líp, možná, že by vše bylo bývalo jinak. Byl nejlepší pilot na jedné z nejlepších linek, a to umění by bývalo mohlo... ale to se on nikdy nedoví, a nic by byl nezměnil, o jednoho kapitána víc na jednom dalším letadle, přepravujícím lidi do země a ze země, která promarnila a ztratila svou čest. No, dobrá. Vylezl ze sedadla, sebral své letové mapy a ostatní potřebné dokumenty, nastrkal je do své brašny a zamířil ven z letadla. Východ byl nyní prázdný, a tak mohl projít rušnou, avšak anonymní letištní budovou. V obchodě viděl výtisk USA Today, a zvedl ho, očima přejížděl první stránku a díval se na snímky. Dnes večer v devět hodin? V tom okamžiku se vše dalo dohromady, skutečně jen otázka rychlosti a vzdálenosti.

Sató se ještě jednou rozhlédl a pak zamířil do letištní administrativní budovy. Potřeboval meteorologickou mapu. Časový rozvrh už znal.

"Jednu věc bych chtěl dát do pořádku," řekl Jack, který se teď v Oválné pracovně cítil volněji než kdy jindy.

"Co to je?"

"Důstojník CIA. Potřebuje omilostnit."

"Za co?" zeptal se Durling a říkal si, jestli na jeho hlavu nemíří nějaký průšvih.

"Vražda," odpověděl Jack poctivě. "Náhodou ten případ dělal můj otec, když jsem byl na univerzitě. Ti lidé, které zabil, to stejně měli spočítané..."

"To není moc dobrý způsob jak na věci nahlížet. I kdyby to bývali měli spočítané."

"Měli." Budoucí viceprezident dvě či tři minuty vysvětloval. Magické slovo bylo ‚drogy', a zanedlouho prezident přikývl.

"A od té doby?"

"Jeden z nejlepších důstojníků v terénu, které jsme kdy měli. Je to ten, co dostal Qatiho a Ghosna v Mexico City."

"Tak to je on?"

"Ano, pane. Zaslouží si, aby dostal zpátky svoje jméno."

"Dobrá. Zavolám ministru spravedlnosti a uvidíme, jestli se to dá udělat v tichosti. Ještě nějaké laskavosti, které potřebujete zařídit?" zeptal se prezident. "Víte, na amatéra se tyhle věci kolem politiky učíte pěkně rychle. A mimochodem, to s těmi médii jste provedl moc dobře."

Ryan přijal pochvalu pokývnutím. "Admirál Jackson. Ten také udělal dobrou práci, a doufám, že se o něj námořnictvo dobře postará."

"Trocha prezidentské pozornosti ještě nikdy žádnému důstojníkovi v kariéře neuškodila. A máte pravdu. Letět na ty ostrovy a sejít se tam s nimi, to byl šikovný tah."

"Žádné ztráty," řekl Chambers. A hodně sestřelených strojů. Proč z toho nemá dobrý pocit?

"A ty ponorky, co potopily Charlotte a Asheville?" zeptal se Jones.

"Zeptáme se, až přijde čas, ale pravděpodobně aspoň jedna z nich." Odhad byl statistický, ale pravděpodobný.

"Rone, bylo to dobré," řekl Mancuso.

Jones zdusil cigaretu. Teď bude muset s tím zvykem zase skoncovat. A teď také pochopil, co je to válka, a děkoval Bohu, že nikdy nemusel v žádné doopravdy bojovat. Možná je to jen něco pro děti. Ale svou úlohu splnil, a teď věděl, že když bude mít štěstí, už se nic takového znovu nestane. Pořád ještě tu byly ke sledování nějaké velryby.

"Dík, kapitáne."

"Jedna z našich 747 má vážnou mechanickou závadu," vysvětloval Sató. "Bude mimo provoz tři dny. Musím letět na Heathrow a letoun vyměnit. Mou 747 na let přes Pacifik nahradí jiná." Přitom předal letový plán.

Kanadský letový dispečer si ho prohlížel. "Cestující?"

"Žádní cestující, ne, ale budu potřebovat plný náklad paliva."

"Předpokládám, že vaše aerolinie to zaplatí, kapitáne," poznamenal úředník s úsměvem. Načmáral na letový plán svůj souhlas, jednu kopii si nechal pro svůj archiv a druhou vrátil pilotovi. Ještě jednou se na formulář podíval. "Jižní směr? To je o osm set kilometrů delší."

"Nelíbí se mi předpověď větru," lhal Sató. Velká lež to zase nebyla. Takovíhle lidé toho jen málokdy věděli o meteorologických hlášeních víc než piloti. Tenhle také ne.

"Děkuji." Úředník se vrátil ke svým papírům.

Za hodinu stál Sató pod svým letounem. Byl v servisním hangáru Air Canada - místo na letišti opět zaujal další letoun pro mezinárodní přepravu. Na předletové kontrole letounu si dal záležet, vizuálně kontroloval, zda neuniká palivo, zda nejsou uvolněné nýty, zda nejsou špatné pneumatiky, nebo zda se vůbec nevyskytlo cokoliv neobvyklého - to, čemu se říkalo ‚hangárová vyrážka' -, ale nic takového nikde neviděl. Jeho druhý pilot už byl na palubě, rozladěný z neplánovaného letu, který je čekal, i když to znamenalo tři nebo čtyři volné dny v Londýně, ve městě, které měly posádky mezinárodních letů v oblibě. Sató dokončil obchůzku a vyšplhal se nahoru; předtím zašel do kuchyňky vpředu.

"Všechno připraveno?" zeptal se.

"Předletová kontrola dokončena, připraveni k předstartovní kontrole," řekl muž těsně předtím, než mu do prsou vnikl ozubený nůž na maso. Oči se mu rozšířily, ani ne tak bolestí jako ohromením a překvapením.

"Moc mě mrzí, že jsem to musel udělat," řekl mu Sató tichým hlasem. Pak se na levém sedadle připoutal a začal se startováním motoru. Pozemní posádka byla příliš daleko, než aby mohla do kokpitu vidět, a nemohla vědět, že na letové palubě je jen jeden živý člověk.

"Věž Vancouver, tady JAL, let bez cestujících, pět-nula-nula, žádám povolení k pojíždění."

"Pět-nula-nula Heavy, rozumím, máte povolení pro pojezdovou dráhu na ranvej dva-sedm-levá. Vítr dva-osm-nula při patnácti."

"Děkuji, Vancouvere, pět-nula-nula Heavy povolena dráha dva-sedm-levá." Pak letoun začal rolovat. Na začátek vzletové dráhy mu to trvalo deset minut. Potom musel Sató čekat ještě minutu, protože letoun před ním byla také 747, a ty za sebou vytvářejí nebezpečnou turbulenci. Chystal se porušit první letové pravidlo, pravidlo o rovnosti počtu vzletů a přistání, to ale jeho krajané dělali už dřív. Když měl Sató povolení z věže, otevřel klapky na výkon potřebný ke vzletu a Boeing, až na palivo úplně prázdný, rychle nabíral rychlost, a než dosáhl výše dvou tisíc metrů, vybočil a hned nato zamířil na sever, aby se dostal z kontrolovaného vzdušného prostoru nad letištěm. Lehce naložený letoun prudce vystoupil na svou letovou výšku jedenácti tisíc metrů, ve které se nejlépe využívalo palivo. Letový plán ho povede podél kanadsko-americké hranice, zem opustí severně od rybářského města Hopedale. Brzy nato bude za dosahem pozemních radarů. Čtyři hodiny, říkal si Sató a upíjel čaj, zatímco letoun řídil autopilot. Pomodlil se za člověka na pravém sedadle a doufal, že duše druhého pilota dojde klidu, tak jako teď ta jeho.

Let Delta přistál na Dullesově letišti o minutu později. Na Clarka a Chaveze čekalo auto, služební Ford. Nasedli do něj a zamířili na mezinárodní silnici 64, zatímco řidič, který s ním přijel, si vzal taxíka.

"Co myslíš, že se s ním stane?"

"S Jamatou? Vězení, možná něco horšího. Koupils noviny?"

"Jo." Chavez je rozložil a přehlédl první stranu. "No, kurva!"

"Hmm?"

"Tak doktora Ryana vykopli nahoru." Ale Chavez měl v hlavě jiné myšlenky, když ujížděli směrem na Virginia Tidewater - třeba jak Patsy položí Důležitou otázku. Co když řekne ‚ne'?

Společné zasedání Kongresu se vždycky koná v komoře Sněmovny reprezentantů, protože je větší; také proto, jak poznamenávali členové ‚dolní sněmovny', že sedadla v Senátě jsou rezervována, a ti parchanti nenechali na svých místech sednout nikoho jiného. Bezpečnostní služba zde byla obvykle dobrá. Budova Kapitolu měla svou vlastní policejní jednotku, která byla zvyklá na spolupráci s tajnou službou. Chodby byly uzavřeny sametovými lany, a uniformovaní policisté byli pozornější než obyčejně, ale to zase nebylo nic tak světoborného.

Prezident přijede na Kapitol ve svém pancéřovaném prezidentském automobilu, v doprovodu několika mikrobusů Chevy Suburbans, které byly chráněny ještě víc, a naloženy agenty tajné služby, kteří měli tolik zbraní, že by odrazili útok třeba celé roty námořní pěchoty. Bylo to skoro jako putovní cirkus, a jako lidé v cirkuse, také oni pořád něco stavěli a rozebírali. Například čtyři agenti, sehnutí pod nákladem svých kontejnerů se střelami Stinger, je vynesli na střechu budovy, odebrali se na obvyklá místa a kontrolovali okolí, jestli stromy nevyrostly trochu moc - pravidelně se ořezávaly, kvůli lepší viditelnosti. Protiostřelovačský tým tajné služby se usadil podobně, na Kapitolu a na ostatních budovách poblíž. Nejlepší střelci v zemi vyňali z pouzder, vyložených pěnou, své na zakázku vyrobené pušky Magnum ráže 7 mm, a dalekohledy obhlíželi střechy, které neobsadili. Takových nebylo moc, protože ostatní členové ‚skupiny' vyjeli výtahy a vylezli po schodech na vrchol každé budovy poblíž té, kterou SKOKAN dnes večer navštíví. Když padla tma, objevily se reflektory a agenti pili teplé nápoje, aby jejich pozornost neupadala.

Sató děkoval prozřetelnosti za to, jak věc vycházela časově, i za automatický protisrážkový systém. Přestože transatlantické vzdušné trasy nebyly nikdy prázdné, cesta mezi Amerikou a Evropou byla časově sladěna se

spánkovými zvyklostmi lidí, a v tuto dobu bylo letů na západ málo. Systém vysílal kontrolní signály, a upozornil by ho, kdyby se v blízkosti vyskytl nějaký letoun. Teď nebylo poblíž nic - jeho displej hlásil VOLNO, což znamenalo, že v okruhu sto třiceti kilometrů není žádný provoz. Tak se mohl dostat na trasu k západu docela snadno, a letěl téměř pět set kilometrů podél pobřeží. Pilot porovnal svůj čas s letovým plánem, který znal zpaměti. Vítr si propočítal naprosto přesně v obou směrech. Jeho časový rozvrh musí být přesný, protože Američané dokázali být velmi dochvilní. Ve 20:30 hodin se stočil na západ.

Byl teď unaven, posledních čtyřiadvacet hodin strávil ve vzduchu. Na americkém vychodnim pobřeží pršelo, a i když to bude v menší výšce znamenat neklidný let, on byl pilot a takových věcí si sotva všímal. Jedinou potíž představoval čaj, který vypil. Opravdu potřeboval zajít si na záchod, ale nemohl nechat letovou palubu bez dozoru, a tohle nepohodlí už bude muset snášet jen hodinu.

"Tati, co tohleto znamená? Budeme pořád chodit do té samé školy?" zeptala se Sally ze sedadla limuzíny, zády ke směru jízdy. Odpovědi se ujala Cathy. To byla otázka pro maminku.

"Ano, a budete mít i svého šoféra."

"Bezva!" říkal si malý Jack.

Jejich otec se obíral vlastními myšlenkami, jak to obyčejně po důležitém rozhodnutí dělal, i když věděl, že už je na to pozdě. Cathy mu pohlédla do obličeje, uhodla jeho myšlenky, a usmála se na něj.

"Jacku, je to jen jedenáct měsíců, a pak..."

"No jo," přikývl manžel. "Můžu pracovat na svém golfovém umění."

"A můžeš konečně učit. To bych chtěla, abys dělal. To je to, co potřebuješ dělat."

"Ne zpátky do bankovnictví?"

"Divím se, žes to tam vůbec tak dlouho vydržel."

"Ty děláš se skalpelem, neléčíš cvoky."

"O tom si promluvíme," řekla profesorka Ryanová a upravila Katie Ryanové šaty.

Nejvíc se jí líbilo těch jedenáct měsíců. Po téhle funkci se manžel už nikdy do vládních služeb nevrátí. Jaký pěkný dárek jim prezident Durling oběma dal.

Služební automobil zastavil před Longworth House Office Building. Nebyly ai žádné davy, jen několik zaměstnanců vycházelo ven. Deset agentu tajné služby je sledovalo, i všechno ostatní, zatímco čtyři další doprovodili Ryana do budovy. V rohovém vchodu stál Al Trent.

"Chceš jít se mnou?"

"Proč..."

"Jak bude vaše jmenování potvrzeno, vezmou vás k přísaze a pak se posadíte za prezidenta, vedle předsedy sněmovny," vysvětloval Sam Fellows. "To byl nápad Tish Brownové. Bude to dobře vypadat."

"Divadýlko ve volebním roce," poznamenal Jack chladně.

"A co my?" zeptala se Cathy.

"Je to pěkný rodinný obrázek," mínil Al.

"Nevím, proč se tím tak pitomě vzrušuju," stěžoval si Fellows svým dobromyslným způsobem. "Bude to pro nás těžký listopad. To se vám asi ještě nikdy nepřihodilo."

"Lituji, Same, ale nepřihodilo," odpověděl Jack s provinile nesmělým úsměvem.

"Tohle doupě byla moje první kancelář," řekl Trent a otevřel dveře v dolním poschodí, vedoucí do řady kanceláří, které používal po deset období. "Nechávám si ho pro štěstí. Prosím, posaďte se a trochu si odpočiňte." Jeden z jeho zaměstnanců vešel s nealkoholickými nápoji a s ledem, před pozornými

zraky Ryanovy ochranky. Andrea Priceová si zase začala hrát s dětmi Ryanových. Vypadalo to neprofesionálně, ale nebylo. Děti se s ní musely cítit dobře, a ona už měla za sebou dobrý začátek.

Automobil prezidenta Durlinga dorazil bez problémů. Se svým doprovodem šel do úřední místnosti předsedy sněmovny vedle komory, kde si ještě jednou prošel svou řeč. JASMÍN, paní Durlingová, se svou vlastní suitou, vyjela výtahem na galerii pro oficiální hosty. To už byla komora napůl zaplněná. Nepřipouštělo se, aby někdo přišel pozdě, což si snad mohli jedině dovolit členové Kongresu. Většinou se shromažďovali do skupinek přátel, a příslušníci téže strany vcházeli dovnitř pohromadě, sedadla byla rozdělena velmi skutečnou, byť neviditelnou čarou. Ostatní členové vlády přijdou později. Všech devět soudců Nejvyššího soudu, všichni členové kabinetu, kteří byli náhodou ve městě (dva ne), a sbor náčelníků štábů ve svých ostužkovaných uniformách, byli uvedeni do přední řady. Pak přišli vedoucí nezávislých úřadů. Bill Shaw z FBI. Předseda Federálních rezerv. Nakonec, pod dohledem nervózních zraků lidí od bezpečnostní služby a za obvyklého štěbetání pořadatelů bylo vše připraveno, včas, jak tomu bylo vlastně vždycky.

Sedm televizních sítí přerušilo svůj normální program. Objevili se moderátoři a oznamovali, že prezidentův projev už co nejdřív začne, a divákům poskytli dostatečné informace, takže pak mohli zajít do kuchyně a připravit sendviče, aniž o něco přišli.

Ceremoniář sněmovny, držitel jednoho z nejvybranějších míst v zemi - pěkný plat a žádné zvláštní povinnosti -, vykročil do poloviny uličky a odbyl si svou jedinou veřejnou povinnost svým navykle zvučným hlasem:

"Pane předsedo, prezident Spojených států."

Do komory vstoupil Roger Durling a kráčel uličkou s krátkými přestávkami na potřásání rukama, svou složku z červené kůže v podpaží. Byl v ní jeho projev, napsaný na papíře, kdyby čtecí zařízení vysadilo. Potlesk byl ohlušující a upřímný. I opoziční strana uznávala, že Durling splnil svůj slib dodržovat, chránit a bránit Ústavu Spojených států, a ať byla politika jakkoliv mocnou silou, v místnosti přece jen vládla čestnost a vlastenectví, zvláště v takovýchto časech. Durling došel na konec sálu, k řečništi, vystoupil na své místo na pódiu a nyní nastal čas, aby se předseda sněmovny ujal své ceremoniální povinnosti:

"Vážení členové Kongresu, dostalo se mi té nejvyšší cti a výsady uvést prezidenta Spojených států." A potlesk začal nanovo. Tentokrát to bylo obvyklé soutěžení stran o to, která z nich dokáže tleskat hlasitěji a déle.

"Oukej, pamatuj, co se bude dít, až..."

"Nojo, Ale! Vejdu tam, složím před Nejvyšším soudcem přísahu a posadím se. Jen musím všechno po něm opakovat." Ryan upil ze sklenice coly a otřel si zpocené ruce o kalhoty. Agentka tajné služby mu donesla ručník.

"Centrála Washington, tady KLM šest-pět-devět. Máme na palubě zvláštní událost, pane." Byl to stručný jazyk pilotů, řeč, která se používala, když všechno šlo do háje.

Řídící letového provozu nedaleko Washingtonu zaznamenal, že na jeho ikoně se alfanumerický kód třikrát zvětšil, a zapnul mikrofon. Displej mu udal kurz, rychlost a výšku. Jeho první dojem byl, že letoun prudce klesá.

"Šest-pět-devítko, tady centrála Washington. Sdělte vaše úmysly, pane."

"Centrálo, šest-pět-devět, motor číslo jedna explodoval, motory jedna a dva nejsou schopny provozu. Stav konstrukční celistvosti nejistý. Stejně tak ovladatelnost. Žádám radarové vedení směr Baltimore."

Letový dispečer prudce zamával na svého nadřízeného, který k němu ihned přišel.

"Moment. Kdo je to?" Podíval se do počítače a pro KLM-659 v něm žádné

informace pro vedení nenašel.
Řídící letového provozu zapnul rádio. "Šet-pět-devět, identifikujte se, přepínám." Tahle odpověď byla naléhavější.
"Centrála Washington, tady KLM-šest-pět-devět, jsme smluvní let 747 na Orlando, tři sta cestujících," odpověděl hlas. "Opakuji: dva motory nepracují, poškození levého křídla a trupu. Sestupuji teď jedna-nula tisíc. Žádám okamžitě radarové vedení směr Baltimore, přepínám!"
"S tímhle se nemůžeme moc mazat," mínil řídící provozu. "Převezměte ho. Dostaňte ho dolů."
"Ano, pane. Šest-pět-devět Heavy. Radarový kontakt. Máte jedna-čtyři tisíc sestup, tři sta uzlů. Doporučuji doleva dva-devět-nula a pokračovat v sestupu a udržovat jedna-nula tisíc."

"Šest-pět-devět, sestupuji jedna-nula tisíc, točím doleva dva-devět-nula," odpověděl Satóo. Jazykem mezinárodního leteckého provozu byla angličtina, a ta jeho byla vynikající. Zatím dobré. Na palubě měl ještě polovinu paliva, a byl vzdálen sotva sto šedesát kilometrů, podle svého družicového navigačního systému.

Na mezinárodním letišti Baltimore-Washington byla hasičská stanice nedaleko hlavní letištní budovy okamžitě uvedena do pohotovosti. Zaměstnanci letiště, kteří obvykle měli jinou práci, utíkali nebo jeli k budově, zatímco dispečeři se rychle rozhodovali, která letadla mohou pokračovat v přistávání, než se přiblíží poškozený 747, a která budou muset zdržet ve vzduchu. Plán havarijních opatření zde už byl rozepsán, jako na každém větším letišti. Byla uvědomena policie i další služby, a doslova stovky lidí byly okamžitě odvolány od svých televizních přijímačů.

"Chci vám povědět příběh jednoho amerického občana, syna policisty, bývalého důstojníka námořní pěchoty, který se zmrzačil při nehodě během cvičení, učitele dějepisu, člena americké finanční komunity, manžela a otce, vlastence a služebníka vlasti, a opravdového amerického hrdiny," řekl prezident na televizní obrazovce. Ryan se přikrčil, když tohle všechno slyšel, zvlášť když následoval potlesk. Kamery přejely přes ministra financí Fiedlera, který prozradil, jakou úlohu Jack hrál při obnovení pořádku na Wall Streetu, na skupinu burzovních reportérů. Tleskal dokonce i Brett Hanson, docela přejícně.
"To člověka vždycky uvádí do rozpaků, Jacku," řekl Trent se smíchem.
"Mnozí z vás ho znají, mnozí z vás s ním pracovali. Dnes jsem hovořil s členy Senátu." Durling pokynul k vůdcům většiny i menšiny, oba se usmáli a pokývli do kamer, přenášejících jednání. "A s vaším souhlasem chtěl bych nyní Johna Patricka Ryana uvést do úřadu viceprezidenta Spojených států. Dále žádám členy Senátu, aby jeho nominaci schválili aklamací."

"To je dost neobvyklé," poznamenal jeden komentátor, zatímco dva senátoři vstali a kráčeli k řečništi.
"Prezident tenhle svůj domácí úkol udělal dobře," odpověděl odborník na politiku. "Jack Ryan je skoro tak nekontroverzní osobnost, jaká se jen v tomhle městě může najít, a zastupuje obě strany..."

"Pane prezidente, pane předsedo, členové Senátu, a přátelé a kolegové ve Sněmovně," začal vůdce kongresové většiny, "vůdce kongresové menšiny a já jsme s velkým uspokojením..."

"Je to takhle legální?" uvažoval Jack nahlas.
"Ústava říká, že vás má schválit Senát. Neříká jak," vysvětloval Sam Fellows.

"Přibližovací řídící věž Baltimore, tady šest-pět-devět. Mám tu problém."

"Šest-pět-devět, jaký problém, pane?" zeptal se řídící letového provozu z věže. Už toho část viděl na svém přístroji. Blížící se 747 se na jeho poslední příkaz nestočil tak ostře, jak mu to před minutou přikázal. Vedoucí si otřel ruce a říkal si, jestli ho dokáže dostat dolů.

"Řízení nereaguje dobře... nejsem si jist, jestli mohu... Baltimore, patnáct stupňů vpravo před sebou vidím světla přistávací dráhy... neznám to tu dobře... ztrácím výkon..."

Vedoucí zkontroloval na svém přístroji směrový vektor a rozšířil ho na...

"Šest-pět-devět Heavy, to je vojenská letecká základna v Andrewsu. Mají dvě pěkné dráhy. Můžete se stočit na Andrews?"

"Šest-pět-devět, myslím, že ano, myslím, že ano."

"Zůstaňte na příjmu." Vedoucí zavolal horkou linkou na základnu v Andrewsu. "Andrews, můžete..."

"Sledujeme ho," řekl odtamtud z věže vyšší důstojník. "Centrála Washington nás uvědomila. Potřebujete pomoc?"

"Můžete ho převzít?"

"Ano."

"Šest-pět-devět, Baltimore. Předám vás na přiblížení v Andrewsu. Doporučuji stočit vpravo tři-pět-nula... dokážete to, pane?" zeptal se vedoucí.

"Myslím, že ano, myslím, že ano. Požár je asi uhašen, ale vynechává mi hydraulika. Motory asi musely..."

"KLM-šest-pět-devět, tady přibližovací řídící věž Andrews. Radarový kontakt. Vzdálenost čtyři-nula kilometrů, směr tři-čtyři-nula v třinácti stech metrech, sestup. Dráha nula-jedna-levá je volná, a naše hasičské vozy jsou již na cestě," řekl kapitán letectva. Už spustil pro základnu poplach, a jeho vycvičení lidé sebou svižně hýbali. "Doporučuji stočit doprava nula-jedna-nula a pokračovat v sestupu."

"Šest-pět-nula," bylo jediné potvrzení.

Ironií téhle situace bylo něco, co se Sató nikdy nedoví. Ačkoliv na základnách v Andrewsu, na letecké základně v Langley, v Námořním leteckém zkušebním středisku na Patuxent River a na Námořní letecké stanici v Oceáně, které všechny ležely v okruhu sto šedesáti kilometrů od Washingtonu, bylo rozmístěno mnoho stíhaček, nikomu ani nenapadlo mít v noci ve vzduchu nad hlavním městem stíhačky. Jeho složité lži a manévry byly sotva nutné. Sató svůj letoun stáčel bolestně pomalu, aby napodobil poškozený obří letoun, veden přes každý stupeň velmi starostlivým a profesně zdatným americkým řídícím provozu. A to, říkal si, se jim nevyplácí.

"Ano!"

"Proti?" Následovalo ticho, a okamžik po něm potlesk. Pak předseda povstal.

"Ceremoniář nyní uvede viceprezidenta do komory, aby mohl složit přísahu."

"No, to je pro tebe. Zlom vaz," řekl Trent, vstal a zamířil ke dveřím. Agenti tajné služby se rozestoupili podél stěn chodby a vedli průvod do tunelu, spojujícího tuto budovu s Kapitolem. Když Ryan vcházel dovnitř, pohlédl na zdi, stáčející se obloukem, natřené hroznou nečistou žlutí, avšak, což bylo zvláštní, s obrázky, které namalovaly školní děti.

"Nevidím nic, co by znamenalo nějaké potíže, žádný kouř, žádný oheň." Řídící provozu na věži dalekohledem sledoval blížící se letoun. Teď už byl vzdálen jen půldruhého kilometru. "Zasunutý podvozek, zasunutý podvozek!"

"Šest-pět-devět, nemáte vysunutý podvozek, opakuji, nemáte vysunutý podvozek!"

Sató mohl odpovědět, ale rozhodl se, že to neudělá. Teď už bylo vše rozhodnuto. Otevřel škrticí klapky, zvýšil rychlost letounu ze své rychlosti přibližování - sto šedesáti uzlů, a zatím udržoval svou výšku tří set metrů. Cíl byl nyní vidět, a jemu stačilo stočit se o čtyřicet stupňů doleva. Po úvaze zapnul osvětlení letounu a ukázal červeného jeřába na svém směrovém kormidle.

"Co to ksakru provádí?"

"To není KLM! Podívejte!" ukázal nižší důstojník. Přímo nad letištěm se 747 stočil doleva, nepochybně přesně ovládán, všechny čtyři motory hučivě hvízdající na zvýšený výkon. Pak na sebe oba pohlédli a přesně věděli, co se stane, a věděli, že se nedá dělat doslova vůbec nic. Volat velitele základny byla vyloženě formalita, která na události nebude mít vůbec žádný vliv. I tak to však udělali, a pak zalarmovali první peruť vrtulníků. Pak už jim došly možnosti, a jen se otočili, aby sledovali drama, jehož konec již uhodli. Ještě něco přes minutu a skončí.

Sató byl ve Washingtonu často, a dělal všechno, co obvykle dělají turisté, včetně návštěvy Kapitolu, víc než jedenkrát. Je to groteskní architektura, pomyslil si znovu, když se zvětšoval a zvětšoval, a on nastavil směr svého letu tak, aby se nyní s řevem hnal přímo nad Pennsylvania Avenue a přeletěl Anacostia River.

Pohled byl tak omračující, že agenta tajné služby, stojícího nahoře na budově komory Sněmovny, na okamžik ochromil, byl to však jen okamžik, a rozhodně bezvýznamný. Muž klekl a prudce odklopil kryt skříňky z umělé hmoty.

"Rychle pryč se SKOKANEM! Hned!" zaječel a vytáhl Stingera.

"Jdeme!" zařval jeden z agentů do mikrofonu, tak hlasitě, že z toho ochranku uvnitř zabolelo v uších. Jediné slovo, a pro tajnou službu to znamenalo dostat prezidenta pryč, pryč z místa, kde se momentálně nachází. Agenti, vytrénovaní stejně dobře jako obránci NFL, se dali okamžitě do pohybu, ačkoliv neměli tušení, jaké nebezpečí hrozí. Na galerii nad komorou měla ochranka první dámy kratší cestu, a ačkoliv jedna z agentek zakopla o schod, stačila popadnout Anně Durlingovou za paži a táhla ji pryč.

"Co?" Andrea Priceová byla jediná, kdo v tunelu promluvil. Ostatní agenti kolem Ryanovy rodiny okamžitě vytáhli zbraně, většinou pistole, dva z nich samopaly. Někteří z nich zbraň zvedli a pátrali ve žlutobílé chodbě po nebezpečí, ale žádné nebylo vidět.

"Čisto!"

"Čisto!"

"Čisto!"

V sále komory šest mužů pádilo k pódiu a také mířilo zbraněmi na všechny strany, byl to okamžik, který milionům televizních diváků zůstane navždy v paměti. Prezident Durling pohlédl na svého hlavního agenta nechápavě, s upřímným podivením, a jen slyšel ječivou výzvu, aby hned utíkal pryč.

Agent se Stingerem nahoře na budově měl zbraň na rameni v rekordním čase, a signál zaměřovače mu oznámil, že našel cíl. Ani ne za vteřinu vypálil, a věděl, že to není vůbec k ničemu.

Ding Chavez seděl na pohovce a držel Patsy za ruku - za tu, na které nyní měla prsten -, když viděl lidi s pistolemi a samopaly. Jak už byl povahou voják, naklonil se blíž k obrazovce, aby pátral po nebezpečí, ale i když žádné neviděl, věděl, že tam je.

Světelná čára Satóa vylekala, přikrčil se, spíš překvapením než strachem, a pak viděl střelu, směřující k jeho levému vnitřnímu motoru. Exploze byla

překvapivě hlasitá, a poplašné systémy mu sdělily, že je motor zcela zničen, od bílé budovy byl však vzdálen pouhých tisíc metrů. Letoun se propadl a mírně zakolísal. Sató ho automaticky vyrovnal, vychýlení opravil a zamířil nosem letadla na jižní stranu americké vládní budovy. Budou tam všichni. Prezident, poslanci, všichni. Vybral si místo, kam narazí, právě tak přesně, jako místo na běžné přistání, a jeho poslední myšlenkou bylo, že sice mohli zabít jeho rodinu a zneuctít jeho zemi, ale že také za to zaplatí vysokou cenu. Posledním jeho vůlí řízeným činem bylo, že si vybral místo nárazu, v horní druhé třetině kamenného schodiště. To bude dokonalé...

Téměř tři sta tun letounu a paliva udeřilo do východního průčelí budovy rychlostí tří set uzlů. Letoun se při nárazu rozpadl. Nebyl o nic křehčí než pták, ale jeho rychlost a hmota už rozlámaly sloupy vně zdí. Pak přišla samotná budova. Jakmile se ulomila křídla, motory, jediné doopravdy pevné předměty na letounu, vyrazily dopředu a jeden z nich drtivým úderem proletěl komorou Sněmovny. Kapitol ve svých kamenných zdech nemá prvky z konstrukční oceli, protože byl postaven v době, kdy se kladení kamene na kámen považovalo za nejtrvanlivější způsob stavby. Celé východní průčelí jižní poloviny budovy bylo rozdrceno na štěrk, který byl vymrštěn k západu - ale to nejhorší začalo až po několika vteřinách, snad právě po tolika, kolik potřebovala střecha, než se začala hroutit na devět set lidí v sále: z rozdrcených nádrží vyrazilo sto tun paliva pro tryskové motory a měnilo se při průchodu kamennými bloky ve výpary. V příští vteřině vzplálo od jakési jiskry, a vše uvnitř i vně budovy pohltila ohnivá koule. Sopečné plameny se vzpínaly a hledaly vzduch a průchody, ve kterých byl, a celou budovou, až do přízemí, před sebou hnaly tlakovou vlnu.

Počáteční náraz všechny srazil na kolena, a nyní byli tajní agenti na samém pokraji paniky. Ryanův první instinktivní pohyb byl popadnout svou nejmladší dceru, srazit ostatní členy rodiny k zemi a zakrýt je svým tělem. Už byl téměř na zemi, když ho cosi přimělo ohlédnout se tunelem zpátky. Ten hluk přicházel odtamtud, a po vteřině se objevila postupující oranžová stěna plamenů. Nebyl čas něco říkat. Přitlačil manželčinu hlavu dolů a pak na ně dopadla další dvě těla. Nedalo se dělat nic než jen se dívat na postupující plameny-

- nad jejich hlavami ohnivá koule už téměř vyčerpala zásoby kyslíku. Hřibovitý mrak vylétl nahoru a vytvořil svou vlastní minibouři a vysál vzduch a plyny z budovy, jejíž obyvatele už zabil -

- zastavil se, ani ne třicet metrů od nich, a pak se stáhl zpátky tak rychle, jak předtím postupoval, a tunelem se okamžitě opačným směrem přehnala vichřice. Jakési dveře byly vytrženy z pantů, klouzaly směrem k nim, ale minuly je. Malá Katie křičela hrůzou a bolestí ze vší té váhy na ní. Cathy na manžela hleděla rozšířenýma očima.

"Jdeme!" zaječela Andrea Priceová první ze všech, a agenti zvedli členy jeho rodiny a napůl je nesli a napůl táhli zpátky do Longworth Building, dva členy sněmovny nechali, aby je dohonili sami. To netrvalo ani minutu, a pak se opět první ozvala zvláštní agentka Priceová:

"Pane prezidente, jste v pořádku?"

"Co hergot..." Ryan se rozhlédl a vykročil k dětem. Šaty měly pomuchlané a v nepořádku, ale jinak se zdálo, že se jim nic nestalo. "Cathy?"

"Nic mi není, Jacku." Pak zkontrolovala děti, tak, jak to kdysi udělala v Londýně. "Jsou v pořádku, Jacku. A ty?" Cosi se dunivě zřítilo a Katie Ryanová zase vykřikla.

"Priceová Walkerovi," řekla agentka do mikrofonu. "Priceová Walkerovi - no tak, ozvěte se někdo!"

"Priceová, tady LONG RIFLE TŘI, všechno je v tahu, člověče, zrovna spadla i kopule. Je ŠERMÍŘ v pořádku?"

"Co to ksakru bylo?" vyhekl klečící Sam Fellows. Priceová jeho otázku

vůbec neposlouchala.

"Ano, ano, ŠERMÍŘ, CHIRURG a - doprdele, ještě pro ně nemáme jména. Děti jsou - všichni tady jsou v pořádku." Věděla, že přehání. Vzduch se dosud hnal tunelem kolem nich a živil plameny v budově Kapitolu.

Agenti se už trochu vzpamatovávali. Pistole měli ještě venku, a kdyby se byl v tom okamžiku objevil v chodbě třebas jen vrátný, mohl zbůhdarma přijít o život, ale jeden po druhém zhluboka vydechli a poněkud se uvolnili, a snažili se soustředit se na to, k čemu byli vycvičeni.

"Tudy!" ukázala Priceová a vedla je, držíc pistoli v obou rukou. "RIFLE TŘI, sežeňte k jihovýchodnímu rohu Longworthu auto - a pohyb!"

"Rozumím."

"Billy, Franku, prohlédněte to!" nařídila pak Priceová. Jacka nenapadlo, že by mohla být velitelkou skupiny, ale oba agenti neodmlouvali. Uháněli dopředu na konec chodby. Trent a Fellows jen přihlíželi a mávali na ostatní, aby šli.

"Čisto!" řekl z konce chodby ten, co měl v rukou Uzi.

"Jste v pořádku, pane prezidente?"

"Moment, co je to pořád s..."

"SKOKAN je mrtev," řekla Priceová prostě. Ostatní agenti slyšeli stejné zprávy z rádia, a udělali kolem svého nového šéfa těsný kruh. Ryan neslyšel nic, a dosud byl dezorientován a zmaten a snažil se pochopit, o co jde.

"Venku je mikrobus," zavolal Frank. "Jdeme!"

"No tak, pane, cvičili jsme se k tomu, abychom vás odtud dostali. Tak pojďte prosím za mnou," řekla Andrea Priceová a poněkud sklonila svou zbraň.

"Počkat, počkejte chvíli, co to říkáte? Prezident, Helen..."

"RIFLE TŘI, tady Priceová. Dostal se někdo ven?"

"Nemají šanci, Priceová. Nemají šanci," odpověděl ostřelovač.

"Pane prezidente, musíme vás odtud dostat do bezpečí. Pojďte prosím za mnou."

Stála tam dvě velká vozidla. Jacka odtrhli od rodiny a postrčili ho do prvního z nich.

"Co moje rodina?" zeptal se, a teď viděl oranžové žáriště z toho, co ještě před čtyřmi minutami bylo ústředím americké vlády. "Můj Bože..."

"Vezmeme je do - do..."

"Vezměte je do kasáren námořní pěchoty na Osmé ulici. Teď kolem nich chci mít námořní pěchotu, jasné?" Později si Ryan vzpomene, že jeho první prezidentský příkaz se týkal čehosi z jeho minulosti.

"Ano, pane." Priceová zapnula mikrofon. "CHIRURG a děti jedou do Osmé. Řekněte tam mariňákům, že jsou na cestě!"

Jeho vůz nyní jel po New Jersey Avenue, pryč od Kapitolu, a přes veškerý svůj složitý výcvik se lidé od tajné služby hlavně snažili být odsud pryč.

"Objeďte to na sever," řekl jim Jack.

"Pane, Bílý dům..."

"Někam, kde je televize, a teď mě napadá, že také potřebujeme soudce." Ten nápad, jak si Jack uvědomil, nepřišel jako důsledek nějaké příčiny nebo rozboru. Prostě přišel.

Mikrobus chevrolet zamířil kus na západ a pak se stočil na sever a obloukem zpátky na Union Station. Ulice teď byly plné policejních a hasičských vozů. Nahoře kroužily vojenské vrtulníky z Andrewsu, pravděpodobně aby držely stranou novinářské vrtulníky. Ryan se dostal z automobilu vlastními silami a kráčel uprostřed ochranného kruhu ke vchodu do budovy, kde pracovala CNN. Byla nejblíž. Nyní přijížděli další agenti, tolik agentů, že se Ryan cítil opravdu v bezpečí, a přitom věděl, jak je ten pocit bláhový. Vzali ho nahoru do čekárny, a pak po několika minutách dorazil další agent ještě s kýmsi.

"Tohle je soudce Peter Johnson z Federálního soudu D.C.," řekl agent Jackovi.

"Jde o to, co si myslím?" zeptal se soudce.

"Asi ano, pane. Já nejsem právník. Je to podle práva?"

Opět se ozvala agentka Priceová: "Prezident Coolidge složil přísahu do rukou svého otce, okresního smírčího soudce. Je to podle práva," ujistila oba muže.

Přiblížila se kamera. Ryan položil ruku na bibli a soudce dál mluvil zpaměti.

"Já - vaše jméno, prosím."

"Já, John Patrick Ryan..."

"Slavnostně přísahám, že budu věrně vykonávat úřad prezidenta Spojených států."

"Slavnostně přísahám, že budu věrně vykonávat úřad prezidenta Spojených států... a podle svých nejlepších schopností budu dodržovat, chránit a bránit Ústavu Spojených států. K tomu mi dopomáhej Bůh." Jack dokončil přísahu zpaměti. Jen málo se lišila od přísahy, kterou skládal jako důstojník námořní pěchoty, a znamenala totéž.

"Ani jste mě moc nepotřeboval," řekl Johnson tiše. "Blahopřeji, pane prezidente." Oběma ta slova připadala zvláštní, ale Ryan přesto jeho ruku přijal. "Bůh vám žehnej."

Jack se rozhlédl po místnosti. Okny viděl požár na Kapitolu. Pak se otočil zpátky ke kameře, protože za ní byly miliony, a ať se jim to líbilo nebo ne, hleděli na něho a vzhlíželi k němu. Ryan se nadechl a nevěděl, že má nakřivo kravatu.

"Dámy a pánové, to, co se dnes v noci stalo, byl něčí pokus zničit vládu Spojených států. Zabili prezidenta Durlinga, a myslím, že i většinu členů Kongresu - je ještě příliš brzy na to, abychom mnoho věcí věděli najisto.

Najisto však vím toto: zničit Ameriku je těžší než zničit lidi. Můj otec byl policista, jak jste slyšeli. On a moje maminka se zabili při havárii letadla, ale pořád máme policisty. Jen před několika minutami bylo zabito mnoho dobrých lidí, ale Amerika tu stále je. Bojovali jsme v další válce, a zvítězili v ní. Přežili jsme útok na naše hospodářství, a tenhle útok přežijeme také.

Tohle vše je pro mě příliš nové, a neumím vše náležitě vyjádřit, ale ve škole jsem se učil, že Amerika je sen, že je - že jsou to ideje, které všichni sdílíme, je to to, v co všichni věříme, a nejvíc ze všeho je to to, co všichni děláme, a jak to děláme. Něco takového se nedá zničit. To nedokáže nikdo, ať by se snažil sebevíc, protože my jsme tím, kým a čím se rozhodneme být. Ta myšlenka vznikla zde, a nikdo ji nedokáže zničit.

Nevím ještě jistě, co učiním teď, kromě toho, že se postarám, aby moje manželka a děti byly skutečně v bezpečí, ale teď mám tuto práci, a právě jsem slíbil Bohu, že ji budu dělat podle svých nejlepších sil. Prozatím vás všechny žádám, abyste se modlili a abyste mi pomáhali. Až budu vědět víc, opět k vám promluvím. Teď můžete kamery vypnout," uzavřel. Když reflektor zhasl, otočil se ke zvláštní agentce Priceové.

"Pustíme se do práce."